

Capitolul 1

Visul a început cu o bătaie din aripi. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că ar fi trebuit să înțeleg că-i semn rău, dat fiind că Imitatorii de Corbi puseseră stăpânire pe tot, dar în visul meu era ca un zgomot de fond, cam ca un ventilator care huruie sau ca televizorul dat pe canalul de teleshopping.

În visul meu stăteam în mijlocul unei pajiști frumoase. Era noapte, dar chiar deasupra copacilor care străjuiau pajiștea plutea o lună plină, enormă. Aceasta cernea o lumină de un albastru-argintiu, destul de puternică încât să arunce umbre, făcând totul să pară cufundat în apă, impresie accentuată de briza dulce care adia și făcea firele mângâietoare de iarbă să-mi dezmierde picioarele goale cu mișcări șerpuitoare și involburate, amintindu-mi de valurile care se lovesc ușor de mal. Același vânticel îmi înălța părul bogat și negru de pe umerii dezgoliți și simțeam ca și cum mi s-ar fi plimbat o bucată de mătase pe piele.

Stați un pic! Picioare goale? Umeri dezgoliți?

Mi-am coborât privirea și am scos un țipăt scurt de uimire. Purtam o rochiță al naibii de scurtă, din piele de căprioară. Partea de sus avea un decolteu generos în formă de V, era cu spatele gol, așa că îmi cobora în jos pe umeri, lăsând la vedere o porțiune mare de piele. Rochia era superbă, albă și împodobită cu franjuri, pene și scoici, și părea să scânteieze în lumina lunii. Pe suprafața ei erau răspândite mărgeluțe dispuse sub forma unor desene complicate, de o frumusețe nespusă.

Am o imaginație dată naibii!

Rochia de pe mine mi-a trezit o amintire, dar nu am băgat-o în seamă. Nu voiam să mă gândesc prea intens, pentru că visam! În loc să meditez la clipele de deja-vu, am dansat cu grație pe pajiște întrebându-mă dacă Zac Efron sau chiar Johnny Depp aveau să apară dintr-odată și să flirteze cu mine la greu.

Mi-am aruncat privirea împrejur în timp ce mă răsuceam și mă legănam în bătaia vântului și mi s-a părut că văd umbrele licărind și viermuind ciudat în copacii uriași. M-am oprit și încercam să privesc cu ochii mijiiți ca să văd mai bine ce se petrecea în întuneric. La cum mă știam eu pe mine și visele mele ciudate, probabil că atârnasem sticle de cola de crengi, ca pe niște fructe ciudate care mă așteptau, parcă, să le culeg.

Atunci a apărut el.

La marginea pajiștii, printre umbrele aruncate de copaci, s-a materializat o siluetă. Îi vedeam corpul pentru că lumina lunii cădea pe contururile line ale pielii lui dezgolite.

Dezgolite?

M-am oprit. Oare imaginația mea o luase razna? Nu aveam de gând să-mi fac de cap pe o pajiște cu un tip dezbrăcat, chiar dacă era vorba de misteriosul și fascinantul domn Johnny Depp.

— Șovăi, dragostea mea?

La auzul vocii lui m-a străbătut un fior, iar un râset cumplit, batjocoritor, a fremătat printre frunzele copacilor.

— Cine-i acolo? am spus, bucurându-mă că glasul din vis nu mi-a trădat frica.

Râsul lui, la fel de adânc și de frumos precum vocea, și tot așa de înspăimântător, a trezit ecouri printre crengile copacilor-martori, apoi a început să plutească, vizibil aproape, în aerul din jurul meu.

— Te faci că nu mă cunoști? a spus, iar glasul lui mi-a mângâiat pielea, ridicându-mi puful de pe brațe.

— Ba da, te cunosc. Eu te-am inventat. E visul meu, iar tu ești un amestec între Zac și Johnny, am spus cu glas șovăielnic, abia zărindu-l.

Vorbeam cu nonșalanță, deși inima îmi bătea nebunește, pentru că deja devenise clar că tipul ăsta nu era un amestec între cei doi actori.

— Mă rog, poate că ești Superman sau Făt-Frumos, am tot încercat, fără să mă apropii însă mai mult de adevăr.

— Nu sunt rodul imaginației tale. Mă cunoști. Sufletul tău mă cunoaște și el.

Nu-mi mișcasem picioarele, dar, încet-încet, corpul meu se apropia de el, ca și când glasul lui m-

ar fi tras mai aproape. Am ajuns la el, mi-am înălțat privirea, tot mai mult și mai mult...

Era Kalona. Îmi dădusem seama încă de la primele vorbe pe care le rostise, dar refuzasem să-mi fac o asemenea mărturisire. Cum de era posibil să-l visez?

Trebuie să fi fost un coșmar, nu un vis.

Avea trupul gol, dar nu era complet material. Silueta îi fremăta și se lăsa purtată de briza mângâietoare. În spatele lui, în umbrele verde-închis ale copacilor, vedeam siluetele fantomatice ale fiilor săi, Imitatorii de Corbi, care se agățau de crengi cu brațele și picioarele lor omenești și mă fixau cu ochi de asemenea omenești, înfundați în chipuri ciudate, de pasăre.

— Tot te mai prefaci că nu mă cunoști?

Avea ochii întunecoși, ca un cer fără stele. Ei păreau lucrul cel mai material cu care era înzestrat. Și glasul lui fluid. Deși e un coșmar, e totuși al meu. Pot pur și simplu să mă trezesc! Vreau să mă trezesc! Vreau să mă trezesc!

Dar nu m-am trezit. Nu puteam. Nu mă puteam controla. Kalona preluase controlul. El îmi plăsmuise visul ăsta, pajiștea asta întunecoasă, de coșmar, și, cine știe cum, mă adusese aici, închizând în urma noastră poarta spre realitate.

— Ce vrei? am spus iute, ca să nu-mi audă tremurul din glas.

— Știi prea bine ce vreau, dragostea mea. Te vreau pe tine.

— Nu sunt dragostea ta.

— Ba sigur că ești, a spus și s-a mișcat de data asta, apropiindu-se atât de mult de mine încât simțeam răcoarea emanată de trupul lui imaterial. Tu ești A-ya a mea.

A-ya era numele fecioarei pe care tămăduitoarele cherokee o plăsmuiseră ca să-l facă prizonier cu multe secole în urmă. M-a cuprins panica.

— Nu sunt A-ya!

— Tu stăpânești elementele, m-a dezmiertat glasul lui, teribil și sublim, fascinant și cumplit.

— E un dar de la zeița mea, am spus.

— Și mai demult le porunceai elementelor. Ai fost plăsmuită din ele, creată să mă iubești.

Aripile lui enorme și negre au tremurat și s-au înălțat. S-au zbătut ușor înainte și m-au strâns într-o îmbrățișare spectrală, rece ca gheața.

— Nu! Probabil că mă confunzi. Eu nu sunt A-ya.

— Te înșeli, dragostea mea. O simt pe ea în adâncul ființei tale.

Aripile lui m-au strâns și mai tare și m-au tras și mai aproape de el. Deși nu era decât pe jumătate material, îl simțeam. Aripile moi. Frigul hibernal peste căldura sinelui meu visător. Conturul trupului lui era ca o ceață înghețată. Mi-a ars pielea și m-a străfulgerat cu un curent electric care m-a umplut de o dorință arzătoare, pe care nu voiam s-o simt, dar căreia nu mă puteam împotrivi.

Râsul lui era seducător și aș fi vrut să mă cufund în el. M-am aplecat înainte, am închis ochii și am gâfâit, pe când răcoarea spiritului său îmi alinta sânii, copleșindu-mi lăcașuri de pe trup de senzații dureros, dar delicios de senzuale, ce-mi luau mințile.

— Îți place durerea, îți stârnește plăcere, a spus, iar aripile lui au devenit mai copleșitoare, trupul, mai viguros, mai rece și mai dureros de pasional, pe când se lipea de mine. Lasă-te în voia mea, a șoptit glasul lui frumos, devenit acum inimaginabil de seducător, pe măsură ce dorința lui creștea. Am petrecut secole în brațele tale. De data asta, împreunarea dintre noi va fi la vrerea mea, iar tu te vei desfăta cu plăcerea pe care am să ți-o dăruiesc. Aruncă lanțurile cu care te înrobește zeița ta îndepărtată și vino la mine. Fii dragostea mea adevărată, trup și suflet, și am să-ți pun lumea la picioare!

Înțelesul cuvintelor lui a pătruns prin negura aceea de durere și plăcere, asemenea razelor soarelui, care alungă roua. Mi-am regăsit voința și m-am smuls din îmbrățișarea aripilor sale. Cârcei de fum negru de gheață mi se încolăceau pe trup, se agățau... mă atingeau... mă mângâiau...

M-am scuturat ca o pisică plouată, iar vinișoarele de întuneric mi-au alunecat de pe corp.

— Nu! Nu sunt dragostea ta. Nu sunt A-ya. Și n-am să-i întorc niciodată spatele lui Nyx!

Când am rostit numele lui Nyx, coșmarul s-a destrămat.

M-am ridicat în capul oaselor în pat, tremurând și gâfâind. Stevie Rae dormea buștean lângă mine, dar Nala era trează și mârâia încetișor. Avea spatele arcuit, era înfoiată și privea cu ochii mijiți

la aerul de deasupra mea.

— La naiba! am strigat și am țâșnit din pat, răsucindu-mă și privind în sus, și mai că mă așteptam să îl văd pe Kalona plutind pe deasupra noastră, ca un liliac uriaș.

Însă nu era nimic acolo.

Am înșfăcat-o pe Nala, m-am așezat pe pat și am început s-o mângâi tare, cu mâini tremurătoare.

— N-a fost decât un coșmar... un coșmar... un coșmar, i-am spus, dar știam și eu că-i o minciună. Kalona era real și, cine știe cum, putea ajunge la mine, prin vis.

Capitolul 2

„Bun, deci Kalona poate să-ți pătrundă în vise, dar acum ești trează, așa că revino-ți!“ mi-am spus cu hotărâre în timp ce o mângâiam pe Nala și mă relaxam ascultându-i torsul familiar. Stevie Rae se foia în somn și a mormăit ceva ce nu am auzit. Apoi, dormind încă, a zâmbit, și a oftat. Am privit-o bucuroasă că măcar ea avea mai mult noroc cu visele.

Am tras ușor de pătura sub care se ghemuise și am răsuflat ușurată când am văzut că nu îi mai curgea sânge prin pansamentul care acoperea rana cumplită făcută de săgeata care o străpunsese.

S-a agitat din nou. De data asta, ochii lui Stevie Rae s-au mișcat și s-au deschis. Preț de o clipă a părut nedumerită, apoi mi-a zâmbit adormită.

— Cum te simți? am întrebat.

— Bine, a spus ea cu glas tremurător. Nu-ți mai face atâtea griji.

— E destul de greu să nu-mi fac griji când cea mai bună prietenă a mea tot dă colțu', am spus și i-am zâmbit la rândul meu.

— De data asta n-am mai dat colțu'. Era doar cât pe ce să dau colțu'.

— Tremuricii mei mă roagă să-ți transmit că, pentru ei, „cât pe ce“ ăla nu schimbă prea mult situația.

— Spune-le tremuricilor tăi să tacă din gură și să se bage la somn, a spus Stevie Rae, după care a închis ochii și și-a tras pătura-n cap. Mă simt bine, a repetat. O să fim cu bine toții, a spus, apoi respirația i-a devenit mai profundă și jur că, într-o clipită, adormise la loc.

Mi-am înăbușit un oftat din rărunchi și m-am băgat iarăși repede în pat, încercând să mă instalez cât mai confortabil. Nala s-a încolăcit între mine și Stevie Rae și a tras un „miorlaaau“ morocănos, care însemna, știam prea bine, că voia să mă liniștesc și să mă culc.

Să mă culc? Și adică să visez iar? Nu, mersi, n-ai să vezi.

În schimb, eram atentă la respirația lui Stevie Rae și o mângâiam absentă pe Nala. Era al naibii de ciudat cât de normal părea totul în oaza asta de liniște pe care ne-o creaserăm. Privind-o pe Stevie Rae cea adormită, mi se părea aproape incredibil că, doar cu câteva ore în urmă, din piept îi ieșea o săgeată și că trebuise să fugim din Casa Noptii, pe când haosul ne sfâșia lumea. Nu voiam să mă ia din nou somnul, așa că mintea mea obosită rememora întâmplările nopții. Și în timp ce le întorceam pe toate părțile, mă miram din nou că mai scăpase vreunul dintre noi cu viață...

*

Mi-am amintit că Stevie Rae îmi ceruse, în mod surprinzător, să iau un creion pen' că ea credea că era o bună ocazie să facem o listă cu ce ne trebuie în tuneluri, ca să avem toate cele trebuincioase în cazul în care urma să stăm ascunși o vreme.

Îmi ceruse chestia asta cu o voce complet calmă, în timp ce stătea în fața mea cu o săgeată ițindu-i-se din piept. Îmi amintesc că m-am uitat la ea, că mi s-a făcut rău de la stomac și că apoi mi-am ferit privirea și am spus:

— Stevie Rae, nu cred că e momentul să facem liste.

— Ah! Fir-ar să fie, doare mai rău decât atunci când ți se înfinge în picior un ciuline, a spus Stevie Rae, inspirând adânc și tresărind, dar tot a găsit puterea să zâmbească peste umăr la Darius, care îi sfâșiasse cămașa la spate, lăsând la vedere săgeata care-i ieșea din spinare. Scuze. N-am vrut să spun

c-ar fi vina ta că mă doare. Cum ziceai că te cheamă?

— Darius, Preoteasă.

— Este un războinic dintre Fiii lui Erebus, a adăugat Afrodita, și i-a aruncat lui Darius un zâmbet surprinzător de dulce. Îl descriu ca fiind surprinzător de dulce pentru că, de regulă, Afrodita e egoistă, alintată, urâcioasă și cam greu de înghițit în general, deși mie începe oarecum să-mi placă de ea. Cu alte cuvinte, categoric nu e dulce, dar era din ce în ce mai clar că îi căzuse cu tronc Darius, de unde și dulceața neobișnuită.

— Să fim serioși, evident că e războinic. Arată ca un munte, spusese Shaunee, adresându-i lui Darius o privire apreciativă, vecină cu agățatul.

— Un munte cool rău, i-a ținut și Erin isonul, trimițându-i bezele lui Darius.

— E adjudecat, gemene ciudate ce sunteți, așa că luați-vă jucăriile și tăiați-o, a izbucnit Afrodita, dar îmi dăduse senzația că nu prea pusese suflet în insulta aia. De fapt, acum că mă gândeam iar la chestia asta, păruse chiar drăguță.

A, apropo, Erin și Shaunee sunt gemene de suflet, nu biologice, dat fiind că Erin este o blondă din Oklahoma, cu ochii albaștri, iar Shaunee, o tipă cu pielea de culoarea caramelului, de pe coasta de est, de origine jamaicană. Dar aspectul genetic nu conta pentru ele, era la fel de posibil să fi fost separate la naștere și apoi să se fi regăsit cu detectorul de gemeni.

— A, da. Mersi că ne-ai amintit că iubiiții noștri nu sunt aici, a spus Shaunee.

— Pentru că probabil îi înfulecă ciudații ăia de oameni-pasăre, a adăugat Erin.

— A, nu vă demoralizați. Bunica lui Zoey n-a spus că Imitatorii de Corbi chiar mănâncă oameni, a spus doar că îi înhață în ciocurile lor enorme și dau cu ei de perete, sau de ce apucă, până le rup și ultimul oscior din corp, le-a spus Afrodita gemenelor cu un zâmbet vesel.

— Ăăă, Afrodita, nu cred că ne ești de prea mare ajutor, am spus.

Deși avea dreptate. De fapt, oricât de înspăimântător suna, era posibil ca și ea și gemenele să fi avut dreptate. Nu voisem să mă gândesc prea mult la chestia asta, așa că îmi îndreptasem din nou atenția către cea mai bună prietenă a mea, care era rănită. Arăta absolut îngrozitor, palidă, transpirată și plină de sânge.

— Stevie Rae, nu crezi că ar trebui să te ducem la un...

— Am găsit-o! Am găsit-o! a izbucnit Jack, dând chiar atunci buzna în mica zonă din tunelul lateral, transformată acum în camera lui Stevie Rae, urmat îndeaproape de labradorul gălbui, care rareori îl scăpa din ochi pe puști.

Era îmbujorat și agita un soi de valijoară albă, cu o cruce roșie pe ea. Era exact unde ai spus tu, Stevie Rae. În chestia aia din tunel care aduce a bucătărie.

— Și imediat ce-mi recapăt suflul, am să-ți spun cât de plăcut surprins am fost când am descoperit frigiderul și cuptoarele cu microunde, funcționale toate, a spus Damien urmându-l pe Jack în încăpere, respirând greoi și ținându-se ostentativ după el. Va trebui să-mi explici cum ați reușit să aduceți toate astea aici, jos, inclusiv să trageți cabluri electrice.

Damien a făcut o pauză, a observat cămașa însângerată și sfâșiată a lui Stevie Rae și săgeata care încă îi ieșea din spate, iar obrajii trandafirii i-au pălit pe loc.

— Va trebui să-mi explici asta când n-o să mai fii Stevie Rae en brochette.

— En... ce? a făcut Shaunee.

— Bro... și mai cum? i s-a alăturat și Erin.

— Așa se spune în franceză la frigărui, imbecilelor. Faptul că lumea a luat-o razna și răul a slobozit păsările războiului, a citat el intenționat greșit din Shakespeare și a ridicat din sprâncene către gemene, așteptându-se, evident, ca ele să recunoască citatul, lucru care, evident, nu s-a întâmplat, nu scuză un vocabular neîngrijit. Apoi s-a întors din nou spre Darius. A, am găsit astea într-o grămadă de unelte nu prea adecvate pentru uz medical, a spus și a ridicat ceva ce aducea cu o foarfecă uriașă.

— Adu cleștele și trusa de prim-ajutor, a spus Darius, cu o voce de profesionist.

— Ce faci cu cleștele ăla? a întrebat Jack.

— O să tai capătul săgeții ca să pot trage din trupul preotesei cât a mai rămas din ea. Apoi o să încep să se vindece, a spus Darius, fără prea multe ocolișuri.

Jack a icnit și s-a sprijinit de Damien, care l-a cuprins cu brațul. Ducesa - labradorul gălbui care se atașase complet de Jack de când stăpânul ei de drept, un novice pe nume James Stark, murise, apoi se făcuse zombi și trăsese o săgeată în Stevie Rae, drept parte dintr-un complot malefic de a-l elibera pe Kalona, un teribil înger căzut (da, acum când mă gândesc mai bine, văd și eu că e complicat și chiar te bagă un pic în ceață, dar asta pare să fie o trăsătură a comploturilor malefice) - a scâncit și s-a sprijinit de piciorul lui.

A, Jack și Damien sunt împreună. Ceea ce înseamnă că sunt adolescenți gay. Hai, reveniți-vă. Chestiile astea se mai întâmplă. Mai des decât v-ați aștepta. Stați așa, uitați ce-am zis. Se întâmplă mai des decât se așteaptă părinții.

— Damien, poate că ar trebui să... Îl iei pe Jack și să mergeți la bucătăria aia pe care ați găsit-o și să vedeți dacă puteți face rost de ceva de mâncare, am spus, în încercarea de a le da o ocupație, ca să nu se mai holbeze la Stevie Rae. Pun pariu că ne-am simți cu toții mai bine dacă am mânca ceva.

— Eu probabil că aș vomita, a spus Stevie Rae. Asta dacă nu cumva vomit sânge, a continuat și a încercat să ridice din umeri în semn de scuză, dar mișcarea i-a fost întreruptă de un icnet, după care s-a făcut și mai palidă decât era deja.

— Mda, nici mie nu prea mi-e foame, a spus și Shaunee, cu ochii căsați la săgeata care îi ieșea din spate lui Stevie Rae, stăpânită de aceeași fascinație care îi face pe oameni să se zgâiască la accidente de mașină.

— Subscriu, geamăno, a încuviințat Erin, care se uita oriunde altundeva decât la Stevie Rae.

Tocmai dădeam să le spun că nu mă interesa dacă le era sau nu foame, pur și simplu voiam să le dau de lucru și să-i văd departe de Stevie Rae o vreme, când în încăperea a dat năvală Erik Night.

— Am găsit! a spus el.

În mână ținea o combină veche rău, cu CD, casetofon și radio, mare cât o zi de post. Era genul ăla de chestie căreia pe vremuri i se spunea radio-casetofon, ca-n anii '80. Fără să se uite la Stevie Rae, l-a așezat pe masa de lângă ea și Darius și a început să se joace la butoanele uriașe, de un argintiu strălucitor, mormăind că spera să reușească să prindă ceva aici jos.

— Venus unde e? a întrebat Stevie Rae.

Era evident că o durea când vorbea și îi tremura glasul.

Erik a aruncat o privire înapoi, spre intrarea arcuită a încăperii, acoperită cu o pătură pe post de ușă, dar unde nu se afla nimeni.

— Era chiar în spatele meu. Credeam că o să vină și ea și..., a spus, și în momentul ăla chiar s-a uitat la Stevie Rae și i-a pierit glasul. Dumnezeuule, cred că doare foarte tare, a spus el încet. Arăți rău, Stevie Rae.

A încercat să-i zâmbească, dar fără succes.

— Ei, am avut și zile mai bune. Mă bucur că te-a ajutat și Venus cu casu'. Uneori chiar reușim să prindem ceva posturi de radio aici.

Așa zicea și Venus, a răspuns Erik într-o doară, cu ochii țintă la săgeata care îi ieșea lui Stevie Rae din spatele gol.

Deși eram îngrijorată din cauza lui Stevie Rae, începusem să-mi pun întrebări legate de absența lui Venus și mă chinuiam din răspuțeri să-mi amintesc cum arată. Ultima oară când mă uitasem cu atenție la novicii cu semiluni roșii, acestea încă nu erau roșii, ceea ce înseamnă că marginile semilunii de pe frunte erau tot safirii, asemenea desenelor tuturor novicilor când sunt însemnați. Însă novicii ăștia muriseră. Apoi înviaseră și apoi deveniseră toți niște monștri turbați, însetați de sânge, până când Stevie Rae trecuse printr-un soi de Transformare. Nu se știe cum, dar umanitatea Afroditei (cine ar fi spus că avea așa ceva?), plus forța celor cinci elemente, pe care eu le pot controla, și - hocus-pocus! - Stevie Rae își recăpătase umanitatea și primise, pe deasupra, niște desene super de vampir adult, ca niște cârcei de viță și flori care îi încadrează chipul. Dar în loc ca desenul să fie albastru-închis, se făcuse roșu, ca sângele proaspăt. Când i se întâmplase chestia asta lui Stevie Rae, desenele de novici ale tuturor puștilor zombi deveniseră și ele roșii. Și își recăpătaseră și ei umanitatea. Teoretic. Nu stătusem însă prea mult cu ei și cu Stevie Rae, de la Transformare încoace, ca să fiu sigură că totul era sută la sută în regulă. A, și Afrodita și-a pierdut Semnul, cu totul. Se presupune, deci, că a redevenit umană, deși încă are viziuni.

Așa se explică de ce, ultima oară când am văzut-o pe Venus, arăta dezgustător, pentru că era o zombi vomitivă. Dar acum își revenise, într-o oarecare măsură, și știam că umblase cu Afrodita înainte să moară (și apoi să învie), chestie care presupune că trebuie să fi fost de-a dreptul superbă, pentru că Afrodita nu-și face prieteni urâți.

Bun, lăsați-mă să vă explic înainte să dau senzația că aș fi o ciudată supermegageloasă: Erik Night este genul Superman, frumos de înnebunești, în stilul lui Clark Kent, și ca să continui paralela cu supereroii, pe deasupra mai e și talentat și chiar un tip de treabă. Adică, un vampir de treabă. Devenit vampir de puțin timp. În același timp, e și prietenul meu. Adică fostul meu prieten, devenit de curând fostul meu prieten. Din nefericire, asta presupune că o să fiu ridicol de geloasă pe oricine, chiar și pe ciudatele de novice cu semiluni roșii, care i-ar putea trezi prea mult interesul (prea mult = vreun pic).

Din fericire, vocea de profesionist a lui Darius pusese capăt bătăliilor mele interioare.

— Muzica poate să mai aștepte. Acum, Stevie Rae are nevoie de îngrijire. Va avea nevoie de o cămașă curată și de sânge imediat cum termin cu asta, a spus Darius în timp ce pune trusa de prim-ajutor pe noptiera lui Stevie Rae, o deschidea și scotea în grabă pansament, alcool și niște chestii oribile.

Asta categoric ne-a luat tuturor piuitul.

— Știți cu toții că vă iubesc mai presus de orice, nu? a spus Stevie Rae, adresându-ne un zâmbet curajos.

Prietenii mei și cu mine am dat mecanic din cap.

— Bun, deci n-o să mă înțelegeți greșit dacă o să vă rog să plecați și să vă faceți de lucru, mai puțin Zoey, în timp ce Darius îmi scoate săgeata asta din piept.

— Toți, mai puțin eu? Nu, nu, nu! De ce vrei să rămân eu?

În ochii copleșiți de durere ai lui Stevie Rae am citit o urmă de amuzament.

— Pen' că tu ești Marea noastră Preoteasă, Z. Tu trebuie să stai și să-i ajuți pe Darius. În plus, deja m-ai văzut o dată murind; poate fi mai rău de atât?

Apoi a tăcut și a făcut ochii mari. Căscă gura la palmele mele, pe care le ridicasem ca o fraieră, și a izbucnit:

— La naiba, Z, uită-te și tu la palmele tale!

Mi le-am întors ca să văd la ce naiba se holba așa și am simțit cum mi se căscău și mie ochii. Pe palme mi se întindeau desene, același model frumos și complicat, format din niște vârtejuri care aminteau de modelul dantelei. Îmi împodobeau fața și gâtul, coborau de-o parte și de alta a coloanei, și apoi în jurul taliei. Cum de uitasem? Pe când fugeam ca să ne punem la adăpost în tuneluri, simțisem arsura aceea familiară. Atunci înțelesesem ce însemna. Zeița mea, Nyx, întruchiparea nopții, mă însemnase din nou, semn că-i aparțineam ei și numai ei. Astfel mă diferențiasse din nou de toți novicii și vampirii din întreaga lume. Niciun alt novice nu mai avea Semnul colorat complet și întins. Asta se întâmpla numai după ce un puști își încheia Transformarea, și atunci, conturul semilunii de pe frunte se colora complet și se întindea într-un desen unic și irepetabil care-i încadra fața, spunând lumii întregi că devenise vampir.

Așa că pe fața mea se citea că sunt vampir, dar trupul meu spunea că sunt încă novice. Și restul desenelor? Ei bine, asta era o chestie care nu se mai întâmplase niciodată, niciunui novice și niciunui vampir, și nici măcar acum nu eram sută la sută sigură ce însemna.

— Mamă, Z, sunt extraordinare, s-a auzit, chiar lângă mine, glasul lui Damien.

Și mi-a atins șovăielnic palma.

Mi-am ridicat privirea de la propriile mâini la ochii lui căprui și prietenoși, dornică să văd dacă acum mă privea altfel. Căutam semne de adorație sau de emoție sau, și mai rău, de frică. Însă nu l-am văzut decât pe Damien, prietenul meu, cu zâmbetul lui cald.

— Am simțit mai devreme, când am ajuns aici. Da'... cred că am uitat, am spus.

— Așa e Z a noastră, a spus Jack. Numai ea ar putea uita ceva care e, practic, un miracol.

— Mai mult decât practic, a intervenit Shaune.

— Dar e un miracol marca Zoey, genul care se întâmplă mai tot timpul, a spus Erin, fără ocolișuri.

— Eu nu pot să păstrez un desen măcar, iar ea e plină, a spus Afrodita. Evident, a adăugat, dar zâmbetul i-a mai îndulcit asprimea cuvintelor.

— Desenele astea sunt Semnul grației zeiței noastre și arată că, într-adevăr, ești pe calea pe care ar vrea și ea s-o apuci. Ești Marea noastră Preoteasă, a explicat Darius, solemn. Cea pe care a Ales-o Nyx. Dar, Preoteasă, am nevoie de ajutorul tău ca s-o vindec pe Stevie Rae.

— Fir-ar, am mormăit, mușcându-mi nervoasă buzele și strângând pumnii, ca să-mi ascund desenele exotice abia căpătate.

— Dă-o naibii de treabă! Rămân eu să te ajut, a spus Afrodita și s-a îndreptat hotărâtă spre Stevie Rae, care stătea pe marginea patului. Nu mă deranjează sângele și suferința, cât timp nu sunt ale mele.

— Eu trebuie să mă duc cu ăsta mai aproape de intrarea în tuneluri. Probabil că acolo aş avea mai mult noroc să prind vreun post, a spus Erik și, fără să-mi arunce măcar o privire sau să sufle vreo vorbă despre desenele mele cele noi, s-a făcut nevăzut prin ușa acoperită cu pătura.

— Știi, cred că era bună ideea cu mâncarea, a spus Damien, prinzându-l pe Jack de mână și pornind în urma lui Erik.

— Da, Damien și cu mine suntem gay, asta înseamnă că, garantat, suntem bucătari buni, a spus Jack.

— Mergem și noi cu ei, a spus Shaunee.

— Mda, noi nu suntem prea convinse că, genetic vorbind, bucătarii gay sunt mai competenți, așa că ar fi bine să mergem să-i supraveghem, a spus Erin.

— Nu uitați de sânge. Îndoit cu vin, dacă aveți. Îi trebuie ca să se refacă, a spus Darius.

— Unul dintre frigidere e plin cu rezerve de sânge. Apoi găsiți-o pe Venus, a spus Stevie Rae și a făcut o grimasă, timp în care Darius a luat un pansament îmbibat cu alcool și a început să-i curețe sângele uscat de pe spate, în jurul locului din care ieșea săgeata. Îi place vinul. — Spuneți-i de ce aveți nevoie și ea o să vă facă rost.

Gemenele au ezitat, s-au uitat una la alta, apoi Erin a vorbit în numele amândurora.

— Stevie Rae, pe bune că nu e nimic aiurea la puștii cu semiluni roșii? Mă înțelegi, ei sunt ăia care i-au omorât pe fotbaliștii de la echipa Union și l-au răpit pe prietenul lui Z, care e om, greșesc?

— Fostul prieten, am spus, dar nu m-au băgat în seamă.

— Venus l-a ajutat pe Erik adineauri, a spus Stevie Rae.

— Iar Afrodita a stat aici două zile și e încă întreagă, a explicat Stevie Rae.

— Da, da? Erik e un vampir mascul, mare și sănătos, e mai greu de mușcat, a remarcat Shaunee.

— Deși este un tip al naibii de delicios, a spus Erin.

— Adevăr grăiești, geamăno.

Amândouă au înălțat din umeri, uitându-se la mine în chip de scuză, după care Shaunee a continuat:

— Iar Afrodita e așa de nasoală încât nimeni nu s-ar băga s-o muște.

— Noi, în schimb, suntem ca niște bulgărași de vanilie și ciocolată. L-am tenta până și pe cel mai de treabă monstru amator de sânge, a sărit și Erin.

— Știu eu un monstru amator de sânge: mă-ta! a spus Afrodita, cu un zâmbet dulce.

— Dacă nu terminați cu ciorovăiala, vă mușc de nu vă vedeți! a strigat Stevie Rae, apoi s-a strâmbat din nou și a început să gâfâie.

Respira tot mai greu, din pricina durerii.

— Fetelor, o chinuiți pe Stevie Rae, iar mie îmi dați dureri de cap, am spus iute, din ce în ce mai îngrijorată de cât de rău arăta cu fiecare clipă. Ea spune că novicii cu semiluni roșii sunt în regulă. Tocmai am fugit din iadul din Casa Noptii împreună cu ei și nu au încercat să ne mănânce pe niciunul dintre noi pe drum până aici. Așa că fiți fete cuminți și mergeți s-o căutați pe Venus, cum v-a zis.

— Z, chestia asta nu se pune ca bilă albă pentru ei, a intervenit Damien. Fugeam ca să scăpăm cu viață. Nu stătea nimeni atunci să mănânce pe cineva.

— Stevie Rae, te întreb o dată pentru totdeauna, sunt de încredere novicii cu semiluni roșii? am spus.

— Ar trebui. Încercați să fiți mai de treabă și să-i acceptați. Știți prea bine că nu e vina lor că au murit și apoi au înviat.

— Vedeți? N-au nimic.

Doar mai târziu aveam să-mi amintesc că, de fapt, Stevie Rae nu-mi răspunsese la întrebarea dacă novicii cu semiluni roșii erau cu adevărat de încredere.

— Bine, dar pe Stevie Rae o tragem la răspundere, a spus Shaunee.

— Exact, dacă încearcă vreunul dintre ei să ne înfulece, o să avem noi o discuție cu ea pe tema asta când o să se simtă mai bine, a spus Erin.

— Faceți imediat rost de sânge și de vin. Gata cu vorbăria, haideți la treabă, a spus Darius, fără ocolișuri.

Au tulit-o cu toții din încăpere și m-au lăsat pe mine împreună cu Darius, cu Afrodita și cu cea mai bună prietenă a mea, în momentul de față en brochette.

Fir-ar!

Capitolul 3

— Pe bune, Darius. Nu am putea proceda altfel? Cam ca-n spital. Mai exact, într-un spital. Cu doctori și săli de așteptare în care să stea prietenii în timp ce... ăăă..., am ezitat și am făcut un gest aproape panicat spre săgeata care îi traversa corpul lui Stevie Rae. În timp ce se rezolvă chestia asta.

— O fi existând și o cale mai bună, dar nu în condițiile astea. Am un număr limitat de resurse aici și, dacă te gândești un pic, Preoteasă, nu cred că ai vrea ca vreunul dintre noi să iasă la suprafață și să se ducă la un spital din oraș, a spus Darius.

Mi-am mușcat buzele, gândindu-mă că avea dreptate, dar tot încercam să caut o alternativă mai puțin îngrozitoare.

— Nu. Eu nu mai merg înapoi acolo, la suprafață. Kalona e-n libertate, împreună cu păsăroii ăia scârboși de-i zic „tată“, și-n plus, nu-mi permit să mă prindă răsăritul soarelui la suprafață. Și simt că nu e prea departe. Nu cred că aş supraviețui la cât de rău mă doare deja. Z, n-ai încotro, trebuie s-o faci, a spus Stevie Rae.

— Vrei să împing eu săgeata cât o ții tu nemișcată? s-a oferit Afrodita.

— Nu, probabil că o să fie mai nasol să mă uit decât să ajut și eu, am spus.

— Am să fac tot posibilul să nu țiip prea tare, a spus Stevie Rae.

Vorbise serios, chestie care îmi dăduse o strângere de inimă, exact ca acum când îmi aduc aminte.

— Nu, draga mea! Țipă cât vrei. Ce naiba, țiip și eu cu tine.

L-am privit pe Darius și i-am spus:

— Sunt gata.

— Eu am să tai capătul cu fulgi, care încă îi iese prin piept. Tu ia chestia asta - mi-a dat un pansament îmbibat cu alcool - și presează pe capătul tăiat. Când eu prind bine de partea din față a săgeții, am să-ți spun să împingi. Împingi tare în timp ce eu trag. Ar trebui să iasă destul de repede.

— Dar se poate să doară numai un pic? a spus Stevie Rae, cu un glas pierit.

— Preoteasă, i-a răspuns Darius și și-a odihnit mâna mare pe umărul ei. O să doară mai mult de atât.

— Aici intervin eu, a spus Afrodita. Am să te țin ca să nu te zvârcolești de durere și să-i strici planurile lui Darius.

A ezitat, apoi a adăugat:

— Dar tu trebuie să știi că, dacă înnebunești de durere și mă muști încă o dată, te bat de-ți sună apa în cap.

— Afrodita, n-am să te mușc. Încă o dată, a spus Stevie Rae.

— Hai să terminăm odată, am spus.

Înainte ca Darius să rupă ce mai rămăsese din cămașa lui Stevie Rae, a spus:

— Preoteasă, trebuie să-ți dezgolesc sânii.

— Hm, mă gândeam la asta cât timp te ocupai de spatele meu. Ești ca un fel de doctor, nu?

— Toți Fiii lui Erebus au cunoștințe de medicină ca să-și poată îngriji frații răniți.

Preț de o clipă, expresia lui crispată s-a relaxat și i-a zâmbit lui Stevie Rae.

— Așa că mă poți considera un fel de medic.

— Atunci nu mă deranjează că-mi vezi sânii. Medicii sunt pregătiți să nu le pese de astfel de chestii.

— Să sperăm că pregătirea lui nu a fost chiar așa de completă, a mormăit Afrodită.

Darius i-a făcut iute cu ochiul, eu m-am făcut că vărs, chestie care a făcut-o pe Stevie Rae să chicotească și apoi să icnească de durere. A încercat să-mi zâmbească încurajator, dar era mult prea palidă și prea slăbită ca să reușească.

Cam atunci am început eu să-mi fac griji. În Casa Noptii, Stark cel mort și înviat, urmând ordinele scârbei de Neferet, trăsese o săgeată în Stevie Rae. Pierduse alarmant de mult sânge, așa de mult încât, în jurul ei, pământul părea însângerat. Ceea ce împlinise profeția aia cretină prin care se anunța eliberarea cretinului ăluia de inger căzut, Kalona pe numele lui, din temnița subterană în care zăcuse enșpe mii de ani. Stevie Rae arăta de parcă tot sângele i s-ar fi scurs în pământ și, cu toate că se descurcase destul de bine până în momentul ăla, umblase, vorbise și fusese în general conștientă, căpăta treptat o paloare fantomatică.

— Gata, Zoey? a întrebat Darius, chestie care m-a făcut să tresar.

De frică, îmi clănțăneau așa de tare dinții încât abia am reușit să scot un „dda“ bâlbâit.

— Stevie Rae, a rostit el cu blândețe. Ești pregătită?

— Cred că mai pregătită de atât n-o să fiu niciodată. Dar pot să-ți spun că îmi doresc din tot sufletul să nu mi se mai întâmple întruna chestii de genul ăsta.

— Afrodită, a spus, uitându-se fix la ea.

Afrodită s-a dus să se așeze în genunchi pe podea în fața patului și a prins-o tare pe Stevie Rae de amândouă antebrațele.

— Încearcă să nu te agiți prea mult, i-a spus lui Stevie Rae.

— Am să mă străduiesc.

— Număr până la trei, a spus Darius, cu cleștele fixat pe capătul cu fulgi al săgeții. Unu... doi... trei!

Total s-a derulat cu repeziciune Darius și a tăiat capătul săgeții de parcă ar fi fost o crenguță.

— Acoper-o! mi-a ordonat el și, chiar în timp ce trecea în spatele ei, am presat pansamentul pe porțiunea de vreo doi centimetri și jumătate a săgeții, care încă se mai ițea din pieptul lui Stevie Rae, chiar între sânii.

Stevie Rae ținuse ochii strâns închiși. Respira greoi și superficial și avea fața acoperită de sudoare.

— Număr iar până la trei, dar de data asta împinge de capătul săgeții, a spus Darius. Îmi venea să las totul baltă și să țip: „Nu, haideti s-o înfășurăm în ceva, să riscăm și s-o ducem la spital“, dar Darius începuse deja să numere: Unu... doi... trei!

Am împins de capătul tare al săgeții abia tăiate, în timp ce Darius, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Stevie Rae, i-a tras-o din corp cu o smucitură rapidă, și atunci s-a auzit un sunet îngrozitor.

Stevie Rae a țipat, la fel și eu și Afrodită, după care Stevie Rae mi s-a prăvălit în brațe.

— Ține pansamentul apăsat pe rană, a spus Darius, apoi s-a apucat să curețe, rapid și cu îndemânare, gaura la vedere din spatele lui Stevie Rae.

Îmi aduc aminte că repetam întruna: „Gata. Gata. Am scos-o. S-a terminat...“

Acum, când mă gândesc, îmi aduc aminte că Afrodită și cu mine suspinam. Stevie Rae stătea cu capul lipit de umărul meu, așa că nu-i vedeam fața, dar simțeam că pe cămașă mi se prelinge ceva ud. Când Darius a ridicat-o ușor și a întins-o pe spate în pat, ca să-i poată îngriji rana, m-a străfulgerat frica.

Nu mai văzusem pe nimeni așa de palid ca Stevie Rae, dintre vii, vreau să spun. Strângea tare din ochi, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi de sânge, înfiorătoare, care contrastau puternic cu pielea ei aproape translucidă.

— Stevie Rae. Te simți bine?

Îi vedeam pieptul palpitând, dar nu deschisese ochii și nu scotea niciun sunet.

— Sunt... pe metereze... Încă, a șoptit ea, cu pauze lungi între cuvinte. Dar... simt... că plutesc... pe deasupra... voastră.

— Nu sângerează, a spus Afrodita, cu glas scăzut.

— Nu mai are ce sângera, a spus Darius în timp ce-i prindea pansamentul cu leucoplast pe piept.

— Săgeata nu i-a străpuns inima, am spus. Scopul lui nu era s-o omoare, ci s-o facă să sângereze.

— Într-adevăr, am avut noroc că novicele și-a ratat ținta, a spus Darius.

Cuvintele astea mi se tot plimbau prin minte, pentru că eu știam ceva ce niciunul dintre ei nu știa, și anume că lui Stark îi era imposibil să-și rateze ținta. Darul primit de la Nyx era ca întotdeauna să-și atingă ținta, chiar dacă, uneori, acest lucru avea consecințe teribile. Zeița noastră îmi mărturisise chiar ea că, odată ce oferea un dar, niciodată nu și-l lua înapoi, așa că, deși Stark murise și apoi înviase, într-o variantă anormală, tot ar fi țintit-o în inimă și ar fi omorât-o dacă asta i-ar fi fost intenția. Oare asta însemna că lui Stark îi rămăsese mai multă umanitate decât păruse? Mă strigase pe nume, mă recunoscuse, iar eu mă cutremurasem, amintindu-mi de atracția care se născuse între noi chiar înainte să moară.

— Preoteasă, nu m-ai auzit?

Darius și Afrodita căscau gura la mine.

— A, scuze. Scuze. Mă gândeam la...

Dar nu am continuat pentru că nu voiam să explic că mă gândeam la tipul care aproape că o omorâse pe cea mai bună prietenă a mea. Încă nu voiam să explic chestia asta.

— Preoteasă, spuneam că dacă nu îi dăm sânge lui Stevie Rae, rana asta, deși săgeata nu i-a străpuns inima, ar putea foarte bine să-i cauzeze moartea, a spus războinicul și a clătinat clin cap în timp ce o cerceta pe Stevie Rae. Deși nu pot spune cu certitudine că o să se vindece. E un tip nou de vampir și nu știu cum va reacționa organismul ei, dar dacă ar fi unul dintre frații mei războinici, aș fi tare îngrijorat.

Am inspirat adânc și mi-am luat inima-n dinți, înainte să spun:

— Bun, uite ce-i, lasă-le pe gemene cu sângele lor cu tot. Mușcă-mă pe mine, i-am spus lui Stevie Rae.

A deschis ochii cu o zbatere de pleoape și, cumva, a reușit să schițeze și un zâmbet.

— Sânge uman, Z, a spus, înainte să închidă din nou ochii.

— Cred că are dreptate. Sângele uman are întotdeauna un efect mai puternic asupra noastră decât cel al novicilor sau chiar al vampirilor, a spus Darius.

— Bine, atunci am să dau o fugă după gemene, am spus, deși habar n-aveam încotro s-o apuc.

— Sângele proaspăt ar da rezultate mai bune decât unul insipid, de la frigider, a spus Darius.

Abia dacă îi aruncase o privire Afroditei, dar ea a prins, cu siguranță, mesajul.

— Rahat! Ar trebui s-o las să mă muște? Iar?

Am clipit, nesigură de ce ar trebui să-i răspund. Din fericire, Darius mi-a sărit în ajutor:

— Întreabă-te ce ar vrea zeița să faci.

— Vax! Nasol mai e să fii de treabă, a oftat, s-a ridicat și și-a suflecat mâneca rochiei negre de catifea. Și-a ținut încheietura în fața lui Stevie Rae și a spus: Bine. Dă-i drumu'. Mușcă-mă. Dar să știi că îmi ești datoare vândută. Din nou. Și nu înțeleg de ce sunt eu aia care îți salvează permanent viața. În fond nici măcar..., a început ea, dar cuvintele i-au fost înăbușite de un „auu“ slab.

Și-acum mă tulbură gândul la ce s-a întâmplat după aceea. Când Stevie Rae a apucat brațul Afroditei, am văzut cum i s-a schimbat expresia și, din cea mai bună și dulce prietenă a mea, a devenit instantaneu o necunoscută, o sălbatică. Ochii i-au scăpărat într-un roșu-închis și, cu un sâsâit înspăimântător, i-a mușcat Afroditei încheietura de nu s-a văzut.

Apoi „auu“-ul Afroditei s-a transformat într-un geamăt de plăcere și a închis ochii; Stevie Rae și-a lipit gura de pielea ei și i-a străpuns-o cu ușurință, făcând ca sângele fierbinte și fremătător să curgă, în timp ce ea sugea și înghițea ca un animal de pradă.

Da, recunosc, era tulburător și scârbos, dar, în același timp, scena avea un erotism bizar. Știu că trebuie să fi fost super. Așa sunt construiți vampirii. Chiar și în cazul novicilor, atât cel mușcat

(ființa umană), cât și cel care mușcă (novicele) simt o plăcere fizică intensă. În felul ăsta supraviețuim. Vechile povești despre vampirii care sfâșie grumazul victimelor și le iau cu forța sunt o mare tâmpenie, mă rog, asta dacă nu cumva îl scoți rău de tot din sărite pe vampir. Și apoi, chiar dacă îi sfâșie gâtul, cel mușcat probabil că tot ar simți o oarecare plăcere.

În orice caz, ideea e că suntem ceea ce suntem. Și, pe când observam ce se petrecea între Stevie Rae și Afrodita, înțelegeam că și novicii cu semiluni roșii erau capabili să le ofere plăcere ființelor umane. Vreau să spun că Afrodita se înclinase sugestiv spre Darius, care a cuprins-o cu brațul și s-a aplecat spre ea s-o sărute, în timp ce Stevie Rae continua să-i sugă încheietura.

Sărutul războinicului și al Afroditei era așa de înfocat încât jur că aproape vedeam cum sar scânteii. Darius o ținea cu grijă, ca să nu-i smulgă Stevie Rae încheietura, iar Afrodita l-a cuprins cu brațul celălalt și i s-a dat lui cu totul, lucru care arăta câtă încredere avea în el. Mă simțeam vinovată privindu-i, deși ce se petrecea între ei era de o frumusețe senzuală indiscutabilă.

— Îh! Jenant.

— Pe bune. Aș fi putut să trăiesc foarte bine și fără să văd așa ceva.

Mi-am desprins privirea de la Stevie Rae și compania și le-am văzut pe gemene stând în cadrul ușii acoperite cu pătura. Erin avea în mână mai multe pachete conținând, în mod evident, sânge. Shaunee ținea o sticlă de vin roșu și un pahar obișnuit, de bucătărie, genul în care prepară mamele ceaiul cu gheață.

Ducesa și-a făcut loc pe lângă ele și a intrat în încăpere, dând din coadă, urmată îndeaproape de Jack.

— Dumnezeule, fetele fac prostioare, iar băiatul culege roadele, a spus Jack.

— Interesant... când te gândești că sunt tipi care ar găsi chestia asta excitantă, a adăugat Damien, care intrase în încăpere în urma lui Jack, cu o pungă de hârtie în mână, și îi privea pe Stevie Rae, pe Afrodita și pe Darius ca și când ar fi urmărit în direct un experiment științific.

Darius a reușit să întrerupă sărutul, a tras-o pe Afrodita aproape de el și a lipit-o de pieptul lui.

— Preoteasă, ea o să se simtă umilită din cauza asta, mi-a spus, cu un glas scăzut și presant. Nu m-am deranjat să mă întreb la care ea se referea, la Afrodita sau la Stevie Rae. Înainte a termine propoziția, deja mă îndreptam spre gemene.

— Dați-mi mie asta, am spus și am înșfăcat o pungă de sânge de la Erin. Distrăgându-le atenția de la scena de pe pat, am rupt punga cu dinții, ca pe un ambalaj de Skittles, și am avut grijă să fac în așa fel încât să-mi rămână o cantitate importantă de sânge pe buze. Ține-mi și mie paharul, i-am spus lui Shaunee.

A făcut ce i-am zis, deși îmi arunca o privire scârbită. N-am băgat-o în seamă, am turnat mare parte din cantitatea de sânge în pahar și m-am lins pe buze, ostentativ, ca să culeg picăturile de sânge rămase. Am ridicat intenționat punga și am sorbit și restul de sânge, după care am aruncat-o, aplatizată, deoparte. Apoi am luat paharul cu sânge de la ea.

— Și acum vinul, am spus. Sticla era deja desfăcută, așa că Shaunee nu a trebuit decât să scoată dopul. Am ridicat paharul, plin doar trei sferturi cu sânge, așa că nu mi-a luat prea mult timp să adaug vinul și să umplu paharul. Mersi, am spus apăsător, m-am întors și am pornit înapoi spre pat.

Cu un gest de profesionist, am prins-o pe Afrodita de braț și am tras-o, smulgând-o din mâna surprinzător de vlăguită a lui Stevie Rae. Am pășit discret în fața ei, blocând privirilor abulice ale maselor - adică gemenele, Damien și Jack - spectacolul trupului aproape gol al prietenei mele.

Stevie Rae m-a fulgerat cu ochi scânteietori, iar comisurile ridicate îi lăsau la vedere dinții ascuțiți, înroșiți de sânge. Deși eram șocată de cât de monstruos arăta, mi-am păstrat vocea calmă și am adăugat chiar o notă de iritare.

— Gata, ajunge. Acum încearcă și asta.

Stevie Rae a mârâit la mine, iar Afrodita a scos un sunet care amintea de mârâitul lui Stevie Rae. Ce mama naibii? Îmi venea să mă întorc spre Afrodita ca să văd ce se întâmplă cu ea, dar știam că era mai bine să mă concentrez asupra celei mai bune prietene ale mele, care acum mârâia înspre mine.

— Am spus gata! am izbucnit, cu un glas destul de scăzut, sperând ca vorbele să nu-mi fie auzite de nimeni altcineva. Revino-ți, Stevie Rae. Ai băut destul din Afrodita. Bea asta. Acum! am rostit

răspicat și apoi i-am vârât între mâini paharul cu amestecul de sânge și vin.

Pe chip i s-a așternut un aer diferit, a clipit și părea confuză, i-am dus paharul la buze și imediat cum a simțit aroma, s-a pus pe băut. În timp ce ea bea cu lăcomie, mi-am permis să arunc privire spre Afrodita. Era tot în brațele lui Darius și părea în regulă, deși cam năucă, și se uită țintă la Stevie Rae.

Văzând expresia de șoc întipărită pe fața ei, am simțit un soi de neliniște, care s-a dovedit a fi de-a dreptul o premoniție pentru bizareria ce avea să urmeze. Dar atunci mi-am îndreptat atenția spre prietenii mei, care priveau cu gura căscată.

— Damien, am spus, cu un glas voit tăios. Stevie Rae are nevoie de o cămașă. Crezi că poți să faci rost?

— În coșul cu rufe. Sunt cămăși curate acolo, a rostit Stevie Rae printre înghițituri. Acum părea că-ncepe într-adevăr să-și revină. Schiță cu o mână tremurătoare un gest spre un teanc de lucruri. Damien a dat din cap și a traversat în grabă încăperea.

— Stai să-ți văd încheieturile, i-a spus Darius Afroditei.

Fără să zică nimic, Afrodita s-a întors cu spatele la gemene și la Jack, care priveau cu interes scena, și i-a dat brațul lui Darius, așa că, practic, eu am fost singura care a văzut pe bune ce a făcut. Războinicul i-a dus încheietura la gură. Fără să-și ia ochii de la ea, și-a strecurat limba afară și și-a trecut-o peste marginea urmelor de mușcăături din care încă mai picurau broboane stacojii. Afroditei i s-a tăiat respirația și am văzut că tremura, dar în clipa în care limba lui i-a atins rana, sângele a început să i se coaguleze. Priveam cu atenție, așa că am văzut bine cum Darius a făcut deodată ochii mari, surprins.

— Rahat, am auzit-o pe Afrodita spunându-i încet. E adevărat, nu?

— Este adevărat, i-a răspuns pe un ton scăzut, menit numai pentru urechile ei.

— Rahat! a repetat Afrodita, supărată.

Darius a zâmbit și în ochi i se citea un vag amuzament. Apoi a sărutat delicat încheietura și a spus:

— Nu contează, pe noi nu ne afectează nicicum.

— Promiți? a șoptit ea.

— Ai cuvântul meu. Ai făcut o treabă extraordinară, frumoasa mea. Sângele tău i-a salvat viața.

Preț de o clipă, am întrezărit o expresie de neajutorare pe chipul Afroditei. A clătinat ușor din cap, iar în zâmbetul ei se insinua o uimire sinceră și o doză însemnată de sarcasm.

— Nu știu de ce naiba trebuie s-o tot salvez eu pe țărâna asta de Stevie Rae. Nu pot decât să spun că am fost foarte, foarte rea, așa că sunt foarte multe rahaturi pentru care trebuie să plătesc.

Și-a dres glasul și și-a trecut dosul palmei, care-i tremura, peste frunte.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o, curioasă să aflu despre ce naiba vorbeau, dar neputând să-i chestionez atunci pentru că, evident, nu voiau să afle toată lumea.

— Da, a răspuns Stevie Rae în locul ei, luându-mă prin surprindere.

— Uite un tricou, a spus Damien.

S-a apropiat de pat, a văzut că Stevie Rae, care nu mai înghițea pe nerăsuflăte, ci sorbea din pahar, era aproape goală, și și-a ferit privirea.

— Mersi, am spus și i-am zâmbit ușor, am luat tricoul de la el și i l-am aruncat lui Stevie Rae, apoi m-am uitat iarăși la gemene. Cele câteva picături de sânge începuseră să-și facă efectul asupra organismului meu și epuizarea care mă apăsa de când trebuise să invoc toate cele cinci elemente și să le controlez în timp ce fugeam din Casa Noptii se redusese suficient încât să pot gândi din nou limpede. Bun, copiii, aduceți sângele și vinul încoace. Mai aveți un pahar și pentru Afrodita?

Înainte să apuce să răspundă, a vorbit Afrodita.

— Nu, mersi, nu vreau sânge. Când mă gândesc la el, îmi vine un singur cuvânt în minte: dezgustător. Dar nu refuz ceva de pileală.

— N-am adus decât un pahar, a spus Erin. Va trebui să bea din sticlă, ca o țărâncă.

— Îmi pare rău, a spus Shaunee, cu o voce prefăcută, dându-i Afroditei sticla. Deci, ca o ființă umană ce te afli, poți să ne explici cum e când îți bea un vampir sângele?

— Îhî, sunt pe aici niște minți curioase care vor să afle, pen' că dădeai impresia că-ți place, iar

noi nu știam că ai dat-o pe de-astea, a spus Erin.

— Voi astea, două la un creier, nu sunteți atente la cursul de sociologie vampirească? a spus Afrodita, după care a înclinat sticla și a băut din ea.

— Ei, am citit capitolul despre fiziologie din Manualul novicelui, a explicat Damien. Saliva vampirului conține substanțe coagulante, anticoagulante și endorfine, care acționează asupra centrilor plăcerii din creier, atât ai ființei umane, cât și ai vampirului. Știi ceva, Afrodita are dreptate. Voi două ar trebui să fiți mai atente la ore. Școala e gândită ca ceva mai mult decât un eveniment social, a încheiat el pe un ton afectat, în timp ce Jack încuviința entuziast din cap.

— Știi ceva, geamăno? Cu toată nenorocirea aia care s-a pornit la suprafață, cu îngerul ăla căzut, malefic, și smardoii lui care au invadat lumea și cu Casa Noptii care a trecut pe comanda „haos“, cred că o vreme n-o să mai avem parte de școală, a spus Shaunee.

— Excelentă observație, geamăno, a spus Erin. Asta înseamnă că nu mai avem nevoie de don'șoara Damien și de aerele ei profesoriale pentru un timp.

— Și adică putem, de exemplu, să-i doborâm și să-i smulgem părul? Ce zici? a întrebat Shaunee.

— Pare distractiv, a spus Erin.

— Minunat! Am ajuns să beau vin ieftin direct din sticlă, Miss Țărănoaia Vampirească Adolescentină tocmai m-a mușcat... din nou, iar acum sunt martoră și la un caft între tocilari, a spus Afrodita, amintindu-ne din nou de scârba pe care o știam bine, apoi a oftat adânc și s-a trântit în pat, lângă Darius. Măcar acum că sunt om, probabil că pot să mă îmbăt și eventual să rămân în starea asta vreo zece ani.

— N-am eu destul vin pentru așa ceva. Ne-am uitat cu toții când o novice cu semilună roșie a intrat în încăpere, urmată de alții, care stăteau ciorchine în spatele ei, în umbră. Și-ți mai zic o chestie: ăsta nu e vin ieftin. Nimic din ce am eu nu e ieftin.

Toată lumea și-a îndreptat atenția spre novicea cu semilună roșie, dar eu, care urmărisem cum le muștrase Afrodita pe gemene (și mă pregăteam să intervin și să le spun tuturor să-și țină gura), am văzut străfulgerarea de pe chipul Afroditei, un amestec de jenă și suferință, înainte să-și controleze expresia și să spună cu calm:

— Gașcă de tocilari, ea e Venus. Die Tembelen Gemenen, Damien, ar trebui s-o mai țineți minte pe fosta mea colegă de cameră, care a murit acum vreo jumătate de an.

— De fapt, se pare că cineva s-a grăbit cu pronunțarea morții mele, a spus blonda cea drăguță, cu blândețe.

Apoi s-a întâmplat o chestie cu totul ciudată. Venus s-a oprit și a adulmecat aerul. Vreau să spun că efectiv și-a ridicat bărbia și a inspirat de câteva ori, adânc, în direcția Afroditei. Novicii cu semiluni roșii, care stăteau încă adunați în spatele ei, i-au urmat exemplul și i-am văzut și pe ei adulmecând. Apoi Venus a căscat, mirată, ochii ei albaștri și a spus cu un glas amuzat:

— Măi, să fie... ce interesant.

— Venus, nu..., a început Stevie Rae, dar Afrodita i-a tăiat macaroana:

— Nu. Nu contează. Ar fi bine să afle toată lumea.

Blonda a continuat, cu un zâmbet răutăcios:

— Tocmai voiam să spun cât de interesant e faptul că Stevie Rae și Afrodita s-au Impregnat.

Capitolul 4

A trebuit să-mi încleștez fălcile ca să nu icnesc cot la cot cu gemenele.

— Dumnezeu! V-ați Impregnat! Pe bune? a izbucnit și Jack.

Afrodita a ridicat din umeri.

— Așa se pare.

— Mie, una, mi s-a părut că avea un aer mult prea nonșalant și evita să arunce măcar o privire înspre Stevie Rae, dar cred că aproape toată lumea din încăpere s-a lăsat păcălită de atitudinea ei indiferentă.

— Să-mi trag palme! a exclamat Shaunee.

— Merg și eu o tură, geamăno, s-a băgat și Erin în vorbă, după care au izbucnit amândouă în chicote semiisterice.

— Eu cred că e o chestie interesantă, a spus Damien, suficient de tare încât să le acopere pe gemenele cotcodăcitoare.

— Și eu, a spus Jack. Interesantă, adică ciudată și incredibilă.

— Se pare că, în sfârșit, karma îi vine de hac Afroditei, a spus Venus, cu un rânjel care, în ciuda frumuseții ei, îi dădea un aer reptilian.

— Venus, Afrodita tocmai mi-a salvat viața. Din nou. Și n-ar trebui să te porți urât cu ea, a spus Stevie Rae.

Într-un final, Afrodita s-a uitat la Stevie Rae.

— Să nu începi cu de-astea.

— Cu ce? a întrebat Stevie Rae.

— Să-mi iei apărarea! Poate că ne-am Impregnat noi, dracu' și ic cum, și e destul de nasol și așa, dar să nu te prind că vii la mine cu faze de cea mai bună prietenă! a spus ea clar și răspicat.

— Faptul că ești răutăcioasă n-o să schimbe situația, a replicat Stevie Rae.

— Uite, am să mă prefac că treaba asta nu s-a întâmplat, a spus, iar dinspre gemene s-a prăvălit un val de chicoteli, chestie care a făcut-o pe Afrodita să le fulgere cu privirea. Cât depre voi, Die Tembelen Gemenen, văd eu cum fac să vă sufoc în somn, dacă mai râdeți mult de mine.

Normal, gemenele au hohotit și mai tare.

Afrodita s-a întors cu spatele la ele și cu fața la mine.

— Bun, după cum spuneam înainte să fiu întreruptă cu o grosolanie rar întâlnită: Venus, domnișoara Ghimpe-n Coastă, ți-i prezint pe Zoey, supernovica despre care sunt sigură că ai auzit o grămadă de lucruri, pe Darius, Fiul lui Erebus, războinic cu care nu ai să umbli deloc, și pe Jack. În cazul ăsta, el n-o să umble cu tine, dar numai pentru că e poponar până în măduvă. Jumătatea lui e Damien, tipul care cascade gura la mine ca la un exponat de la muzeu. Și deja știi că gemenele sunt rânjitele alea de colo.

Simțeam privirile lui Venus ațintite asupra mea, așa că am reușit să-mi iau ochii de la Afrodita (Impregnată! Cu Stevie Rae!), ca să mă uit la ea. Cum era de așteptat, mă fixa cu o privire pătrunzătoare, care m-a făcut instantaneu să trec în defensivă. Când a vorbit, încă încercam să înțeleg dacă sentimentul neplăcut pe care mi-l dădea se datora faptului că era (evident) o târfă, pentru că se furișase prin tuneluri după Erik sau pentru că, în general, novicii cu semiluni roșii nu-mi miroseau a bine.

— Am cunoscut-o deja pe Zoey, dar a fost ceva neoficial. Se pare că, ultima oară când am văzut-o, încerca să ne omoare.

Mi-am pus mâna în șold și i-am înfruntat privirea rece.

— Dacă tot te-ai apucat să scotocești prin cufărul cu amintiri, poate c-ar trebui să cotrobăi mai bine. Eu nu încercam să omor pe nimeni, încercam doar să salvez un băiat din specia umană pe care voi încercați să-l mâncați. Spre deosebire de tine, eu m-aș fi dus la o cofetărie să mă îndop cu clătite cu fulgi de ciocolată, nu cu fotbalști.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că ai omorât o fată, a spus Venus în timp ce novicii cu semiluni roșii din spatele ei se foiau întruna.

— Z. Ai omorât pe cineva? a întrebat Jack.

Tocmai mă pregăteam să răspund, dar Venus mi-a luat-o înainte.

— Da. Elizabeth Fărănumedefamilie.

— Am fost nevoită, am spus fără ocolișuri, adresându-mă lui Jack și ignorându-i pe Venus și pe novicii cu semiluni roșii, deși aveau ceva care îmi scula părul pe ceafă. Nu ne-ar fi lăsat pe mine și pe Heath să plecăm vii de acolo, am explicat, apoi mi-am îndreptat din nou atenția asupra lui Venus. Fata asta avea o frumusețe de gheață. Era îngrijită și sexy, îmbrăcată cu o pereche de jeanși de firmă, mulați, și o bluză neagră, scurtă, cu un craniu din paiete. Avea părul lung și bogat, de un blond ca aurul. Cu alte cuvinte, era destul de frumoasă încât să umble cu Afrodita, și asta nu era puțin lucru, pentru că Afrodita e o superbitate. Și, la fel cum fusese și Afrodita, Venus era o scârbă nesuferită, și probabil că așa stătuseră lucrurile și înainte să moară și să devină zombi. Am mijit

ochii la ea.

— Uite ce-i, eu v-am spus să vă dați înapoi și să ne lăsați să plecăm de aici, dar n-ați vrut. Atunci am făcut ce trebuia ca să protejez pe cineva la care ținam și ar trebui să știți cu toții că aș mai face-o o dată.

Mi-am mutat privirea de la Venus la novicii din spatele ei m-am stăpânit cu greu să nu fac apel la vânt și la foc ca să dea greutate amenințării mele.

Venus m-a străfulgerat și ea cu privirea.

— Așa e, deci va trebui să învățați să vă înțelegeți. Ați uitat că e posibil ca toată lumea de la suprafață să fie împotriva noastră sau, cel puțin, plină de monștri? a spus Stevie Rae obosită, dar în stilul caracteristic. S-a ridicat în capul oaselor, și-a aranjat cu grijă tricoul cu Dixie Chicks, apoi s-a sprijinit din nou de pernele pe care i le așezase Darius la spate. Așa că, după cum ar spune Tim Gunn în Project Runaway, hai să ne punem pe treabă.

— Aaaa, ador emisiunea asta, s-a entuziasmat Jack.

I-am auzit pe câțiva dintre novicii cu semiluni roșii mormăind în semn de încuviințate și am decis că era posibil ca Stevie Rae să fi avut dreptate într-una dintre discuțiile noastre despre televiziunea de rahat: reality-show-urile chiar puteau să facă din planeta noastră un loc mai prietenos și să aducă pace întregii omeniri.

— Pare o idee bună să ne punem pe treabă.

Deși în adâncul meu s-a pornit o alarmă care mă avertiza că nu era totul numai fluturași și floricele în privința novicilor cu semiluni roșii, i-am zâmbit lui Stevie Rae, care mi-a adresat și ea un zâmbet, cu gropițe-n obrăjori. Evident, ea credea că putem găsi o cale de înțelegere. Așa că poate că sistemul meu de alarmă se pornise din greșeală, pur și simplu pentru că Venus era o scârbă nesuferită, nu din cauză că ea sau ceilalți ar fi fost răutatea întruchipată.

— Bun. Deci, mai întâi de toate, îmi mai toarnă și mie cineva un pahar de sânge cu vin? Insistați pe partea cu sângele, a spus, întinzând paharul gol spre gemene, care s-au apropiat recunoscătoare de patul lui Stevie Rae, depărtându-se astfel de grupul de novici cu semiluni roșii. Am remarcat că și Damien și Jack, cu Ducesa lângă el, reușiseră să-și facă drum spre locul în care stăteam eu. Mersi, a spus când i-a luat Erin paharul. Și vezi că e o foarfecă în sertarul ăla, ca să nu mai trebuiască s-o rupi cu dinții, a spus și a dat ușor ochii peste cap la mine. În timp ce Erin și Shaunee își făceau de lucru umplând paharul lui Stevie Rae cu vin și sânge, ea a cercetat cu luare-aminte grupul micuț de novici cu semiluni roșii. Uitați cum stă treaba, am mai vorbit pe tema asta. Știți foarte bine că o să trebuiască să vă purtați frumos cu Zoey și cu ceilalți puști. Și-a înălțat privirea spre Darius și a zâmbit. Adică puști și vampiri.

— Scuze, vreau să trec.

În timp ce Erik își croia drum prin mulțimea adunată la ușă, am simțit că mi se zbârlește părul pe ceafă. Dacă cineva (Venus) ar fi încercat să-l muște, altcineva (eu) avea de gând să-i tăbăcească fundul. Punct.

Ignorând tensiunea din încăpere, Darius a întrebat:

— Ce spune la radio că se întâmplă în lumea de deasupra?

Erik a clătinat din cap.

— Nu reușesc să prind nimic. Am urcat chiar până în subsol, dar se aude prost. Nici mobilul nu mi-a mers. Dar am auzit o grămadă de tunete și am văzut niște fulgere enorme. Încă plouă, deși se răcește, ceea ce înseamnă că probabil o să înghețe. În plus, de-asta și bate un vânt de înnebunești. Nu mi-am dat seama dacă era natura dezlănțuită sau dacă de vină sunt Kalona și păsările alea. În orice caz, probabil că asta afectează posturile de radio și antenele de telefonie mobilă. M-am gândit că vreți să știți și voi, așa că am coborât, a spus și i-am văzut privirea mutându-i-se de la Darius la Stevie Rae, cea scăpată de săgeată. Arăți mai bine, i-a zis și i-a zâmbit.

— Afrodita a salvat-o pentru că a lăsat-o să-i bea sângele, a spus Shaunee și apoi a chicotit.

— Mda, și acum s-au Impregnat una de cealaltă, s-a grăbit Erin să intervină, apoi a izbucnit în râs împreună cu Shaunee.

— Nu pot să cred! Glumești, nu? a întrebat Erik, complet șocat.

— Nu, nu glumește, i-a răspuns Venus cu un glas dulce.

— Hm, interesant.

L-am privit pe Erik înălțându-și comisurile buzelor pe când privea fix pe Afrodita. Ea însă îl ignora complet și continua a bea direct din sticla de vin pe care o ținea strâns în mână. A tușit ca să-și înăbușească un hohot de râs, apoi privirea a căzut pe Venus și s-a luminat. A dat din cap, cu aceeași atitudine relaxată, de băiat popular.

— Salutare din nou, Venus.

— Erik, i-a răspuns ea cu un zâmbet de fiară, care mi-a făcut o poftă teribilă s-o strivesc ca pe un gândac.

— Nu greșea Afrodita când s-a apucat să facă prezentările, a spus Stevie Rae, și înainte ca Afrodita să se pornească, s-a grăbit să adauge: Și nu, nu spun asta pentru că suntem Impregnate.

— Ce n-aș da să nu mai vorbiți despre chestia asta, a mormăit Afrodita.

Însă Stevie Rae a continuat de parcă nici n-ar fi auzit-o:

— Cred că n-ar strica să fim politicoși, iar prezentările sunt întotdeauna un semn de politețe. O cunoașteți deja cu toții pe Venus, a spus ea, apoi a trecut imediat mai departe: Așa că am să încep cu Elliot.

Un puști roșcovan a făcut un pas înainte. Să vă explic: faptul că murise și apoi devenise zombi nu-i adusese nici un fel de îmbunătățiri puștiului. Era încă îndesat, spălăcit, cu o hălăciugă de păr răsculat, morcoviu și nepieptănat, care îi stătea în toate direcțiile.

— Eu sunt Elliot, a spus el.

Toată lumea a dat din cap în semn de salut.

— Următorul e Montoya, a reluat Stevie Rae prezentările.

Un tip scund, hispanic, cu aspect de caftitor, judecând după pantalonii lăsați și mulțimea de piercinguri, a dat din cap, ocazie cu care părul brunet și des i-a căzut pe ochi.

— Salut, a spus, cu un pic de accent și cu un zâmbet surprinzător de drăguț și de cald.

— Iar ea e Shannon Compton, a continuat Stevie Rae, pronunțând prenumele și numele legate, așa că s-a auzit ceva de genul Shannoncompton.

— Shannoncompton? Nu cumva tu ai recitat monologul principal din Monologurile vaginului anul trecut la serbarea școlară? a întrebat Damien.

Chipul drăguț i s-a luminat.

— Da, eu eram.

— Îmi aduc aminte, pentru că ador Monologurile vaginului, sunt atât de pline de forță, a spus Damien. Și apoi, chiar după spectacol, ai... ăăă...

Vocea i s-a stins și a început să se agite, nervos.

— Am murit? i-a sărit Shannoncompton în ajutor.

— Da, așa, a încuviințat Damien.

— O, Dumnezeule, ce păcat, a spus Jack.

— Nu mai e moartă, deșteptilor, a spus Afrodita, cu un oftat.

— Și ea e Sophie, a reluat imediat Stevie Rae, încruntându-se la Afrodita, care deja părea amețită.

O brunetă înaltă a înaintat puțin și ne-a adresat un zâmbet ezitant, dar prietenos.

Am făcut cu mâna și am mormăit „salut“. De fapt, novicii cu semiluni roșii îmi inspirau mai multă încredere acum că deveneau indivizi, și nu mai erau doar niște ființe care încercau să ne înfulece. Cel puțin nu în momentul ăsta.

— Dallas e următorul, a spus Stevie Rae și a arătat spre un puști din spatele lui Venus. Când și-a auzit numele, s-a târât efectiv pe lângă ea și a mormăit ceva ce aducea a „hei“. O figură deloc memorabilă dacă n-ar fi avut aerul acela de istețime din priviri și zâmbetul ușor insinuant pe care i l-a aruncat lui Stevie Rae. Hm, m-am gândit, oare nu cumva se întâmplă ceva aici?

— Dallas s-a născut în Huston, chestie care nouă tuturor ni se pare ciudată și derutantă, a spus Stevie Rae.

Puștiul a ridicat din umeri.

— E o poveste scârboasă pe care mi-a spus-o tata, cum că el și cu mama m-au făcut în Dallas, dar niciodată n-am vrut să aud detaliile.

— Îhh, sex între părinți, s-a scandalizat Shaunee.

— De-a dreptul vomitiv, i-a dat Erin dreptate.

Am văzut că în grupul novicilor cu semiluni roșii s-a răspândit un mic val de râsete la comentariul gemenelor, ceea ce a mai detensionat puțin atmosfera care se instalase între cele două tabere.

— Următorul e Anthony, pe care toată lumea îl strigă Ant.

Ant ne-a făcut stânjenit cu mâna și ne-a salutat. Hm, era evident de ce toată lumea îi zicea Ant. Era genul de puștan minuscul. Știți, cel care pare de zece ani când de fapt are paisprezece și se presupune că deja a terminat-o cu pubertatea. Apoi, realizând contrastul absolut, Stevie Rae a trecut la următorul puști.

— El e Johnny B.

Johnny B era înalt și bine făcut. Îmi amintea de Heath, prin aerul relaxat pe care îl afișa și prin corpul athletic.

— Hei, a spus el, dezvelindu-și dinții de un alb orbitor și măsurându-le din cap până-n picioare pe gemene, care au ridicat din sprâncene și l-au studiat și ele, la rândul lor.

— Următoarea e Gerarty. E cea mai tare artistă pe care am cunoscut-o vreodată. A început să decoreze anumite părți din tuneluri. O să arate supertare când o să termine. Stevie Rae i-a zâmbit larg unei alte blonde, numai că Gerarty nu era înaltă și genul de păpușă Barbie. Era drăguță, dar avea părul de un blond spălăcit, mai degrabă decât platinat, și tuns în stilul anilor '70. A dat din cap spre noi, cu un aer stingher.

— Și ultima, dar nu cea din urmă, este Kramisha.

O fată de culoare s-a desprins brusc de grup. Ca să vezi cât de distrasă fusesem de Venus, de Stevie Rae și de Afrodita, că nici n-o remarcasem până atunci. Purta un tricou galben-aprins mulat, cu decolteu adânc, lăsând la vedere partea superioară a unui sutien negru de dantelă, o pereche de jeansi cu talia înaltă, mulați, trei sferturi, strânși în talie cu o curea lată de piele, asortată cu niște pantofi grosolani, aurii. Avea părul tuns drept și umflat în vârful capului, iar jumătate era vopsit în portocaliu-aprins.

— Hai să ne lămurim de pe acum că io n-am de gând să-mi împart patul cu nimeni, a spus Kramisha, cu un aer plictisit și iritat în același timp.

— Kramisha, ți-am mai spus de enșpe mii de ori să nu mai inventezi probleme, i-a replicat Stevie Rae.

— Vreau doar să fie clar, a spus Kramisha.

— Bine, e clar, a liniștit-o Stevie Rae, a făcut o pauză și m-a privit, cu aerul că așteaptă ceva.

Gata, asta e gașca mea.

— Ei sunt toți novicii cu semiluni roșii? a întrebat Darius înainte ca eu să mă lansez în propriile prezentări.

Stevie Rae și-a ronțăit obrazii pe interior și a răspuns fără să-l privească în ochi pe Darius.

— Da, ei sunt toți novicii mei cu semiluni roșii.

Ooo, asta e privirea aia a ei care arată că nu spune tot adevărul. Știam eu, dar când s-a uitat la mine, mă implora din priviri să nu zic nimic, așa că am hotărât să-mi țin gura și să deschid discuția când n-om mai fi în vizorul tuturor.

Însă faptul că am renunțat s-o iau la întrebări nu mi-a alungat sentimentul acela care m-a copleșit din nou, sub forma unor alarme care-mi zăngăneau tare de tot în cap când ea a evitat subiectul. Era clar că se petrecea ceva cu novicii cu semiluni roșii și nu-mi mirosea a bine.

Mi-am dres glasul.

— Aăă, eu sunt Zoey Redbird, am încercat să vorbesc pe un ton politic și normal într-o situație care nu era nici una, nici alta.

— V-am povestit despre Zoey. Are o afinitate față de toate cele cinci elemente și datorită puterilor ei am reușit eu să mă Transform și ne-am recăpătat cu toții umanitatea, a spus Stevie Rae.

Am remarcat că o privea direct pe Venus.

— Ei, nu s-a întâmplat doar datorită mie. Au avut și prietenii mei un rol important, am spus și am dat din cap spre Afrodita, care tot mai bea vin direct din sticlă. Desigur, o cunoașteți pe Afrodita.

Acum e ființă umană, dar hai să spunem că nu e chiar normală, am explicat, evitând complet subiectul recentei Impregnări dintre ea și Stevie Rae.

Afrodita a pufnit, dar nu a zis nimic.

— Ele sunt Erin și Shaunee, gemenele. Erin are o afinitate față de apă, iar Shaunee, față de foc. Gemenele au dat din cap și au salutat.

— Damien și Jack sunt împreună, am spus. Damien are o afinitate față de aer, iar Jack e responsabil cu audiovizualul.

— Salut, a spus Damien.

— Salut, a replicat Jack și a ridicat geanta pe care încă o avea în mână. Am făcut sendvișuri. Cui i-e foame?

— Poate cineva să-mi explice și mie ce caută câinele ăsta aici? a întrebat Venus, ignorând introducerea prietenoasă a lui Jack.

— E aici pentru că e a mea, i-a răspuns Jack. Stă cu mine.

S-a aplecat și a mângâiat-o pe Ducesă pe urechile moi.

— Ducesa stă cu Jack, am spus cu hotărâre, aruncându-i lui Venus o privire urâcioasă, și mă gândeam că tare mi-ar plăcea s-o strâng de gât cu lesa Ducesei înainte să continui cu prezentările. Iar el este Erik Night.

— Mi-aduc aminte de tine de la orele de artă teatrală, a spus Shannoncompton, iar obrazii ei au căpătat o tentă trandafirie. Ești celebru.

— Bună, Shannon, a început Erik și i-a zâmbit degajat. Mă bucur să te revăd.

— Și eu îmi aduc aminte de tine. Erai cu Afrodita, a spus Venus.

— Nu mai e cu mine, s-a repezit Afrodita, aruncându-i o privire cu tâlc lui Darius.

— Evident. Nu mai ești novice, a spus Venus, cu un glas mieros în care se simțea prea mult interes. Când te-ai Transformat?

— Acum câteva zile, a spus el. Eram în drum spre Academia Europeană de Teatru când Shekinah mi-a cerut să o înlocuiesc temporar pe profa Nolan în Casa Noptii.

— Mamă! Știam eu că-mi părea cunoscută Marea Preoteasă. Era Shekinah! a exclamat Shannoncompton. Am văzut-o chiar înainte să pornească spre tipul ăla cu aripi și...

S-a oprit și și-a mușcat îngrijorată buzele.

— Și a omorât-o Neferet, am încheiat eu în locul ei, fără prea multe ocolișuri.

— Serios? Ești sigură? a întrebat Darius.

— E moartă, iar eu am văzut-o pe Neferet în timp ce o omora. Cred că a făcut-o cu puterea minții, am spus.

— Regina Tsi Sgili, a murmurat Damien. Deci e adevărat.

— Trebuie să-mi explice cineva toate astea, a replicat Darius pe un ton sec.

— Iar el este războinicul nostru, unul dintre Fiii lui Erebus, Darius, am spus.

— Are dreptate, a intervenit Stevie Rae. Trebuie să ne explice și nouă cineva ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Nu doar ce s-a întâmplat în noaptea asta, a spus Darius, iar privirea i-a poposit asupra grupului de novici neobișnuiți. Am nevoie de informații dacă trebuie să vă protejez. Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat.

— De acord, am spus, bucuroasă peste poate că aveam printre noi un Fiu al lui Erebus cu experiență.

— Am putea să stăm de vorbă cât mâncăm, a spus Jack. Când am privit, mi-a aruncat un zâmbet larg. O gustare în gașcă ajută mult, destinde atmosfera.

— Asta dacă nu cumva ajungi chiar tu pe post de gustare, am auzit-o pe Afrodita murmurând.

— Jack are dreptate, a spus Stevie Rae. Ce-ar fi să luați cu toții niște cartoane din alea de ouă din bucătărie și niște pungi de chipsuri și ce mai găsiți pe-acolo. Hai să mâncăm cât timp vorbim.

— Prin „ce mai găsiți pe-acolo“ te referi la sânge? a spus Venus.

— Exact, a încuviințat Stevie Rae hotărâtă, dar evitând să facă prea mare caz de chestia cu sângele.

— Bine. Mă duc să mai aduc, a spus Venus.

— Auzi, dacă tot aduci sânge, mai adu-mi și mie o sticlă de vin, a zis Afrodita.
— Știi ceva, eu nu fac acte de caritate, așa că-mi ești datoare, a spus Venus.
— Nu trebuie să-mi amintești, a replicat Afrodita. Iar tu ar trebui să nu uiți că eu îmi plătesc datoriile.
— Da, așa erai pe vremuri, dar se pare că te-ai schimbat, a spus ea.
— Pe bune? Adică tu de-abia acum ai remarcat că am devenit ființă umană?
— Nu despre asta vorbeam, așa că fă bine și lasă-te de vin, a adăugat înainte să părăsească încăperea.
— Auzi, voi nu erați colege de cameră? a întrebat-o Stevie Rae pe Afrodita, însă aceasta nu i-a răspuns, iar mie îmi venea să mă duc la ea, s-o zgâlțâi bine și să-i urlu în față: „Faptul că nu vorbești cu ea și că nici măcar n-o privești n-o să destrame Impregnarea“.
— Ba da, s-a înălțat glasul lui Erik în aerul neclintit și mi-am adus aminte că, de vreme ce el și Afrodita fuseseră împreună, ar trebui s-o cunoască, poate chiar prea bine, și pe colega ei de cameră.
— Păi, lucrurile se mai schimbă, și-a recăpătat Afrodita glasul.
— Oamenii se schimbă, am spus, luându-mi brusc ochii de la Erik.
Afrodita mi-a căutat privirea, iar buzele i s-au unduit într-un zâmbet trist, sarcastic.
— Că bine mai zici, a spus ea.

Capitolul 5

— Bun, deci avem unt de arahide și jeleu, cârnați Bologna și felii de brânză americană procesată. Jack a spus partea cu feliile de brânză americană procesată de parcă ne-ar fi oferit, împotriva voinței lui, viermi și noroi.
— Și combinația mea de superbucătar: maioneză, unt de arahide și lăptucă pe pâine integrală.
— Jack, ce scârboșenie, s-a scandalizat Shaunee.
— Ai înnebunit naibii? s-a prins și Erin în horă.
— Poponarul ăsta spălăcit e cam ciudat, a intervenit Kramisha și a înșfăcat un sendviș cu cârnat Bologna și brânză.
Gemenele au dat din cap și au încuviințat, în timp ce Kramisha se așeza alături de ele pe un carton de ouă.
Jack părea jignit la culme.
— Eu cred că sunt bune și mai cred că ar trebui să gustați înainte să fiți disprețuitoare.
— Am să încerc eu unul, a spus Shannoncompton cu un glas mios.
— Mersi, i-a răspuns el cu un zâmbet larg și i-a dat un sendviș învelit într-un șervețel.
Ne-am înghesuit cu toții în camera lui Stevie Rae, am înșfăcat sendvișurile și am început să ne trecem pungile de chipsuri din mână-n mână, în foșnet de hârtii. Am fost surprinsă să vad ce cantitate de mâncare, chipsuri și cola (trăiască cola!) aveam la dispoziție, și care, împreună cu sticlele de vin roșu și pungile de sânge pe care ni le împărțeam, formau un amestec ciudat, suprarealist. Eu stăteam pe pat cu Afrodita, Darius și Stevie Rae, care arăta din ce în ce mai bine. Preț de o clipă, în zgomotele obișnuite pe care le fac puștii când mănâncă și stau de vorbă, mi-a venit ușor să-mi închipui că mă aflu pur și simplu într-o clădire dărăpănată din Casa Noptii și nu într-un tunel de sub oraș, în timp ce viețile noastre înaintau spre un viitor total diferit. În acel moment eram doar o gașcă de puștani, unii prieteni, alții mai puțin, și stăteam și noi la palavre.
— Spune-mi ce știi despre creatura care s-a înălțat din pământ și despre păsările care au urmat-o, a spus Darius, făcând toată fațada aia cu statul la palavre să se prăbușească precum un castel din cărți de joc.
— Din nefericire, nu știm atât cât ne-am dori, iar ce știm, știm de la bunica mea, am spus și am înghițit în sec ca să scap de nodul care mi se puse în gât de cum am pomenit-o. Ea e în comă, așa că acum nu ne poate ajuta.
— Ooo, Z! Îmi pare rău! Ce s-a întâmplat? a strigat Stevie Rae și m-a atins pe braț.
— Varianta oficială e că a avut un accident de mașină, dar adevărul e că accidentul i-a fost

provocat de Imitatorii de Corbi, pentru că știa prea multe despre ei, am explicat.

— Imitatorii de Corbi... astea sunt creaturile care au ieșit din pământ după ce a apărut bărbatul înaripat? a întrebat Darius.

Am dat din cap aprobator.

— Sunt odraslele lui, care au luat naștere după ce le-a violat pe femeile din neamul bunicii mele, acum mai bine de o mie de ani. Când Kalona a izbucnit din pământ, și-au recăpătat trupurile.

— Și tu știi lucrurile astea pentru că sunt creaturi din legendele cherokee? a întrebat Darius.

— De fapt, știm lucrurile astea pentru că, în viziunea pe care a avut-o Afrodita acum câteva zile, i s-a arătat ceea ce noi am interpretat drept o profeție despre întoarcerea lui Kalona. Era scrisă de mâna bunicii, așa că am sunat-o și i-am spus despre ea. Și-a dat seama la ce făcea referire și a venit în Casa Noptii ca să ne ajute. Am făcut o pauză pentru a-mi domoli glasul. De-aia au atacat-o Imitatorii de Corbi.

— Tare mi-aș dori să avem profeția aia, a spus Damien. Mi-ar plăcea să-i mai arunc o privire, acum, după eliberarea lui Kalona.

— Asta e simplu, i-a răspuns Afrodita. A luat o înghițitură zdravănă din sticla de vin, a sughițat un pic, apoi a început să recite:

Străbunul somn de veghe doarme,
Când sânge sacru, puternic, mustește din pământ,
Semnul grăit-a; Regina Tsi Sgili-l cheamă la arme,
Iar el se-nalță din al său mormânt

Când mâna morții din strânsoare-l va scăpa,
El, crâncenă splendoare, cumplită-nfățișare, În fruntea lor din nou se va-ntrupa,
Femeile vor fi-mblânzite de mâna lui distrugătoare

Cântecul lui Kalona sună dulce,
Prin foc și gheață vărsăm sânge.

Maamă! Bravo! a exclamat Jack, bătând din palme.

Afrodita a plecat ușor capul, cu un aer maiestuos și a spus:

— Mulțumesc.. Mulțumesc.. E o nimica toată, serios.

Apoi s-a întors din nou la vinul ei.

Mi-am spus în gând să nu uit să stau cu ochii pe ea să nu mai bea. Da, bine, fusese tare stresată în ultima vreme, iar faptul că Stevie Rae o mușcase... de două ori... și, mai ciudat decât atât, se Impregnase de ea, nu ajuta prea mult la starea ci emoțională, dar ultima chestie de care aveam nevoie era ca tipa cu viziunile să se transforme într-o cherchelită.

Darius a dat din cap, cu un aer meditativ.

— Kalona e străbunul, dar asta nu explică ce fel de ființă este.

— Bunica a spus că cel mai simplu ar fi să ne gândim la el c a la un înger căzut, o făptură nemuritoare care a coborât pe pământ în vremuri străvechi. Se pare că au apărut o grămadă din ăștia în mitologia multor culturi, ca de exemplu în Grecia antică și în Vechiul Testament.

— Da, s-au dus în concediu pe pământ, le-au căzut cu tronc femeile, așa că s-au împreunat cu ele, a spus Afrodita încurcându-se un pic în cuvinte. „împreunat" e un cuvânt pretențios pentru fu...

— Mersi, Afrodita. Preiau eu de aici, am spus.

Mă bucuram că nu mai stătea bosumflată, fără să zică nimic, dar nici sarcasmul ei cu iz de alcool nu mi se părea o variantă mai bună. Fără niciun cuvânt, Damien mi-a pasat un sendviș și a făcut semn din cap spre Afrodita. I l-am dat.

— Mănâncă ceva, am spus, apoi am reluat firul poveștii. Bun, deci Kalona a început să și-o pună cu femeile cherokee și a devenit, în mod bizar, obsedat de sex. Femeile l-au respins, iar el a început să le violeze și să-i facă sclavi pe bărbații tribului. Un grup de Tămăduitoare pe nume Ghigua au plăsmuit o fecioară din pământ, ca să-l facă prizonier.

— Hă? a făcut Stevie Rae. Adică un soi de păpușă din lut?

— Mda, numai că arăta bine. Fiecare femeie i-a dat păpușii un dar anume, apoi au suflat viață asupra ei și au botezat-o A-ya. Kalona a dorit-o pe A-ya, dar ea a fugit de el și l-a ademenit într-o peșteră din adâncul pământului. El a urmat-o, deși de obicei evita orice loc subteran, și acolo au reușit să-l prindă.

— De-asta ne-ai adus aici, în tuneluri, a spus Darius.

Am încuviințat din cap.

— Deci trebuie să-l considerăm pe Kalona drept un nemuritor periculos, iar pe Imitatorii de Corbi, drept servitorii lui. Care este cealaltă creatură la care se face referire în profeție și pe care a pomenit-o și Damien? Regina Tsi Sgili? a întrebat Darius.

— Din câte spune bunica, Tsi Sgili sunt niște vrăjitoare cherokee nasoale rău și nu vă gândiți la vrăjitoarele alea super din cultul Wicca sau la Preotese. Astea nu sunt bune deloc, ci mai degrabă un fel de demoni, serios vă zic, atât că ele sunt muritoare și recunoscute pentru capacitățile lor paranormale, mai ales aia de a ucide cu puterea minții. Neferet e regina la care face referire profeția.

— Dar Neferet i-a anunțat pe toți cei din Casa Noptii că îngerul acesta căzut este Erebus coborât pe pământ, și consortul ei, de parcă ea ar fi devenit întruchiparea lui Nyx, a spus Darius rar, ca și cum ar fi meditat la asta cu glas tare.

— Minte. Pe bune, i-a întors spatele lui Nyx, am spus. Știu asta de ceva timp, dar mi-a fost aproape imposibil s-o înfrunt pe față. Uitați-vă și voi ce s-a întâmplat în noaptea asta. Toată lumea i-a văzut pe Stevie Rae și pe novicii cu semiluni roșii și nimeni nu a înfruntat-o. Cu excepția Shekinei, abia dacă au clipit, chiar și după ce i-a ordonat lui Stark să tragă cu arcul.

— De-aia l-a transferat pe Stark de la Casa Noptii din Chicago în Tulsa, a spus Damien și, cum mai toată lumea i-a aruncat priviri nedumerite, a explicat: Stark este James Stark, novicele care a câștigat medalia de aur la Jocurile de Vară, în proba de tir cu arcul. Neferet avea nevoie de el aici ca să-l pună să tragă în Stevie Rae.

— Pare logic, a spus Afrodita. Știm deja că Neferet e băgată în chestia cu înviatul novicilor. E evident că a vrut să se folosească de el, iar planul ei a funcționat pentru că e categoric zombi și la mâna ei.

Părea încântată de puterea ei de deducție și a ridicat sticla de vin ca să mai tragă o dușcă.

— Cred c-am avut noroc că n-a țintit așa de bine, dat fiind că a murit și apoi a înviat, a spus Stevie Rae.

— Nu e adevărat, m-a luat gura pe dinainte. A ratat dinadins.

— Ce vrei să spui? a întrebat Stevie Rae.

— Înainte să moară, Stark mi-a povestit despre harul lui primit de la Nyx, și anume că nu ratează niciodată. Este imposibil. Întotdeauna își atinge ținta.

— Atunci, dacă special n-a omorât-o pe Stevie Rae, probabil că nu e cu totul la mâna lui Neferet, a conchis Damien.

— Ți-a spus pe nume, a remarcat Erik, iar ochii lui albaștri, pătrunzători, păreau să citească în adâncul meu. Îmi aduc aminte foarte bine. Înainte să tragă în Stevie Rae, cu siguranță te-a recunoscut. A spus chiar că s-a întors la tine.

— Eram cu el când a murit, am zis, întorcându-i lui Erik privirea întrebătoare și încercând să nu par vinovată, cum de altfel mă simțeam, pentru că eram atrasă de încă un tip în afară de el. Chiar înainte să moară, i-am spus lui Stark că novicii din Casa Noptii se întorc din morți. Despre asta vorbea.

— Hm, era o legătură evidentă între voi, a spus Darius. Și probabil că asta i-a salvat viața lui Stevie Rae.

— Dar Stark nu era deloc în firea lui, am spus, ferindu-mi privirea de Erik. Cu numai câteva zile în urmă îl sărutasem pe Stark și îmi murise în brațe, dar de atunci părea să fi trecut o veșnicie. E evident că se afla sub influența lui Neferet, deși încerca să i se opună.

— Da, e ca și când l-ar fi vrăjit sau ceva de genul ăsta, a spus Jack.

— Stați puțin, mi-am amintit ceva! a exclamat Damien. Am văzut clar cum aproape toată lumea a părut uluită și chiar un pic dezorientată când a apărut Kalona.

Venus a pufnit, amintind pentru o clipă de Afrodita când era în dispoziția ei sarcastică și deloc atractivă.

— Toată lumea, mai puțin noi, a spus ea și a făcut un gest spre toți novicii cu semiluni roșii. Noi am știut că e malefic și că minte de stinge de cum am pus ochii pe el.

— Și cum ați știut? am întrebat brusc. De unde? Toți ceilalți novici, mă rog, mai puțin noi, chiar au căzut în genunchi când l-au văzut. Nici măcar Fiii lui Erebus n-au ridicat un deget împotriva lui. Și eu mă simțisem atrasă de el, dar nu voiam să recunosc asta de față cu Venus.

Aceasta a ridicat din umeri.

— Era evident. Mă rog, o fi fost el super și tot ce vrei, dar să fim serioși! A izbucnit din pământ după ce Stevie Rae a sângerat peste tot.

Am privit-o cu atenție și m-am gândit că poate motivul pentru care recunoscuse răutatea lui Kalona era că și ea o fi fost extrem de familiarizată cu răul.

— Uite un exemplu: avea aripi. Chestia asta nu e-n regulă, și adăugat Kramisha, distrăgându-mi atenția. Maică-mea mi-a spus să nu am încredere în băieții albi, nici măcar în ăia drăguți. Mă gândesc că un băiat alb, drăguț și pe deasupra cu aripi, care izbucnește din pământ într-un vârtej de sânge și de păsări urâte ca dracu' e de două ori mai nașpa.

— Are dreptate, a spus Jack, uitând, evident, că și el era un băiat alb, drăguț.

— Trebuie să vă împărtășesc ceva, a intervenit Damien. Am reușit să ne smulgem atenția de la Kramisha și să ne-o îndreptăm asupra lui. Dacă nu aș fi fost în mijlocul unui cerc complet, înconjurat de voi și dacă Afrodita nu ne-ar fi strigat să rămânem uniți și să plecăm de acolo, ar fi fost posibil să cad și eu în genunchi.

M-a cuprins o ușoară neliniște.

— Dar voi, fetelor? le-am întrebat pe gemene.

— Era tare tipul, a spus Shaunee.

— Supertare, a spus Erin și a privit-o pe Shaunee. Geamăna ei a dat aprobator din cap, așa că a continuat: Ne-ar fi venit si nouă de hac. Dacă nu ar fi strigat Afrodita la noi ca o apucată să nu destrămăm cercul, am fi fost încă acolo, în toată harababura aia.

— Și nu ar fi fost deloc bine, a spus Shaunee.

— Asta zic și io, a adăugat Kramisha.

— Și iar salvez membrii găștii de točilari..., a bălmăjit Afrodita.

— Hai, ia sendvișul și mănâncă-l, i-am spus, apoi m-am întors spre Erik. Dar tu? Pe tine te-a făcut să vrei să...? m-am oprit, neștiind prea bine cum ar trebui să pun problema.

— Să rămân, să-l venerez? a adăugat Erik, iar eu am încuviințat din cap. Sigur, i-am simțit puterea. Dar nu uita, deja și știam că e ceva în neregulă cu Neferet. Dacă ea era cucerită de el, mi-am imaginat că trebuie să mă feresc de el. Așa că m-am concentrat pe alte lucruri.

Privirile ni s-au întâlnit și niciunul din noi nu s-a ferit. Desigur, Erik știa că e ceva în neregulă cu Neferet pentru că fusese martor la confruntarea dintre mine și ea. În plus, deja știa că îl înșelasem cu Poetul Vampir Laureat, Loren Blake, doar pentru că Neferet îl pusese să mă seducă și să mă izoleze astfel de prietenii mei.

— Deci novicii cu semiluni roșii nu sunt afectați de Kalona precum novicii normali, a spus Darius. Deși, când e cazul, se pare că novicii obișnuiți pot controla efectul pe care îl are asupra lor. Și din câte spune Erik, la care se adaugă reacția mea față de el, deduc că poate vampirii sunt mai puțin susceptibili la el decât novicii. A făcut o pauză și l-a privit pe Jack. Tu ai simțit nevoia să rămâi și să-l venerezi pe Kalona?

Jack a clătinat din cap.

— Nf. Dar nici nu m-am uitat prea mult la el. Ideea e că îmi făceam griji din cauza lui Stevie Rae și în momentul ăla mă gândeam să stau lângă Damien. Pe lângă asta, Ducesa era supărată din cauza lui S-T-A-R-K, i-a rostit el numele pe litere în timp ce o mângâia pe Ducesă. Și trebuia să am grijă de ea.

— Tu de ce nu te-ai aflat sub puterea lui? l-am întrebat pe Darius.

I-am văzut privirea alunecând spre Afrodita, care ciugulea din sendviș, amețită de băutură.

— Aveam altele pe cap, a spus și apoi s-a oprit. Deși m-am simțit atras de el. Și nu uitați că mă

aflam într-o postură puțin diferită de cea a fraților mei războinici. Niciunul dintre ei nu a fost atât de apropiat de grupul vostru. Când un Fiu al lui Erebus primește misiunea de a ocroti pe cineva, ca mine atunci când am început să vă escortez pe tine și pe Afrodita, se creează o legătură puternică, a spus și mi-a zâmbit cu căldură. Deseori, o Mare Preoteasă este ocrotită de același grup de războinici toată viața. Nu din întâmplare ne-am primit numele după credinciosul consort al zeiței noastre, Erebus.

I-am zâmbit și eu, sperând în secret că Afrodita nu avea să fie o scârbă și să-i frângă inima, atât de nobilă.

— Ce crezi că se întâmplă acum acolo sus? a întrebat Jack pe nepusă masă.

Toată lumea a privit spre tavanul boltit al micii încăperi amenajate în tunel și mi-a fost clar că nu eram singura care se bucura de grosimea stratului de pământ dintre noi și „acolo sus“.

— Nu știu, am spus eu cu sinceritate, în loc să încropesc ceva lipsit de sens precum: „Sunt sigură că totul o să fie bine“. Mi-am ales cu grijă cuvintele. Știm că un străvechi nemuritor s-a eliberat din temnița pământului. Știm că a adus cu el creaturi demonice și mai știm că, ultima oară când a pus piciorul pe pământ, a violat femei și a înrobit bărbați. Știm că Marea noastră Preoteasă și poate și ce a mai rămas din Casa Noptii a... hm... din lipsă de o descriere mai bună, a trecut la partea întunecată.

În liniștea care a urmat după ce-am spus asta, s-a auzit glasul lui Erik:

— Întotdeauna merge o analogie cu Războiul Stelelor.

I-am zâmbit larg, apoi am redevenit serioasă și am continuat:

— Ce nu știm este cât de mult rău au făcut Kalona și Imitatorii de Corbi în oraș. Erik a spus că era un soi de furtună cu descărcări electrice pe lângă ploaie și gheață, dar se poate să nu fi fost din cauze supranaturale. Suntem în Oklahoma și vremea e uneori de-a dreptul bizară aici.

— Oooooo-klahoma! Patria turbioanelor de nisip și a furtunilor de gheață date dracu', a intervenit Afrodita.

Mi-am înăbușit un oftat și am ignorat-o pe fata cu viziunile, mai nou Impregnată și beată.

— Dar pe de altă parte, ce știm sigur e că suntem cât de cât în siguranță aici. Avem hrană și adăpost și tot ce ne trebuie.

Cel puțin așa speram. Am atins ușor cu mâna patul pe care stăteam și care avea o lenjerie verde-deschis chiar drăguță.

— Și apropo de „tot ce ne trebuie“. Cum ați adus toate astea aici? am întrebat-o pe Stevie Rae. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar patul, masa, frigiderul etc. sunt o schimbare majoră față de Țoalele jegoase și alte scârboșenii pe care le-am văzut aici cam acum o lună.

Mi-a oferit zâmbetul ei drăgălaș, marca Stevie Rae, și a răspuns:

— Asta i se datorează în mare măsură Afroditei.

— Afroditei? am întrebat, ridicând din sprâncene și căscând ochii la ea, la fel ca toți ceilalți.

— Da, ce să vezi? Am devenit întruchiparea făcătoarei de bine. Slavă Domnului că arăt bine, a spus Afrodita, apoi a râgâit ca un bărbat. Ups! Scusa, a balmăjit.

— Scusa? s-a mirat Jack.

— E-n italiană, fraiere. Mai lărgește-ți și tu orizonturile alea poponare.

— Și ce legătură are Afrodita cu lucrurile astea? am intervenit ca să previn ceea ce se anunța a fi o ciorovăială în toată regula.

— Ea le-a cumpărat. De fapt, a fost ideea ei, a spus Stevie Rae.

— Scusa? am spus, fără să încerc măcar să-mi rețin zâmbetul larg.

— Am stat aici două zile. Ce vă așteptați, să locuiesc într-o dărăpănătură? Nici gând. Ai cărți de credit, amenajezi. Cred că asta apare pe blazonul familiei mele, împreună cu un Martini sec rău, a spus ea. E un magazin Pottery Barn în Utica Square, un pic mai jos, și livrează la domiciliu. La fel și Home Depot, care, tot așa, nu-i prea departe de aici, deși nu eram conștientă de asta până să mă lumineze unul dintre ciudații cu căpățâni roșii, pentru că eu nu cumpăr de la magazinele de electrocasnice.

— Nu sunt ciudați, a intervenit Stevie Rae.

— Pupă-mă undeva, a replicat Afrodita.

— Deja a făcut-o, pe încheietură, a spus Venus.

Afrodita a aruncat o privire amețită în direcția ei, dar înainte să scoată o replică cherchelită, puștiul pe nume Dallas a spus:

— Eu știam că Home Depot e acolo.

Eu și gașca mea l-am privit, iar el a ridicat din umeri.

— Mă pricep la construit diverse chestii.

— Și adică Home Depot și Pottery Barn v-au adus marfa aici jos? s-a mirat Erik.

— Teoretic nu, a explicat Stevie Rae. Dar o aduc până la complexul de lofturi Tribune, care se află aici, aproape. Și cu un pic de, ăăă, convingere prietenească, au adus lucrurile aici și după ce au plecat, au uitat complet. Așa că, ta-raam! Lucrușoare noi!

— Eu tot nu înțeleg. Cum au putut fi convinși oamenii ăștia să coboare aici? s-a mirat Darius.

Am oftat și i-am explicat:

— Trebuie să știi un lucru despre vampirii cu semiluni roșii...

— Și despre novicii cu semiluni roșii, atât că la ei nu e chiar așa de puternic efectul, m-a întrerupt Stevie Rae.

— Și despre novicii cu semiluni roșii, m-am corectat. Pot să controleze gândurile ființelor umane.

— Pare mult mai rău decât e în realitate, s-a grăbit Stevie Rae să-l asigure pe Darius. Doar le-am umblat un pic la memorie tipilor care au livrat marfa. Nu le-am controlat mințile. Noi nu suntem genul ăla de vampiri care își folosesc puterile ca să facă răutăți și chestii de felul ăsta, a spus și a aruncat o privire spre grupul de novici cu semiluni roșii. Corect?

— Corect, au mormăit ei, dar am remarcat că Venus nu spus nimic, iar Kramisha și-a plimbat vinovată privirea prin încăpere.

— Pot controla mințile ființelor umane, nu suportă lumina directă a soarelui, au o excelentă putere de recuperare, au nevoie să fie în legătură cu pământul ca să se simtă cu adevărat în largul lor, a enumerat Darius. Am omis ceva?

— Mda, a intervenit Afrodita. Mușcă.

Capitolul 6

— Gata, te tai de la porție, i-am spus Afroditei, pe când novicii cu semiluni roșii izburneau în râs.

— Afrodita asta era sărită chiar și când nu era mangă și Impregnată a spus Kramisha. Da' toți suntem obișnuiți cu ea.

— Dar așa este, mi-am reluat răspunsul pentru Darius, printre râsetele mulțimii. Toate lucrurile astea despre novicii cu semiluni roșii sunt adevărate.

— Și despre singurul vampir cu semilună roșie, a spus Stevie Rae obosita, dar mândră. A, și mai pot să-ți spun că acum a răsărit soarele... - a făcut o pauză și a dat din cap de parcă ar fi ascultat cântatul greierilor - exact 63 de minute.

— Toți vampirii adulți știu când răsare soarele, a spus Darius.

— Dar pun pariu că nu tuturor li se face somn cum mi se face mie, a zis Stevie Rae și și-a întărit cuvintele cu un căscat uriaș.

— Nu, de obicei nu, a recunoscut Darius.

— Ei, mie îmi face somn rău, a spus ea. Mai ales azi, chestie care pun pariu că are de-a face cu săgeata aia cretină care ieșea din mine.

Cum Stevie Rae adusese chestia asta în discuție, mă simțeam din nou ruptă de oboseală, acum că se dusese efectul porției de sânge. Mi-am rotit privirea de-a lungul grupului nostru pestriț, albastru cu roșu, și am văzut cearcăne și căscături înăbușite Kalona și problemele din Casa Noptii mă săcăiau încă, și în plus, mai era și sentimentul din ce în ce mai puternic că lucrurile nu stăteau așa de simplu cu novicii cu semiluni roșii dar eram prea frântă de oboseală ca să mă mai ocup de chestiile

astea.

Îmi doream să pot izbucni în lacrimi, dar, în schimb, mi-am dres glasul, m-am concentrat din nou și am spus:

— Ce-ar fi să tragem cu toții un pui de somn? Suntem cât de cât în siguranță aici și n-are niciunul dintre noi cum să ajute lumea de afară dacă suntem cu toții atât de obosiți și efectiv picăm din picioare.

— Sunt de acord, a spus Darius. Dar eu cred că ar trebui să punem pe cineva de pază la intrările în tuneluri pentru orice eventualitate, cu încuviințarea ta, Preoteasă.

— Da, probabil că e o idee bună, am spus. Stevie Rae, mai sunt și alte intrări în tuneluri în afară de aia prin gară?

— Z, credeam că știi că sunt tuneluri care fac legătura cu o mulțime de clădiri vechi din centru, a spus Stevie Rae. Porțiunea asta face și ea parte din același sistem.

— Dar nimeni nu coboară aici și nu folosește tunelurile astea, mai puțin voi, nu?

— Porțiunea asta nu, pen' că toată lumea crede că sunt vechi, scârboase și părăsite.

— O fi din cauză că sunt vechi, scârboase și părăsite, a bolborosit Afrodita, sarcastică.

Am remarcat că nu băgase în seamă faptul că o tăiasem de la porție și începuse o a doua sticlă de vin.

— Nu e corect. Nu's deloc scârboase și părăsite, a intervenit Kramisha, încruntându-se la Afrodita. Stăm noi aici și am aranșat. Ar trebui să știi și tu, că noi ți-am luat cu asalt cardu' de credit, fără pic de limită, ca să cumpărăm chestiile astea.

— Și ai și vorbit incorect gramatical în același timp? Cum faci acum? a spus Afrodita în timp ce o privea ca prin ceață pe Kramisha, din spatele lui Darius.

— Uite care-i faza, știu că ești umană și tocmai te-ai Impregnat, de toată jena, cu Stevie Rae, ca să nu mai zic că ești matol, așa că nu mi-ar plăcea să-mi folosesc superputerile de novice ca să te iau la șuturi, dar dacă mai scoți un sunet despre mine, mă las de amabilități, a luat-o Kramisha la rost.

— Am putea să ne concentrăm pe ăia răi, care e posibil să încerce să ne-nfulece, în loc să ne luăm la hartă între noi? am sugerat, cuprinsă de oboseală. Stevie Rae, tunelurile celelalte au legătură cu astea?

— Mda, dar sunt închise, sau cel puțin așa li s-ar părea celorlalți.

— Există o singură intrare din porțiunea asta de tuneluri spre cele publice? a întrebat Darius.

— Eu numai de una știu. Și a fost blocată cu niște bare metalice foarte groase. Știți voi altceva? Ați mai găsit altele? a întrebat Stevie Rae.

— Hm, poate, a spus Ant.

— Poate? s-a mirat Stevie Rae.

— Căutam pe acolo și am găsit ceva, dar gura era prea îngustă chiar și pentru mine, așa că n-am intrat. Aveam de gând să mă duc înapoi și să fac loc cu o lopată sau, și mai bine, cu mușchii lui Johnny B, dar încă n-am apucat.

Johnny B a rânjit și și-a încordat demonstrativ mușchii. Nu l-am băgat în seamă, dar gemenele au chicotit apreciativ.

— Deci, ca să n-o mai lungim, pe lângă intrarea din gară, mai este una despre care știm sigur că face legătura între tunelurile astea și alelalte? am întrebat.

— Cam așa ceva, a încuviințat Stevie Rae.

— Atunci eu te-aș sfătui să postezi doi paznici, Preoteasă, a spus Darius. Unul la intrarea dinspre gară și altul la intrarea de care știm, spre celălalt sistem de tuneluri.

— Da, mi se pare o idee bună, am zis eu.

— Eu fac primul de pază la intrarea dinspre gară, a spus Darius. Erik, tu ar trebui să mă înlocuiești. Este locul cel mai vulnerabil, așa că ar trebui păzit de vampiri adulți.

— De acord, a spus Erik și a încuviințat din cap.

— Jack și cu mine facem primii de pază la intrarea blocată spre tunelurile din centru, a spus Damien. Asta dacă sunteți de acord.

— Exact, am putea chiar să ne gândim la niște meniuri și să facem o listă cu ce ne trebuie pentru

bucătărie, a spus Jack.

— E o idee bună, am zis și le-am zâmbit lui Jack și lui Damien.

— Sunt de acord. Shaunee și Erin, le luați voi locul când li se termină tura? a întrebat Darius. Gemenele au înălțat din umeri.

— N-avem nimic împotriva, a zis Erin.

— Bun. Cred că e înțelept să nu îi lăsăm pe novicii cu semiluni roșii de pază pe timpul zilei, a spus Darius.

— Ba să știi că și noi putem să sucim ceva găhuri, a spus Johnny B, cu un aer de macho, debordând de testosteron.

— Nu e asta, am spus, intuind ce voia să zică Darius. Trebuie să vă lăsăm să dormiți în timpul zilei ca să puteți face de pază noaptea, când sunteți mai puternici. Și cu asta vreau să zic că sper să fiți mai puternici decât creaturile care o să vină după noi.

Însă ce n-am spus e că, și în cazul în care n-ar fi adus Darius în discuție problema pazei asigurate de novici cu semiluni roșii pe timpul zilei, tot așa fi zis eu ceva. Nu voiam să fiu „apărată“ de puștii lui Stevie Rae înainte să fiu sigură de ei.

— A, bine. Putem să facem chestia asta. Nu mă deranjează să protejez o preoteasă și pe gașca ei, a spus Johnny B și mi-a făcut șmecherește cu ochiul.

M-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap. Chiar și fără problema asta cu novicii cu semiluni roșii, ultima chestie de care aveam nevoie era încă un tip genul fotbalist. Privirea mi-a alunecat spre Erik și a trebuit să mă abțin să nu tresar vinovată. Da, stătuse cu ochii pe mine. Minunat! Mă ignorase aproape tot timpul de când ajunseserăm în tuneluri și alesese să se holbeze fix în momentul în care un alt tip flirta cu mine.

Jack a ridicat mâna ca un elev cuminte.

— Am și eu o întrebare...

— Da, Jack, am spus.

— Noi unde dormim?

— Bună întrebare, am spus și m-am adresat lui Stevie Rae. Noi unde dormim?

Însă Johnny B a vorbit înainte ca Stevie Rae să apuce să răspundă.

— Vreau să precizez că eu sunt dornic să-mi împart patul cu cineva. Inima mea este mai mare decât a Kramishei.

— Las' că nu inima vrei tu s-o împărți cu cineva, a replicat Kramisha.

— Nu mă urî și tu acu', păpușă! a spus Johnny B, încercând, fără succes, să vorbească precum un negru.

Kramisha a dat ochii peste cap la el.

— Ești dus cu pluta.

— Păi avem niște saci de dormit, a intervenit Stevie Rae, dând impresia că era gata-gata să pice de somn.

Venus, le arăți tu lui Zoey și celorlalți puști unde sunt? — Cred că puteți să dormiți în camera cui vreți, a spus ea, după care a făcut o pauză și i-a zâmbit obosită Kramishei. Dar nu uitați, Kramisha nu își împarte patul cu nimeni.

— Da' puteți să stați în camera mea, nu mă deranjează, a spus Kramisha. Numa' de pat să nu vă atingeți.

— Acum aveți cu toții camere? am întrebat, incapabilă să-mi disimulez uimirea din glas.

Treburile erau cu totul altfel decât prima oară când fusesem eu aici. Atunci puștii ăștia abia puteau fi considerați umanoizi, iar tunelurile erau întunecoase, mizerabile și te umpleau de fiori. Acum însă, încăperea în care ne înghesuiam noi era primitoare, luminată cu felinare cu ulei și cu lumânări, iar mobila era și ea confortabilă, vizibil nouă și aveam până și perne asortate pe pat. Pe scurt, totul părea așa de normal! Să fi fost doar impresia mea că era ceva ciudat în legătură cu ei pentru că eram atât de obosită încât cu greu reușeam să mai gândesc?

— Cei care au vrut să aibă propria cameră, acum o au, mi-a răspuns Venus. Nu sunt prea greu de amenajat. În zona asta a tunelurilor sunt o mulțime de fundături și le-am transformat în încăperi adevărate. Eu am, desigur, camera mea, a spus și a zâmbit lui Erik.

A trebuit să-mi reamintesc că probabil n-ar fi fost moral din partea mea să invoc focul și să-i pun să-i ardă pletele de pe tărtăcuță.

— Probabil că aici era stocat majoritatea alcoolului ilegal în timpul Prohibiției, a spus Damien. Și e logic să fie așa pentru ca e chiar aproape de șinele de cale ferată și ar fi fost ușor de dus și de adus pe furiș diverse chestii.

— E așa de drăguț și de romantic! a spus Jack, cu un oftat. Mă refer la toată chestia asta cu tipele rebele din anii '20, cu gangsterii și cu cârciumile în care ascultai muzică la tonomat.

Damien i-a zâmbit cu îngăduință.

— De fapt, aici în Tulsa, Prohibiția a durat până în 1957.

— Asta nu contează, că nu e prea romantic, e mai degrabă genul de poponarism specific „centurii biblice“, a spus și s-a pus pe chicotit. Poponarism, hi, hi, hi.

— Ești amuzant și drăguț. De-aia te iubesc, a spus Damien și l-a sărutat pe Jack fix pe gură, ceea ce a făcut-o pe Duceșă să latre veselă.

— Beah, a făcut Afrodita.

— A, și mai am o întrebare, a spus Jack și s-a încruntat la Afrodita.

Pe când se pregătea să ridice mâna, am spus:

— Da, Jack, ce este?

— Unde facem căcuță?

— Căcuță? Chiar a zis căcuță? a chicotit Afrodita până a dat-o în pufnituri, dar nimeni n-a băgat-o în seamă.

— E simplu, a spus Stevie Rae, cu un căscat uriaș. Venus, vrei să le arăți tu?

— Aveți baie?

Poftim? Aveau instalații sanitare funcționabile în tuneluri?

Venus s-a strâmbat ironic la mine, de parcă ar fi vrut să-mi zică: „Se pare că nu le știi chiar pe toate”.

— De fapt, băi. Cu dușuri.

— Dușuri cu apă fierbinte? s-a entuziasmat Jack.

— Normal, că doar nu suntem barbari, a spus Venus.

— Cum e posibil? am întrebat.

— Sunt în clădirea gării de deasupra, a spus Stevie Rae. Am explorat la greu toată zona. E complet izolată, așa că nu poate să pătrundă nimeni, decât prin intrarea dinspre subsol. Altfel spus, noi controlăm cine intră și cine iese.

— Și nu lăsăm pe oricine înăuntru, a adăugat Venus, cu un aer ușor amenințător.

Pe bune, fata îmi plăcea din ce în ce mai puțin cu fiecare secundă. Și de data asta nu avea legătură cu faptul că-i curgeau balele după Erik.

— Exclussivist. Exact pe gustul meu, a spus Afrodita, apoi a râgâit din nou.

— În orice caz, a intervenit Stevie Rae și a dat ochii peste cap la Afrodita, căutam prin gară și am dat de două vestiare, unul pentru băieți și unul pentru fete. Ne-am închipuit că erau pentru angajații gării. E chiar și o sală de sport acolo sus. Iar de restul s-a ocupat Dallas, a încheiat ea și s-a trântit obosită înapoi pe perne, făcându-i semn lui Dallas să spună el restul poveștii.

Dallas a ridicat indiferent din umeri, dar zâmbetul lui până la urechi dădea de înțeles că știa că făcuse o chestie tare.

— Pur și simplu am găsit vana principală de alimentare cu apă a gării și am deschis-o.

Conductele erau toate încă bune.

— Ei, n-ai făcut doar asta, a spus Stevie Rae.

El i-a zâmbit larg și iar am surprins o chestie între ei. Hm..., nici nu mă gândesc să n-o trag de limbă pe Stevie Rae mai târziu.

— Aăă, mi-am mai dat seama cum să fac să pornesc alimentarea electrică. Chestia asta a repus în funcțiune boilerele, și apoi cartea de credit a Afroditei ne-a rezolvat problema cu prelungitoarele și tot restul, cu care am făcut legătura cu vechiul sistem de iluminat din tunel. Un pic de muncă pe ici, pe colo și acum avem apă caldă sus și curent aici, jos.

— Mamă! a exclamat Jack. Ce tare!

— Impresionant, i-a dat Damien dreptate.

Dallas însă zâmbea întruna.

— Și ia spuneți, vreți să ne folosiți baia sau nu? a întrebat Venus.

Mi se păruse morocănoasă, sau poate că „nesuferită“ era un cuvânt mai potrivit.

— Da! a răspuns Jack, vesel. Nu mi-ar prinde rău un duș înainte să fac de pază.

— Cum stați pe aici cu produsele de îngrijire a părului? a întrebat Shaune.

— Stai calmă, fată. Asta a fost prima chestie de care m-am ocupat după ce mi-am revenit. Nu-ți face griji, ești asigurată, a spus Kramisha ridicându-se și scuturându-și firimiturile de pe jeansii mulați.

— Excelent, a spus Erin. Hai să mergem.

Am rămas în urmă pe când toți ceilalți începeau să iasă în șir din camera lui Stevie Rae.

— Auzi, Z, vrei să fii iar colega mea de cameră? a întrebat Stevie Rae, cu un aer obosit, dar i-am recunoscut zâmbetul dintotdeauna.

— Absolut, am spus.

Privirile noastre au alunecat spre Afrodita care încă stătea cocoțată pe marginea patului ei, oarecum sprijinită de Darius.

— Afrodita, du-te și ia-ți un sac de dormit. Poți să te bagi și aici cu noi, a spus Stevie Rae.

— Uite care-i treaba. Nici prin gând nu-mi trece să mă culc cu tine, a spus, chinându-se să nu se bâlbâie. Nu ne leagă genul ăla de Impregnare. Și chiar dacă aș fi lesbiană, ceea ce nu sunt, nu ești genul meu.

— Afrodita, nu-ți fac avansuri, e o tâmpenie ce spui, a replicat Stevie Rae.

— Îți spun ca să știi. În același timp trebuie să știi că o să rup porcăria asta de Impregnare imediat ce-mi dau seama cum anume.

Stevie Rae a oftat.

— Să nu faci ceva care să ne rănească pe vreunul dintre noi. Mi-ajunge durerea de care am avut parte.

Ascultasem discuția dintre ele cu un interes sincer. Eu fusesem Impregnată de prietenul meu din specia umană, Heath, așa că știam câte ceva despre legătura cu un om, creată prin magia sângelui. Mai știam de asemenea și câteva lucruri despre destrămarea Impregnării și putea fi foarte dureroasă.

— Zoey, e prea mult dacă-ți cer să nu te mai zgâiești la mine? a izbucnit Afrodita, făcându-mă să tresar vinovată.

Nu mă zgâiesc, am mințit.

— Mă rog. Termină odată.

— Nu e nicio rușine să fii Impregnat, frumoasa mea, a spus Darius cuprinzând-o delicat pe Afrodita cu brațul.

— Dar totuși e ciudat, a spus Stevie Rae.

Darius i-a zâmbit cu bunătate.

— Sunt multe tipuri de Impregnare.

— Ei bine, a noastră nu e genul ăla în care se bea sânge și facem sex, a spus Afrodita.

— Bineînțeles că nu, a spus Darius și a sărutat-o pe frunte.

— Ceea ce înseamnă că poți să dormi aici fără să-ți ieși din pepeni, a spus Stevie Rae.

— Iar eu repet: nici de-a naibii. În plus, eu mă duc cu Darius, stau de pază cu el, a spus Afrodita hotărâtă și a ridicat cea de-a doua sticlă de vin, pe jumătate goală, într-un salut ciudat, de om cherchelit.

— Darius trebuie să păzească intrarea în tuneluri, nu să aibă grijă de o matolită ca tine, i-a spus Stevie Rae.

— Mă... duc... cu... Darius, a repetat Afrodita rar și pe un ton de încăpățănare.

— Poate să vină cu mine, a spus Darius, încercând fără succes să-și rețină un zâmbet. Îi fac eu rost de un sac de dormit. Nu cred să-mi dea prea mult de furcă și în plus îmi place s-o am pe aproape.

— Nu dă prea mult de furcă? am spus.

Și eu și Stevie Rae am ridicat din sprâncene și jur că obrajii lui sculpturali s-au colorat într-o

nuanță delicată de roz.

— Cred că se gândește la o altă Afrodită, la una pe care noi n-o cunoaștem, a spus Stevie Rae.

— Haide, a început Afrodita, ridicându-se în picioare, nesigură. Știu eu unde țin ăștia porcăriile alea de saci de dormit. Tu nu le băga în seamă, a spus și a încercat o strâmbătură de tot râsul, care a eșuat într-o altă râgâitură virilă, l-a prins pe Darius de mână și a ieșit clătînându-se din încăpere, pe fundalul râsetelor mele și ale lui Stevie Rae.

Înainte ca Darius să se aplece pe sub pătură, i-a spus peste umăr lui Erik, de a cărui prezență aproape că uitasem. Aproape.

— Erik, culcă-te un pic și te trezesc eu pentru tura a doua.

— Bună idee. Mă găsești..., a spus Erik, ezitant.

— Camera lui Dallas este mai jos, în tunelul ăsta. Pun pariu că nu se supără dacă stai cu el, a spus Stevie Rae.

— Bine, acolo o să fiu, a spus Erik.

Darius a încuviințat din cap.

— Preoteasă, vrei să verifici tu bandajele de la rănilor lui Stevie Rae? Dacă trebuie schimbate...

— Dacă e nevoie, pot să mă ocup eu, l-am întrerupt. Ce naiba, că doar deja ajutasem la scoaterea unei săgeți din pieptul ei, așa că sigur puteam să schimb un pansament fără să mă ia bătul.

— Mă rog, dacă ai nevoie de mine, trimite un novice...

Vorbele războinicului au fost întrerupte de Afrodita, care l-a înșfăcat suficient de tare de mână încât să-l scoată din încăpere, apoi a vârât capul înapoi pe ușă.

— Puricii să vă sărute. Și să nu ne deranjați, a spus și s-a făcut nevăzută.

— Ce bine că nu sunt în pielea lui, l-am auzit pe Erik mormăind pe când privea pătura lăsându-se la loc.

Nici n-am încercat să-mi rețin zâmbetul. Mă bucuram că Erik nu mai era interesat de Afrodita. M-a privit și mi-a adresat și cel un zâmbet vag.

Capitolul 7

— Voi doi vedeți-vă de treabă și prindeți-i pe ceilalți din urmă, că eu una mă duc la culcare, a spus Stevie Rae și s-a ghemuit pe partea ei de pat, mișcându-se cu băgare de seamă.

S-a auzit un miormău morocănos și un ghemușor roșcat și grăsuniei de blană a intrat în cameră și a sărit în patul lui Stevie Rae.

— Nala! a exclamat Stevie Rae, după care a început să scarmene pisica pe cap. Fată, mi-a fost dor de tine.

Nala i-a strănutat lui Stevie Rae în față, apoi s-a răsucit de trei ori pe pernă, lângă capul ei, s-a întins și și-a pornit motorușul de tors. Stevie Rae și cu mine ne-am zâmbit.

Bun, stați să vă explic: Ducesa, labradorul gălbui al lui Jack, este o anomalie. Stark a adus-o cu el când s-a transferat la școala noastră de la Casa Noptii, din Chicago. Apoi, după ce Stark a murit, Jack a adoptat-o. Apoi s-a făcut zombi, dar evident nu era el însuși, pen' că prima chestie pe care a făcut-o a fost să tragă cu o săgeată în Stevie Rae. Așa se face că Ducesa e încă la Jack. Pe lângă asta, cred că puștiul chiar s-a atașat de ea.

În orice caz, când gașca noastră a scăpat din Casa Noptii, pisicile noastre și Ducesa ne-au urmat. Așa că, pentru noi, imaginea Nalei care se instala confortabil în pat adăuga o notă de familiaritate camerei lui Stevie Rae.

— Voi vedeți-vă de treabă, faceți un duș sau ce vreți, a repetat Stevie Rae, somnoroasă, pe când se cuibărea lângă Nala. Eu și cu Nala tragem un pui de somn. A, puteți să-i prindeți dacă ieșiți, o luați la stânga și apoi tot la dreapta. Intrarea în gară e lângă încăperea în care ținem frigidererele.

— Hm, Darius a spus că ar trebui să-ți verific pansamentul, i-am amintit.

— Mai târziu, a spus ea, cu un căscat mare cât o șură. Acum e în regulă.

— Bine, dacă zici tu, am spus și am încercat să nu trădez ușurarea pe care o simțeam. Nici prin gând nu-mi trecea să fac vreodată pe asistenta medicală. Dormi, mă întorc și eu imediat, am spus. O

luase deja somnul înainte ca eu și Erik să ne aplecăm pe sub pătura în pătrățele.

Am cotit la stânga și, o vreme, am mers fără să spunem nimic. Tunelurile erau mai puțin înfricoșătoare decât ultima oară când trecusem pe-acolo, dar asta nu făcea din ele un loc mai puțin claustrofobic, mai plin de lumină și mai vesel. La câțiva metri, din loc în loc, felinarele erau înfipite cu ceva ce aducea a crampoane în zidurile de ciment cam pe la nivelul ochilor, dar umezeala domnea peste tot. Nu ajunsesem prea departe când am surprins ceva cu coada ochiului, am încetinit și m-am uitat cu atenție, încercând să deslușesc ceva prin umbrele grele dintre felinare.

— Ce e? m-a întrebat în șoaptă Erik.

Mi s-a făcut stomacul ghem de frică.

— Nu știu ce..., am dat să spun, dar vorbele mi-au fost curmate de ceva care a țâșnit spre mine din întuneric.

Deschisesem gura să țip, imaginându-mi novici fioroși cu semiluni roșii sau, și mai rău, oribili Imitatori de Corbi. Dar Erik m-a cuprins cu brațul și m-a tras din calea celor câțiva lilieci care au trecut în zbor pe lângă noi.

— Sunt la fel de speriați de tine cum ești și tu de ei, a spus și mi-a dat drumul de îndată ce au trecut creaturile.

M-am cutremurat și am încercat să-mi potolesc din nou bătăile inimii.

— Nici într-o mie de ani n-o să fie ei la fel de speriați de mine cum sunt eu de ei. Îhh, liliecii ăștia sunt niște șobolani cu aripi!

A început să chicotească pe când ne reluam drumul.

— Eu credeam că porumbeii sunt șobolani cu aripi.

— Liliac, porumbel, corb, nu prea mă interesează acum diferența dintre ei. Nu-mi e dragă nici o arătare înaripată.

— Te înțeleg, a spus și mi-a zâmbit.

Zâmbetul lui nu mă prea ajuta să-mi potolesc bătăile inimii și, pe când ne continuam drumul, jur că încă simțeam căldura brațului lui în jurul umerilor. Câțiva metri mai încolo am ajuns la o porțiune din tunel care era pe cât de extraordinară, pe atât de uimitoare, și ne-am oprit amândoi să privim.

— Mamă, ce tare, am exclamat.

— Da chiar, ce tare, mi-a dat Erik dreptate. Asta trebuie să fie opera tipei ăleia, Gerarty. Nu ne-a prezentat-o Stevie Rae ca fiind artista care a amenajat tunelurile?

— Ba da, dar nu mă așteptam la ceva de genul ăsta.

Am și uitat de lilieci și mi-am plimbat mâna peste desenele frumoase și complexe, peste întrepătrunderea de flori, inimi, păsări și vârtejuri, care formau un mozaic în culori vii și păreau să însuflețească și să presare pulbere magică peste porțiunea asta mohorâtă și claustrofobică de ziduri.

— Fie că e vorba de ființe umane sau vampiri, oricine ar da o avere pentru genul ăsta de artă.

Erik nu a adăugat și „dacă lumea ar putea afla vreodată despre novicii cu semiluni roșii și despre vampiri“, dar gândul ăsta a plutit nerostit în jurul nostru.

— Să sperăm că așa o să fie, am spus. Ar fi bine dacă toată lumea ar putea afla de existența novicilor cu semiluni roșii, în plus, mi-am spus mie însămi, dacă ar ieși la iveală, poate că întrebările mele stăruitoare despre puterile și înclinațiile lor și-ar găsi mai repede răspuns. În orice caz, eu cred că vampirii și ființele umane ar trebui să fie în relații mai bune, am adăugat.

— Ca, de exemplu, tu și iubitul tău din specia umană? a întrebat încet, fără urmă de sarcasm.

I-am căutat privirea.

— Nu mai sunt cu Heath.

— Ești sigură?

— Sunt sigură, am spus.

— Bine.

Altceva n-a mai zis și am pornit din nou, tăcuți și adânciți în propriile gânduri.

Nu foarte departe, tunelul cotea ușor la dreapta, direcția în care trebuia să mergem noi, dar la stânga se făcea o intrare arcuită, acoperită și ea cu o pătură. Aceasta era din imitație de catifea neagră, împodobită cu o imagine de prost gust cu Elvis într-un costum alb.

— Asta trebuie să fie camera lui Dallas, am presupus.

Erik a ezitat o clipă, apoi a dat la o parte pătura și am aruncat o privire înăuntru. Nu era prea mare și nu avea pat, doar câteva saltele întinse pe jos, una peste alta, și o plapumă roșu-aprins, cu perne tot roșii (sub care se afla o gălmă mare, despre care am presupus că era Dallas care dormea), iar pe masă tronau o grămadă de chestii, pe care nu le-am putut zări prea bine din cauza întunericului, și vreo doi pufi negri. Pe peretele curbat de deasupra patului era un poster cu... Am mijit ochii la el ca să încerc să-mi dau seama...

— Jessica Alba în Sin City. Excelente gusturi are puștiul. E o actriță vampir super, a spus Erik, încet, ca să nu-i trezească pe Dallas.

M-am încruntat la el și am tras în jos de pătura cu Elvis.

— Ce? Nu e la mine în dormitor, s-a apărat el.

— Hai să-i prindem pe ceilalți din urmă, am spus și am pornit din nou.

— Auzi, a zis după câteva minute scurse în tăcere. Îți datorez mulțumiri.

— Mie? De ce? am întrebat și m-am uitat fix la el.

M-a privit și el și mi-a răspuns:

— Că m-ai salvat din nebunia aia de acolo.

— Nu eu te-am salvat. Tu singur ai ales să vii cu noi.

A clătinat din cap.

— Nu, sunt sigur că tu m-ai salvat pentru că, fără tine, nu cred că aș fi avut voința necesară.

S-a oprit și m-a atins pe braț, întorcându-mă ușor cu fața spre el. L-am privit drept în ochii albaștri, strălucitori, încadrați de Semnul de vampir adult, un model complicat, care dădea senzația de mască și-l făcea să semene cu un amestec superb între un Clark Kent-Superman și un Zorro cool rău. Dar Erik era mai mult decât un tip supercool, era talentat și pe bune un băiat de treabă. Mi-era ciudă că ne despărțiserăm, și încă din cauza mea. În ciuda tuturor celor întâmplare, voiam să fiu iar cu el, voiam să aibă iar încredere în mine. Mi-era al naibii de dor de el...

— Mi-e dor de tine!

Am realizat că îmi scăpase acel gând când a făcut ochii mari și buzele sexy i s-au unduit într-un zâmbet.

— Sunt aici.

Am simțit că roșesc până în vârful urechilor și știam că mă făcusem ca racul și eram total neatrăgătoare.

— Nu vreau să spun doar să fii aici, am replicat eu, lamentabil.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg.

— Nu vrei să știi cum m-ai salvat?

— Ba da, cum să nu. Mi-aș fi dorit să-mi pot face aer ca să mi se mai ducă un pic roșeața din obraji.

— M-ai salvat pentru că, în loc să fiu hipnotizat de puterea lui Kalona, mă gândeam la tine.

— Serios?

— Îți dai seama ce extraordinar arătai când ai format cercul?

Am clătinat din cap, fermecată de strălucirea ochilor lui albaștri. Nu voiam să respir, nu voiam să fac nimic care să strice ce se petrecea între noi.

— Erai incredibilă, frumoasă, puternică, încrezătoare. Numai la tine mă gândeam.

— Te-am tăiat în palmă, a fost tot ce-am reușit să articulez.

— A trebuit, era parte din ritual, a spus, a ridicat mâna și și-a răsucit palma în sus, ca să văd firișorul fin care îi traversa partea mai cărnoasă de sub degetul mare.

Mi-am plimbat ușor un deget de-a lungul liniei trandafirii.

— Nu mi-a plăcut că a trebuit să-ți fac rău.

M-a prins de mână și mi-a întors-o invers, astfel încât mi se vedeau desenele safirii care îmi acopereau palmele. Apoi, cum făcusem și eu mai înainte, și-a plimbat degetul pe pielea mea. M-a cuprins un fior, dar nu m-am retras.

— N-am simțit niciun fel de durere când m-ai tăiat. Nu te simțeam decât pe tine. Căldura ta, mirosul tău, trupul tău în brațele mele. De-asta nu m-a afectat creatura. De-asta nu am crezut-o pe

Neferet. Tu m-ai salvat, Zoey.

— Mai poți spune așa ceva și după ce s-a întâmplat între noi?

Ochii mi se umpleau de lacrimi și trebuia să clipesc tot mai des ca să nu încep să plâng.

Erik a inspirat adânc. Semăna cu un scafandru care se pregătea să sară de pe o stâncă înaltă și periculoasă. Apoi a spus deodată:

— Te iubesc, Z. Nimic din ce s-a întâmplat între noi nu a schimbat asta, nici chiar când am vrut, a spus și mi-a cuprins fața cu palmele. Neferet nu a putut să-mi sucească mințile și nici Kalona să mă hipnotizeze pentru că deja mi le-ai sucit tu, sunt hipnotizat de tot ce simt pentru tine. Încă mai vreau să fiu cu tine, Zoey, dacă accepți.

— Accept, am șoptit, fără să șovăi o clipă.

S-a aplecat și buzele ni s-au întâlnit. Am deschis gura și i-am întâmpinat sărutul familiar. Avea același gust, aceeași atingere. Mi-am plimbat mâinile pe spatele lui, în sus, apoi l-am cuprins pe după umeri și m-am lipit de el, abia reușind să cred că mă iertase, că încă mă dorea, că încă mă iubea.

— Zoey, a murmurat, cu buzele lipite de ale mele. Și mie mi-a fost dor de tine.

Apoi m-a sărutat încă o dată și jur că m-a luat cu amețeală. Sărutul nostru era altfel decât înainte, înainte să devină vampir adult, înainte să-mi pierd virginitatea cu un alt bărbat. Era ca și când ar fi aflat o taină, pe care i-o împărtășeam și eu. Mai degrabă i-am simțit geamătul decât să îl aud și apoi am simțit și duritatea zidului tunelului lipit de spatele meu când m-a întors și m-a făcut prizonieră, și cu o mână pe talie, cu care mă lipea tare de el. Pe cealaltă i-am simțit-o coborându-mi într-o parte pe corp, traversându-mi rochia de ceremonie, și pe spatele coapsei, până mi-a ajuns la tiv, după care degetele lui au început să urce pe sub ea și îi simțeam fierbințeala pe pielea goală și răcoroasă.

Piele goală?

Cu spatele lipit de peretele unui tunel?

Pipăită în întuneric?

Și m-a lovit un gând îngrozitor: Oare Erik credea că acum, pentru că mă culcasem cu cineva (o dată!), se deschisese sezonul la pipăit de Zoey? Rahat!

Nu aveam de gând să fac chestia asta. Nu aici, nu așa. La naiba, nici măcar nu știam dacă eram pregătită s-o mai fac vreodată. Singura dată când făcusem sex eșuase lamentabil. Fusese cea mai mare greșală din viața mea și în niciun caz nu mă transformase într-o târfa nimfomană!

L-am împins pe Erik cu mâna în piept și mi-am smuls gura din sărutarea lui, însă nu a părut să-i pese. De fapt, abia a părut să remarce. A continuat să se frece de mine și și-a dus buzele pe gâtul meu.

— Erik, te rog să încetezi, am spus cu respirația întretăiată.

— Hm, ai un gust delicios.

Vocea lui sunase așa de sexy și părea atât de excitat încât pentru un moment nu am mai știut ce vreau. De fapt voiam să fiu cu el din nou și era atât de cool și familiar și...

Tocmai începusem să mă relaxez în brațele lui când, deodată, am surprins ceva peste umărul lui. M-a cuprins frica atunci când am văzut că acel ceva avea niște ochi roșii, care străluceau într-o mare adâncă și agitată de întuneric ce părea să se adune și să viermuiască în aer ca o fantomă plămădită doar din beznă.

— Erik! Termină imediat.

L-am împins tare în piept și a făcut înapoi un pas mic. Inima îmi bătea nebunește și m-am întors repede cu fața spre chestia aia care pândea în spatele lui. Nu era nici urmă de ochi roșii strălucitori, dar jur că am văzut o beznă ca de cerneală în întunericul umbrelor. Când am clipit și m-am străduit să străpung întunericul, ciudățenia dispăruse și nu mai eram decât eu, Erik și tunelul întunecat și liniștit.

Deodată, din direcția opusă, am auzit zgomot de pași pe ciment și am inspirat adânc, pregătindu-mă să invoc elementul de care aveam nevoie ca să lupt cu noua amenințare fără chip, când Kramisha s-a desprins calmă din umbră. L-a măsurat pe Erik cu o privire lungă și cercetătoare și a spus:

— Frateee, v-o puneți aici, în tunel? Drace! Ce tare ești!

Erik s-a întors spre ea în timp ce mă cuprindea cu brațul. Nu a trebuit să mă uit la el ca să-mi dau seama că zâmbea șăgalnic. Erik era un actor tare bun. Chipul pe care i-l arăta Kramishei a fișa stăpânire de sine și doar un ușor aer sexy, de băiețel prins asupra faptului.

— Bună, Kramisha, a spus, calm.

Pe de altă parte eram eu, care abia mă puteam ține pe picioare, darămite să mai și vorbesc. Știam că eram sfeclie la față și aveam buzele vineții și umede. La naiba, probabil că arătam cu totul vineție și umedă.

— Kramisha, ai văzut ceva acolo în tunel? am întrebat eu, am ridicat bărbia spre umbrele din spatele nostru și am reușit să-mi controlez numai pe jumătate vocea de vedetă porno, cu respirația întretăiată.

— Nu fată, nu te văd decât pe tine și pe băiatu' tău cum vă mozoliți, a spus Kramisha iute.

M-am întrebat dacă nu cumva răspunsese prea repede.

— Ooo! Erik și cu Z se pipăie? Ce drăguț!

Din pământ, din iarbă verde, în spatele Kramishei a apărut Jack, cu Ducesa care lătra zgomotos și dădea din coadă lângă el.

— Z, nu te speria. Poate că ce-ai văzut tu erau doar lilieci, a spus Erik, strângându-mă încurajator de umăr, după care a dat din cap spre Jack. Salut, Jack. Mă gândeam că te bucuri de un duș fierbinte.

— Are de gând, dar a venit să mă ajute să iau prosoape și chestii de genu', a spus Kramisha. Și așa e, sunt lilieci p-aici, da' nu se iau de noi dacă nu ne luăm nici noi de ei.

A căscat și s-a întins impresionant de mult, chestie care a făcut-o să semene cu o pisică neagră, uriașă și suplă.

— Dacă tot sunteți aici, ce-ar fi să-l ajutați voi pe Jack să ducă chestiile astea înapoi la dușuri ca să mă duc și eu să trag un somn de frumusețe?

— Nici o problemă. Ne-am bucura să facem ceva util, am spus, recăpătându-mi glasul.

Mă simțeam ca o proastă că era gata-gata să fac pe mine de frică din cauza unor lilieci pitiți în tunelul întunecos. Dumnezeu, trebuia neapărat să dorm.

— Erik și cu mine tocmai ne îndreptam spre baie.

Kramisha ne-a aruncat o privire lungă și domoală, dar nu mai puțin naivă din pricina somnului care-o copleșa.

— Mda, chiar dădeți senzația că ați merge la baie.

Iar am simțit că roșesc.

S-a întors și m-am gândit că, în mod ciudat, avea să se izbească de zidul tunelului din spatele ei, dar în loc de asta s-a făcut nevăzută prin el. Apoi am auzit-o scăpărând un băț de chibrit și un felinar cu lumina tremurătoare a luminat o porțiune scobită din tunel, doar un pic mai mică decât camera lui Dallas. Kramisha a atârnat felinarul de un crampon și apoi a privit peste umăr la noi.

— Păi? Ce mai așteptați?

— A, da, am spus.

Jack, Ducesa, Erik și cu mine ne-am dus lângă ea ca să ne uităm în încăperea cea nouă. Avea rafturi prinse în pereții dreپți de ciment și arăta ca un dulap frumos aranjat. Mi-am aruncat privirea spre teancurile ordonate de prosoape împăturite și, mai ciudat, la halatele pufoase de baie pe care le adulmea Ducesa.

— Câinele ăsta e curat? a întrebat Kramisha.

— Damien spune că gura unui câine e mai curată decât cea a unui om, a zis Jack, mângâind pe cap labradorul uriaș și gălbui.

— Noi nu suntem oameni, a spus Kramisha. Așa că ești amabil s-o faci să-și ia botul bălos de pe lucrurile noastre?

— Bine. Dar nu uita că a suferit o traumă și e foarte sensibilă.

În timp ce Jack o trăgea pe Ducesa spre el și purta cu ea o conversație serioasă despre băgatul botului prin diverse chestii, eu mă holbam la teancurile de lucruri.

— Cine a știut că sunt aici toate astea?

— Afrodita, a spus Kramisha în timp ce ne umplea brațele de țesături flaușate. Ea a plătit. Sau

mai bine zis cardul de credit al maică-sii. Nici nu vă închipuiți câte chestii poți să comanzi de la Pottery Barn dacă ai credit nelimitat. Asta m-a făcut să mă hotărâsc ce vreau să mă fac când oi fi mare.

— Pe bune? Ce vrei să te faci? a întrebat Jack.

Ducesa stătea cuminte lângă el în timp ce el ținea mâinile întinse ca să ia prosoapele și halatele.

— O să fiu scriitoare. Una din alea bogate. Și cu card cu credit nelimitat. Știți că lumea se poartă altfel cu tine când ai un card din ăsta super?

— Presupun. Am văzut vânzătorii cum le pupau în fund pe gemene, a spus Jack. Și ai lor au bani, a rostit în șoaptă ultima parte, de parcă ar fi fost vreun secret, ceea ce nu era. Toată lumea știa că părinții gemenelor erau bogați. Hai, bine, nu ca părinții Afroditei, dar totuși. Îmi cumpăraseră de ziua mea cizme de aproape 400 de dolari. Pentru mine, asta înseamnă să fii bogat.

— Gata. M-am hotărât că vreau și eu să fiu pupată în fund. Așa că am să mă învârt și eu de așa ceva. Pofțim, aveți destule. Haideți. Merg și eu cu voi o bucată de drum, dar când ajungem la camera mea, mă bag la somn. Jack, găsești drumul înapoi până la dușuri, nu?

— Îhî, a spus el.

Am mers în josul tunelului și am urmat cotul pe care-l făcea spre dreapta. Următoarea ușă acoperită la care am ajuns etala o bucată strălucitoare de mătase purpurie.

— Asta e camera mea. Kramisha m-a văzut holbându-mă la materialul fantastic pus acolo în chip de ușă și a zâmbit. E o perdea de la Pier One. Țștia nu-ți aduc marfa acasă, dar acceptă cârdurile cu credit nelimitat.

— Superbă culoare, am spus și mă gândeam ce dobitoacă eram că îl vedeam pe babau în fiecare umbră, când de fapt aici aveai decorațiuni de la Pier One.

— Mersi. Mie îmi place mai colorat, așa. E o parte importantă a aranjatului locuinței. Vrei să-mi vezi camera?

— Da, am spus.

— Categorie, a încuviințat și Jack.

Kramisha și-a mutat privirea de la Jack la Ducesa.

— E învățată să facă la oliță?

— Normal, a sărit Jack ca ars. E o adevărată doamnă.

— Ar face bine, a mormăit Kramisha, apoi a tras perdeaua în lături și a făcut un gest plin de floricele cu mâna liberă. Pofțiți în iatacul meu.

Camera Kramishei era cam de două ori mai mare decât cea a lui Stevie Rae. Avea două felinare și o mulțime de lumânări parfumate aprinse, ceea ce dădea vopselei proaspete o aromă de lămâie. Era evident că vopsise de curând pereții rotunjiți de ciment într-o nuanță deschisă de verde-lămâie. Avea mobilier din lemn închis la culoare, un pat, un dulap, o noptieră și o bibliotecă. Nu avea scaune, dar prin încăpere erau împrăștiate perne uriașe de satin, în nuanțe îndrăznețe de mov și roz, asortate cu lenjeria de pe pat. Pe sus-amintitul pat erau câteva cărți cu semne prinse între pagini sau deschise, de parcă le-ar fi citit pe toate în același timp. Am remarcat că, asemenea celor din bibliotecă, aveau cotă marcată pe cotor. Kramisha a observat că văzusem.

— Sunt de la biblioteca din centru. În weekend au deschis până târziu.

— Nu știam că te lasă să iei atâtea cărți odată, a spus Jack.

Kramisha s-a foit stânjenită.

— Nu te lasă, teoretic. Doar dacă te joci un pic cu mințile lor. Le dau înapoi imediat ce ajung la Borders și mi le cumpăr eu, a adăugat.

Am oftat și am adăugat „furt din bibliotecă” la lista mentală de lucruri pe care novicii cu semiluni roșii trebuiau descurajați să le mai comită, și în timp ce făceam asta, m-am și certat pe mine însămi. Kramisha chiar părea să se simtă vinovată ca furase cărți de la bibliotecă. Oare un puști cu tendințe monstruoase și-ar mai face griji din cauza unui furt mărunț? Da’ de unde, mi-am spus automat și am luat-o spre pat să citesc câteva titluri. Era un exemplar uriaș din operele complete ale lui Shakespeare și o ediție cartonată cu ilustrații din Jane Eyre, care era așezat deasupra unei cărți intitulate Amantul de argint de Tanith Lee. Mai era și o ediție cartonată din Zborul dragonului de Anne McCaffrey, care zăcea lângă unele intitulate Thug-A-Licious, Candy și Punctul G, de un autor

al cărui nume era Noire, trecut cu litere strălucitoare. Astea trei cărți erau deschise cu copertele scârboase la vedere. Cuprinsă de curiozitate, mi-am pus teancul de prosoape pe cuvertura roz-deschis a patului, am luat Thug-A-Licious și am început să citesc pagina la care era deschisă.

Scena era atât de fierbinte încât jur că am simțit că-mi iau loc retinele.

— Cărți porno. Îmi place! a spus Erik din spatele meu.

— Îmi trebuie pentru cercetare, a replicat Kramisha repede și mi-a smuls cartea dintre degete, aruncându-i o privire lunecoasă lui Erik. După câte am văzut acolo, n-ai nevoie de ajutor.

Am simțit din nou că roșesc și am oftat.

— Sunt super poeziile, l-am auzit pe Jack spunând. Bucuroasă că schimbaseră subiectul, m-am uitat la Jack care arăta spre câteva postere lipite de pereții verzui ai Kramishei. Erau pline cu poezii, toate scrise cu același scris îmbârligat, cu carioci fluorescente de diferite culori.

— Îți plac? a întrebat Kramisha.

— Mda, sunt grozave. Îmi place foarte mult poezia, a spus Jack.

— Io le-am scris, a explicat Kramisha.

— Glumești? Fată, credeam că sunt din vreo carte, ceva. Te pricepi, a spus Jack.

— Mersi, v-am spus că mă fac scriitoare. Una celebră, bogată și cu puteri conferite de cardul meu cu credit nelimitat.

L-am auzit vag pe Erik prinzându-se în discuție. Toată atenția îmi era atrasă de un poem scurt, scris cu negru pe un poster roșu-sângeriu.

— Tu l-ai scris și pe ăsta? am întrebat fără să-mi pese că le întrerup discuția pe tema „cine îți place mai mult: Robert Frost sau Emily Dickinson?”

— Eu le-am scris pe toate, a spus. Întotdeauna mi-a plăcut să scriu, da' de când am fost însemnată, o fac din ce în ce mai des. Îmi vin așa, pur și simplu. Am tot sperat să po' să scriu și altceva în afară de poeme. Îmi plac, nu po' să zic că nu, da' poeziile nu fac bani. Înțelegeți, am căutat și la Biblioteca Centrală ce meserie po' să fac, că știți, e deschis până târziu, da' în orice caz, poeziile nu fac...

— Kramisha, am întrerupt-o, pe-asta când ai scris-o? am întrebat-o și am simțit ceva ciudat în stomac, iar gura mi se uscăse.

— În ultimele zile le-am scris pe toate. Știi, de când ne-a făcut Stevie Rae să ne venim în fire. Înainte de asta nu prea-mi stătea mintea la altceva decât să mănânc oameni, a spus ea, după care a zâmbit în chip de scuză și a ridicat dintr-un umăr.

— Deci tu l-ai scris pe ăsta cu negru în ultimele zile? am spus și am arătat poemul.

Umbre în umbre
Prin vise el privește
Aripi negre de Africă
Trup tare ca piatra
S-a sfârșit așteptarea
Și corbii cheamă.

Jack a icnit când l-a citit prima oară.

— Mărită zeiță! l-am auzit pe Erik murmurând când a citit și el poemul.

— E simplu. E ultimul pe care l-am scris, ieri. Eram..., a dat să spună dar a rămas fără cuvinte când ne-a înțeles reacția. Căcat! E despre el!

Capitolul 8

— Ce te-a făcut să-i scrii? am întrebat, în timp ce mă holbam încă la cuvintele scrise cu negru. Kramisha se așezase greoi pe pat, părând deodată aproape la fel de epuizată ca Stevie Rae. Clătina din cap înainte și înapoi, ceea ce-i făcea părul portocaliu cu negru să-i joace pe obrajii fini.

— Așa mi-a venit, cum se întâmplă cu toate chestiile pe care le scriu. Îmi vin pur și simplu în

minte și m-apuc să le notez.

— Tu ce-ai crezut că înseamnă? a întrebat Jack, atingându-i ușurel brațul, cam cum făcea cu Ducea (care stătea încolăcită la picioarele lui).

— Nu prea m-am gândit la chestia asta. Așa îmi vine, și scriu, atâta tot.

S-a oprit, s-a uitat la poster, după care și-a ferit iute privirea, de parcă ceea ce văzuse ar fi speriat-o.

— Și toate astea sunt poeme pe care le-ai scris de când s-a Transformat Stevie Rae? am spus, concentrându-mi atenția asupra celorlalte poeme. Majoritatea erau haiku.

Ochi veșnic atenți
Umbră din umbră pândesc
Pană neagră căzândă

La-nceput iubit
Apoi înșelat, trădat
Sfere dulci de răzbunare

— Mărită Nyx, s-a auzit din spatele meu glasul cuprins de uimire al lui Erik, încet, ca să nu aud decât eu. Toate sunt despre el.

— La ce se referă sferele dulci? a întrebat-o Jack pe Kramisha.

— Știi tu, la înghețata în formă de biluțe, Dippin' Dots. Ce-mi mai plac..., a spus ea.

Erik și cu mine ne plimbam prin camera Kramishei. Cu cât citeam mai mult, cu atât mi se strângea mai tare stomacul.

Mi-au greșit
Cerneală dintr-un stilou distrus
Aruncat din cauza altcuiva
Irosit
Dar el se întoarce
Înveșmântat în noapte
Frumos ca un rege
Alături de regina sa
Răul
Îndreptat
Da, îndreptat

— Kramisha, la ce te gândeai când l-ai scris pe ăsta? am întrebat-o, arătând cu degetul spre ultimul poem pe care îl citisem.

A ridicat din nou dintr-un umăr.

— Cred că m-am gândit la cum am roit-o noi din Casa Noptii, dar că n-ar fi trebuit. Vreau să zic că știu că e mai bine pentru noi coala sub pământ, da' nu mi se pare bine că numai Neferet știe de noi. Ea nu e genul ăla bun de Mare Preoteasă.

— Kramisha, ești drăguță să copiezi toate poemele astea?

— Crezi că am dat-o-n bară, nu?

— Nu, deloc, am asigurat-o, sperând că instinctul nu mă înșela și că nu alergam iar după lilieci prin întuneric. Cred că Nyx ți-a dat un har și vreau doar să fiu sigură că îl folosim cum trebuie.

— Cred că are stofă de poet laureat vampir și e mult mai bună decât ultimul pe care l-am avut, a spus Erik.

I-am aruncat o privire tăioasă, la care el a ridicat din umeri și a zâmbit larg.

— Mă gândeam și eu așa.

Deși mă simțeam aiurea gândindu-mă la Loren, mai ales când Erik fusese cel care adusese vorba despre el, în adâncul meu știam că avea dreptate, chestie care spunea mai multe despre adevărata

natură a Kramishei decât presupunerile făcute la oboseală și imaginația mea pare-se superactivă. Era evident că Nyx avea legătură cu talentul puștoaicei ăsteia. Ce naiba! În fond, sunt singura Mare Preoteasă pe care o avem, pot să fac numiri.

— Kramisha, am să te numesc prima noastră poetă laureată.

— Pofiiiiim? Glumești? Glumești, nu?

— Nu glumesc. Suntem un nou grup de vampiri, unul civilizată, iar asta înseamnă că avem nevoie de un poet laureat. Ei bine, tu ești ăla.

— Ăăă, Z, eu sunt de acord cu tine, nimic de zis, dar nu trebuie să voteze consiliul numirea unui nou poet laureat? a intervenit Jack.

— Îhî, și am consiliul aici, cu mine.

Mi-am dat seama că Jack vorbise despre Consiliul lui Nyx, în fruntea căruia se aflase Shekinah, liderul tuturor vampirilor. Dar aveam și eu un consiliu, Consiliul Monitorilor, recunoscut de școală, format din mine, Erik, gemenele, Damien, Afrodita și Stevie Rae.

— Kramisha are votul meu, a spus Erik.

— Gata, e oficial, am anunțat.

— Iuhuuu! a aclamat Jack.

— E o idee zurlie, da-mi place, a spus Kramisha radiind de bucurie.

— Bun, scrie-mi și mie poemele alea înainte să te culci, da?

— Cum să nu.

— Hai, Jack. Poetul nostru laureat trebuie să doarmă, a spus Erik. Felicitări, Kramisha.

— Îhî, felicitări! a spus Jack, îmbrățișându-o pe Kramisha.

— Haideți, tăiați-o. Am treabă. Apoi tre' să trag un pui de somn. Un poet laureat tre' să arate beton, a spus Kramisha cu afectare, punând și de o mică rimă la final.

Erik și cu mine am ieșit din camera Kramishei, în urma lui Jack și a Ducesei, și am luat-o în josul tunelului.

— Chiar era despre Kalona poemul ăla? a întrebat Jack.

— Eu cred că toate erau despre el, am spus. Tu ce zici? l-am întrebat pe Erik.

A dat din cap cu un aer funest.

— Dumnezeu! Și asta ce înseamnă? s-a interesat Jack.

— Habar n-am. Dar este mâna lui Nyx, simt eu. Profeția a ajuns la noi sub formă de poem, iar acum treaba asta? Nu poate fi o coincidență.

— Dacă este mâna zeiței, atunci trebuie să existe o cale prin care o putem folosi în avantajul nostru, a remarcat Erik.

— Da, asta cred și eu.

— Trebuie doar să vedem cum, a spus Erik.

— E nevoie de cineva cu mai multă minte decât mine, am spus.

A urmat o pauză scurtă, apoi toți trei am rostit într-un glas:

— Damien.

Umbrele de coșmar, liliecii și toate grijile cauzate de novicii cu semiluni roșii au fost date uitării pentru o clipă, și am pornit-o iute prin tunel alături de Erik și de Jack.

— Aici e ușa care dă spre gară.

Jack ne-a condus prin bucătăria care îmi amintea de acasă spre o încăpere laterală, evident o cămară, deși pun pariu că ce se păstra acolo pe vremuri era mai degrabă lichid decât pungi cu chipsuri și cutii cu cereale ca acum. De-a lungul unui zid se afla un teanc de perne și de saci pufoși de dormit, frumos rulați și puși unii peste alții.

— Și deci pe aici se intră în gară? am întrebat și am arătat spre o scară mobilă de lemn din colțul cămării, care ducea spre o ușă deschisă.

— Mda, asta e, a spus Jack.

Jack a urcat primul, iar eu l-am urmat, vârându-mi capul pe ușă în clădirea, chipurile, părăsită. Prima mea impresie a fost de praf și de beznă, străpunsă la fiecare câteva minute de ceea ce părea a fi un efect luminos stroboscopic, sub forma unei scânteieri neașteptate ce se prelingea pe marginile ferestrelor acoperite și prin ușă. Când am auzit zgomotul fulgerelor, am înțeles și mi-am amintit de

ce spusese Erik despre furtuna cumplită, cu trăsnete, lucru deloc neobișnuit în Tulsa, chiar și la începutul lunii ianuarie.

Dar asta nu era o zi normală și nu mă puteam abține să nu mă gândesc că nu era nici o furtună normală.

Înainte să-mi plimb privirea primprejur, mi-am scos mobilul din geantă și l-am deschis: nu aveam semnal.

— Nici al meu nu merge de când am ajuns aici, a spus Erik.

— Al meu e la încărcat în bucătărie, dar știu că Damien l-a verificat pe al lui când am ajuns și nici al lui nu avea semnal.

— Știi că vremea rea poate să afecteze antenele, a spus Erik drept răspuns la îngrijorarea teribilă pe care sunt convinsă că o afixăm. Nu mai ții minte furtuna aia cumplită de acum o lună? Nu mi-a mers mobilul vreo trei zile.

— Mersi că încerci să mă faci să mă simt mai bine, dar eu... eu nu cred că e un fenomen natural.

— Mda, a spus ușor. Îmi dau seama.

Am inspirat adânc. Hm, fie c-o fi fost el natural sau nu, trebuia să dăm piept cu el, iar în momentul de față nu prea aveam ce naiba face în privința izolării noastre aici. Afară se dezlănțuia o furtună furioasă, iar noi nu eram încă pregătiți să o înfruntăm.

Așa că hai s-o luăm pe rând. Mi-am îndreptat spatele și mi-am rotit privirea împrejur. Ajunseserăm într-o încăpere micuță care avea un zid jos și ghișee ca la bancă tăiate în zidul adevărat, acoperite cu bare tocite de alamă. Am hotărât iute că trebuie să fi fost ghișeul de bilete din gară. De acolo am pătruns într-o încăpere imensă. În lumina difuză, podeaua de marmură încă părea lucioasă, de ziceai că e dată cu unt. Însă zidurile erau ciudate, cam aspre și golașe de la sol și până la vreo jumătate de metru deasupra capului meu, de unde începeau ornamentele. Erau neclare din pricina prafului, a vechimii și a lipsei de îngrijire, și peste tot atârnav pânze de păianjen (îhh, mai întâi lilieci și acum păianjeni!), dar culorile vii specifice vechiului stil Art Deco încă se mai vedeau, spunând povestea mozaicelor amerindiene, ornamentelor de cap din pene, cailor, pieilor și franjurilor.

M-am uitat împrejur la frumusețea asta ștersă și m-am gândit că ar putea fi un loc excelent pentru o școală. Era mare și avea aceeași grație pe care o regăseai în atâtea clădiri din centrul orașului Tulsa, datorită înfloririi cunoscute a afacerilor cu petrol și stilului Art Deco din anii '20. Adâncită în gânduri despre viitorul ei, am străbătut vestibulul pustiu, aruncând priviri împrejur, remarcând holuri care legau încăperea asta mare de altele și întrebându-mă dacă erau destule cât să adăpostească mai multe clase. Am pornit pe unul din holurile alea, dar se înfunda la niște uși duble, mari, de sticlă. Jack a dat din cap spre ele:

— Aici e sala de sport. Ne-am uitat cu toții prin geamurile murdărite de vreme. În semiobscuritate nu reușeam să întrezărim decât o aglomerare de forme care semănau cu niște bestii uriașe, adormite, dintr-o lume a neființei. Iar acolo e ușa de la vestiarul băieților, a spus Jack și a arătat spre o ușă inclusă din dreapta sălii de sport. Și dincolo, al fetelor.

— Bun, eu dau o fugă la dușuri, am spus eu. Erik, vrei să te duci cu Jack să-i spunei lui Damien despre poemele Kramishei? Spune-i că, dacă trebuie să vorbească cu mine despre asta, mă găsește în cameră la Stevie Rae, sper eu dormind buștean cel puțin câteva ore. Dacă nu e urgent, ne întâlnim cu toții și încercăm să-i dăm de cap după ce ne odihnim. Am mutat prosoapele și halatele de baie pe care le ținusem strâns în brațe ca să mă pot șterge pe față cu un gest de om adormit.

— Trebuie să te odihnești, Z. Nici măcar tu nu poți să treci prin atâtea și să mai rezisti fără somn, a spus Erik.

— Mda. Dacă n-ar fi Damien treaz cu mine, mi-ar fi teamă să n-adorm cât fac de pază, a spus Jack și a căscat exemplificator.

— Vă schimbă gemenele în curând, i-am spus lui Jack și i-am zâmbit. Rezistă până atunci. Zâmbetul mi-a devenit mai larg, pentru a-l include parcă și pe Erik. Ne vedem curând, băieți.

Am dat să mă întorc, dar m-a oprit atingerea lui Erik pe braț.

— Suntem din nou împreună, nu?

I-am căutat privirea și i-am sesizat vulnerabilitatea care se ascundea în spatele zâmbetului său

încercător. N-ar înțelege dacă i-aș spune că trebuie să vorbesc cu el despre, ăăă, ei bine, despre sex înainte să fiu de acord să mă împac cu el. Chestia asta i-ar răni amorul propriu și i-ar frânge inima și apoi aș ajunge de unde am plecat, adică m-aș lua la palme că din cauza mea ne-am despărțit.

Așa că am spus pur și simplu:

— Da, suntem iar împreună.

O dulce vulnerabilitate s-a reflectat în sărutul pe care s-a aplecat să mi-l dea pe buze. Nu era genul de sărut posesiv, tupeist, gata să mă atragă în pat pe loc, ci era cald, blând și în el se simțea bucuria că suntem din nou împreună, chestie care m-a topit de-a dreptul.

— Dormi un pic. Ne vedem în curând, a șoptit și m-a sărutat iute pe frunte, după care a dispărut cu Jack pe ușa de la vestiarul băieților.

Am rămas acolo o vreme pe gânduri, privind la ușa închisă. Oare mă înșelasem în privința schimbării pe care o suferise Erik? Oare îi interpretasem greșit pasiunea din tunel? În fond nu mai era novice, era un vampir adult, complet Transformat. Asta făcea din el un bărbat, deși avea încă nouăsprezece ani, exact ca acum mai puțin de o săptămână, înainte să se Transforme.

Poate că era normal să fi crescut tensiunea sexuală dintre noi, și nu doar pentru că mă credea o tipă ușoară acum că-mi pierdusem virginitatea. Erik e bărbat, mi-am repetat în sinea mea. Știam deja din dezastrul care se petrecuse cu Loren Blake că era altfel să fii cu un bărbat decât cu un băiat sau cu un novice. Erik este un vampir complet Transformat, ca Loren. Gândul ăsta mi-a dat fiori. „Ca Loren“ nu era o comparație toc mai fericită. Categorie, Erik nu era ca Loren! El nu se folosisese niciodată de mine și nu mă mințise. Erik se Transformase, dar era încă acel Erik pe care îl cunoșteam și pe care aș fi putut chiar să-l iubesc. N-ar trebui să mă stresez cu chestia asta. Faza cu sexul o să se rezolve de la sine. Adică dacă e să compar treaba asta cu nemuritorul care ne urmărește, cu Neferet care și-a pus gheara malefică pe școală, cu stresul meu cu noviceii cu semiluni roșii, cu bunica mea care e în comă și cu oribilii aia de Imitatori de Corbi care seamănă haos în Tulsa, faptul că Erik mă forțează să fac dragoste cu el ar trebui să fie o pauză de la stres, sau cel puțin o vacanță, nu credeți?

— Z! Aici erai! Vii odată? a spus Erin, care scosese capul pe ușa de la vestiarul fetelor. În spatele ei plutea un nor uriaș de abur și am văzut că era numai în sutien și chiloți (desigur, asortați și de la Victoria's Secret).

Cu un efort mi l-am alungat pe Erik din minte.

— Scuze... scuze, vin acum, am spus și am intrat iute în vestiar.

Capitolul 9

Hai să vă explic: dușul în gașcă cu niște fete cu afinități față de apă și foc a fost o experiență care a trecut prin mai multe faze, de la jenant la interesant și apoi la al naibii de amuzant.

La început a fost jenant pentru că, mă rog, deși suntem toate fete, nu prea eram obișnuite cu dușurile la comun. Astea nu păreau barbare de-a dreptul. Erau vreo șase capete de duș (strălucitoare și noi după aspect; sunt convinsă că fie datorită Kramishei, fie lui Dallas, cu susținerea substanțială a bine-cunoscutului card de credit al Afroditei). Fiecare dintre ele era într-o cabină separată de duș, care erau dispuse una după alta. Nu, nu erau nici uși, nici perdele de duș sau ceva de genul ăsta. De fapt deasupra fiecăreia era o bară, așa că am bănuțit că pe vremuri fuseseră perdele de duș, dar nu mai erau de o grămadă de timp. A, toaletele aveau uși, deși nu prea voiau să stea încuiate. Așa că la început m-am simțit jenată să stau goală de față cu prietenele mele, dar suntem toate fete, și pe deasupra hetero, așa că nu ne interesau sânii celorlalte sau alte chestii, oricât de greu le-ar veni tipilor să creadă, așa că partea cu jena n-a durat mult. În plus, tot vestiarul era full de abur, ceea ce crea iluzia intimității.

Apoi, după ce mi-am ales cabina de duș, ce-mi trebuia din varietatea de produse de baie și pentru păr și am început să mă săpunesc, am observat că era al naibii de mult abur, a se citi anormal de mult abur. Și că „anormal de mult“ avea legătură cu faptul că toate capetele de duș, inclusiv din cabinele nefolosite, trimiteau jeturi de apă fierbinte, făcând să se înalțe rotocoale de abur încins, ca

un fum gros.

Hmm...

— Auziți? am spus, ridicând capul pe deasupra cabinei, încercând să le văd pe gemene în dușurile lor. Faceți voi ceva la apă?

— Ce? a făcut Shaunee, ștergându-și șamponul din ochi. Pofțim?

— Chestia asta, am spus și mi-am agitat mâinile, făcând ca aburul gros să plutească în jurul meu ca printr-un vis. Nu pare să se întâmple fără un pic de ajutor de la cineva anume, capabil să manevreze focul și apa.

— Noi? Adică domnișoara Foc și domnișoara Apă? s-a mirat Erin. Abia îi vedeam creștetul capului blond prin aburul ăla. Ce-o vrea să zică, geamăno?

— Eu cred că Z a noastră sugerează că am fi în stare să ne folosim de afinitățile datorite de zeiță în scopuri egoiste precum crearea de abur gros, cald și dulce aromat ca să ne relaxăm după o zi cumplită, a spus Shaunee pe un ton inocent de duduie sudistă.

— Am fi noi în stare de așa ceva, geamăno? a întrebat Erin.

— Absolut, geamăno, a venit răspunsul lui Shaunee.

— Ce rușine, geamăno. Ce rușine, a spus Erin cu o falsă gravitate, după care s-au pus pe chicotit la unison.

Am dat ochii peste cap la ele, dar am realizat că Shaunee avusese dreptate. Aburul avea o aromă dulce care îmi amintea de ploaia de primăvară, încărcată de miresele proaspete ale florilor și ierbii, și era caldă, de fapt nu, apa era fierbinte, ca zi de vară petrecută lenevind pe plajă. Adevărul e că, deși încăperea era din când în când luminată oarecum de fulgere de la furtuna furioasă de afară, și deși zgomotele erau deranjant de puternice, atmosfera pe care o creaseră gemenele era tare relaxantă.

Și-aici intervine partea interesantă. Am decis că nu era nimic în neregulă dacă gemenele își foloseau harurile pentru a ne bucura de căldură, confort și curățenie. Tocmai trecuserăm printr-o experiență îngrozitoare, fuseserăm alungate din casa noastră de niște oameni-pasăre ciudați, demonici, iar acum eram efectiv prizoniere în clădirea asta veche și în tunelurile de sub noi, pe timp de iarnă, pe o furtună de o violență neobișnuită, fără nici o cale de a comunica cu lumea exterioară, ce să mai zic de ieșitul în aer liber. Nu că vreunul dintre noi ar fi vrut să facă chestia asta, fie că era sau nu furtună. Așa că de ce să nu ne alintăm și noi un pic?

— Auziți, trimiteți ceva din chestia asta și în vestiarul băieților? am întrebat în timp ce-mi frecam părul.

— Nț, a făcut Shaunee veselă.

— Nici pomeneală, a spus și Erin cu un zâmbet larg.

Le-am zâmbit și eu la rândul meu.

— Ce bine e să fii fată!

— Mda, chiar dacă trebuie să stăm în fundul gol la grămadă și să facem duș într-un soi de grajduri de cai, a spus Erin.

— Grajduri de cai, am chicotit. Asta ar însemna că voi sunteți mârțoagele.

— Mârțoage! Noi? s-a scandalizat Erin.

— Nu-mi spune că tocmai ne-a făcut mârțoage! a intervenit și Shaunee.

— Pe ea! a strigat Erin și și-a aruncat mâinile spre mine, împrôșcându-mă cu apă din toate părțile.

Nu a durut pe bune, normal, așa că am început să chicotesc și mai tare.

— O pun pe jar, geamăno! a spus Shaunee, trosnind din degete la mine, și dintr-odată mi-am simțit pielea fierbinte, fierbinte de tot, așa încât s-a dublat cantitatea de abur din cabină.

Printre chicoteli am șoptit:

— Vântule, vino la mine. Și am simțit instantaneu în jurul meu mângâierea forței. Mi-am răsucit degetele în amestecul de ceață cu abur care mă înghițea și am spus: — Vântule, du-li-l înapoi gemenelor! Apoi mi-am țuguiat buzele și am suflat ușor spre ele. Cu un șuiert puternic ceața, căldura și apa s-au învârtejii prin preajma mea o dată, de două ori, apoi au bătut direct spre gemene, care au chirăit, s-au pus pe râs și au încercat să riposteze. Normal că nu aveau cum să câștige.

Să fim serioși! Eu pot să invoc toate cele cinci elemente, iar asta era o variantă nostimă a bătaii cu perne - bătaia cu apa, la finalul căreia eram toate murate și cu respirația tăiată de atâta râs.

Până la urmă, am făcut un armistițiu. Mai exact, le-am făcut pe gemene să urle:

— Ne predăm, ne predăm! de mai multe ori, după care le-am acceptat cu mărinimie capitularea. Era minunat să te strecuri într-un halat de pluș și să te simți curată ca un bebeluș și somnoroasă. Ne-am atârnat hainele pe cabinele de duș și am invocat încă o dată apa și ceața să le umple de abur, după care am chemat focul și aerul să le usuce. Apoi am rătăcit toate trei prin tuneluri, făcând abstracție de zgomotul de afară, încurajate de faptul că eram înconjurate de pământ și protejate de vampiri adulți care nu aveau să lase în ruptul capului pe cineva să ne ia prin surprindere.

Aș spune că Stevie Rae dormea așa de profund, de ziceai că e moartă când am ajuns în camera ei, dar exprimarea asta mă băga în sperieți. Fusese moartă, sau aproape moartă de prea multe ori pentru gustul meu. Recunosc că am mers în vârful picioarelor la ea și m-am oprit, cu ochii căscați ca să mă asigur că respiră, înainte să mă duc pe partea mea de pat și să mă strecur sub cuvertură. Nala a ridicat capul și a strănutat, evident nemulțumită de deranj, dar a venit la mine adormită și s-a încolăcit pe perna mea, odihnindu-și o lăbuță albă pe obrazul meu. I-am zâmbit și, curată, încăldurită și foarte, foarte obosită cum eram, am adormit instantaneu.

*

Apoi am avut visul ăla nașpa, care m-a adus în prezent. Sperasem că dacă mă apucam să revăd în minte tot ceea ce se petrecuse în ultimele câteva ore, ar fi fost ca și când aș fi numărat oițe și poate așa aveam să dorm din nou, speram eu, fără vise. Dar n-avea sens. Eram prea speriată din cauza Kolonei și prea îngrijorată din pricina a ceea ce trebuia să facem continuare.

Mobilul meu era pe noptieră și l-am luat ca să verific ora: 2:05 după-amiaza. Super, reușisem să dorm trei ore lungi cât o zi de post. Nu era de mirare că mă simțeam de parcă aș fi avut nisip în ochi. Cola, aveam nevoie de cola ca de aer.

M-am uitat la Stevie Rae înainte să ies din cameră, dar de data asta am avut grijă să n-o trezesc. Stătea ghemuită pe partea ei de pat, sforăia ușurel și arăta ca o fetiță de doișpe ani. Îmi era greu să mi-o închipui măcar cu ochii roșii ca sângele, mârâind amenințător și înfruptându-se din Afrodita cu o asemenea poftă încât să se fi Impregnat una de cealaltă. Am oftat și simțeam că mă apasă pe umeri greutatea lumii întregi. Cum aveam eu să mă ocup de toate astea, mai ales când personajele așa-zis pozitive păreau uneori negative, iar alea negative erau... așa de... de... Prin minte mi-au trecut imagini cu Stark și Kalona și m-au cuprins nedumerirea și stresul.

Nu, mi-am spus hotărâtă, l-ai sărutat pe Stark pentru că murea. Era altfel înainte să-l zăpăcească Neferet, dar acum chiar l-a zăpăcit și nu trebuie să uiți chestia asta. Ai avut un coșmar cu Kalona, atâta tot. Asta era singura chestie.

Era o nebunie faptul că, în vis, Kalona insistase că eu sunt A-ya. Nu era adevărat. Sigur, mă simțisem atrasă de el, dar așa li se întâmplase mai tuturor. În plus, eu eram eu, iar A-ya fusese, hm, țărănă până când femeile Ghigua îi dăduseră viață și daruri nemaîntâlnite. Probabil că arăt ca ea, oricât ar fi de ciudat, mi-am spus. Sau poate că îmi zisese A-ya doar ca să mă zăpăcească de cap. Părea mai mult decât posibil, mai ales dacă îi spusese Neferet diverse lucruri despre mine.

Nala se așezase la loc pe pernă lângă Stevie Rae și torcea din nou cu ochii închiși. Evident, nu era niciun monstru de coșmar care să dea târcoale, pentru că s-ar fi speriat Nala. Bucuroasă măcar de chestia asta, le-am mângâiat pe cap pe ea și pe Stevie - niciuna n-a deschis ochii - după care m-am aplecat pe sub pătura din ușă și am ieșit pe hol.

Tunelurile erau stăpânite de o liniște deplină și mă bucuram că felinarele cu ulei erau încă aprinse; în momentul de față nu mă aveam prea bine cu bezna. De asemenea, recunosc că, deși stăteam cu ochii pe umbrele care se desenau între felinare, după lilioci și te miri ce, chiar mă simțeam în siguranță acolo sub pământ, departe de pajiști scăldate în lumina lunii și de copaci de care atârnav umbre fantomatice. M-a luat cu tremur. Nu. Nu te gândi la asta.

În drum spre bucătărie m-am oprit la ușa Kramishei și am tras cu ochiul înăuntru. Îi întrezăream capul în mijlocul patului, sub muntele format de plapuma violet și de pernele roz. Gemenele

dormeau duse în saci de dormit împreună cu pisoii lor urâcios, Belzebut pe numele lui, care stătea ghemuit pe podea, între ele.

Am lăsat pătura ușor, pentru că nu voiam să le trezesc pe gemene înainte să le vină rândul să stea de pază. De fapt, ar trebui să-mi iau cola, să le dau liber lui Damien și lui Jack și să le spun să le lase pe gemene să doarmă. Eu sigur nu aveam să mai pun geană pe geană pentru o vreme, preț de vreo câțiva ani. Glumesc, oarecum.

Nu era nimeni în bucătărie și singurul sunet era bâzâitul discret al frigiderelor, care îmi amintea de casă. Primul pe care l-am deschis m-a făcut să mă dau înapoi ușor uluită. Peste tot erau punguțe sigilate cu sânge. Pe bune. Și, desigur, mi-a lăsat gura apă.

Așa că am trântit ușa.

Apoi m-am mai gândit și am deschis-o din nou. Hotărâtă, am apucat o punguță. Aproape că nu dormisem deloc, eram stresată la maxim, un cretin de înger căzut, nemuritor și rău al naibii mă urmărea și îmi zicea mie pe numele unei fete moarte, din țărână. Hai să spunem lucrurilor pe nume, aveam nevoie de mult mai mult decât de o cola ca să rezist.

Am găsit foarfeca în sertarul de sus al insulei din centru și, înainte să mă simt vinovată sau să mi se facă scârbă, am tăiat punga și am ridicat-o.

Știu, știu că pare scârbos rău că sorbeam sângele cum alții. Im au o cutie de suc, dar era delicios. Nu avea gust de sânge, au cel puțin nu gustul ăla nasol și sărat, de cupru, cum era înainte să fiu însemnată. Era delicios și electrizant, ca o miere din aia bună și scumpă, amestecată cu vin (dacă-ți place vinul), și cu Red Bull (dar mai bun la gust). Simțeam cum mi se răspândește prin corp, dându-mi o explozie de energie care a alungat groaza persistentă trezită de coșmar.

Am mototolit punguța goală și am aruncat-o în coșul de gunoi din colțul încăperii. Apoi am înșfăcat o sticlă de cola și o pungă de snacksuri cu brânză. Tot îmi mirosea nașpa respirația din cauza sângelui, măcar să mă mai îndop și cu niște snacksuri la micul dejun.

Apoi mi-a picat fisa: unu: nu știam unde sunt Damien și Jack. Și doi: trebuia neapărat să o sun pe măicuța Maria Angela ca să aflu cum se simte bunica.

Da, știu că sună ciudat să îi dau telefon unei călugărițe. Sună și mai ciudat că îi încredinșasem amintitei călugărițe viața bunicii, la propriu. Dar toată ciudățenia se terminase în momentul în care o întâlnisem pe măicuța Maria Angela, stareță a călugărițelor benedictine din Tulsa. În afară de chestiile tipice de călugăriță pe care le făcea, precum rugatul și altele, măicuța Maria Angela și călugărițele de la mănăstire conduceau organizația Street Cats din Tulsa, și așa am cunoscut-o eu. Hotărâsem că novicii din Casa Noptii trebuie să fie mai activi în comunitate. În fond, Casa Noptii era în Tulsa de mai bine de cinci ani, dar păream să fim o insuliță a noastră. Orice om cu puțină judecată își dă seama că izolarea și ignoranța nasc prejudecățile, ce vă închipuiți? am citit Scrisoarea din închisoarea Birmingham a lui Martin Luther King Jr. la începutul clasei a zecea. În orice caz, din cauză că doi profi de-ai noștri fuseseră uciși cu sălbăticie, Shekinah fusese de acord cu ideea mea de a ajuta o organizație caritabilă din comunitate, atâta timp cât eram bine protejată. În felul ăsta ajunsese Darius să se implice atât de tare în gașca noastră. Așa că alesesem Street Cats, perii că la câte pisici avem în Casa Noptii, era și logic.

Măicuța Maria Angela și cu mine ne înțeleseserăm bine din clipa în care ne cunoscuserăm. E super, e spirituală, înțeleaptă și tolerantă. Crede chiar că Nyx este o altă variantă a Fecioarei Maria (iar Fecioara Maria e foarte importantă pentru surorile benedictine). Așa c-aș putea spune că eu și cu măicuța Maria Angela ne-am împrietenit, iar când bunica a fost atacată de Imitatorii de Corbi și a ajuns în comă la spitalul St. John, pe ca am sunat-o să stea cu ea și să o protejeze de Imitatorii de corbi, ca să n-o rănească din nou. Când s-a dezlănțuit infernul în Casa Noptii și Neferet a omorât-o pe Shekinah și l-a pus pe Stark să tragă în Stevie Rae, Kalona s-a înălțat și Imitatorii de corbi au devenit palpabili, măicuța Maria Angela a dus-o pe bunica la adăpost sub pământ.

Sau cel puțin teoretic se presupunea că ea trebuia să le ducă pe bunica și pe restul măicuțelor sub pământ. Nu vorbisem cu ea de noaptea trecută, chiar înainte să rămânem fără serviciul de telefonie mobilă.

Deci, în ordinea importanței, trebuia s-o sun pe măicuța Maria Angela, presupunând că-mi mai mergea telefonul, a apoi să aflu cum să ajung la Damien și la Jack ca să le iau locul. Mă gândeam că

pot să împuşc doi iepuri dintr-un foc, așa că am refăcut drumul prin tunel și am pornit spre intrarea în subsol, spre Darius. El știa cum să dea de băieți și probabil că așa aveam să am și semnal în subsol, asta dacă nu cumva lumea de la suprafață devenise un infern apocaliptic și serviciul de telefonie mobilă fusese afectat pentru totdeauna. Din fericire, faptul că mă îndopasem cu sânge mă făcea să mă simt un pic mai optimistă și nici măcar posibilitatea unei lumi dezgustătoare de genul celei portretizate în Legendă vie nu mai părea chiar așa de disperată.

Unul câte unul, am să iau lucrurile unul câte unul. Mai întâi am să aflu cum se simte bunica, apoi îi schimb din post pe Damien și pe Jack, după care am să încerc s-o scot la capăt cu coșmarul ăla îngrozitor.

Mi-am amintit de glasul îngerului întunericului și de felul în care durerea și plăcerea se mpletiseră cumva când m-a atins și a spus că sunt dragostea lui. Mi-am alungat gândurile de genul ăsta din cap. Durerea nu putea fi același lucru cu plăcerea. Ce simțisem eu în visul ăla era exact asta, un vis, și prin definiție visul sau coșmarul nu sunt adevărate. Iar eu categoric nu eram dragostea lui Kalona.

Cam atunci am realizat și că mă luase cu frică și asta nu avea nimic de-a face cu Kalona. Cât timp fusem preocupată de el, ignorasem oarecum crisparea inconștientă care îmi copleșise trupul. Iar mi se acceleraseră bătăile inimii, stomacul mi se făcuse ghem și aveam sentimentul clar și înspăimântător că sunt urmărită.

M-am întors pe loc, așteptându-mă să văd măcar niște lilieci care băteau nesuferiți din aripi primprejur. Dar nu era nimic, mai puțin tăcerea mormântală a tunelului pustiu care se întindea în spatele meu, luminat de lumina felinarelor.

— Te bagi singură în sperieți, mi-am spus cu glas tare.

Parcă impulsiv de cuvintele mele, felinarul cel mai apropiat de mine s-a stins.

M-a cuprins groaza și am pornit prin tunel cu spatele, cu ochii-n patru după orice ar fi putut să fie mai mult decât un rod al imaginației mele. Și m-am lovit cu spatele de scara metalică sudată de zid care ducea în subsolul gării. Ușurată că dădusem de capătul tunelurilor, cu o mână balansam cutia de cola și cu cealaltă fâșâiam cu zgomot punga mare de snacksuri. Tocmai începusem să urc, când de deasupra a apărut o mână puternică, bărbătească, și mai că m-am scăpat pe mine de frică.

— Dă-mi mie sucul și chipsurile. O să cazi în fund dacă încerci să le ții și pe ele, și să te ții și de scară.

Privirea mi-a țâșnit în sus, spre Erik, care îmi zâmbea. Am înghițit iute și i-am adresat un „mersi” vesel, după care i-am dat sucul și chipsurile și am urcat cu mai multă ușurință restul scării.

În subsol era mai răcoare cu câteva grade decât în tuneluri, chestie care îmi dădea o senzație plăcută pe fața aprinsă de frică.

— Îmi place că încă pot să te fac să roșești, mi-a spus Erik, mângâindu-mi obrazul fierbinte.

Era cât pe ce să izbucnesc că eram speriată de umbre și de porcării nevăzute din tuneluri, dar parcă-l și vedeam râzând de mine că mă sperii iar de lilieci. Și dacă eram ultrasensibilă clin cauza visului? Chiar voiam să vorbesc de Kalona cu Erik, sau cu oricine altcineva, în clipa asta?

Nu.

În loc de asta am spus:

— E frig aici sus și știi că nu pot să sufăr să roșesc.

— Mda, temperatura a scăzut ceva de groază în ultimele câteva ore. O să fie un îngheț... Știi, ești adorabilă cu obrazii rozalii.

— Tu și cu bunica sunteți singurii oameni de pe lume care cred asta, i-am spus eu, zâmbindu-i fără chef.

— Ei, asta mă plasează într-o companie de seamă, a chicotit Erik și a întins mâna să ia un snack în timp ce eu îmi roteam privirea prin subsol. Și aici era liniște, dar nu înspăimântător de liniște ca în tunelurile alea cretine. Erik avea un scaun tras aproape de intrare, iar lângă el se aflau câteva felinare cu ulei, care împrăștiau o lumină strălucitoare, o sticlă de un litru de Mountain Dew (îhh) pe jumătate goală și, ce să vezi, Dracula de Bram Stoker cu semnul pus înăuntru pe la jumătate. Am ridicat din sprâncene la el.

— Ce? am luat-o cu împrumut de la Kramisha. Zâmbea cam vinovat, ceea ce-i dădea aspectul

unui băiețel adorabil. Recunosc, mi-a stârnit curiozitatea de când mi-ai spus tu acum ceva vreme că este una din preferatele tale. Am ajuns pe la jumătate, așa că să nu-mi spui ce se întâmplă.

I-am zâmbit larg, măgulită că citea Dracula doar datorită mie.

— Fii serios, l-am tachinat. Știi prea bine cum se termină. Toată lumea știe. Îmi plăcea că Erik era un tip mare, înalt și cool, care citea tot soiul de cărți și se uita la filme vechi din seria Războiul Stelelor. Zâmbetul mi s-a lățit.

— Deeci, îți place?

— Da. Deși nu prea mă așteptam, a zâmbit și el. Adică, să fim serioși, e un pic demodată chestia cu vampirii monstruoși.

Gândul mi-a zburat la Neferet, pe care o consideram un monstru într-un înveliș frumos, și la întrebarea fără răspuns despre novicii cu semiluni roșii, dar mi-am alungat gândurile astea, pentru că nu voiam să las întinericul să îmi strice momentul ăsta petrecut cu Erik. M-am concentrat din nou asupra lui Dracula și am spus:

— Mda, mă rog, se presupune că Dracula e un monstru, dar mie întotdeauna îmi pare rău pentru el.

— Îți pare rău pentru el? a exclamat Erik, evident surprins. Z, e răutatea întruchipată!

— Știu, dar o iubește pe Mina. Cum ar putea cineva care e răutatea întruchipată să știe ce e dragostea?

— Hei, n-am ajuns până acolo! Nu mai spune.

Am dat ochii peste cap.

— Erik, trebuie să știi că Dracula umblă după Mina. O mușcă și începe să se transforme. Prin intermediul Minei dau de conte și până la urmă...

— Oprește-te! a spus Erik râzând, m-a prins și mi-a pus mâna la gură. Nu glumesc. Nu vreau să-mi spui cum se termină.

Aveam gura acoperită de mâna lui, dar știam că ochii mei îi zâmbeau.

— Dacă iau mâna, promiți să fii cuminte?

Am încuviințat din cap.

Mi-a luat ușor mâna de la gură, dar nu a dat niciun semn că s-ar îndepărta de mine. Îmi plăcea prezența lui. Mă privea, și pe buze încă i se desena un zâmbet. Mă gândeam ce cool era și cât de tare mă bucuram că eram din nou împreună și am spus:

— Vrei să-ți spun cum mi-aș dori eu să se termine cartea?

A ridicat din sprâncene.

— Cum ți-ai dori tu? Adică nu o să-mi spui cum se termină?

— Jur cu mâna pe inimă, am spus și am dus instantaneu mâna la inimă. Stăteam așa de aproape unul de celălalt, încât i-am atins în treacăt pieptul cu dosul mâinii.

— Spune-mi, a rostit cu un glas adânc și intim.

— Mi-aș dori ca Dracula să nu fi lăsat lumea să se bage între el și Mina. Ar fi trebuit s-o muște, s-o facă una de-a lui, și apoi să fugă amândoi, ca să fie veșnic împreună și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

— Pentru că sunt la fel și trebuie să fie împreună, a spus el.

Mi-am înălțat privirea spre ochii albaștri, extraordinari, ai lui Erik și am văzut că dispăruse din ei orice urmă de glumă.

— Chiar dacă în trecut s-au întâmplat între ei și lucruri rele. Ar trebui să se ierte unul pe celălalt pentru lucrurile rele, cred că ar fi putut-o face.

— Sunt convins. Eu cred că atunci când doi oameni țin îndeajuns unul la celălalt, totul poate fi iertat.

Evident, Erik și cu mine nu vorbeam despre personaje fictive dintr-o carte veche. Vorbeam despre noi, ne testam unul pe celălalt ca să vedem dacă lucrurile chiar puteau merge între noi.

Trebuia să-i iert pe Erik că se purtase îngrozitor cu mine după ce mă prinsese cu Loren. Și chiar fusese îngrozitor, dar adevărul era că îl rănisem mai mult decât mă rănise el pe mine, și nu mă refer doar la faza cu Loren. Când începusem ies cu Erik, încă mai aveam o relație cu Heath, prietenul meu din specia umană. Pe Erik îl cam ofticasă că eram și cu el a cu Heath în același timp, dar

crezuse că până la urmă avea să-mi vină mintea la cap și o să înțeleg că Heath făcea parte din vechea mea lume, din viața mea de dinainte, și că el nu avea să-și găsească locul în viitorul meu, ca Erik.

Și avea dreptate, acum că Impregnarea mea de Heath se destrămase, chestie de care eram sigură, pentru că ne certaserăm urât când dădusem peste el din întâmplare acum câteva zile la Charlie's Chicken. Din toate locurile din lume, tocmai acolo trebuise să fie. Prostia pe care o făcusem să mă culc cu Loren declanșase o reacție în lanț și afectase multe aspecte din viața mea. Una dintre ele era modul dureros în care mi se destrămase Impregnarea de Heath, care îmi spusese verde-n față că nu mai voia să mă vadă niciodată în viața lui. Sigur, îl avertizasem de chestia cu Imitatorii de Corbi și despre faptul că îngerul malefic era liber, îi spusese să-și ia familia și să meargă într-un loc sigur, dar totul se terminase între noi, exact cum se terminase și între mine și Loren, chiar înainte să fie ucis, și așa și trebuia să fie.

— Deci îți place versiunea mea din Dracula? am spus privind-l în continuare pe Erik.

— Îmi place finalul tău, ăla în care ei doi sunt vampiri și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți, mai ales pentru că țin de ajuns unul la celălalt ca să-și ierte greșelile trecutului.

Zâmbind încă, Erik s-a aplecat să mă sărute. Avea buzele moi și calde, cu gust de snacksuri și de Mountain Dew, chestie care nu era așa de nasoală cum v-ați gândi. M-a cuprins cu brațele, m-a tras mai aproape, iar sărutul i-a devenit mai pasional. Mă simțeam bine în brațele lui, așa de bine, încât la început am reușit să tai sonorul alarmei care se pornise în partea rațională a minții mele în timp ce mâinile lui îmi alunecau în jos pe spate ca să-mi cuprindă fundul. Dar când m-a lipit tare de el și s-a frecat cu putere de mine, ceața plăcută și caldă pe care o declanșase în mine a început să se risipească, îmi plăcea să mă atingă, dar ce nu-mi plăcea era sentimentul că dintr-odată devenise prea agresiv, prea insistent, de parcă ar fi zis: „Este a mea, o vreau și o s-o am chiar acum.“

Trebuie să fi simțit că m-am crispat pentru că s-a tras înapoi, mi-a zâmbit ușor, după care a spus:

— Și ce faci aici sus?

Am clipit, dezorientată de schimbarea instantanee. M-am îndepărtat de el cu un pas mic și mi-am înșfăcat cola de unde o pusese el, pe scaun, am luat o înghițitură și am încercat să-mi revin. Într-un final, am reușit să spun:

— A, am, ăăă, am venit să vorbesc cu Darius și să văd dacă-mi merge mobilul. Am căutat prin buzunar după el și apoi l-am ridicat ca o fraieră. Când m-am uitat la el, am văzut că avea trei liniuțe. Yes! Se pare că merge!

— De curând s-a oprit ploaia, care deja o dăduse în gheață, și nici n-am mai auzit fulgere de ceva timp. Dacă nu mai vine un val de vreme din asta nasoală, poate că nu se mai ia semnalul. Sper că ăsta e un semn bun.

— Da, și eu. Încerc s-o sun pe măicuța Maria Angela imediat, ca să văd ce face bunica. Cuvintele îmi ieșeau acum cu mai multă naturalețe și, în timp ce stăteam de vorbă, îl studiam pe Erik. Părea așa de drăguț și de normal, tipul de treabă pe care îl știam eu. Oare exagerasem cu chestia cu sărutul? Oare ce se întâmplase cu Loren mă făcuse prea sensibilă? Când am realizat că între noi se lăsase răceala, iar Erik începuse să mă privească întrebător, am spus iute: Și ia zi, unde e Darius?

— L-am înlocuit devreme. M-am trezit și n-am mai putut adormi la loc. Mi-am închipuit că o să aibă nevoie de mai multă odihnă, din moment ce el este practic toată armata noastră.

— Afrodita mai era pulbere?

— Era terminată. Darius a dus-o de aici. Când o să se trezească, o să aibă o mahmureală pe cinste, a spus el și părea să-l încânte perspectiva. Apoi voia să se ducă în cameră la Dallas să doarmă. Nu a plecat de mult, așa că e posibil să nici nu fie nevoie să-l trezești.

— Hm, de fapt voiam să-mi spună cum ajung la Damien și la Jack. Nici eu n-am putut să dorm, așa că m-am gândit să-i schimb din post și să le las pe gemene să doarmă.

— A, e simplu. Îți spun eu cum să dai de ei. Nu sunt prea departe de intrarea care dă în sus spre gară, pe unde am venit noi.

— Bine. Pentru că nu prea vreau să-i deranjez pe Darius dacă se odihnește. Ai dreptate, armata noastră trebuie să doarmă. Am făcut o pauză, după care am adăugat pe un ton mult prea nonșalant:

Auzi, tu ai remarcat ceva ciudat în tuneluri când urcai?

— Ceva ciudat? Ca de exemplu?

Nu voiam să spun întuneric, pentru că în fond erau tuneluri și era normal să fie întuneric în ele. În plus, după cum îmi imaginasem deja, parcă îl și auzeam pe Erik amintindu-mi cât de tare mă speriaseră lilieci. Așa că am izbucnit: ca de exemplu vreun felinar care să se stingă.

A ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— Nț, dar nu e chiar așa de ciudat. Sunt convins că novicii cu semiluni roșii trebuie să le umple cu ulei destul de des, și pun pariu că ultimele evenimente le-au cam dat peste cap orarul.

— Da, are logică ce zici.

Și așa și era. Pentru un moment, mi-am permis un dram de ușurare deși, chiar în clipa aia, mi-am dat seama în străfundul meu că nu era reală și i-am zâmbit lui Erik. Mi-a zâmbit și el la rândul lui și iată-ne făcând schimb de zâmbete. Mi-am amintit mie însămi că Erik era un prieten fantastic și că mă bucurasem că eram din nou împreună. Încă mă bucuram că eram din nou împreună, nu? Nu puteam și eu să rămân la starea aia de bucurie și să nu stric ceva ce era frumos între noi doar pentru că eram speriată că voia de la mine ceva mai mult decât puteam să-i ofer în momentul de față?

Am dosit undeva în adâncul minții amintirea sărutului meu cu Stark, vizita de coșmar a lui Kalona și felul în care mă făcuse să simt lucruri pe care nici un alt tip nu reușise nici pe departe.

M-am ridicat așa de brusc încât aproape că am dărâmat scaunul.

— Trebuie s-o sun pe măicuța Maria Angela!

Erik mi-a aruncat o privire ciudată, dar nu a spus decât:

— Bine, mergi un pic mai încolo, dar nu te apropia prea tare de ușă. Dacă umblă cineva pe afară, nu vreau să te audă.

Am dat din cap și i-am adresat un zâmbet care speram să pară vinovat. Apoi am mers un pic prin subsolul care, am remarcat eu, nu mai era nici el așa de dezgustător cum fusese ultima oară când mă aflasem acolo. Evident, Stevie Rae și gașca ei făcuseră o curățenie la sânge și aruncaseră clin boarfele oamenilor străzii care împânzeau locul. Și, din fericire, nu mai mirosea nici a urină, ceea ce era categoric o îmbunătățire substanțială.

Am selectat numărul măicuței Maria Angela și mi-am ținut pumnii în gând, în timp ce apărea că sună... și tot sună... și apoi chiar a sunat, o dată, de două ori, de trei ori... Când, în sfârșit, a răspuns, deja începuse să mă doară stomacul. Legătura era chiar nașpa, dar cel puțin o înțelegeam.

— O, Zoey, ce mă bucur că ai sunat, a spus măicuța Maria Angela.

— Măicuță, sunteți bine? Dar bunica?

— E bine... totul e în regulă. Suntem..., și se întrerupea. - Măicuță, nu vă aud prea bine. Unde sunteți? Bunica c conștientă?

— Buni... e conștientă. Suntem în subsolul mănăstirii, dar... S-au auzit niște foșnituri și apoi, dintr-odată am auzit-o bine. Tu influențezi vremea, Zoey?

— Eu? Nu! Bunica ce face? Sunteți în siguranță în subsolul mănăstirii?

— ...bine. Nu-ți face griji, noi...

Și s-a întrerupt.

— La naiba! Ce legătură de rahat! am spus și am început să mă plimb, dezamăgită, în timp ce încercam s-o sun din nou. Nimic. Aveam semnal, dar pe ecran tot apărea că nu se poate stabili legătura. Am mai încercat de câteva ori până când am văzut că nu numai că nu reușeam să iau din nou legătura cu ea, dar, pe deasupra, mai începeam să rămân și fără baterie. La naiba! am repetat.

— Ce-a zis? a spus Erik, care se apropiase prin spatele meu.

— Nu mare lucru, pentru că s-a întrerupt legătura și nu reușesc să o restabilesc. Dar măcar am reușit s-o aud spunând ea e bine și bunica la fel. Cred că în sfârșit și-a recăpătat cunoștința.

— Ce vești excelente! Nu-ți face griji; totul o să fie în regulă. Călugărițele au dus-o pe bunica ta la adăpost în subsol, nu?

Am dat din cap, gata-gata să izbucnesc prostește în lacrimi, mai degrabă de ciudă decât de frică pentru bunica. Aveam încredere deplină în măicuța Maria Angela, așa că dacă ea spunea că bunica e bine, o credeam.

— E greu să stai așa, fără să știi ce se întâmplă. Nu numai cu bunica, ci cu toate celelalte de

acolo, de deasupra, am spus și am ridicat degetul mare spre lumea exterioară.

Erik s-a apropiat de mine și mi-a acoperit mâna cu mâna lui caldă. M-a întors cu fața spre el și apoi, cu degetul mare, mi-a urmărit linia desenelor care îmi acopereau palma.

— O să fie bine. Nu uita că Nyx ne are în pază. Uită-te numai la mâinile tale și-ai să vezi dovada ocrotirii ei. O fi grupul nostru mic, dar suntem puternici și știm că suntem de partea binelui.

Exact în momentul ăla, telefonul meu a scos sunetul care mă anunța că primisem un sms.

— Ce bine, poate e măicuța Maria Angela, am spus, am deschis telefonul și am căscat gura la mesaj, incapabilă să înțeleg.

„Toți novicii și vampirii trebuie să se întoarcă de urgență în Casa Noptii.”

— Ce naiba? am spus holbându-mă încă la ecranul telefonului.

— Ia dă-mi să văd, a spus Erik. Am întors telefonul ca să poată citi. A dat ușurel din cap, de parcă textul ar fi confirmat ceva la care el se gândise deja. E Neferet. Și deși sună ca genul ăla de mesaj transmis întregii școli, pun pariu că vorbește direct cu noi.

— Ești sigur că ea e?

— Mda, îi recunosc numărul.

— Ți-a dat numărul ei de telefon? am spus eu, încercând să nu-mi trădez iritarea, dar mă îndoiesc că mi-a ieșit prea bine figura.

Erik a ridicat din umeri.

— Mda, mi l-a dat înainte să plec în Europa. A zis că dacă am vreodată nevoie de ceva, s-o sun. Am pufnit.

Erik a zâmbit și m-a întrebat:

— Ești geloasă?

Nu, am trântit o minciună. E așa o scârbă manipulative încât mă umplu de furie.

— Hm, categoric e băgată în ceva nasol cu Kalona.

— Mda, asta e sigur, dar noi nu ne ducem înapoi în Casa Noptii, cel puțin în momentul de față.

— Cred că ai dreptate cu chestia asta. Trebuie să aflăm mai multe despre ce s-a întâmplat la suprafață înainte să facem următoarea mișcare. În plus, dacă instinctul îți spune că trebuie să stăm departe de școală, atunci așa ar trebui să facem.

Mi-am înălțat privirea spre el, mi-a zâmbit încurajator și mi-a dat o șuviță de păr de pe față. Avea o privire caldă și încărcată de bunătate, nu de tip posesiv, înnebunit după sex. Dumnezeuule, trebuie să încerc să mă stăpânesc. Erik îmi dădea un sentiment de siguranță, el credea în ceea ce spunea și credea și în mine.

— Mulțumesc, am spus. Mulțumesc pentru că încă mai crezi în mine.

— Întotdeauna am să cred în tine, Zoey, a spus. Întotdeauna, a repetat el, m-a luat în brațe și m-a sărutat.

Ușa care dădea în exterior s-a deschis violent, lăsând înăuntru lumina mohorâtă a unei după-amieze furtunoase și un val de aer rece. Erik s-a răsucit, m-a împins în spatele lui și am simțit un suvoi de frică ce mi-a făcut inima să bată violent.

— Lasă-te în jos! Du-te după Darius! a strigat Erik pe când înainta ca să înfrunte silueta care se profila pe perdeaua plumburie a lumii exterioare.

O luasem la fugă înapoi spre scara din subsol când m-a oprit glasul lui Heath.

— Zo, tu ești?

Capitolul 10

— Heath. Am pornit iute spre el, aproape strigând ușurată că era el, și nu vreun Imitator de Corbi îngrozitor sau, și mai rău, un nemuritor străvechi, cu niște ochi asemenea cerului nopții și cu un glas ca o taină neîngăduită.

— Heath? a spus Erik, nici pe departe la fel de încântat. M-a prins de braț ca să nu pot trece în fugă pe lângă el. S-a încruntat, reușind încă să rămână ca un scut în fața mea. Te referi la prietenul tău din specia umană?

— Fostul prieten, am spus și eu și Heath în același timp.

— A, tu nu ești tipul ăla, Erik? Fostul prieten novice al lui Zo? a spus Heath.

Nu a luat în seamă cele trei trepte care dădeau spre subsol și a sărit fără nici o problemă. Și iată-l pe Heath, cu cei 1,83 metri ai lui, cu aerul ăla de vedetă, cu părul șaten, buclat, cu cei mai frumoși ochi și cu niște gropițe masculine cum nu s-au mai pomenit. Da, recunosc nesilită de nimeni că iubitul meu din liceu era un stereotip, dar măcar era unul adorabil.

— Prietenul, a spus Erik cu un glas împietrit. Nu fostul prieten. Și vampir, nu novice.

— A. Te-aș felicita pentru că te-ai împăcat cu Zo și nu te-ai înecat încă în propriul sânge, dar ar fi o minciună, pentru că nu aș fi tocmai sincer. Înțelegi ce spun, frate? a întrebat el pe când îl ocolea pe Erik ca să mă apuce pe mine de încheietură, dar înainte să mă ia în brațe, și-a coborât privirea și mi-a văzut noile desene care îmi acopereau palmele. Mamă! Ce tare! Adică zeița ta încă are grijă de tine?

— Da, am spus eu.

— Mă bucur, a spus și m-a luat în brațe, așa cum mă așteptam. La naiba, câte griji mi-am făcut din cauza ta! Apoi m-a dat înapoi și s-a uitat la mine cu atenție. Ești bine, sănătoasă?

— Sunt bine, am spus cu respirația ușor întretăiată. Ultima oară când îl văzusem pe Heath, mi-a dat papucii. Pe lângă asta, i-am simțit mirosul când m-a îmbrățișat și mirosea bestial. Era aroma de acasă, amestecată cu mirosul copilăriei mele, cu ceva delicios și excitant care mă striga de peste tot de unde mă atingeau pielea lui. Știu ce mă chema, era sângele lui. Iar asta nu-mi zăpăcea numai creierul.

— Bravo. Heath mi-a dat drumul la încheietură și am făcut iute un pas mic înapoi, mai departe de el și mai aproape de Erik. Ochii lui Heath au fost fulgerați de durere, dar n-a durat decât clipă, pentru că apoi a zâmbit larg și indiferent și a ridicat din umeri de parcă îmbrățișarea aia n-ar fi fost mare lucru, pentru că acum eram doar prieteni. Mda, mi-am închipuit eu că ești bine. Adică m-am gândit că, deși s-a rupt chestia aia cu sângele dintre noi, tot aș ști dacă ți s-ar fi întâmplat ceva rău. A accentuat cuvintele „chestia aia cu sângele“ cu o notă senzuală, care l-a făcut pe Erik să fornăie lângă mine. Dar trebuia să văd cu ochii mei. În plus voiam să te întreb ce dracu' a fost cu telefonul ăla ciudat de azi-noapte.

— Telefon? a intervenit Erik și m-a privit suspicios.

— Da, telefon, am spus și mi-am înălțat bărbia. O fi fost el din nou prietenul meu, dar nu aveam de gând să-l las să fie posesiv și bolnav de gelozie. Prin minte mi-a plutit gândul că poate Erik nu va mai avea niciodată încredere în mine după ce se petrecuse între noi și că va trebui să-i suport gelozia obsedantă. O cam meritam, dar am spus cu un glas calm: L-am sunat pe Heath ca să-l avertizez despre Imitatorii de Corbi și să-i spun să-și pună familia la adăpost. Nu mai suntem noi împreună, dar asta nu înseamnă că vreau să i se întâmple ceva rău.

— Imitatori de Corbi? s-a mirat Heath.

— Ce se întâmplă afară? a întrebat Erik, pe un ton serios.

— Ce să se întâmple? Ce vrei să zici? Te referi la furtuna aia care a început la miezul nopții și care a acoperit totul de gheață sau la caftul pornit de găștile alea? Și cine sunt Imitatorii de Corbi?

— Caftul pornit de găști? Ce vrei să spui cu asta? a izbucnit Erik.

— Nu, nu scot un sunet până nu-mi răspunzi la întrebare.

— Imitatorii de Corbi sunt niște creaturi ca niște demoni din legendele cherokee, am răspuns. Până ieri pe la miezul nopții erau numai spirite rele, dar toate astea s-au schimbat când tăticul lor, un nemuritor pe nume Kalona, s-a eliberat din temnița lui din pământ și și-a făcut mutarea în Casa Noptii din Tulsa.

— Chiar crezi că e o idee bună să-i spui toate astea? a intervenit Erik.

— Auzi, de ce n-o lași pe Zoey să hotărască ce vrea să-mi spună și ce nu? s-a împăunat Heath, de parcă îl mâncau palmele să îi tragă una lui Erik.

Erik s-a împăunat la rândul lui.

— Tu ești doar un om.

A rostit cuvântul „om“ de parcă ar fi fost o boală venerică.

— Tu nu poți să faci față la ce putem noi. Adu-ți aminte că a trebuit să dau și eu o mână de ajutor

ca să fii salvat de adunătura aia de spirite de vampiri acum câteva luni.

— Zoey m-a salvat, nu tu. Tu nici n-o cunoșteai pe Zoey când eu îi „făceam față“.

— A, da? De câte ori ai pus-o în pericol de când a fost însemnată, om cretin.

Asta l-a făcut pe Heath să se dezumfle.

— Ba n-o pun în niciun pericol venind aici. Voiam doar să mă asigur că e bine. Am încercat să sun de câteva ori, dar a picat rețeaua.

— Heath, nu mă îngrijorează faptul că mă pui în pericol venind aici, ci faptul că ești tu în pericol, am spus, aruncându-i lui Erik o privire care spunea: „Ai face mai bine să taci“.

— Mda, știu deja despre novicii ăia nașpa care au încercat să mă înfulece ultima oară când am fost aici. Nu-mi aduc aminte prea bine tot ce s-a întâmplat, dar suficient cât să aduc asta.

A băgat mâna în buzunarul pantalonilor de camuflaj de la Carhartt și a scos de acolo un pistol negru cu țeava scurtă, care părea extrem de periculos.

— E al lu' tata, s-a lăudat. Am chiar și câteva încărcătoare în plus la mine. Mă gândeam că, dacă încearcă iar să mă mănânce, trag eu în ce nu poți să tu să arunci cât colo.

— Heath, nu-mi spune că umbli cu un pistol încărcat în buzunar.

— Zo, am pus piedica și primul locaș din încărcător e gol. Nu sunt chiar așa de prost.

Erik a pufnit sarcastic, la care Heath a mijit ochii la el.

Am intervenit rapid în atmosfera încărcată de testosteron, până să înceapă să se bată cu pumnii în piept.

— Heath, novicii nu mai mănâncă oameni, așa că nu o să trebuiască să împuști pe nimeni. Când am spus că sunt îngrijorată pentru siguranța ta, m-am referit la Imitatorii de Corbi.

— Și cu asta ți-a răspuns la întrebare. Acum spune care e faza cu caftul pornit de găști.

Heath a ridicat din umeri.

— Dau la știri întruna. Normal, se tot ia curentul și toată ziua am rămas fără cablu, ca să nu mai zic ce prost se aude la mobil. Dar spun că azi-noapte o gașcă a luat-o pe câmpii cam pe la miezul nopții, un soi de ritual de inițiere de Anul Nou. Chera Kimiko de la Fox News a zis că e o baie de sânge. Polițaii au intervenit greu din cauza furtunii. Câțiva oameni au fost omorâți în centru, chestie care sperie pe toată lumea pen' că centrul nu prea e zona în care să-și arate găștile mușchii, așa că mai mulți albi au turbat pe treaba asta. Ultima oară când m-am uitat la știri urlau să vină Garda Națională, deși polițaii spun că e totul sub control. A făcut o pauză și parcă îi și vedeam roțițele cum i se pun în mișcare în cap. Bă, în centru! Acolo e Casa Noptii, a spus Heath și și-a mutat privirea de la mine la Erik, și apoi iarăși la mine. Deci nu a fost un caft pornit de găști, erau corbii ăia de care ziceai.

— Genial, a mormăit Erik.

— Da, de fapt au fost Imitatorii de Corbi. Au început atacul când noi fugeam din Casa Noptii, am spus înainte ca el și Erik să-și sară iarăși la beregată unul altuia. Nu au spus nimic la știri cum că niște creaturi ciudate ar ataca oamenii?

— Nț. Au spus că o gașcă a atacat și a omorât câțiva oameni, tăindu-le gâtul. Asta fac Imitatorii ăia de Corbi?

Mi-am adus aminte cum mă atacase unul în Casa Noptii, împlinind aproape una din cele două viziuni ale Afroditei în care muream, și încercase să-mi taie gâtul, iar asta înainte să-și recapete pe deplin trupurile. M-a luat cu fiori.

— Mda, se pare că asta fac, dar nu știu mare lucru despre ei. Bunica știe mai multe, dar i-au provocat un accident de mașină.

— A, Zoey, a avut bunica accident? Fir-ar să fie! Ce rău îmi pare. O să-și revină? a spus Heath sincer afectat de veste. Era unul dintre preferații bunicii și fusese cu mine la plantația ei de levănțică de o grămadă de ori.

— O să se facă bine. Trebuie, am spus cu hotărâre. Măicuțele benedictine au grijă de ea în subsolul mănăstirii lor de la intersecția dintre Lewis și strada 21.

— Ce? Subsol? Călugărițe? Nu ar trebui să fie la spital?

— A fost înainte să învie Kalona, iar Imitatorii de Corbi să-și recapete trupurile alea oribile, jumătate om, jumătate pasăre.

S-a strâmbat și a întrebat:

— Jumătate om, jumătate pasăre? Sună nasol.

— E mai rău decât îți închipui și mai sunt și mari. Și răi. Heath, trebuie să mă ascuți. Kalona este un nemuritor, un înger căzut.

— Când zici „căzut“, vrei să spui că nu e băiat bun și nu plutește dând din aripioare și cântând la harpă?

— Ba are aripi, mari și negre, a intervenit Erik. Dar nu, nu e baiat bun și, din câte știm despre el, întotdeauna a fost rău.

— Ba nu.

A vorbit gura fără mine, pentru că nu aș fi vrut deloc să spun așa ceva.

Amândoi băieții m-au privit cu gura căscată și le-am aruncat un zâmbet nervos.

— Ăăă, din câte spune bunica mea, Kalona a fost înger, așa că presupun că a fost băiat bun. Asta acum mult timp.

— Eu cred că ar trebui să presupunem că e rău. Malefic chiar, a spus Erik.

O grămadă de oameni au fost răniți azi-noapte. Nu știu câți au murit, dar a fost nasol. Dacă de vină e Kalona asta, eu unu' aș spune că e rău, a explicat Heath.

Mda, mă rog, cred că aveți dreptate, am spus.

Ce naiba mă apucase? Știam mai bine decât oricine cât ce malefic era Kalona! Îi simțisem forța întunecată. Știam că Neferet se implicase și ea în asta, așa de tare încât hotărâse să-i întoarcă spatele lui Nyx. Să fim serioși, asta înseamnă „malefic“, în toată puterea cuvântului.

Stați așa, era să uit, a spus Erik și a pornit iute spre scaunul lui, urmat de mine și de Heath. Din umbra de lângă el a scos un radiocasetofon cu CD monstruos. Stai să văd dacă pot să prind ceva.

S-a apucat să rotească butoanele uriașe argintii și, în scurt timp, s-a auzit Channel 8, cam bruiat. Prezentatorul era serios și vorbea repede.

„Revenim cu buletinul nostru special despre actul de violență provocat de o bandă în centrul orașului Tulsa noaptea trecută. Poliția din Tulsa reiterează faptul că orașul este în siguranță, iar problema este sub control. Șeful poliției afirmă, citez: «O bandă autointitulată Imitatorii a ținut un ritual de inițiere. Șefii bandei au fost reținuți, iar străzile din centrul orașului Tulsa au redevenit sigure pentru cetățenii noștri».“ Prezentatorul a continuat: „Desigur, în orașul Tulsa și zonele limitrofe există o avertizare de furtună de zăpadă până mâine seară, de aceea vă recomandăm să nu călătoriți dacă nu există nici o situație de urgență. Se anunță încă un strat de cincisprezece centimetri de gheață, ceea ce va îngreuna încercările PSO de restabilire a alimentării cu electricitate a numeroaselor cartiere care au fost afectate noaptea trecută. Rămâneți alături de noi pentru mai multe informații și pentru o rubrică meteo completă în cadrul programului de știri de la ora 5, peste o jumătate de oră.

Și un ultim anunț: personalul și elevii Casei Noptii au fost rechemați la cursuri, date fiind condițiile meteo anunțate. Repetăm anunțul, tot personalul și elevii Casei Noptii sunt rechemați la cursuri. Rămâneți cu noi pentru alte știri. Revenim la programul nostru.“

— N-a fost nici o bandă azi-noapte în centru, am spus. E cea mai absurdă chestie pe care am auzit-o în viața mea!

— Ea a aranjat chestia asta. A manipulat presa și probabil și publicul, a spus Erik cu un aer posomorât.

— Se referă la Marea Preoteasă care mi-a zăpăcit mie creierul? m-a întrebat Heath.

— Nu, a spus Erik.

— Da, am zis eu în același timp și m-am încruntat la Erik. Trebuie să știe adevărul ca să se poată proteja.

— Cu cât știe mai puțin, cu atât mai bine pentru el, a insistat Erik.

— Nu, vezi tu, așa am crezut și eu, și de-aia a fost toată lumea așa de supărată pe mine. Tot din cauza asta am făcut niște greșeli cumplite, am spus și l-am privit pe Erik, apoi pe Heath. Dacă nu aș fi ținut atâtea secrete și aș fi avut încredere că prietenii mei sunt în stare să se controleze, poate aș fi vorbit mai mult și aș fi dat-o mai puțin în bară.

Erik a oftat.

— Bine, înțeleg ce vrei să zici, a zis el și și-a îndreptat privirea către Heath. O cheamă Neferet, e Marea Preoteasă din Casa Noptii. E puternică, foarte puternică, și poate citi gândurile.

— Mda, știu deja că poate să se joace cu mintea oamenilor. Așa m-a zăpăcit pe mine. M-a făcut să uit o grămadă din ce s-a întâmplat. Abia acum am început să-mi aduc aminte.

— Te doare capul? am întrebat când mi-am amintit de durerea căreia trebuise să-i fac față când am rupt blocajul mental pe care mi-l provocase Neferet.

— Mda, doare, dar începe să-mi treacă, a spus și mi-a adresat zâmbetul lui familiar, îngăduitor, și am simțit că mi se strâge inima.

— Și Neferet e în același timp un soi de regină a lui Kalona, a continuat Erik.

— Deci e nasoală pe toate fronturile, a spus Heath.

— Nasoală și periculoasă. Nu uita asta, am spus. Mai e o chestie. Kalona nu poate să sufere să stea sub pământ. Nu a putut nici mai demult când a fost întemnițat în pământ de către femeile cherokee, iar acum că a scăpat, eu presupun că o să se ferească și mai tare de el. Așa că nu uita, sub pământ ești în siguranță.

— Și cu Imitatorii de Corbi ce e?

— Nu știm, am spus clătinând din cap. Nu a venit niciunul aici jos după noi, dar asta nu înseamnă mare lucru.

Gândul mi-a zburat la întunericul din tuneluri și la sentimentul neplăcut pe care mi-l dădea, dar nu știam cine naiba era de vină: novicii cu semiluni roșii? Imitatorii de Corbi? Altă creatură fără chip pe care o trimitea Kalona după noi? Sau totul era doar în imaginația mea? Tot ce știam e că aș fi părut o idioată strigând „lupul!“ dacă apoi mă apucam să balmăjesc despre o grămadă de lucruri posibile, ceea ce însemna că, deocamdată, trebuia să-mi țin gura.

— E sâmbătă, dar nu mergem la școală pentru că suntem încă în vacanța de iarnă până miercuri, și dacă furtuna asta de gheață o să lovească așa de tare cum se anunță, se poate să stăm acasă toată săptămâna, a spus Heath. Ar trebui să fim în siguranță, chiar dacă Imitatorii de Corbi atacă din nou și pornesc din centrul orașului spre Broken Arrow.

Am simțit un gol un stomac.

— Și să știi că se poate. Neferet știe că sunt din Broken Arrow și că acolo încă sunt oameni la care țin.

— Și adică să trimită Imitatorii de Corbi în Broken Arrow doar ca să-ți facă ție rău? a întrebat Heath.

Am încuviințat din cap.

— Mai ales că eu și gașca mea am ignorat anunțul de a ne întoarce la școală.

— Da' ia stai așa, Zo. Voi chiar trebuie să stați la școală pe lângă o grămadă de vampiri, că dacă nu, tu și restul novicilor vă îmbolnăviți, nu?

— Eu sunt aici, a spus Erik. Și mai este încă un vampir adult. Ca să nu mai pomenesc de Stevie Rae.

— Ea nu e scârboasă și zombi? a cerut Heath lămuriri.

— Nu mai e, am spus. S-a transformat într-un alt soi de vampir, cu desene roșii. Și toți novicii ăia scârboși care au încercat să te mănânce, ei bine, acum sunt novici cu semiluni roșii și nu mai sunt scârboși.

— Hm, a făcut Heath. Ei, mă bucur că cea mai bună prietenă a ta e bine.

— Și eu, i-am spus și i-am zâmbit.

— Deci sunt de ajuns trei vampiri adulți ca să nu vă îmbolnăviți? a întrebat Heath.

— N-avem de ales. Heath, trebuie să pleci, a spus Erik brusc.

Heath și cu mine ne-am uitat la el. Am realizat că-i zâmbisem cam mult lui Heath și că tare îmi mai plăcea că vorbeam din nou.

— O să fie furtună de gheață, a continuat Erik. Nu e bine pentru el să rămână blocat aici, și asta o să se întâmple dacă nu pleacă până să apună soarele.

Erik a făcut o pauză, după care a continuat:

— Chestie care o să se întâmple peste vreo jumătate de oră. Cât ți-a luat să ajungi aici din Broken Arrow?

Heath s-a încruntat.

— Aproape două ore. Sunt groaznice drumurile.

Ar fi trebuit să-i ia doar o jumătate de oră ca să ajungă de la el la gară. Erik avea dreptate, trebuia să plece acasă. Nu numai că habar n-aveam ce pericol ne pândea din partea lui Kalona, dar nici nu știam sigur dacă era perfect în siguranță în prejma novicilor cu semiluni roșii. Pe lângă semnele de întrebare pe care mi le ridicau mie, adevărul era că indiferent ce ar fi fost ei acum, Heath era complet uman, cu o grămadă de sânge delicios, proaspăt, cald, sexy și plin de viață (nu mai zic că mie, una, îmi lăsa gura apă numai gândindu-mă la el), și nu aveam nici cea mai vagă idee cum stăteau cu voința.

— Erik are dreptate, Heath. Nu-ți poți permite să rămâi aici în noaptea asta, mai ales așa de aproape de centru. În afară de problema cu gheața, nu știm ce se întâmplă cu Imitatorii de Corbi.

Heath m-a privit ca și când am fi fost complet singuri.

— Îți faci griji din cauza mea.

Am simțit cum mi se usucă gâtul. Nu era genul de conversație pe care să vreau s-o am de față cu Erik.

— Normal că-mi fac griji din cauza ta. Suntem prieteni de multă vreme. Simțeam privirile lui Erik ațintite asupra mea, așa că am încercat să nu am un aer vinovat și am adăugat:

— Pentru asta sunt prietenii.

Heath mi-a zâmbit ușor, complice.

— Mda, prietenii.

— E timpul să pleci, a intervenit Erik enervat.

Fără să se uite la Erik, Heath a spus:

— Plec când mi-o zice Zo.

— E timpul să pleci, Heath, m-am grăbit să-i zic.

Heath m-a privit în ochi câteva clipe.

— Bine. Mă rog, a spus, apoi i s-a adresat lui Erik: Și deci acum ești vampir pe bune, nu?

Heath l-a măsurat cu privirea. Aveau cam aceeași statură. Erik era mai înalt, dar Heath era mai musculos. Însă amândoi pareau capabili să se descurce dacă se lăsa cu bătaie. Am simțit că mă crispez. Nu cumva Heath avea de gând să-i dea un pumn lui Erik?

— Se spune că vampirii masculi se pricep să-și protejeze preotesele. Așa e?

— Așa e, i-a confirmat Erik.

— Bun. Atunci mă aștept să ai grijă de Zoey, să nu pățească nimic.

— N-o să i se întâmple nimic atâta timp cât trăiesc eu, a spus Erik.

— Ai grijă să fie așa. Glasul lui Heath își pierduse tonul fermecător și relaxat pe care vorbea de obicei și devenise dur și amenințător. Pentru că oi fi tu vampir, dar dacă i se întâmplă ceva, să știi că vin și te iau la șuturi.

Capitolul 11

M-am grăbit să mă așez între ei.

— Terminați! am strigat. Am prea multe pe cap acum ca să mai și stau să vă despart pe voi. Dumnezeu, ce imaturi sunteți!

Au continuat să se înfrunte din priviri pe deasupra capului meu.

— Am spus să terminați! le-am zis și i-am lovit pe amândoi în piept.

Asta i-a făcut să clipească și să-și îndrepte atenția asupra mea. Acum era rândul meu să îi fulger cu privirea.

— Știți, sunteți chiar ridicoli cu înfoiatul ăsta în pene, cu explozia voastră de testosteron și cu toate porcăriile de genul asta. Aș putea invoca elementele și atunci v-aș lua eu pe amândoi la șuturi.

Heath și-a târșăit picioarele, stânjenit, apoi mi-a zâmbit, ca un băiețel certat de mămica lui.

— Scuze, Zo. Am uitat că te pricepi la șmecheria aia.

— Da, scuze, a spus și Erik. Știu că nu am de ce să-mi fac griji din cauza voastră, a adăugat și a

încheiat cu un rânjet în direcția lui Heath.

Heath s-a uitat la mine de parcă s-ar fi așteptat să spun ceva de genul: „Hm, de fapt, ai cam avea de ce, Erik, pentru că încă îl plac pe Heath“, dar n-am făcut-o. Nu puteam s-o fac. Indiferent ce se întâmpla între mine și Erik, Heath făcea parte din lumea mea de dinainte și-și avea locul mai degrabă în trecut decât în prezent sau în viitor. Faptul că Heath era sută la sută uman presupunea că era sută la sută vulnerabil în cazul în care am fi fost atacați.

— Gata, am plecat, a rupt Heath tăcerea jenantă care se lăsase.

S-a răsucit pe călcâie și a pornit spre ușa care dădea în exterior. Aproape ajunsese, când s-a oprit brusc și s-a uitat înapoi la mine.

— Dar mai întâi chiar trebuie să stau de vorbă cu tine, Zo. Între patru ochi.

— Nu plec nicăieri, a spus Erik.

— Nu ți-a spus nimeni să pleci, i-a răspuns Heath. Zo, vrei să vii un pic cu mine până afară?

— Nici gând, a intervenit Erik, îndreptându-se spre mine, cu un aer posesiv. Nu vine nicăieri cu tine.

Mă încruntasem la Erik și mă pregăteam să-i spun să n-o mai facă pe șeful cu mine, când a făcut o fază care m-a călcat rău de tot pe nervi. M-a apucat de încheietură și m-a tras spre el, deși nu făcusem niciun pas spre Heath.

Din instinct, mi-am smuls încheietura din strânsoarea lui, iar el mă privea ținând cu ochii lui albaștri. În clipa aia părea nebun și rău, mai degrabă un străin decât un prieten.

— Nu te duci nicăieri cu el, mi-a repetat.

M-a scos din sărite. Nu pot să sufăr să fiu agresată. Țasta era unul dintre motivele pentru care nu mă înțelesesem niciodată bine cu noul soț al mamei. În adâncul sufletului, cretinul de taică-meu vitreg nu era altceva decât un agresor. Deodată vedeam aceeași atitudine la Erik. Știam că mai încolo chestia asta avea să mă facă să sufăr, dar în momentul ăla, mânia îmi era prea arzătoare ca să mai lase loc unei alte reacții care s-o domolească.

Nu am țipat, nu am urlat și nici nu l-am lovit cum îmi venea, în schimb, tot ce-am făcut a fost să clatin din cap și să spun cu glasul cel mai rece de care am fost capabilă:

— Erik, de ajuns. Faptul că suntem din nou împreună nu înseamnă că poți să-mi spui tu mie ce să fac.

— Ce-ar fi să însemne că nu mă mai înșeli din nou cu iubitul tău din specia umană? a izbucnit Erik.

Mi s-a tăiat respirația și m-am îndepărtat cu un pas de el, de parcă mi-ar fi dat o palmă.

— De ce naiba îți închipui că poți să-mi vorbești în felul asta?

Mi s-a strâns stomacul așa de tare de am crezut că o să mi se facă rău, dar am ignorat senzația asta și am susținut privirea mânioasă a lui Erik cu o altă la fel de dură.

— Ca prietenă a ta, tocmai m-ai enervat la culme. Ca Mare Preoteasă, tocmai m-ai insultat. Și mă întreb, ca un om cu creierul la locul lui, dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile. Ce-ți închipui că am să fac cu Heath în minutul ăla cât am să stau singură cu el în parcare pe o furtună de gheață? Am să mă întind pe jos și am să-l las să mi-o tragă acolo, pe ciment? Chiar crezi că sunt genul ăsta de fată?

Erik nu spunea nimic, stătea doar și mă fulgera cu privirea.

În tăcerea electrizantă care se lăsase, chicotul lui Heath a părut mai mult decât zeflemitor.

— Erik, hai să-ți dau un sfat despre Zo a noastră. Nu-i place deloc, da' absolut deloc să încerci să-i spui ce să facă. Și e așa de, știu și eu, din clasa a treia, să zicem. Adicătelea, chiar înainte să îi dea zeița ei șmecheria asta tare, vampirească, nu putea să sufere ca cineva s-o facă pe șeful cu ea.

Heath a întins mâna spre mine.

— Deci vii un pic cu mine afară ca să putem sta de vorbă fără public?

— Vin, da. Cred că am nevoie de puțin aer curat.

Am ignorat privirea enervată a lui Erik și mâna oferită de Heath și am pornit cu pași apăsați spre grătarul metalic care părea mai închis și mai sigur decât era, l-am împins enervată și m-am afundat în seara oribilă de iarnă. Valul de aer rece umed îmi dădea o senzație plăcută pe obrajii aprinși și am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc și să nu-mi urlu în plumburiul posomorât al cerului frustrarea pe care mi-o pricinuiseră Erik.

La început am crezut că plouă, dar mi-am dat seama destul de repede că, mai degrabă, cerul împrôsca mici bucățele de gheață. Nu erau dese, dar cădeau neconținut, iar parcare, șinele de cale ferată și laterala vechii clădiri a gării începeau deja să capete un aspect bizar, feeric, de parcă ar fi fost trase în gheață.

— Uite și camioneta mea! E acolo.

Heath a arătat spre locul în care avea parcată camioneta, la capătul parării pustii, sub un copac care, evident, pe vremuri fusese plantat de frumusețe, aproape de trotuarul din jurul gării. Anii în care fusese lăsat de izbeliște și în care nimeni nu-i tunsese nu-i priiseră deloc și, în loc să încapă bine în deschiderea circulară din ciment, copacul crescuse peste măsură, iar rădăcinile spărseseră trotuarul dimprejur. Crengile acoperite de un strat lucios de gheață se legănau precar în apropierea vechii clădiri de granit. Unele dintre ele se sprijineau chiar de acoperiș. Numai când mă uitam la copac, mi se strângea inima. Dacă mai cădea multă gheață, bietul copac bătrân avea probabil să se spulbere în mii de bucățele.

— Poftim, mi-a spus Heath și mi-a întins marginea hainei lui deasupra capului. Hai în camionetă ca să stăm de vorbă la adăpost.

Am aruncat o privire spre peisajul cenușiu, mohorât. Nu se zărea nimic înspăimântător sau ciudat, a se citi jumătate om, jumătate pasăre. Era doar umed, rece și pustiu.

— Bine, am spus și m-am lăsat condusă de Heath la camioneta lui. Probabil că nu ar fi trebuit să-l las să-mi țină haina deasupra capului și să mă tragă aproape, în timp ce eu mă agățam de el ca să nu cad pe pavajul acoperit cu gheață, dar îmi dădea așa un sentiment de familiaritate și de normalitate încât nici măcar n-am ezitat. Hai să spunem adevărul acum. Heath face parte din viața mea încă din școala primară. Mă simțeam mai în largul meu cu el decât cu oricine altcineva de pe lumea asta, fără s-o pun la socoteală pe bunica. Indiferent ce s-ar fi petrecut între noi, Heath îmi era aproape ca o rudă. De fapt, îl consider cu mult peste majoritatea rudelor mele. Nici nu-mi imaginam cum ar fi să mă port protocolar cu el, ca și când ar fi fost un necunoscut. În fond, Heath îmi fusese prieten înainte să-mi devină iubit. Dar nu va mai putea fi niciodată doar un prieten; întotdeauna va fi mai mult de atât între noi, mi-a șoptit conștiința, dar n-am ascultat-o.

Am ajuns la camioneta lui și mi-a deschis portiera; înăuntru se simțea amestecul ciudat și familiar al mirosului lui Heath cu cel al produselor pentru îngrijirea automobilelor. (Heath e de-a dreptul obsedat de curățenia mașinii lui și jură că ai putea să mănânci de pe banchetele alea.) În loc să mă strecor înăuntru, am ezitat. Era prea intim să stau lângă el în cabina camionetei, îmi amintea prea tare de anii în care fuseserăm iubiți. Așa că, în loc de asta, m-am îndepărtat un pic de el și am rămas într-un echilibru precar în capătul locului din dreapta, destul de ferită de ploaia înghețată cât să nu mă ud prea tare.

Heath mi-a zâmbit trist, de parcă ar fi înțeles că făceam tot ce pot să mă abțin să nu fiu din nou cu el și a rămas sprijinit de interiorul portierei deschise.

— Ia spune, despre ce voiai să vorbești cu mine?

— Nu-mi place că ești aici. Nu-mi amintesc eu tot, dar îmi amintesc destul cât să-mi fie clar că tunelurile astea sunt de rău. Știu, ai zis că puștani ăia zombi s-au schimbat, dar tot nu-mi place să te știu aici jos, cu ei. Nu pare un loc sigur, mi-a spus, pe un ton serios și plin de îngrijorare.

— Nu te condamn dacă-ți închipui că locul ăsta e dezgustător, dar chiar s-a schimbat. Și puștii sunt altfel. Și-au recăpătat umanitatea. În plus, în momentul de față, e locul cel mai sigur pentru noi.

Heath m-a privit îndelung, după care a oftat adânc.

— Tu ești preoteasă, sau cum se numește, deci știi tu ce faci. Dar mie mi se pare ciudat. Ești sigură că nu ar trebui să te duci înapoi în Casa Noapții? Poate că îngerul ăsta căzut nu e chiar atât de rău pe cât îți închipui.

— Nu, Heath, e rău. Ai încredere în mine. Iar Imitatorii de orbi sunt foarte periculoși. Școala nu e un loc sigur. Tu nu l-ai văzut când s-a înălțat din pământ. A fost de parcă i-ar fi vrăjit pe novici și pe vampiri. E rău de tot. Și deja știi ce puternică e Neferet. Eh, eu cred că el e și mai puternic decât ea.

— Asta chiar e nasol, mi-a dat dreptate Heath.

— Îhî.

Heath a dat din cap, dar nu a spus nimic, m-a privit doar. L-am privit și eu, la rîndul meu, și, nu știu cum, am căzut prizonieră ochilor lui dulci, căprui. Stătusem ceva timp acolo, în liniște, privindu-l doar, când în sfârșit am început să fiu conștientă de prezența lui. Îi simțeam mirosul plăcut de săpun, cu care crescusem, și stătea destul de aproape de mine încât să-i simt căldura trupului.

Ușor, fără un cuvânt, Heath m-a luat de mână și mi-a întors-o ca să se poată uita la desenele complicate care mi-o împodobeau și și-a plimbat un deget pe firul lor.

— Este extraordinar că ți s-a întâmplat asta, mi-a șoptit, în timp ce-mi cerceta încă atent mâna. Uneori, când mă trezesc dimineața, uit că ai fost însemnată și că stai în Casa Noapții și singurul lucru care îmi trece prin cap e cât de mult mi-aș dori să vii să mă vezi la meciul de vineri seara. Sau că abia aștept să te văd înainte de ore ca să-ți iei rulouri cu cârnați și cola de la Daylight Donuts.

Și-a luat privirea de la mâna mea și s-a uitat drept în ochii mei.

— Și apoi mă trezesc de tot și îmi aduc aminte că n-o să mai facem nimic din toate astea. Nu era chiar așa de rău când eram Impregnați, pentru că încă simțeam că mai am o șansă, că încă aveam o parte din tine. Dar acum până și asta s-a dus.

Cuvintele lui Heath m-au făcut să mă cutremur în adâncul sufletului.

— Îmi pare rău, Heath. Nu... nu știu ce să mai spun. Nu pot să schimb nimic din toate astea.

— Ba poți, a spus Heath, mi-a ridicat mâna și mi-a apăsat palma de tricoul lui negru cu Broken Arrow Tigers, chiar pe inimă. O simți cum bate? mi-a șoptit.

Am încuviințat din cap. Îi simțeam bătăile inimii, constante și puternice, poate un pic accelerate. Îmi amintea de sângele lui incredibil de delicios, care îi palpita în vene, și mă gândeam cât de plăcut ar fi să mușc doar un pic din el... Și acum bătăile inimii mele erau de două ori mai rapide decât ale lui.

— Ultima oară când te-am văzut, am spus că e prea dureros să te iubesc. Dar m-am înșelat, de fapt e prea dureros să nu te iubesc, a spus Heath.

— Nu, Heath. Nu se poate.

Glasul meu răsuna aspru pe când mă străduiam să vorbesc ca să-mi potolesc dorința pe care o simțeam pentru el.

— Sigur că putem, iubito. Ne potrivim, suntem obișnuiți unul cu celălalt, a spus Heath și s-a apropiat de mine. Mi-a luat degetul arătător de pe pieptul lui și și-a trecut ușor degetul mare peste unghia mea frumos tăiată. E adevărat că ai unghiile atât de tari încât pot tăia pielea?

Am încuviințat din cap. Știam prea bine că ar trebui să plec și să mă întorc în tuneluri și la viața care mă aștepta acolo, dar nu puteam. Și Heath făcea parte dintr-o altă viață care mă aștepta și, fie că era bine, fie că nu, îmi era aproape imposibil să mă despart de el.

Heath mi-a luat degetul și mi l-a ridicat astfel încât unghia mea apăsa ușor în adâncitura dintre gât și umăr.

— Taie-mă, Zo. Bea-mi din nou sângele, a spus cu un glas adânc și aspru care-i trăda dorința. Deja suntem legați, așa că Impregnează-ne din nou, așa cum trebuie să fie.

Mi-a apăsat unghia mai tare de gâtul lui. Acum amândoi inspiram greoi. Când unghia mea i-a străpuns pielea, lăsându-i o zgârietură mică pe gât, am privit fascinată cum o șuviță stacojie, extrem de fină, a țâșnit pe pielea lui palidă.

În momentul acela a ajuns la mine mirosul, aroma familiară a sîngelui lui Heath, sângele acela care se Impregnase cândva cu al meu. Nimic nu se compară cu aroma sîngelui uman proaspăt - nici cel al altui novice, nici măcar cel al unui vampir adult nu este la fel de irezistibil, de hipnotic și de ispitor. Am simțit cum mă aplec spre el.

— Așa, iubito, așa. Bea din mine, Zo. Mai ții minte ce plăcut e? a șoptit Heath în timp ce mâna pe care mi-o ținea pe talie mă trăgea tot mai aproape de el.

Nu puteam să gust numai un pic? Și ce dacă mă Impregnam din nou de Heath? Nu era nimic rău în asta. Îmi plăcea tare mult să fiu Impregnată de el. Și lui îi plăcuse până să...

Până să destram eu Impregnarea, frîngându-i în același timp și sufletul, în mod iremediabil.

L-am împins, m-am urnit din cabina camionetei și am făcut iute un ocol până am ajuns în dreptul lui Heath. Ploaia înghețată care îmi atingea obrazii îmi dădea un sentiment plăcut, domolindu-mi

setea nebună de sânge.

— Trebuie să mă întorc, Heath, am spus, încercând din greu să-mi potolesc suflul și inima care o luase la galop. Și tu trebuie să te întorci acolo unde ți-e locul, și locul tău nu e aici.

— Zoey, ce s-a întâmplat? a întrebat și a făcut un pas înspre mine, dar eu m-am tras cu unul mai în spate. Ce-am făcut?

— Nimic. Nu... nu e vina ta, Heath, am spus și mi-am dat părul ud de pe față. Tu ești minunat. Întotdeauna ai fost minunat și te iubesc sincer. De-aia nu mai poate fi nimic între noi. Nu e bine pentru tine să ne Impregnăm, mai ales în momentul ăsta.

— De ce nu mă lași să hotărâsc singur ce e bine pentru mine și ce nu?

— Pentru că tu nu gândești limpede când vine vorba de noi doi! am strigat. Mai știi ce dureros a fost când s-a destrămat Impregnarea? Mai știi când ai spus că ai simțit c-o să mori?

— Atunci n-o mai destrăma.

— Nu e chiar așa de simplu, viața mea nu mai e chiar așa de simplă.

— Poate că o faci tu mai complicată decât e. Asta ești tu, ăsta sunt eu, ne iubim de când eram copii, deci ar trebui să fim împreună. The end, a spus.

— Viața nu e o carte, Heath! Nu avem garanția unui final fericit, am spus.

— N-am nevoie de garanții dacă te am pe tine.

— Asta e problema. Nu mă ai, Heath. Nu se poate, nu se mai poate. Am clătinat din cap și am ridicat mâna ca să-l opresc să mai spună și altceva. Nu! Nu pot acum. Suie-te în camionetă și du-te înapoi în Broken Arrow. Eu am să mă întorc jos, la ai mei și la prietenul meu vampir.

— Să fim serioși! Adică ai să fii în continuare cu vampirul ăla cretin? N-ai să-i accepți tu porcăriile, Zo.

— Problema nu e doar relația mea cu Erik. Adevărul e că noi doi nu putem fi împreună, Heath. Trebuie să uiți de mine și să-ți vezi de viața ta. De viața ta de om, am spus, i-am întors spatele și mi-am adunat toate forțele ca să plec. Nu m-am întors când mi-am dat seama că vine după mine, am strigat pur și simplu: Nu! Pleacă, Heath, și să nu te mai întorci.

Mi-am ținut respirația și i-am auzit pașii oprindu-se. Nu m-am întors să-i privesc. Mi-era teamă că dacă m-aș fi uitat, aș fi luat-o la fugă spre el și m-aș fi aruncat în brațele lui.

Ajunsesem aproape la vechea poartă din grilaj când am auzit primul croncănit, iar sunetul m-a oprit în loc de parcă m-aș fi izbit brusc de un zid de cărămidă. M-am răsucit pe călcâie. Heath stătea în ploaia înghețată, sub copac, la câțiva pași de camionetă. Abia i-am aruncat o otheadă, pentru că privirea mi-a țâșnit spre ramurile întunecoase ale copacului cocârjat sub povara gheții.

Printre umbrele crengilor golașe s-a agitat o pată de întuneric. Mi-a amintit de ceva și am clipit, m-am holbat la ea, încercând să-mi dau seama unde mai văzusem așa ceva. Apoi imaginea a început să se schimbe... să se modifice și, când a prins formă, am icnit. Neferet! Stătea atârnată de o creangă groasă, acoperită de gheață, care se sprijinea de acoperișul gării. Ochii îi scăpărau, stacojii, iar părul i se zbătea nebunește împrejur, de parcă ar fi fost prinsă deodată într-o vijelie.

Neferet mi-a zâmbit, iar expresia feței ei trăda o asemenea răutate, încât m-a împietrit.

Apoi, pe când priveam în sus îngrozită, imaginea s-a schimbat din nou, a fremătat și, acolo unde apăruse Marea Preoteasă pângărită, acum stătea un Imitator de Corbi uriaș.

Creatura atârnată de o margine a acoperișului gării nu era nici om, nici animal, ci un amestec între cele două. Mă fixa cu ochi de culoarea sângelui și de formă umană. Avea brațe și picioare de om, goale, dezgustătoare și contorsionate, prinse de un trup uriaș de corb. Îi vedeam limba bifurcată și saliva strălucitoare care îi picura din cumplita gură hămesită.

— Zoey, ce se întâmplă? m-a întrebat Heath.

Și, înainte s-apuc să-l opresc, mi-a urmat privirea în sus spre ramurile înghețate, sprijinite de acoperișul gării.

— Ce mama dracu'?

Dar când am văzut pe fața lui că a înțeles ce era creatura aia, pasărea și-a luat privirea de la Heath și și-a ațintit-o asupra mea.

— Zzoey, mi-a șuierat numele, cu un glas anormal, monocord și profund inuman. Te-aaaam căutaat.

Am înlemnit. Îmi țipam în minte: „M-au căutat!“ Dar nu reușeam să articulez niciun cuvânt, niciun avertisment pentru Heath, nici măcar țipătul ascutit de fată care îmi invadase gâtul nu ieșea la suprafață.

— Tatăl meu va fi sssatissfăcut când am să i te aduc, a sâsâit Imitatorul, întinzându-și aripile de parcă s-ar fi pregătit să-și ia zborul spre mine și să mă înșface.

— N-ai să vezi tu așa ceva, a strigat Heath.

Capitolul 12

Mi-am smuls privirea îngrozită de la Imitatorul de Corbi și l-am văzut pe Heath stând la câțiva metri înaintea mea. Scosese pistolul și îl ținea acum îndreptat spre creatura din copac.

— Ființă umană mărunță! a cârâit creatura. Te gândeșști sssă i te împotrivesști unui Străbun?

Din momentul acela, totul s-a derulat cu repeziciune. Chiar când creatura a țâșnit din copac, corpul mi s-a detensionat și un pornit ca din pușcă. L-am văzut pe Heath apăsând pe trăgaci și am auzit bubuitura asurzitoare a armei, dar Imitatorul de corbi se deplasa cu o viteză supraomenească. S-a ferit, iar în locul spre care țintise Heath nu se mai afla nimic atunci când glonțul a străpuns aerul, pentru a se înfige apoi în copacul acoperit cu o pojghiță de gheață. Pe când creatura zbura spre Heath, i-am văzut ghearele aspre curbându-se și mi-am amintit de felul în care, deși imaterială, una asemănătoare aproape că îmi tăiasse gâtul. Acum, Imitatorii de Corbi își recăpătaseră trupurile și știam că, dacă nu fac ceva repede, creatura avea să-l omoare pe Heath.

Cu un țipăt, am dat glas deopotrivă fricii și mâniei, și m-am năpustit spre Heath, trântindu-l la pământ, cu numai o clipă înainte ca Imitatorul de Corbi să ajungă la el, așa că m-a lovit pe mine în locul lui. Nu am simțit nici o durere în momentul acela, doar o presiune ciudată pe piele, care începea din partea de sus a umărului stâng și se răspândea în susul pieptului, deasupra sânilor, până la umărul drept. Forța loviturii m-a făcut să mă răsucesc o jumătate de cerc, așa că încă eram cu fața spre Imitatorul de Corbi, care a zburat pe lângă noi, apoi s-a lăsat pe pământ, în cumplitele-i picioare de om.

M-a privit cu ochii măriți, sângerii.

— Nu! a strigat cu un glas care nu ar fi putut aparține niciunei ființe normale. Te vrea în viață!

— Zoey! Dumnezeule, Zoey! Treci în spatele meu! a strigat Heath în timp ce încerca să se ridice în picioare, dar a alunecat pe pavajul acoperit cu gheață, care, nu-mi dădeam seama cum, se colorase în roșu și a căzut ca un sac de cartofi.

Am aruncat o privire spre el și mi s-a părut ciudat că, deși era chiar lângă mine, îl auzeam de parcă ar fi strigat de la capătul unui tunel lung.

N-am înțeles de ce, dar genunchii mi-au cedat și am căzut pe pavaj. Bătaia îngrozitoare a aripilor uriașe ale Imitatorului de Corbi mi-a atras din nou privirea spre înfiorătoarea creatură. Cum era de așteptat, își întinsese aripile. Evident, avea să vină după mine. Am ridicat mâna și am simțit-o grea și caldă. Când m-am uitat, am fost șocată să văd că era năclăită de sânge. Sânge? Deci asta se vedea peste tot pe pavaj? Ce ciudat. Mi-am alungat din minte băltoaca de sânge și am strigat:

— Vântule, vino la mine!

Cel puțin așa mi s-a părut, că am strigat, dar, de fapt, abia dacă mi s-a strecurat o șoaptă printre buze. Din fericire, vântul știe să asculte, pentru că aerul a început imediat să se involbureze în jurul meu.

— Țintuiește-l la pământ, am spus.

Vântul mi s-a supus imediat și o mini-tornadă de toată frumusețea a împresurat grotescul om-pasăre, ale cărui aripi erau acum zadarnice. Cu un țipăt îngrozitor, creatura și-a lipit aripile la spate și a pornit greoi către mine, ferindu-și capul monstruos de vârtejul puternic.

— Zoey! Fir-ar să fie! Zoey!

Heath apăruse deodată de lângă mine. M-a cuprins cu brațul puternic, o senzație foarte plăcută pentru că mă gândeam că poate o să-mi vină să cad.

I-am zâmbit și mă întrebam de ce plânge.

— Stai un pic. Trebuie să termin cu chestia asta.

Cu ultimele forțe, am reușit să-mi îndrept din nou atenția spre omul-pasăre.

— Focule, am nevoie de tine.

Și focul s-a înfiripat, încălzind aerul învârtit din jurul meu. Apoi am ridicat arătătorul de la mâna însângerată spre creatura care se apropia vertiginos de mine și de Heath.

— Arde-o, am poruncit.

Căldura care mă împresurase și-a schimbat deodată consistența, dintr-o arșiță plăcută într-o vâpaie mistuitoare. A urmat direcția indicată de arătătorul meu întins și s-a năpustit asupra Imitatorului de Corbi, împresurându-l într-o vâlvătaie galbenă, furioasă. Aerul s-a umplut de duhoarea îngrozitoare a cărnii și a penelor arse și-am simțit că-mi vine să vărs.

— Îhh, mersi, focule. Vântule, înainte să pleci, ai putea să iei cu tine duhoarea asta îngrozitoare?

Era așa de ciudat, credeam că rostesc cu voce tare toate astea, când, de fapt, glasul mi se auzea ca o șoaptă slabă. Elementele mi s-au supus chiar și așa, și asta era bine pentru că m-a copleșit un val de amețeală și de greață și m-am prăvălit deodată peste Heath, nemaiputând să mă țin pe picioare.

Am încercat să înțeleg ce se întâmpla cu mine, dar gândurile imi erau încețoșate și, dintr-un motiv sau altul, nici nu mi se părea foarte important să știu exact ce se petrece.

Am auzit pași care se îndepărtau în fugă, apoi l-am văzut pe Heath, cu obrajii brăzdați de lacrimi:

— Ajutor! Suntem aici! Zoey are nevoie de ajutor! a strigat el.

În clipa următoare, lângă chipul lui Heath a apărut cel al lui Erik și tot ce-mi trecea prin cap era: „Minunat, iar o să înceapă să mârâie unul la celălalt“. Dar nu s-a întâmplat așa. De fapt, atunci când am observat reacția lui Erik la vederea mea, am început să mă îngrijorez, cu un vag interes și o oarecare detașare.

— Rahat! a țipat și s-a făcut palid la față.

Fără un alt cuvânt, Erik și-a smuls tricoul (cel negru, super, cu mânecă lungă, pe care îl purtase la ultimul nostru ritual), împrăștiind peste tot nasturii. Am clipit surprinsă și mă gândeam cât de bine arată doar în maioul acela strâmt. Chiar că are un corp mișto. S-a lăsat lângă mine, pe partea cealaltă.

— Îmi pare rău, dar probabil c-o să doară, a spus Erik, după care și-a făcut tricoul ghem și mi l-a apăsat pe piept.

Într-adevăr, durerea m-a străfulgerat, apoi am icnit.

— Preamărită zeiță! Iartă-mă, Z, iartă-mă! repeta Erik întruna.

Mi-am plecat privirea ca să văd ce-mi provoca atâta durere și am fost șocată de-a dreptul să văd că tot corpul îmi era năclăit de sânge.

— Ce... ce..., am încercat să formulez o întrebare, dar durerea, amestecată cu sentimentul din ce în ce mai puternic de amorțeală, mă împiedica să vorbesc.

— Trebuie s-o ducem la Darius, el va ști ce-i de făcut, a spus Erik.

— O iau eu. Tu condu-mă la Darius ăsta, a spus Heath.

— Erik a încuviințat din cap.

— Hai să mergem!

— Heath și-a coborât privirea spre mine.

— Z, trebuie să te mișc. Rezistă, da?

Am încercat să dau din cap, dar mișcarea mi-a smuls un alt icnet, când Heath m-a ridicat și, lipindu-mă de pieptul lui ca pe un bebeluș supraponderal, a luat-o la fugă, alunecând pe gheață, în urma lui Erik.

Călătoria înapoi prin tuneluri a fost un coșmar pe care n-am să-l uit niciodată. Heath a străbătut în fugă subsolul în spatele lui Erik. Când am ajuns la scara metalică ce ducea jos, spre sistemul de tuneluri, s-au oprit numai o clipă.

— Ți-o dau eu jos, a spus Heath.

Erik a dat din cap și a dispărut în gaură. Heath s-a apropiat de marginea ei.

— Iartă-mă, iubito, a spus. Știu că doare îngrozitor. Apoi m-a sărutat ușor pe frunte, înainte să se lase pe vine și, nu știu cum, să mă paseze lui Erik, care stătea sub noi.

Zic „nu știu cum“ pentru că eu urlam de durere și nu eram prea atentă la toate detaliile tehnice.

În clipa următoare, Heath a sărit cu ușurință pe podeaua tunelului, iar Erik m-a trecut din nou în brațele lui.

— O iau înainte, să-i găsec pe Darius. Ține-o drept prin tunelul principal. Să n-o iei pe niciunul secundar. Oprește-te unde e mai multă lumină și vin eu înapoi la voi cu Darius.

— Cine e Darius? a întrebat Heath, dar vorbea singur pentru că Erik deja o rupsese la fugă.

E mai rapid decât credeam eu, am încercat să spun, dar n-a ieșit decât o învâlmășeală slabă de cuvinte.

Am remarcat că felinarul, de care știam sigur că se stinsese, chiar înainte să urc eu în subsol, era acum din nou aprins. „Ce ciudat“, am încercat să rostesc, însă, în loc de asta, abia dacă am reușit să murmur ceva de genul: „e șuda“ peste bubuitul inimii, care-mi răsuna puternic în urechi.

— Șșș, m-a liniștit Heath și-a pornit-o din nou din loc, cât de repede putea, fără să mă zgâlțâie, ca să nu mă facă să urlu iarăși de durere. Stai trează, Zo. Nu închide ochii. Uită-te la mine. Rămâi cu mine.

Heath vorbea încontinuu, chestie foarte enervantă pentru că mă durea foarte rău pieptul și tot ce voiam să fac era să închid ochii și să adorm.

— Trebuie să mă odihnesc, am murmurat.

— Nu! Asta nu e odihnă! Hai să ne prefacem că suntem în filmul ăla, Titanic, la care te uitai tu întruna. Știi tu, ăla cu Leonardo diStupio.

— DiCaprio, am șoptit, iritată că, până și după atâția ani, Heath era încă gelos pentru că în copilărie fusesem îndrăgostită ele Leonardo sau, cum îmi plăcea mie să îl consider, „iubitul meu, Leo“.

— Mă rog, a spus. Mai știi când ai spus că dacă ai fi fost tu Rose, nu i-ai fi dat niciodată drumul? Bun, hai să repetăm un pic scena. Eu sunt poponarul ăla de DiCaprio și tu ești Rose. Trebuie să ții ochii deschiși și să mă privești, altfel o să-mi dai drumul și o să mă transform într-o înghețată pe băț uriașă și poponară.

— Fraiere, am reușit să spun.

Heath mi-a zâmbit larg.

— Tu ai grijă să nu-mi dai drumul, Rose. Bine?

Era, evident, o idee stupidă, dar trebuie să recunosc că m-a prins. Filmul ăsta mă înnebunise de prima oară când îl văzusem și îmi săriseră ochii din cap de atâta plâns - vorbesc serios, fusese unul dintre plânsetele alea în hohote, în care ți se împletesc lacrimile cu mucii. Proasta aia de Rose spune că nu îi dă drumul, iar apoi exact asta face. Și de ce nu se dăduse mai încolo ca să-l lase și pe Leo/Jack să stea lângă ea pe scândura aia care plutea? Era destul loc. Așa că, în vreme ce eu întorceam pe toate părțile, în mintea încețoșată, scena sfâșietoare dintr-unul din filmele mele preferate, Heath mă ținea strâns în brațe și fugea.

Tocmai urmasse cotul ușor făcut de tunel când a ajuns Erik la noi cu Darius alături. Heath s-a oprit și abia atunci mi-am dat seama cât de greu respira. Hm. M-am întrebat, în treacăt, dacă n-ar trebui să fiu jenată că eram prea grea.

Darius mi-a aruncat o privire și a început să îi dea ordine lui Erik.

— O duc în cameră la Stevie Rae. Am să ajung înaintea ta, dar trebuie să vină și ființa umană acolo, așa că arată-i drumul. Apoi ia-le pe gemene și pe Damien. Trezește-o pe Afrodita, e posibil să avem nevoie și de ea, a zis Darius, după care s-a întors spre Heath: O iau eu pe Zoey.

Heath ezita. Îmi dădeam seama că nu voia să-mi dea drumul. Atunci, privirea oțelită a lui Darius s-a mai înmuiat.

— Nu-ți fie teamă. Sunt un Fiu al lui Erebus și jur că am s-o ocrotesc întotdeauna.

Heath m-a lăsat fără tragere de inimă în brațele puternice ale lui Darius, care m-a privit posomorât.

— Am să mă mișc repede. Nu uita să ai încredere în mine.

Am încuviințat slab din cap și, cu toate că știam ce avea să urmeze, tot am fost uimită când Darius a luat-o din loc, cu o viteză care făcea ca pereții tunelului să se vadă ca prin ceață și îmi dădea amețeli. Mai simțisem o dată pe pielea mea capacitatea extraordinară a lui Darius de a se teleporta efectiv dintr-un loc într-altul, dar și a doua oară a fost la fel de uimitor.

Păreau să fi trecut doar câteva secunde, când Darius s-a oprit brusc în fața intrării acoperite cu pătură a camerei lui Stevie Rae. A pătruns înăuntru. Stevie Rae stătea în capul oaselor, se freca la ochi și se uita la noi ca prin ceață. Apoi a rămas cu gura căscată, de-a dreptul, și a țâșnit din pat.

— Zoey! Ce s-a întâmplat?

— Un Imitator de Corbi, a spus Darius. Ia lucrurile alea de pe masă.

Stevie Rae a măturat tot ce se afla pe masa de la capul patului ei. Îmi venea să îi zic că nu e cazul să facă așa o dezordine. Sigur spărsese câteva pahare și zburase o grămadă de DVD-uri prin încăpere și tare aș fi vrut să-i zic ceva, însă nu numai că nu mă ținea vocea, dar mai și eram ocupată să nu leșin din cauza durerii cumplite care îmi străpungea toată partea superioară a corpului, în timp ce Darius mă așeza pe masă.

— Ce-i de făcut? Ce-i de făcut? a repetat Stevie Rae.

Mi se părea că arăta ca o fetiță pierdută și am remarcat că și ea plângea.

— Ia-o de mână. Vorbește-i, vezi să nu-și piardă cunoștința, a spus Darius.

Apoi s-a întors cu spatele și a început să arunce afară tot felul de lucruri din trusa de prim-ajutor.

— Zoey, mă auzi?

Simțeam, ca prin vis, cum Stevie Rae mă ținea de mână. Cu un efort pe care l-am simțit ca fiind supraomenesc, am șoptit:

— Da.

Stevie Rae m-a strâns și mai tare de mână.

— O să fie bine. Da? N-are ce să ți se-ntâmplesse pen' că nu-ș' ce m-aș face..., a suspinat, după care a continuat: Nu poți să mori fiindcă tu întotdeauna ai avut cea mai bună părere despre mine, așa că am încercat să fiu ce crezi tu că sunt. Fără tine, mă tem că o să moară și binele din mine și o să mă învingă întunericul. În plus, sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun. Lucruri importante.

Îmi venea să-i zic să nu fie toantă și că vorbea prostii pentru că n-aveam de gând să mă duc nicăieri, dar prin vâlul de durere și amorțeală începea să se strecoare un sentiment ciudat. Singurul mod în care pot să-l descriu este ca pe o senzație că ceva nu e în regulă. Indiferent ce se întâmplase, indiferent ce se petrecea cu mine, știam că asta era cauza acelui sentiment ciudat. Și senzația asta, mai mult decât sângele, mai mult decât spaima care se citea pe fețele prietenilor mei, îmi spunea că ceva era așa de aiurea încât n-ar fi fost exclus ca, într-adevăr, să cam dau colțu'.

În momentul acela, durerea a început să se risipească și am hotărât că, dacă așa te simți când mori, atunci era mai bine decât să trăiești și să te doară ca naiba.

Heath a dat buzna în cameră, a venit direct la mine și m-a prins de cealaltă mână. Abia dacă a privit-o pe Stevie Rae. Mi-a dat părul de pe față și m-a întrebat:

— Cum te simți, iubito? Mai reziști?

Am încercat să-i zâmbesc, dar părea atât de departe, încât nu am reușit să transmit niciun fel de schimbare în expresia feței mele.

Gemenele au dat năvală în încăpere, cu Kramisha în urma lor.

— Nu! a exclamat Erin, apoi s-a oprit la câțiva metri de locul în care mă aflam și și-a dus mâna la gură.

— Zoey! a spus și Shaunee, iar mie mi-a trecut prin cap că părea cam confuză.

Apoi a clipit de câteva ori, m-a măsurat din priviri și a izbucnit în lacrimi.

— Nu-mi miroase a bine, a spus Kramisha. Nu-mi miroase deloc a bine. A făcut o pauză, apoi privirea i s-a mutat de la mine la Heath, care mă privea cu atâta atenție încât jur că dădea senzația că n-ar fi băgat de seamă nici dacă un uriaș elefant alb, costumat într-un tutu, ar fi început să danseze prin încăpere. Țasta nu e puștiul ăla din specia umană care a fost pe aici mai devreme?

Nu știu de ce, dar cu excepția propriului corp, care părea să nu-mi mai aparțină, devenisem extrem de conștientă de tot ce se petrecea în jurul meu. Gemenele se țineau de mână și se jeleau așa de tare, că le dăduseră și mucii. Darius căuta încă prin trusa de prim-ajutor. Stevie Rae mă lovea ușor pe mână și încerca - în zadar - să nu plângă. Heath îmi șoptea frânturi stupide de replici din Titanic, cu alte cuvinte, toată lumea îmi acorda atenție, mai puțin Kramisha. Ea se uita hămesită la Heath. Atunci mi s-a aprins beculețul și am încercat din răspuț să redevin stăpână pe corpul meu. Trebuia să-l avertizez pe Heath să fie atent. Trebuia să-i spun să plece înainte să i se întâmple ceva

rău.

— Heath, am reușit să șoptesc.

— Sunt aici, iubito. Nu plec nicăieri.

Am dat ochii peste cap în mintea mea. Era drăguț Heath cu vorbele astea ale lui pretențioase, dar mi-era teamă ca nu cumva să-l mănânce novicii cu semiluni roșii ai lui Stevie Rae.

— Auzi, tu nu ești puștiul ăla din specia umană care a fost pe-aici mai înainte? Ăla care a venit după Zoey? a spus Kramisha, care se apropiase și mai mult de Heath.

Ochii îi căpătaseră o tentă roșiatică, ceea ce era un ditamai avertismentul. Oare numai eu simțeam o primejdie în felul acela intens în care-l privea?

— Darius! am reușit să icnesc într-un târziu.

Din fericire, războinicul a terminat cu scotocitul prin trusa de prim-ajutor. I-am arătat-o din priviri pe Kramisha, care efectiv saliva holbându-se la Heath și am citit pe fața lui Darius că a înțeles.

— Kramisha. Pleacă de aici. Imediat, a izbucnit Darius.

A ezitat, apoi și-a luat ochii roșii de la Heath și s-a uitat fix la mine.

— Pleacă! am dat din buze.

Nu i s-a schimbat nimic în priviri, dar a încuviințat o dată din cap și a ieșit iute din încăpere.

Chiar atunci, cu un gest brusc, Afrodita a dat la o parte pătura din ușă și și-a făcut solemn apariția. Chiar arăta ca naiba și a început să-și rotească privirile, încruntată, prin încăpere.

— La dracu'! Impregnarea asta e de tot rahatu'! Stevie Rae, n-ai vrea să-ți controlezi sentimentele alea de căcat și să arăți un pic de respect față de ăia care poate încă mai au o mahmureală care i-ar da gata până și pe...

Într-un târziu a reușit să-și limpezească suficient privirea încât să mă vadă. Fața ei, deja trasă și cu ochii înfundați în orbite, a pălit, căpătând o nuanță bolnăvicioasă de alb-spălăcit.

— Zeiță! Zoey! a exclamat și a început să clatine din cap înainte și înapoi, înainte și înapoi în timp ce alerga spre mine. Nu, Zoey. Nu. Eu nu am văzut asta, mi-a spus și părea cu adevărat sinceră. Niciodată nu am văzut chestia asta. Ai fentat prima viziune pe care am avut-o, iar în a doua nu erai tăiată, în următoarea trebuia să te îneci. Nu. Nu e normal!

Am încercat să zic ceva, dar deja îl luase în colimator pe Heath.

— Și tu ce mama dracu' faci aici?

— Eu... eu am venit să văd dacă e bine, a balmăjit Heath, vizibil speriat de atitudinea ei categorică.

Afrodita a clătinat din nou din cap.

— Nu. N-ar trebui să fii aici. Nu e bine. A făcut o pauză și a mijit ochii la Heath. Din cauza ta s-a întâmplat asta, nu?

Am văzut cum lui Heath i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Da, cred că da, a spus el.

Capitolul 13

Damien, Jack și Erik au dat năvală în cameră, iar în urma lor venea Ducesa. Jack s-a uitat la mine, a scos un țipăt de fată și a leșinat. Damien l-a prins la timp, ca să nu cadă și să dea cu capul de podea. L-a întins pe patul lui Stevie Rae în timp ce biata Ducesă, nedumerită, scâncea și se uita cu niște ochi mari și speriați de la Jack la Damien, apoi la mine și apoi din nou la Jack. După aceea, Damien li s-a alăturat celorlalți, inclusiv lui Erik, care se înghesuiau în jurul meu. Darius și-a croit drum prin mulțime, precum un Moise-vampir care desparte o Mare Roșie-novice.

— Trebuie să formeze un cerc și să concentreze asupra lui Zoey puterile tămăduitoare ale elementelor, i-a spus Darius Afroditei.

Aceasta a dat din cap, mi-a atins ușor fruntea, apoi a început să le dea ordine prietenilor mei.

— Gașcă de tocilari! Luați-vă pozițiile. Hai să formăm odată cercul ăsta.

Shaunee și Erin au privit-o cu ochi goi. Cu glasul încărcat de lacrimi, Damien a spus:

— Nu... nu știu încotro e răsăritul.

Stevie Rae mi-a strâns mâna, după care i-a dat drumul.

— Te ajut eu. Știi întotdeauna unde e miazănoapte. Îți arăt eu unde e răsăritul, i-a spus ea lui Damien.

— Formați cercul în jurul mesei, a spus Darius. Și dați-mi cearșaful de pe pat.

Damien a tras cearșaful de pe patul lui Stevie Rae și i l-a dat lui Darius, în timp ce-i șoptea lui Jack, care își revenise din leșin și acum plângea, că o să fie bine.

— Rămâi cu mine, Preoteasă, mi-a spus el, apoi le-a aruncat o privire lui Heath și lui Erik. Vorbiți cu ea, amândoi.

Erik m-a prins de mâna de care mă ținuse și Stevie Rae.

— Sunt aici, Z.

Și-a încrucișat degetele cu ale mele și a continuat:

— Trebuie să rezisti. Avem nevoie de tine.

A făcut o pauză, iar ochii lui frumoși, albaștri mi-au întâlnit privirea.

— Am nevoie de tine. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat mai devreme.

Apoi Heath mi-a luat cealaltă mână, și-a dus-o la buze și a sărutat-o ușor.

— Zo, ți-am spus că n-am mai pus alcool în gură de mai bine de două luni?

Mi se părea ciudat rău să-i am lângă mine pe amândoi. Mă bucuram că nu se mai bat cu pumnii în piept, dar îmi dădeam seama că era posibil să nu fie un lucru prea grozav, pentru că asta însemna că eram rănită și mai grav decât crezusem.

— Nu că e bine? Am terminat-o de tot cu băutura, a spus Heath.

Am încercat să-i zâmbesc. Era bine. Motivul pentru care o rupsesem cu el chiar înainte să fiu însemnată era băutura. Lucrurile scăpaseră cu totul de sub control și...

Darius mi-a luat de pe piept tricoul lui Erik, făcut ghem, mi-a sfâșiat partea de sus a rochiei și am simțit aerul răcoros din tunel pe pielea mea năclăită de sânge.

— Sfântă zeiță, nu! a izbucnit Erik.

— Rahat! a exclamat Heath, clătinând din cap. E de rău. Nimeni nu poate supraviețui cu...

— Nici o ființă umană nu poate supraviețui cu o asemenea rană, dar ea nu este o ființă umană și nu am de gând s-o las să moară, l-a întrerupt Darius pe Heath în timp ce (slavă Domnului!), îmi acoperea sânii goi cu cearșaful.

Am făcut greșeala să-mi cobor privirea. Poate c-a fost mai bine că n-am avut energia necesară ca să țip. Aveam o tăietură prelungă care pornea de la umărul stâng, îmi străbătea pieptul, cobora la câțiva centimetri deasupra sânilor și îmi cresta pielea de pe umărul drept. Tăietura era adâncă și cu margini neregulate, care atârnavu nefiresc, căscate, și lăsau la vedere mușchi, grăsime și straturi de piele cât nu văzusem în toată viața mea. De pe toată lungimea rănii se prelingea sânge, dar nu atât de mult pe cât mă așteptam. Oare era din cauză că-l pierdusem deja aproape pe tot? Ce porcărie! Probabil că așa era! Am început să gâfâi, cuprinsă de panică.

— Zoey, uită-te la mine, a spus Erik.

Pe când continuam să mă uit în jos la rana pe care Darius presa niște pansamente groase, Erik m-a prins delicat de bărbie și mi-a ridicat capul, forțându-mă să-i privesc.

— O să te faci bine. Trebuie să te faci bine.

— Da, Zo. Numai nu te uita la ea, a spus Heath. Mai știi, cum îmi spuneai tu când mă accidentam la fotbal? „Nu te uita și n-o să te mai doară așa de rău“.

Erik mi-a dat drumul la bărbie și am reușit să dau din cap. Dacă aș fi putut să vorbesc, le-aș fi spus amândurora că nici prin gând nu-mi trecea să mă mai uit vreodată la ea. Deja mă băgase bine de tot în sperieți, nu simțeam nevoia de încă o porție.

— Formați cercul, le-a ordonat Darius.

— Suntem gata, a răspuns Damien.

Mi-am aruncat privirea înapoi, evitând categoric să mă mai uit la mine încă o dată, și i-am văzut pe Damien, pe Stevie Rae și pe gemene la locurile lor în cercul format în jurul nostru.

— Atunci, dați-i drumul! a izbucnit Darius.

A urmat o pauză, apoi Erin a intervenit și ea.

— Bine, dar Zoey formează întotdeauna cercul. Noi nu am făcut-o niciodată.

— Îl formez eu, a spus Afrodita, după care a intrat în cerc și a pornit-o spre Damien.

Acesta i-a aruncat o privire în care până și eu am citit îndoiala.

— Nu trebuie să fii novice sau vampir ca să formezi un cerc. Trebuie doar să fii atașat de Nyx. Iar eu sunt atașată de Nyx, a spus ea cu tărie. Dar am nevoie să mă susțineți. Pot conta pe voi?

Damien a făcut o pauză și m-a privit lung. Cu un efort care a părut să mă sleiască de ultimele puteri, am încuviințat din cap. Mi-a zâmbit și a dat și el din cap.

— Eu te susțin, i-a spus Damien Afroditei.

Afrodita și-a mutat privirea de la el la gemene.

— Și noi te susținem, a vorbit Erin pentru amândouă.

Într-un final, s-a întors spre Stevie Rae, care s-a șters la ochi, mi-a adresat un zâmbet larg, plin de încredere, apoi i-a spus Afroditei:

— Mie mi-ai salvat viața de două ori. Am încredere că poți face același lucru și pentru Zoey.

Am văzut-o pe Afrodita cum se aprinde la față, cum își înalță bărbia și își scoate pieptul înainte și am înțeles că, pentru prima oară, se simțea și ea parte dintr-un grup.

— Bun, hai să-i dăm drumul, a spus Afrodita. Este cel dintâi element, cel pe care îl îmbrățișăm de la prima răsufare și până la ultima. Invoc vântul în cerc!

Cum era de așteptat, am văzut cum o briză stârnită brusc a început să se joace prin părul Afroditei și al lui Damien și, vădit ușurată, a pornit în cerc, în sensul acelor de ceasornic spre Shaunee.

Apoi n-am mai fost atentă sau, mai exact, atenția mi s-a redus, căci totul căpătase o tentă de cenușiu și începusem să văd ca printr-un tunel.

— Zoey, mai ești alături de noi? m-a întrebat Darius pe când îmi tampona pieptul cu și mai mult pansament.

Nu puteam să-i răspund. Îmi simțeam capul foarte ușor, dar restul corpului era incredibil de greu, de-ai fi zis că un cretin și-a parcat camionul peste mine.

— Z? mă striga Erik. Z, uită-te la mine!

— Zoey! Iubito, a rostit și Heath, gata-gata să izbucnească din nou în plâns.

Chiar voiam să le spun ceva ca să le dau curaj, dar pur și simplu nu reușeam. Nu mai eram capabilă să-mi pun organismul în mișcare. Mă simțeam ca și cum aș fi devenit un spectator distant la jocul care se desfășura în jurul meu. Puteam să privesc, dar nu să și iau parte.

— Toate elementele au fost invocate, mai puțin spiritul, a spus Afrodita, aflată chiar lângă Darius. Asta e elementul pe care îl întrușipează întotdeauna Zoey și mi se pare ciudat să-l invoc eu în locul ei.

— Invocă-l, a spus Darius, apoi și-a luat privirea de la mine și și-a rotit-o prin cerc, la prietenii mei. Concentrați întreaga forță a elementelor asupra lui Zoey. Gândiți-vă că o umpleți de putere, căldură și viață.

Ca prin vis am auzit-o pe Afrodita invocând spiritul, deși nu am simțit energia pe care mi-o dădea întotdeauna prezența lui. Am simțit pentru scurt timp o căldură îndepărtată și, preț de o clipă, mi s-a părut că surprind un miros de ploaie și de iarbă cosită, dar senzația aceea s-a dus repede, înăbușită de cenușiul care îmi întuneca tot mai mult vederea.

— Tu ești ființa umană de care a fost Zoey Impregnată? i s-a adresat Darius lui Heath.

Ascultam, dar nu reușeam să dau prea mare importanță vorbelor lor.

— Da, a răspuns Heath.

Bine. Sângele tău va fi mult mai bun pentru ea decât cel al Afroditei.

— De când n-am mai auzit așa o veste bună..., a mormăit Afrodita, frecându-se la ochi cu dosul palmei.

— Vrei să o lași pe Zoey să bea din tine?

— Sigur! a spus Heath. Spune-mi numai ce trebuie să fac.

Stai aici și ține-i capul la tine în poală. Apoi dă-mi brațul, a spus Darius lui Heath.

Heath s-a așezat pe capătul mesei și, cu ajutorul lui Erik și al lui Darius, mi-a pus capul pe coapsa lui caldă, ca o pernă vie. Heath a întins brațul, iar Darius a apucat cu putere. Aveam mintea

prea tulbure ca să-mi dau seama ce făceau, până când Darius s-a întins înapoi și a scos briceagul cu foarfecă/cuțit/tirbușon din trusa de prim-jutor, a desfăcut un pic cuțitul și a apăsat lama pe pielea moale de pe interiorul antebrațului muscular al lui Heath.

Aroma sângelui lui m-a împresurat ca o ceață îmbietoare.

— Lipește-i gura de rană, a spus Darius. Dă-i să bea.

— Haide, iubito. Bea un pic, o să te simți mai bine.

OK, rațional vorbind, știam că Erik stătea chiar lângă mine și se uita, împreună cu toți ceilalți prieteni ai mei. În condiții normale nu aș fi făcut niciodată ce-am făcut atunci, indiferent cât de delicios, de fantastic și de tentant ar fi mirosit sângele lui Heath. Dar în momentul acela, condițiile nu erau nici pe departe cele normale. Așa că atunci când Heath și-a apăsat brațul însângerat de buzele mele, am deschis gura, mi-am afundat dinții în el și am început să beau.

Heath a gemut, m-a cuprins și cu celălalt braț și și-a afundat fața în părul meu în timp ce eu beam din el. Lumea a părut să dispară și nu mai eram decât eu și Heath, iar sângele lui îmi exploda în corp. Cu prima înghițitură, am simțit în piept cum îmi recapăt cunoștința și, odată cu asta, o durere atât de intensă încât mi-aș fi smuls gura de pe pielea lui dacă nu m-ar fi ținut și mai tare și nu mi-ar fi șoptit la ureche:

— Nu! Nu poți să te oprești. Dacă eu suport, suportă și tu, Zo.

Vedeți voi, știam că nu îi provocam doar o plăcere intensă, așa cum simțeau atât victima, cât și vampirul, când acesta din urmă se hrănea. În plus ne și Impregnaserăm instantaneu, din nou. Chiar și în starea proastă în care mă aflam, îmi dădeam seama de asta. Mă copleșise nu numai gustul sângelui lui Heath, ci și conștiința întregii lui ființe și ne-am legat prin țesătura magică a nevoii și a atracției dintre un om și un vampir, prin unicul și străvechiul veșmânt al Impregnării. Dar nu beam doar din el, ci mă hrăneam cu o frenezie specifică instinctului de supraviețuire, iar prin legătura noastră, Heath îmi simțea durerea, frica și nevoia, toate lucrurile la care nu mai reacționasem când trupul îmi fusese atât de aproape de marginea prăpastiei. Sângele lui remediase însă situația. Mă revitalizase și mă smulsese astfel din starea letală de șoc, aruncându-mă în brațele durerii sfâșietoare și redându-mi conștiința faptului că mă aflam în pragul morții.

Am scâncit în timp ce încă îi sugream sângele, dar mă simțeam îngrozitor știind prin ce-l făceam să treacă.

Desigur, și el știa ce simțeam eu și cât de rău îmi părea că îl fac să sufere.

— Nu-i nimic, iubito. Nu-i nimic. Serios, nu e chiar așa de rău, mi-a șoptit la ureche, strângând din dinți, de durere și dorință deopotrivă.

Nu știu cât timp a trecut până să-mi dau seama că, deși tăietura de pe piept dorea înfiorător, trupul mi-era cald și simțeam mângâierea unei brize delicate, cu aromă de ploaie de primăvară și de pajiște presărată cu fân proaspăt. Și spiritul mi se învigorase și știam că sângele lui Heath îmi dăduse suficientă energie încât să pot accepta forța tămăduitoare a elementelor, care îmi alinau sufletul și trupul.

Cam în același timp am realizat că Heath nu mai vorbea cu mine. Am deschis ochii și mi-am înălțat privirea. Stătea oarecum prăvălit deasupra mea, dar Darius îl ținea drept, de umeri, cu o mână de fier. Avea ochii închiși și era palid la față.

Mi-am smuls imediat gura de pe brațul lui.

— Heath!

Oare îl omorâsem? Cuprinsă de panică, am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar durerea care mi-a străfulgerat corpul m-a oprit.

— Ființa umană nu a pățit nimic, Preoteasă, m-a liniștit Darius. Închide-i rana de pe braț ca să nu mai piardă sânge.

Mi-am trecut automat limba peste crestătura fină de pe brațul lui Heath și peste rana mai mare pe care i-o făcusem când îl mușcasem și mă gândeam: „Vindecă-te... nu mai sângera“, iar de data asta, când i-am dat drumul, am văzut că nici rana de cuțit și nici urmele lăsate de dinții mei nu mai sângerau absolut deloc.

— Poți să închizi cercul, i-a spus Darius Afroditei, care mă privea cu o curiozitate nedisimulată.

Vezi - îmi venea să-i spun -, sunt mai multe feluri de Impregnare. Ce e între mine și Heath nu are

nimic de-a face cu ce s-a petrecut între tine și Stevie Rae. Dar nu reușeam să-mi adun forțele ca să rostesc cuvintele astea. De fapt, nu-mi doream să am de-a face cu catalionul de întrebări pe care sigur le avea pentru mine. Apoi, înainte să se întoarcă spre Stevie Rae ca să înceapă să le mulțmească elementelor și apoi să le lase să plece, am văzut-o pe Afrodita aruncându-i lui Darius un zâmbet sexy, încărcat de promisiuni, ocazie cu care mi-am amintit că prima mea Impregnare cu Heath se destrămasese când mă culcasem cu Loren. Am înțeles atunci că Darius era cel care urma să-i răspundă la întrebări. După zâmbetul tainic pe care i l-a adresat la rândul lui, am presupus că lui avea să-i placă să răspundă la genul ăsta de întrebări muuult mai mult decât mie.

Îhh, ce scârboșenie.

În timp ce Afrodita închidea cercul, cu un zâmbet până la urechi, Darius s-a întors din nou spre mine și spre Heath.

— Erik, ajută-mă să-i duc în pat, a spus Darius.

Erik mi-a ridicat capul din poala lui Heath, cu un aer împietrit. El și cu Darius l-au dus în patul aflat în apropiere și i-au întins trupul inert pe locul eliberat atât de curând de Jack, care privea cu ochi mari întreaga scenă, dintr-un colț al încăperii, în timp ce o mângâia întruna, neliniștit, pe Ducesă.

— Du-te repede să aduci ceva de mâncare și de băut. A, și mai adu și niște vin din ăla de la Venus, i-a spus Darius lui Jack. Dar zi-le novicilor cu semiluni roșii să stea deoparte, a adăugat, înainte ca Jack să dea din cap aprobator și să-și ia tălpășița, urmat de Ducesă.

— N-o să-l atace pe Heath, a spus Stevie Rae.

A venit la mine și m-a prins de mână.

— Mai ales acum că s-a Impregnat din nou de Zoey și sângele lui miroase ciudat.

— N-am timp în momentul de față să verific dacă o s-o facă sau nu, a spus Darius.

S-a apropiat de pat și a început să-mi inspecteze din nou rana.

— Bravo. S-a oprit cu totul din sângerare.

— Am să te cred pe cuvânt. Nu vreau să mă uit iarăși.

Eram al naibii de încântată că-mi recăpătasem glasul, deși suna slab și tremurător.

— Mersi pentru cerc, copii, le-am spus prietenilor mei, care mi-au zâmbit larg și au început să pregătească masa.

— Nu! a exclamat Darius, cu mâna întinsă, curmându-le entuziasmul. Am nevoie de spațiu ca să lucrez. Afrodita, caută în trusă niște bandaje în formă de fluture și adu-mi-le.

— Gata, nu mai sunt pe moarte? l-am întrebat pe războinic.

Darius și-a ridicat privirea de la rana mea, m-a privit drept în ochi și am citit pe fața lui o ușurare care îmi spunea că într-adevăr fusesem cât pe ce să dau colțu'.

— Nu mai ești pe moarte.

A făcut o pauză, evident dornic să mai spună ceva.

— Dar? l-am îndemnat.

— Niciun „dar“, s-a repezit Stevie Rae. Nu mai ești pe moarte, și cu asta, basta.

Nu mi-am ferit privirea de Darius, care, într-un final, mi-a răspuns.

— Dar ai nevoie de mai mult ajutor decât îți pot oferi eu ca să te refaci complet.

— Ce vrei să spui cu „mai mult ajutor“? a întrebat Afrodita pe când se apropia de Darius, cu niște plasturi ciudați strânși în pumn.

Darius a oftat și a început să explice:

— Rana lui Zoey e gravă. Sângele ființei umane i-a salvat viața, înlocuindu-i sângele pe care l-a pierdut și dându-i destulă forță încât să poată accepta energia elementelor, dar nici măcar Zoey nu se poate recupera singură după o rană atât de gravă. E totuși doar o novice, deși, chiar dacă ar fi un vampir pe deplin Transformat, tot i-ar fi greu să-și revină.

— Da, dar acum arată mai bine și vorbește cu noi, a spus Damien.

— Exact, acum nu mă mai simt de parcă aș fi pe altă lume, am spus.

Darius a dat din cap.

— Toate astea sunt semne bune, dar adevărul e că ai nevoie de multe puncte de sutură pentru ca rana să se poată închide și vindeca.

— Și ăștia? a întrebat Afrodita și a ridicat plasturii în formă de fluture. Mă gândeam că de-aia ai nevoie de ei.

— Bandajele sunt doar temporare. Are nevoie de sutură.

— Păi coase-mă tu.

Am încercat să par cât mai curajoasă cu puțință, deși numai gândul că Darius ar putea să-mi coasă carnea mă făcea să vărs sau să plâng, sau și una, și alta.

— Nu e ață chirurgicală în trusă, a spus Darius.

— Și nu putem să facem rost? a întrebat Erik.

Am remarcat că, în timp ce vorbea, se uita oriunde altundeva, mai puțin la mine.

— Aș putea lua camioneta lui Heath până la farmacia spitalului St. John, iar Stevie Rae ar putea să-i controleze mintea unui medic de acolo. Aducem ce-ți trebuie și apoi tu o coși.

— Da, se face. Pot chiar să iau un doctor și să-l aduc aici, apoi îl ducem înapoi și îi șterg memoria, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, e foarte drăguț din partea ta, am interveit, tulburată că vorbea despre ceva ce suna a răpire și a spălare de creier. Dar nu cred că-i o idee prea bună.

— Nu e chiar așa de simplu de rezolvat, oricum, a spus Darius.

— Atunci explică pe înțelesul nostru, a zis Heath, sprijinit în coate și arătând ca naiba, deși îmi zâmbea dulce.

— Zoey are nevoie de ceva mai mult decât de îngrijiri medicale. Trebuie să fie în preajma unor vampiri adulți, pentru ca rănilile să nu devină fatale.

— Stai un pic. Parcă spuneai că nu mai sunt pe moarte, i-am amintit eu.

— Nu mai ești pe moarte din cauza răniilor ășteia, dar dacă n-ai să te afli în mijlocul unor vampiri, și nu mă refer aici doar la doi-trei, rănilile de pe corp o să-ți consume toate rezervele de energie și vei începe să respingi Transformarea.

Darius a făcut o pauză, dându-ne răgaz să medităm la spusele sale.

— Din pricina asta, vei muri. Posibil să te întorci printre noi, asemenea lui Stevie Rae și a celorlalți novici cu semiluni roșii, clar la fel de bine se poate să nu te mai întorci.

— Sau poate te întorci ca tâmpitul ăla de Stark, sub forma unui dobitoc nebun care ne sare la beregată, a intervenit Afrodita.

— Deci nu avem de ales, a conchis Darius. Trebuie să te ducem în Casa Noptii.

Fir-ar! am spus.

Capitolul 14

— Bine, dar nu se poate întoarce! Kalona e acolo! a exclamat Erin.

— Ca să nu mai vorbim de Imitatorii de Corbi, a adăugat Shaunee.

— Să nu uităm că unul dintre ei i-a făcut asta, a intervenit și Erik. Nu-i așa, Heath?

— Da, creatura aia era scârboasă rău, a explicat Heath.

Sorbea cola dintr-o cutie pe care i-o dăduse Jack și se îndopa cu snacksuri. Mă bucuram să văd că arată mult mai bine și că începe să semene din nou cu Heath așa cum îl știam eu, ceea ce demonstrează că snacksurile și cola chiar constituie o alimentație sănătoasă.

— Atunci o vor ataca din nou așa că, dacă o ducem acolo, asta nu înseamnă c-o salvăm, ci doar că le dăm ocazia s-o omoare în sfârșit, a spus Erik.

— Sau poate că nu, am fost nevoită să recunosc. Imitatorul de Corbi nu m-a atacat pe mine sau cel puțin nu intenționat, îl ataca pe Heath, iar eu m-am băgat între ei, am spus și i-am zâmbit lui Heath, în chip de scuză. De fapt, s-a speriat când m-a rănit.

— Pentru că a spus că tatăl lui te căuta, a adăugat Heath. Îmi aduc aminte. Chiar s-a speriat după ce te-a rănit. Zoey, iubito, îmi pare rău că era să mori din cauza mea.

— Ha, ce-am zis eu? s-a răstit Afrodita la Heath. Totul e din vina ta! N-ar fi trebuit să stai aici!

— Măiculiță, Afrodita, ia-ți o pauză, am spus.

Am vrut să întind mâinile ca să-i fac semn să se calmeze, dar Darius m-a fulgerat cu o privire

care m-a ținut în loc. În plus de asta, mă durea ori de câte ori mă mișcăm prea mult.

Așa că m-am mulțumit doar cu vorbele, fără gesturi, chestie care mi se părea cam ciudată.

— L-ai mai acuzat pe Heath și înainte. Și ce rezolvi cu asta?

S-a uitat la mine și jur că a părut jenată. Afrodita chiar a părut jenată.

M-am încruntat la ea.

— Afrodita, care-i faza?

Văzând că tace, Stevie Rae a oftat și a spus:

— Păi ea cică e fata cu viziunile, aia care le știe pe toate, dar de data asta a fost în ceață.

— Nu-mi mai intra tu așa în minte! a strigat Afrodita la Stevie Rae.

— Atunci răspunde-i fetei la întrebare. Se simte prea rău ca să stea să-ți smulgă vorbele cu cleștele, a replicat Stevie Rae.

Afrodita i-a întors spatele lui Stevie Rae.

— Faza e că mă așteptam să aflu și eu dinainte dacă urma să mori, atâta tot.

— Poftim? am întrebat, în numele tuturor care o priveam întrebători.

A dat ochii peste cap și a început să explice:

— Aaalo! Am avut două viziuni în care mureai, deci e logic să presupun că, dacă erai iarăși în pericol de moarte, aveam să aflu și eu ceva despre chestia asta, atâta tot. Dar Nyx nu mi-a dat și mie nici o viziune de informare. Așa c-am presupus că fotbalistul ăsta mi-a stricat mie ploile, pentru că zeița nu se aștepta să-și bage el nasul unde nu-i fierbe oala. S-a încruntat la Heath și a clătinat dezgustată din cap. În fond ce naiba ai? Ești bolnav la cap? Nu ți-a ajuns că era gata să dai colțu' aici?

— Ba da, dar Zo m-a salvat, așa că mi-am închipuit că o s-o facă iarăși pe supereroina dacă se împute treaba și o să fie bine, s-a explicat Heath.

Apoi i s-a schimbat expresia simpatică, de prostuț, și a căpătat aerul unui copil amărât că nimeni nu-i serbează și lui ziua de naștere.

— Dar nu m-am gândit că Zoey ar putea să moară din cauza mea.

— Și mai zice lumea că fotbaliștii nu sunt niște genii. De unde au mai scos-o și p-asta? a spus Afrodita, sarcastică.

— Gata, ajunge, am intervenit. Heath, nu era să mor din cauza ta, ci din cauza tâmpitului ăluia de Imitator de Corbi. Crezi că aș fi acceptat asta de bunăvoie? Nici de-a naibii!

— Da, da' eu..., a dat să spună.

— Heath, i-am tăiat-o eu. Dacă nu veneai tu, până la urmă tot aș fi scos capul la suprafață. Scârboșenia aia de om-pasăre a spus că mă căutau, ceea ce înseamnă că, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi dat de mine și ar fi trebuit să mă lupt cu ei. Și cu asta, basta! Și Afrodita, faptul că ai viziuni nu înseamnă că le știi pe toate. Uneori se întâmplă lucruri pe care nici măcar tu nu le poți prevedea. Obişnuiește-te cu gândul ăsta și nu mai fi așa de rea. În plus, nu e vorba doar de Imitatorii de Corbi. Înainte să mă atace, semăna cu Neferet, am spus într-un suflet.

— Poftim? a întrebat Damien. Cum se poate să arate ca Neferet?

— Habar n-am, dar jur că, atunci când m-am uitat în sus, era ea și mi-a zâmbit ciudat. Am clipit și a dispărut, iar în locul ei a apărut un Imitator de Corbi. E tot ce știu.

Eram conștientă că mai trebuia să-mi amintesc ceva în legătură cu ce se întâmplase, dar durerea îmi încețoșa mintea și m-am prăbușit, epuizată.

— Trebuie s-o ducem înapoi în Casa Noptii, a spus Darius.

— Și să i-o dăm plocon lui Neferet? Nu pare o idee prea deșteaptă, a spus Heath.

— Indiferent de situație, trebuie s-o ducem acolo.

Mi-am înălțat privirea spre Darius.

— Nu există nici o altă posibilitate?

— Nu și dacă vrei să trăiești.

— Atunci Zoey trebuie să se întoarcă la școală, a conchis Damien.

— Minunat! Așa o să le cadă direct în brațe Imitatorilor de Corbi și lui Neferet! a urlat Afrodita.

M-am uitat la ea și am văzut, dincolo de zidul de răutate pe care îl ațuia, grija sinceră care o încerca. De fapt, îi era frică și nu puteam s-o condamn. Și mie îmi era frică, și pentru mine, și pentru

prietenii mei. Ce naiba, de fapt îmi era frică pentru toată lumea asta nenorocită.

— Vor să fiu acolo, dar mă vor vie, am spus pe un ton solemn. Asta înseamnă că, înainte de orice altceva, vor avea grijă să mă vindec.

— Mai știi că tămăduitoarea Casei Noptii e Neferet? a întrebat Damien.

— Normal că mai știu, am răspuns, iritată. Sper doar că mai tare mă dorește Kalona vie decât Neferet moartă.

— Dar dacă îți face ceva nasol după ce te vindecă? a întrebat Afrodita.

— Atunci va trebui să veniți voi și să mă scoateți de acolo, am spus.

— Aăă, Zoey, a spus Damien. Vorbești de parcă ai crede c-o să te duci singură acolo. Ei bine, nu.

— Nici gând, a spus Erin.

— Nu te scăpăm din ochi, a întărit Shaunee.

— Unde mergi tu, hop și noi, a adăugat Jack.

— Exact. Suntem o gașcă, a intervenit și Stevie Rae. — Adu-ți aminte că singura chestie repetată în ambele viziuni ale Afroditei în care tu mureai era faptul că tu erai singură. Așa că nu te lăsăm singură.

Glasul lui Erik a sfâșiat aerul dintre noi.

— Nu putem să mergem toți cu ea.

— Uite, Erik, a spus Afrodita pe un ton batjocoritor. Am înțeles cu toții că ești gelos și deloc încântat, probabil, că prietena ta i-a supt sângele altuia, dar va trebui să înveți să accepți.

Erik a ignorat-o complet. În schimb mi-a căutat privirea și am văzut că își scosese iarăși din joben un personaj cu totul necunoscut. L-am cercetat cu atenție, dar nu am văzut nimic care să-mi amintească de tipul care mă dorise atât de tare încât aproape că mă speriasc cu pasiunea lui. Nu vedeam nici măcar semne ale neanderthalianului posesiv, gata să-l ia la șuturi pe Heath și să facă pe șeful cu mine. Reușea să scoată cu atâta ușurință la vedere toate versiunile astea ale lui și ale sentimentelor care îl încercau, încât începeam să mă întreb cine naiba era, de fapt, Erik.

— Stevie Rae nu poate să meargă cu tine. Dacă vine și ea, cine mai rămâne aici să-i controleze pe novicii cu semiluni roșii? Și nici Afrodita. Este doar o ființă umană și, oricât mi-aș dori s-o mănânce cineva, îmi închipui că tu și cu Nyx vreți s-o mai aveți prin preajmă.

— Înainte să mai scoată un sunet, te anunț că eu merg cu tine indiferent de situație, mi-a spus Heath.

Erik nici măcar n-a clipit.

— Mda. Și o să-ți iei șuturi în fundul ăla al tău uman, poate chiar o să mori, încă și mai repede decât Afrodita. Pe lângă asta, probabil că o să moară și Zoey, de data asta pe bune. Zoey trebuie să se întoarcă, pentru că altfel moare. Darius e singurul care ar trebui să meargă cu ea. Toți ceilalți își asumă un mare risc, pentru că sigur vor fi luați prizonieri în Casa Noptii, poate chiar omorâți.

Ca de obicei, încăperea a explodat când prietenii mei și-au împroșcat opiniile nu tocmai pozitive cu privire la atitudinea insensibilă a lui Erik.

— Fraților... fraților..., am încercat să-i acopăr, dar nu aveam forța necesară.

— Liniște, a ordonat Darius și atunci, în sfârșit, au tăcut cu toții.

— Mersi, i-am spus, apoi mi-am privit prietenii. Cred că Erik are dreptate. Oricine merge înapoi cu mine își asumă un risc, iar eu nu vreau să vă pierd.

— Da' voi cinci nu aveți mai multă putere când sunteți împreună? a întrebat Heath.

— Ba da, a răspuns Damien.

Heath a dat din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Deci n-ar trebui să meargă cu Zoey ăia care au chestia aia cu elementele?

— O afinitate față de un element, a explicat Damien. Așa se numește. Și sunt de acord cu Heath, cercul ar trebui să fie complet.

— Nu se poate, a spus Darius. Stevie Rae trebuie să stea aici cu novicii cu semiluni roșii. În cazul în care e reținută cu forța în campus sau și mai rău, omorâtă, nu putem ști dacă faptul că Erik e vampir Transformat va fi suficient ca ei să fie ținuti sub control. În cazul în care doar eu și Zoey am remarcat, dați-mi voie să vă spun tuturor că pentru Kramisha nu-i prea ușor să se controleze în

preajma lui Heath. Consecințele absenței lui Stevie Rae ar putea fi dezastruoase. Așa că cercul nu poate fi complet.

— Stai un pic. Poate că există o cale, a spus Afrodita.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Eu nu mai pot reprezenta pământul. Afinitatea asta i-a fost dată înapoi lui Stevie Rae când s-a Transformat și, când am încercat eu să-l invoc, elementul s-a supărat și a dat cu mine de pământ.

Am încuviințat din cap, amintindu-mi cât de supărată fusese Afrodita, căci crezuse că Nyx o părăsise, lucru care nu era adevărat. Totuși, fata asta categoric nu mai putea invoca pământul.

— Dar Zoey poate invoca pământul, așa cum poate invoca oricare dintre cele cinci elemente, a continuat Afrodita. Corect?

Am dat din nou din cap.

— Corect.

— Iar eu tocmai am invocat spiritul fără nici o problemă. Așa că ce-ar fi să schimbăm pozițiile? Zoey să reprezinte pământul, iar eu să invoc spiritul. Adineauri a mers. Atâta timp cât Zoey e prin preajmă ca să-i dea un brânci spiritului spre mine, nu văd de ce n-ar da rezultate și a doua oară.

— Are dreptate. În felul ăsta, cercul e complet fără mine, a spus Stevie Rae. Oricât aș vrea să merg cu voi, Darius are dreptate. Nu vreau să risc să nu mă mai pot întoarce aici, la novicii mei.

— Uitați un alt motiv pentru care nu puteți merge și ceilalți cu Zoey, a spus Darius. Neferet vă poate citi gândurile. Posibil chiar și Kalona. Asta înseamnă că tot ce știți voi despre novicii cu semiluni roșii și despre adăpostul ăsta vor afla și ei.

— Ăăă, auziți? Am o idee, a spus Heath. Mă rog, nu știu eu prea multe despre chestia asta, așa că poate mă înșel, dar nu puteți să vă folosiți fiecare de un element ca să, știu și eu, să vă ridicați un fel de baraj în jurul minților?

Am clipit uimită spre Heath și apoi am zâmbit larg.

— Se poate să ai dreptate. Ce crezi, Damien?

Damien părea entuziasmat.

— Cred că am fost niște idioți că nu ne-am gândit chiar noi la asta, a spus el și i-a zâmbit lui Heath. Bravo!

Heath a ridicat din umeri, cu un aer adorabil.

— Nu-i mare chestie. Uneori e nevoie de cineva din afară ca să se prindă de anumite lucruri.

— Chiar crezi că ar putea merge? a întrebat Darius.

— Ar trebui, i-a răspuns Damien. Sau cel puțin ar trebui să meargă în cazul acelorora dintre noi care chiar au o afinitate față de un element. Gemenele și cu mine ne-am mai invocat elementele ca să ne protejeze. Nu ar trebui să fie greu să le cerem să ne pună o barieră în jurul minții. A ezitat și s-a uitat la Afrodita. Dar tu poți? Tu nu ai o afinitate față de spirit, nu? Nu vreau să fiu rău, dar doar pentru că reușești să stai în locul lui Zoey în cerc și să invoci elementul, asta nu înseamnă că poți să invoci spiritul fără ajutor.

— Nu trebuie să invoc spiritul ca să-mi protejez mintea, a spus Afrodita. Neferet nu poate să-mi citească gândurile din ziua în care am fost însemnată, la fel cum nu poate să i le citească nici pe ale lui Zoey. Și trebuie să vă spun că mi se cam ia să vă tot luați de mine pentru că am redevenit umană!

— Bine, ai dreptate la faza cu cititul gândurilor. Scuze, a spus Damien. Dar eu cred că ar trebui să știm sigur dacă spiritul o să dea rezultate în cazul Afroditei, înainte să facem vreo tâmpenie în Casa Noptii.

— Așa e, Afrodita, a spus Jack. Nu te judecăm pentru că ești umană, pur și simplu trebuie să știm dacă merge la tine faza cu spiritul.

Deodată m-a trăsni un gând.

— Nu contează dacă Afrodita poate invoca spiritul în afara unui cerc, pentru că pot eu. Spiritule, am rostit încet, vino la mine. Am invocat elementul cu ușurința cu care respir și am simțit minunata-i prezență. Acum du-te la Afrodita, protejeaz-o și slujește-o, am spus și am pocnit ușor din degete spre ea. Am simțit cum spiritul se îndepărtează de mine.

O clipă mai târziu, ochii mari și albaștri ai Afroditei s-au căscat și a zâmbit.

— Hei! Merge, a spus ea.

— Cât poți să-l ții în felul ăsta? m-a întrebat Erik.

Iritată de totala lipsă de emoție din glasul lui, am izbucnit:

— Atâta timp cât e nevoie.

— Deci, cercul rămâne intact, a spus Damien.

— Da, mergem cu toții înapoi la școală cu Z, a exclamat Erin.

— Împreună, toți cinci, a intervenit și Shaunee.

— Mă simt ca un fraier din ăla de mușchetar, a spus Afrodita, dar zâmbea.

— Atunci ne-am înțeles, a conchis Darius. Mergeți voi cinci și cu mine. Stevie Rae, Erik, Jack și Heath, voi rămâneți aici.

— Ba nu, el nu rămâne aici, a spus Erik, arătând și el, în sfârșit, că are niște sentimente.

— Frate, pe tine nu te-a întrebat nimeni. Și așa nu rămân aici, mă duc cu Zoey.

— Nu poți, Heath. E prea periculos, am spus.

— Dacă Afrodita e umană și ea poate să meargă, atunci pot și eu, s-a încăpățânat el.

— Măi fotbalist cu călți în loc de creier, în primul rând, oi fi eu umană, dar sunt deosebită, așa că de-aia mă duc. În al doilea rând, nu poți să mergi pentru că se pot folosi de tine ca să-i facă rău lui Zoey. Iar te-ai împregnat de ea și dacă îți fac ție ceva, îi fac și lui Zoey. Așa că bagă-ți mințile în cap și mișcă-ți fundul ăla înapoi în suburbii.

— A, nu mă gândisem la asta, a spus Heath.

— Trebuie să te duci acasă, Heath. Vorbim mai târziu, după ce se liniștesc apele.

— N-ar trebui să stau aici ca să fiu aproape de tine? Ca să mă găsești repede dacă ai nevoie de mine?

Voiam să accept, deși Erik mă privea cu o figură de înmormântare și mai știam și că cel mai bine pentru Heath era să nu ne mai vedem niciodată. Împregnarea noastră era incredibil de puternică, mai puternică decât prima oară. Îl simțeam atât de aproape și de dulce, atât de familiar, și, cu toate că știam că nu era bine și că nu trebuia să fie așa, voiam să-l țin prin preajmă. Apoi mi-am adus însă aminte cum îl privise Kramisha, ca și când ar fi vrut să se înfrupte din el. Știam că sângele lui i-ar fi părut ciudat oricărui alt novice sau vampir din cauza Împregnării noastre, dar nu puteam fi sigură că nu ar vrea, chiar și așa, o mostră. Numai gândul că altcineva ar putea bea din sângele lui Heath mă scotea rău de tot din sărite.

— Nu, Heath, am insistat. Trebuie să te duci acasă. Aici nu ești în siguranță.

— Nu-mi pasă dacă sunt sau nu în siguranță. Vreau să fiu cu tine, a spus Heath.

— Știu, dar mie îmi pasă. Așa că du-te acasă. Te sun de îndată ce pot.

— Bine, dar vin înapoi în secunda în care suni.

Vrei să-l conduc eu? s-a oferit Stevie Rae. Tunelurile sunt chiar haotice dacă nu ești obișnuit cu ele.

„În plus, îi tai macaroana oricărui novice cu semilună roșie căruia i-ar trece prin cap să se înfrupte din el.“ Gândul acesta era prezent acolo, între noi, dar nimeni nu a zis nimic.

— Bine, mersi, Stevie Rae, am spus.

— Erik, ridic-o pe Zoey. Afrodita, termină tu de înfășurat bandajul ăsta elastic în jurul ei. Ar fi bine să ies și eu cu Heath, a spus Darius.

— Imitatorul de Corbi era în copacul de deasupra camionetei lui, agățat de acoperișul gării, i-am zis lui Darius.

— O să am grijă, Preoteasă, a spus Darius. Haide, tinere. Trebuie să te duci acasă.

— Ne întorcem imediat, Z, m-a asigurat Stevie Rae.

În loc să-i urmeze pe Darius și pe Stevie Rae, Heath a venit la mine, mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a zâmbit.

— Ai grijă de tine, Zo, bine?

— Am să încerc. Ai și tu grijă de tine, am spus. Mersi că mi-ai salvat viața, Heath.

— Oricând, Zoey. Și vorbesc serios. Oricând.

Apoi, ca și când am fi fost singuri, nu de față cu prietenii și iubitul meu, care se holbau la noi, Heath s-a aplecat și m-a sărutat. Avea gust de snacksuri, de cola și de... Heath. Printre toate astea, îi

simțeam mirosul, aroma distinctă a sângelui Impregnat doar de mine și, prin urmare, cea mai fascinantă și mai apetisantă din lume.

— Te iubesc, fată, mi-a șoptit și m-a mai sărutat o dată.

În timp ce ieșea, le-a făcut cu mâna prietenilor mei.

— Ne mai vedem.

Nu m-a surprins decât un pic când Jack și Damien i-au spus „la revedere“, iar gemenele i-au trimis bezele. În fond, Heath e un drăguț. Chiar înainte să se aplece pe sub pătura din ușă, a aruncat o privire înapoi la Erik, care stătea lângă mine.

— Auzi mă, dacă Zoey pățește ceva, pe tine te trag la răspundere, a spus, apoi i-a adresat un zâmbet fermecător și ușor strâmb. A, și ce-ar fi să-mi ușurezi munca și să faci pe șmecherul cu Zoey cât timp sunt eu plecat?

Și a ieșit din încăpere, chicotind.

Afrodita a tras un hohot de râs, pe care a încercat să și-l înăbușe într-o tuse prefăcută.

— Să știi că fostul are ceva interesant, a spus Shaunee.

— Da, așa e, geamăno, i-a dat dreptate Erin. Ca să nu mai zic de fundul ăla super din dotare.

— Ce jenant! a exclamat Jack.

Capitolul 15

Gemenele s-au grăbit să îngaiame câteva scuze, aruncându-i priviri vinovate lui Erik, care i-a spus Afroditei cu un aer împietrit:

— Eu o ridic, bandajează-o tu.

— Bine, a încuviințat Afrodita.

Așa că, fără să mă privească în ochi, Erik și-a trecut mâinile pe sub umerii mei și mi-a ridicat ușor toracele de pe masă. În timp ce strângeam din dinți de durere, iar Afrodita mă înfășa cu bandajul elastic, m-am întrebat ce naiba aveam să mă fac eu cu Erik și cu Heath. Se presupunea că Erik și cu mine eram din nou împreună, dar, după scena din subsol, nu mai eram sută la sută sigură că ar trebui să fiu cu el. În fond, spusese că mă iubește, până aici toate bune și frumoase, dar oare asta însemna că avea să devină posesiv și dobitoc? Și, în plus, era relația noastră suficient de puternică încât să reziste încă unei Impregnări cu Heath, mai ales acum când nu mai era doar ceva abstract? Mai puteam fi cu Erik după ce mă văzuse cu Heath?

Mi-am înălțat privirea spre el în timp ce mă ținea cu grijă în brațe. Când mi-a simțit-o, m-a privit și el cu ochii lui albaștri. Nu mai arăta ca o stană de piatră, părea doar trist, foarte, foarte trist. Mai voiam să fiu prietena lui Erik? Cu cât îl priveam mai mult în ochi, cu atât mă gândeam că poate vreau. Și atunci cu Heath cum rămânea? Eram exact în punctul în care fusesem cu ei înainte să-i înșel pe amândoi și să mă las păcălită de Loren, sacrificându-i virginitatea mea.

Fusese un triumphi amoros tare jenant, iar acum era și mai rău. Dar ce naiba aveam să fac? Adevărul e că țineam la amândoi.

Dumnezeule, ce obositor e să fiu în pielea mea.

Când Afrodita a terminat cu bandajatul, Erik i-a cerut lui Jack să-i aducă o pernă de pe pat, după care m-a așezat cu grijă înapoi pe spate și mi-am sprijinit capul și umerii pe perna moale.

— Ar fi bine să vă pregătiți de plecare, le-a spus Erik gemenelor, lui Damien și Afroditei. Pun pariu că Darius va vrea să o ducă imediat pe Zoey înapoi în Casa Noptii.

— Asta înseamnă că trebuie să ne luăm gențile din camera Kramishei, a spus Shaunee.

— Doar nu-ți închipuiai că o să-mi uit geanta Ed Hardy din colecția de iarnă, geamăno, a spus Erin.

— Bineînțeles că nu, geamăno. Spun doar...

Glasurele li s-au pierdut pe când ieșeau în grabă din încăpere.

— Vreau să merg și eu cu tine, a spus Jack, cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Și eu vreau să vii, a spus Damien. Dar e prea periculos. Trebuie să stai aici cu Erik și cu Stevie Rae până știm sigur cu ce avem de-a face.

— Minte mea înțelege, dar inima îmi spune altceva, a explicat Jack și și-a lăsat capul pe umărul lui Damien. Numai că...

Jack a inspirat adânc și apoi a suspinat.

— Ce porcărie că nu pot să vin și eu!

— Noi suntem în tunel, a spus Damien, trecându-și brațul pe după umărul lui Jack. Zi-i lui Darius să strige când e gata.

Apoi Damien l-a scos pe Jack cel suferind din încăpere, iar în urma lor venea, tristă, Ducesa.

— Eu mă duc să-mi caut pisica, a făcut Afrodita. Mă uit să văd dacă dau și de creatura ta roșcată.

— Nu crezi că ar trebui să lăsăm pisicile aici? am întrebat.

Afrodita m-a fixat cu privirea și a ridicat din sprâncenele ei blonde.

— De când poți să le spui pisicilor ce să facă?

Am oftat.

— Așa e. Ar veni după noi, după care s-ar văicări ani de zile că le-am abandonat.

— Spune-i lui Darius că mă întorc, a zis Afrodita și s-a strecurat pe sub pătură.

Rămăsesem singură cu Erik.

— Fără să se uite la mine, mi-a spus, în timp ce se îndrepta spre ușă:

— Mă duc să...

— Erik, nu pleca. Nu putem să stăm un pic de vorbă?

S-a oprit, dar a rămas cu spatele la mine. Avea capul plecat și umerii lăsați. Părea distrus.

— Erik, te rog...

S-a întors și am văzut că ochii îi erau înlăcrimați.

— Sunt atât de ofțicat că nu știu ce naiba să fac! Și lucrul cel mai rău e că asta - s-a oprit și a făcut un gest spre bandajul care îmi ascundea rana de pe piept - e din vina mea.

— Din vina ta?

— Dacă nu m-aș fi purtat ca un cretin gelos în subsol, nu ai fi ieșit cu Heath. Îl trimiteai acasă, dar a trebuit să forțez eu lucrurile și să te énervez și de-aia ai ieșit cu el. Și-a trecut mâna prin părul negru, bogat. Sunt atât de gelos pe Heath! Te cunoaște de când erați copii. Iar eu..., a ezitat și i s-au încleștat maxilarele. Nu voiam să te pierd din nou, așa că m-am purtat ca un dobitoc și nu numai că era gata să mori din cauza asta, dar te-am și pierdut din nou!

Am clipit la el. Deci nu stătuse ca o stană de piatră fiindcă că nu-i păsa sau fiindcă că era supărat pe mine. Își ascunsese sentimentele pentru că își închipuia că toate astea erau din vina lui.

Dumnezeule, habar n-avusesem.

Am întins mâna spre el.

— Erik, vino aici.

A venit la mine și m-a luat de mână.

— M-am purtat ca un dobitoc, a spus.

Așa e. Dar ar fi trebuit să dau dovadă de mai multă înțelepciune și să nu ies cu Heath.

Erik m-a privit îndelung înainte să vorbească.

— Mi-a fost greu să te văd cu el, să te văd bându-i sângele.

— Mi-aș fi dorit să existe o altă cale.

Și chiar îmi doream asta, nu doar pentru că lui Erik îi era greu să ne privească. Îl iubeam pe Heath, dar luasem hotărârea de a renunța definitiv la el, de a nu mă mai Impregna niciodată de el. Știam că cel mai bine pentru amândoi, mai ales pentru Heath, era să-și vadă fiecare de viața lui, și asta și avusesem în plan. Din nefericire, viața mea merge rareori după cum îmi fac eu planul. Am oftat și am încercat să exprim în cuvinte măcar o parte din ceea ce simțeam.

— Nu pot să nu-l iubesc pe Heath. Face parte din viața mea de foarte mult timp, iar acum că ne-am Impregnat din nou, are efectiv ceva din mine, deși nu am vrut să se întâmple asta.

— Nu știu cât pot să-l suport pe prietenul tău din specia umană, a spus Erik.

Am continuat să-l privesc pe Erik în ochi și am fost cât pe ce să spun: „Iar eu nu știu cât pot să-ți mai suport gelozia“, dar eram prea obosită. Am să las asta pentru mai târziu, când o să am mai mult timp și energie să mă gândesc la asemenea lucruri. În loc de asta, am spus doar:

— Nu e prietenul meu. Este omul de care m-am Impregnat. E o mare diferență.

— Consort, a spus Erik, cu amărăciune. Se numește consortul uman al Marii Preotese. Multe au așa ceva. Unele au chiar mai mulți.

Am clipit, surprinsă. Sigur nu ajunsesem la lecția asta de sociologie vampirească. Oare se vorbea despre chestia asta cu consortii în Manualul novicelui? Cred că o să trebuiască să citesc cu mai multă atenție. Îmi aminteam că Darius pomenise ceva cum că era greu pentru un om să aibă o legătură cu o Mare Preoteasă, în ziua în care Heath și cu mine ne despărțiserăm oficial, iar Darius categoric folosisese cuvântul „consort“ când vorbise de ființa umană.

— Hm. Ăăă, asta înseamnă că Marea Preoteasă nu are, ăăă, consort vampir?

— Partener, a spus el încet. Dacă cel de care s-a Impregnat Marea Preoteasă este om, i se spune consort. Dacă este vampir, primește numele de partener al Marii Preotese. Și nu, asta nu înseamnă că nu-i poate avea pe amândoi.

Erau vești bune pentru mine, dar evident că nu și pentru Erik. Cel puțin începeam să cred că mai trecuseră și alte preotese prin stresul ăsta cu iubii. Poate reușeam să citesc ceva pe subiect sau să-l întreb discret pe Darius, după ce se rezolva toată chestia asta apocaliptică. Deocamdată am hotărât să pun cruce și să văd mai încolo cum e cu consecințele. Dacă avea să mai existe un „mai încolo“.

— Erik, nu știi ce o să fac cu Heath. În momentul de față, e cam mult pentru mine, pe lângă toate celelalte. Fir-ar să fie, nici cu tine nu știu ce să fac.

— Suntem împreună și așa vreau să rămânem.

Tocmai voiam să-i spun că nu știam sigur dacă era cea mai bună idee, dar chiar atunci s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe buze, lăsându-mă fără cuvinte. Apoi s-a auzit cum cineva își drege glasul și, când ne-am uitat spre ușă, Heath stătea în prag palid și nervos.

— Heath! Ce faci aici?

Nu puteam să sufăr cât de ascuțit și de vinovat îmi sunase glasul și mă întrebam, disperată, cât prinsese oare din discuția noastră.

Darius m-a trimis să vă spun că drumurile sunt într-o stare mult prea proastă. E imposibil să ajung înapoi în Broken Arrow în noaptea asta. El s-a dus cu Stevie Rae să caute un 4x4 ca să vă puteți întoarce în Casa Noptii.

A făcut o pauză. Îi recunoscusem tonul acela, pe care nu i-l mai auzisem decât de câteva ori. Era ofticat pe bune, dar în același timp suferea. Ultima oară când vorbise așa, îmi spusese că îi distrusesem o parte din suflet când mă culcasem cu Loren și destrămasem astfel Impregnarea dintre noi doi.

— Vedeți-vă de treabă liniștiți. Purtați-vă ca și când n-aș fi aici, exact ca înainte. N-am vrut să vă întrerup.

— Heath, am dat să spun, dar chiar atunci a intrat în încăperea Afrodita, urmată de o grămadă de pisici, inclusiv de Nala și de persana ei urâcioasă, albă, pe nume - cum altfel? - Malefica.

— Jenant. Din nou, a adăugat Afrodita, în timp ce ne privea, cu ochi de cunoscătoare, pe Heath, pe Erik și pe mine.

Am oftat și mi-am dat seama că începe să mă doară capul aproape la fel de rău ca rana din piept. Apoi gemenele și Kramisha s-au îmbulzit și ele înăuntru.

— A, s-a mirat Shaunee.

— Ce caută fostul aici? s-a interesat Erin.

— Drumurile sunt într-o stare prea nasoală. Nu poate să se ducă acasă, am spus.

— Și-adică o să rămână aici? a întrebat Kramisha, privindu-l lung pe Heath.

— N-are încotro. E mai sigur aici decât în Casa Noptii, am răspuns, cu ochii ațintiți asupra Kramishei, și mi-am zis în sinea mea că asta nu era neapărat adevărat. Ne-am Impregnat din nou, am spus ca să se știe.

Kramisha și-a țuguat buzele.

— Știu. Te simt în sângele lui. Acu' nu e bun decât pe post de jucărie pentru tine.

— Nu e..., am dat să spun, dar Heath m-a întrerupt cu un glas ascuțit.

— Nu, are dreptate fata. Sunt doar o jucărie pentru tine, a spus Heath sec.

— Heath, să știi că eu nu te consider așa, m-am scuzat.

— Gata, nu mai scot nici un sunet pe tema asta. Sunt ăla care-ți donează sânge, atâta tot.

S-a întors și l-am văzut cum înșfacă o sticlă de vin pe care o lăsase cineva lângă pat și trage o dușcă sănătoasă din ea.

În momentul acela, Damien, Jack - cu ochii umflați - și Ducesa - a cărei prezență le-a făcut pe toate pisicile mai puțin pe Nala să sâsâie ca lovite de streche - s-au bulucit și ei în încăpere.

— Hei, Heath, a spus Jack. Credeam că deja ești în drum spre casă.

— Nu pot să mă duc acasă. Se pare că o să stau și eu aici, cu ăia care rămân de căruță.

Jack s-a încruntat, gata să izbucnească din nou în lacrimi.

— Pe mine nu mă lasă Damien de căruță. Pur și simplu nu pot să merg cu el în momentul ăsta.

— Așa e. O să fim din nou împreună imediat cum va fi posibil, a spus Damien, cuprinzându-l cu brațul pe Jack.

— Ăăă, îmi pare rău că tre' să întrerup romanța asta poponaristică, da' am scris niște poezii când m-am trezit și cre' că ar fi bine să vă aruncați un ochi pe ele, a intervenit Kramisha.

Chestia asta mi-a risipit confuzia iscată de problema cu Heath și cu Erik.

— Ai dreptate. Trebuie să le văd, am spus. Damien, a apucat Jack să-ți povestească faza cu poemele Kramishei?

— Da. Am făcut chiar rost și de o copie înainte să se ducă ea la culcare și le-am citit cât am stat de pază cu Jack, a explicat Damien.

— Despre ce naiba vorbiți, fraților? s-a interesat Afrodita.

— Când tu erai mângă și turbulentă pe deasupra, Z a descoperit niște poeme scrise pe pereții din camera Kramishei, a spus Erin.

— Scrise de Kramisha, dar toate păreau să se refere la Kalona, chestie care îți dă tremurici, nu alta, a intervenit Shaunee.

— E ca și când ar atrage imagini abstracte cu el, a explicat Damien. Cred că menirea poemelor din camera ei era să ne capteze atenția, ceea ce înseamnă că trebuie să fim atenți la tot ce scrie Kramisha.

— Minunat! Asta ne mai lipsea. Încă o porție de poezii de tăiat venele, a spus Afrodita.

— Apropo, mai ia două noi-nouțe.

Kramisha a încercat să-mi întindă câteva hârtii pe care erau scrise poemele, dar când am ridicat mâinile ca să le apuc, am icnit de durere.

— Stai așa, a spus Erik și a luat hârtiile din mâna ei.

Apoi mi le-a adus și le-a ținut astfel încât să le putem citi, eu, Damien, gemenele, Afrodita și Jack în același timp. Primul te băga cu totul în ceață:

Ce l-a legat odinioară
Acum îl va izgoni
Loc al puterii, cinci împlețiți

Noapte
Spirit
Sânge
Umanitate
Pământ

Uniți nu întru biruință,
Ci întru izgonire
Noaptea arată calea spre Spirit
Sângele unește Umanitatea
Iar Pământul desăvârșește.

— Chestia asta îmi dă dureri de cap, mai mari decât am deja. Nici nu vă închipuiți cât urăsc poeziile, a zis Afrodita.

— Ai idee ce vrea să spună? l-am întrebat pe Damien.

— Cred că ne spune cum să-l izgonim pe Kalona, cum să-i punem pe fugă, a explicat.
— Știm și noi ce înseamnă „a izgoni“, vocabular ambulant, s-a burzului Erin.
— Mă cam deprimă că spune „a izgoni“ în loc de „a ucide“, a remarcat Jack.
— Kalona nu poate fi ucis, am replicat fără să stau pe gânduri. E nemuritor. Poți să-l prinzi, poți să-l izgonești, deși mă ia cu tremurici când mă gândesc la ce ar putea să-l pună pe el pe fugă. În orice caz, nu poate fi ucis.
— Chestiuțele alea cinci adunate într-un loc al puterii îl pun pe fugă, a explicat Jack.
— Indiferent la ce se referă, am spus.
— Sunt oameni care reprezintă fiecare dintre lucrurile astea. Sau cel puțin așa bănuiesc eu. Vedeți că sunt cu majuscule? De regulă, asta înseamnă că sunt substantive proprii, adică nume, a spus Damien.
— Sunt nume, a intervenit Kramisha.
— Mai știi și altceva? Poți să ne spui cine sunt? a întrebat Damien.
Kramisha a clătinat din cap, dezamăgită.
— Nu, numa' că atunci când ai zis că-s oameni, am știut că ai dreptate.
— Și următorul? a întrebat Damien. Poate ne ajută s-o înțelegem și pe asta.
Mi-am concentrat atenția asupra celui alt poem. Nu era lung, dar mi-a dat fiori.

Se întoarce
Cu sânge, prin sânge
Revine
Cu o rană adâncă
Asemeni mie
Umanitatea o salvează
Dar ea oare mă va salva pe mine?

— La ce te gândea când ai scris asta? am întrebat-o pe Kramisha.
— La nimica. Abia mă sculasem. Am scris pur și simplu, am scris ce mi-a venit în minte.
— Nu-mi place chestia asta, a mărturisit Erik.
— Un lucru e sigur, nu ne ajută să înțelegem poezia cealaltă. De fapt, eu cred că vorbește despre tine, Zoey, a spus Damien. Cred că prevestește rana pe care o ai acum și întoarcerea ta în Casa Noptii.
— Da' oare cine vorbește? Cine este ăsta care se întreabă dacă am să-l sau s-o salvez?
Mă simțeam din ce în ce mai slăbită și rana prelungă îmi z vâcnea la unison cu bătăile inimii.
— Poate e Kalona, a spus Afrodita. Despre el e vorba în prima poezie.
— Da, dar nu știm sigur dacă el a avut umanitate pe care s-o piardă apoi, a spus Damien.
Mi-am ținut gura, deși primul impuls a fost să spun că eu nu credeam că fusese mereu așa cum era acum.
— Pe de altă parte, a continuat Damien, știm că Neferet s-a îndepărtat de la calea lui Nyx, ceea ce ar putea însemna și că s-a pierdut pe sine sau că și-a pierdut umanitatea. Poate se referă la Neferet.
— Îhh, a făcut Erin.
— Asta categoric s-a țacănît, a spus Shaunee.
— De fapt, nu are mai mult sens să presupunem că vorbește despre puștiul ăla care s-a făcut de curând zombi? a întrebat Erik încet.
— Mai știi că ai dreptate? a spus Damien.
Parcă îi și vedeam roțițele cum i se pun în mișcare.
— Faza cu „Cu o rană adâncă/ Asemeni mie“ poate fi o metaforă pentru moartea lui. Rana lui Zoey este, fără îndoială, mortală și amândoi au fost atrași în Casa Noptii de sânge.
— Și și-a pierdut și el umanitatea, exact ca ceilalți novici cu semiluni roșii, a intervenit Afrodita.
— Frate, io nu știu despre ce vorbiți. Io, una, am destulă umanitate în mine, a spus Kramisha, evident ofensată.

— Dar nu o aveai atunci când te-ai trezit, nu? a întrebat Damien.

Vorbise pe un ton atât de detașat, încât Kramisha s-a dezumflat imediat.

— Nu. Ai dreptate. La început, habar n-aveam ce-i cu mine, niciunu' dintre noi nu știa ce-i cu el, de fapt.

— Asta pare să ne dea o pistă importantă cu privire la semnificația celui de-al doilea poem, a spus Damien. Și pentru că o avem pe Kramisha de partea noastră, talentul ei la cuvinte ne dă posibilitatea să întrezărim viitorul. Primul poem... nu știu ce să zic. Am să mă gândesc la el. Trebuie să încercăm să găsim înțelesurile ascunse, dar acum nu avem timp. Însă tot trebuie s-o apreciem pe Kramisha.

— Nu-i nevoie, a spus ea. Asta presupune să fii poetă laureată.

— Ce face? s-a mirat Afrodita.

Kramisha i-a aruncat Afroditei o privire tăioasă.

— Zoey m-a uns noua poetă laureată vampir.

Afrodita a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— De fapt, hai să votăm iute noi cei din Consiliul Monitorilor dacă s-o alegem pe Kramisha noul nostru poet laureat, am spus și l-am privit pe Damien. Cum votezi?

— Pentru, categoric, a spus Damien.

— Și eu votez pentru, a spus și Shaunee.

— Idem. Ne trebuie o poetă laureată, adică o femeie, a spus Erin.

— Eu deja am votat pentru, a intervenit și Erik.

Am privit-o cu toții pe Afrodita.

— Mda, mă rog, a încuviințat ea.

— Și vă promit eu că Stevie Rae o să voteze și ea pentru, am spus. Așa că e oficială treaba.

Toată lumea i-a zâmbit Kramishei, care era tare mândră de ea.

— Bun, deci, pe scurt, a continuat Damien, am decis, cred, că primul poem al Kramishei descrie modalitatea prin care Kalona poate fi pus pe fugă, deși nu înțelegem foarte bine detaliile oferite de acesta. Cel de-al doilea spune că întoarcerea lui Zoey în Casa Noptii poate, într-un fel sau altul, să-l salveze pe Stark, a spus Erik.

— Da, cam așa se pare.

I-am dat Afroditei hârtiile pe care erau scrise poemele.

— Vrei, te rog, să mi le pui în geantă?

A dat din cap, le-a împăturit frumos și le-a pus în poșeta mea drăguță.

— Mi-ar fi plăcut să dea mai multe instrucțiuni poemele astea două, am spus.

— Cred că ar trebui să începi prin a-i acorda o atenție specială lui Stark, a spus Damien.

— Sau cel puțin ar trebui să fie atentă când se află și el prin preajmă, a intervenit și Erik. În poem se pomenește despre rană, iar în momentul de față este mult mai mult decât o metaforă.

Ascultam în timp ce Damien mai că-i dădea dreptate și mi-am ferit privirea de ochii pătrunzători ai lui Erik, poposind exact în ochii căprui, copleșiți de tristețe, ai lui Heath.

— Lasă-mă să ghicesc. Stark e un alt tip, nu? a spus Heath.

Văzând că tac, a mai luat o dușcă zdravănă din sticla de vin.

— Aăă, da, Heath, a răspuns cu un aer îngrijorat Jack, care stătea lângă Heath pe pat. Stark e un novice care, cred, era oarecum prieten cu Zoey înainte să moară și apoi să devină zombi. Era nou, așa că niciunul dintre noi nu a apucat să-l cunoască prea bine.

— Dar tu știai despre el lucruri pe care nu le mai știa nimeni altcineva. Ca, de exemplu, că darul pe care îl avea de la Nyx era să nu rateze niciodată ținta pe care și-o fixa, nu? a întrebat Damien.

— Mda. Știam despre el niște lucruri pe care nu le mai știa nimeni altcineva, mai puțin Neferet și profii, am răspuns, încercând să nu mă uit la Heath, care trăgea zdravăn la măsca din sticla aia cu vin, și să evit privirea tăioasă a lui Erik.

— Eu nu știam de harul lui, iar eu sunt prof, a spus Erik.

Am închis ochii și m-am lăsat greoi pe pernă.

— Atunci poate că este și asta o informație pe care Neferet a ținut-o pentru sine, am spus, obosită.

— Și de ce ți-ar fi spus ție ceva care era strict secret? a întrebat Erik.

Stresată că îmi vorbea de parcă aș fi fost la interogatoriu, nu am spus nimic și, stând așa cu ochii închiși, mi-am adus aminte de zâmbetul ăla abia schițat, plăcut și ușor arogant, și de felul în care mă simțisem deodată legată de el și cum îl sărutasem chiar în timp ce-mi murea în brațe.

— Hai să vedem. Dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș zice că Stark i-a spus lui Z despre harul lui pentru că ea e o supermeganovice și voia ca ea să știe care-i faza pe bune cu el, a intervenit Afrodita. Ce naiba, chiar nu vedeți că o obosiți îngrozitor cu toate întrebările astea?

În timp ce prietenii mei - mai puțin „consortul” și potențialul „partener” - își cereau scuze, eu stăteam cu ochii închiși și mă întrebam cât de mult îmi doream să rezolv problema, pentru că se pare că mă aflu din nou într-o „situație” care implica trei tipi. Și nici măcar nu-l pusesem la socoteală pe Kalona.

Fir-ar să fie!

Capitolul 16

Din fericire, chiar atunci s-a întors și Stevie Rae, punând capăt speculațiilor despre Stark.

— Bun. Misiunea mea e să-i spun lui Erik s-o care pe Zoey. Voi, ceilalți, stați pe aproape. Darius e afară, în parcare, a spus Stevie Rae.

— Da, dar nu încăpem cu toții în camioneta lui Heath, am remarcat în timp ce mă străduiam să-mi deschid pleoapele grele.

— Nici nu trebuie. Am găsit ceva mai potrivit, a spus Stevie Rae. Înainte să apuc să pun vreo întrebare, s-a grăbit să reia: Și Darius a mai spus că Z ar trebui să-i mai tragă o mușcătură lui Heath înainte să plecăm. Zice că probabil deja se simte foarte slăbită.

— Nu-i nimic. Mă simt bine. Hai să mergem, am spus iute. Da, mă simțeam ca naiba și, dacă vă întrebați, nu voiam să-l mușc iar pe Heath. Hm, nu că n-aș fi vrut pe bune, voiam să spun că nu credeam că e bine, mai ales acum că era ofticat pe mine.

— Hai, mușcă-mă, a zis Heath.

Deodată m-am trezit cu el lângă mine, ținând încă sticla de vin într-o mână. Nici măcar nu s-a uitat la mine, ci și-a îndreptat atenția asupra lui Erik.

— Taie-mă, a spus și i-a întins brațul lui Erik.

— Cu mare plăcere, a zis Erik.

— Nu, nu sunt de acord cu chestia asta, am protestat.

Cu o viteză uluitoare, Erik i-a tăiat antebrațul lui Erik și deodată m-a trăsnetit aroma sângelui lui. Am închis ochii ca să alung fierul roșu al dorinței, care mă pătrundea cu fiecare gură de aer. M-a împins ușor, după care am simțit din nou coapsa puternică și caldă a lui Heath pe post de pernă. M-a cuprins cu brațul, așa că tăietura îmi venea chiar sub nas. Atunci am deschis ochii și, înăbușind nevoia care țipa în mine, mi-am ridicat ochii spre Heath și am văzut că privea în gol.

— Heath, am spus. Nu pot lua de la tine ceva ce nu ești dornic să-mi dai.

M-a privit, iar pe chipul lui expresiv se citeau atâtea sentimente amestecate, dar cel mai puternic părea a fi o cumplită tristețe. Cu un glas obosit, care era aproape ecoul propriei mele oboseli, a spus:

— Nu există nimic pe lumea asta ce nu ți-aș da, Zo. Când o să-ți bagi chestia asta în cap? Numai că mi-aș dori să nu-mi calci chiar de tot în picioare mândria.

Cuvintele lui îmi frângeau inima.

— Te iubesc, Heath, știi foarte bine.

Expresia i s-a destins într-un zâmbet abia schițat.

— Mă bucur să te aud spunând asta.

Apoi și-a mutat privirea de la mine la Erik.

— Ai auzit chestia asta, băi, vampirule? Mă iubește. Și bagă bine la tărtăcuță, indiferent cât de mare și tare te crezi, tu n-o să poți niciodată să faci asta, a spus Heath și a ridicat brațul, astfel încât rana însângerată pe care i-o făcuse Erik mi s-a lipit de buze.

— Mda, văd ce poți să faci tu pentru ea. Poate că o să trebuiască să suport situația, dar nu sunt

nevoit să și asist la așa ceva, a spus Erik și a ieșit din încăpere, dând furios la o parte pătura.

— Nu te gândi la el, mi-a spus Heath încetișor, în timp ce mă mângâia pe păr. Tu bea din mine și gândește-te că o să te faci bine.

Mi-am desprins privirea de la ușă, am întâlnit ochii tandri ai lui Heath și, cu un geamăt ușor, m-am lăsat în voia dorinței care urla în mine. Și am băut din el, absorbind energie și viață, pasiune și dorință, odată cu sângele lui. Am închis ochii din nou, de data asta din pricina plăcerii atât de intense de a bea din sângele lui Heath. Am auzit geamătul lui împletindu-se cu al meu și l-am simțit încolăcindu-se în jurul meu, apăsându-și tare brațul de buzele mele și șoptindu-mi vorbe dulci, nu pe deplin inteligibile.

Când cineva mi-a smuls din strânsoare brațul lui Heath, am simțit că-mi vâjâie capul. Mă simțeam mai puternică acum, deși rana îmi ardea de parcă aș fi avut un foc de tabără pe piept, însă în același timp mă simțeam amețită și, în mod ciudat, gata să mă pun pe chicotit.

— Mă, n-arată prea grozav, a remarcat Kramisha.

— Ba eu mă simt mai ca lumea. Sau să zic „mai beton“? Cum tre’ să zic, Fecioară Damien? am făcut o pauză și am chicotit, chestie care mi-a provocat o durere în piept, așa că am închis bine gura ca să-mi tai singură macaroana.

— Ce-a pățit? s-a interesat Jack.

— Fără îndoială că i se întâmplă ceva aiurea, a spus Damien.

— Știu ce-a pățit, a intervenit Stevie Rae. E mangă.

— Nț, nț. Nici măcar nu-mi place să beau, am spus, după care am râgâit, delicată ca o floare.

Ups!

— Avem așa: prieten mangă, iar Z tocmai a băut din prieten, a spus Shaunee.

— Rezultă că și Z e mangă, a încheiat Erin. Ea și cu Shaunee l-au preluat pe Heath cel cu picioarele de gumă și l-au condus înapoi spre pat.

— Hei, nu sunt mangă. Încă, a spus, după care s-a prăbușit pe pat.

— Nu știam că vampirii pot să se îmbete prin sângele unei ființe umane, a spus Afrodita.

Interesantă chestie.

Mi-a dat geanta, timp în care m-a studiat de parcă aș fi fost o gănganie la microscop.

— Ai zice că ar fi fost mai puțin interesant dacă râneai un alcoolic și apoi erai mahmură și râgâiai zile în șir a poșircă, a spus Stevie Rae. Tot ce pot să spun e naș-pa.

Afrodita, gemenele, Damien, Jack și cu mine căscam cu toții ochii la ea.

Într-un final, am reușit să spun:

— Stevie Rae. Vă rog io, nu mai mâncați oameni. E na-na- nasol, am balmăjit.

— Sigur nu mai mănâncă încă un alcoolic. Ultimul’ chiar că a avut un gust nașpa, a spus Kramisha.

— Kramisha! N-o mai băga pe Zoey în sperieți. Nu mai mănâncă nimeni oameni. Am dat și eu exemplul ăsta ca să se înțeleagă de unde știu că se cherchește dacă Heath e cherchelit, a spus Stevie Rae și m-a bătut ușurel pe mână. Așa că tu nu-ți face griji, da? Noi ne descurcăm aici și e valabil și în cazul oamenilor străzii. Nu te stresa din cauza noastră, tu fă-te bine.

— A, da, am spus și am dat ochii peste cap la Stevie Rae. Nu mă stresez niciun pic.

— Uite, îți dau cuvântul meu. Nu ne atingem de oameni cât timp ești tu plecată, a spus Stevie Rae cu un aer solemn, și-a dus mâna la inimă și a adăugat: Să mor eu dacă te mint.

— Să mor eu! Dumnezeuule, sper să nu moară niciunul dintre noi. Din nou. Și în felul ăsta, am reușit să gândesc din nou, în ciuda aburilor alcoolului care îmi îmbâcseau creierul și deodată am știut ce am de făcut. I-am aruncat intenționat Afroditei un zâmbet de om beat:

Salut, Afro! Auziți, ce-ar fi să vă duceți voi afară, la Darius? Eu tre’ să-i dau lu’ Stevie Rae un număr de telefon, apoi vin și eu.

— Bine. Ne vedem afară. Și să nu te prind că-mi mai zici vreodată Afro.

Cu o pufnitură indignată, Afrodita a ieșit din încăpere, urmată de gemene, Damien, Jack și de o turmă de pisici ofticate.

Când au ieșit, Erik a intrat înapoi. Și-a împreunat brațele, s-a sprijinit tăcut de zid și m-a privit. M-am folosit de pretextul cu beția ca să nu-l bag în seamă.

— Auzi, poți să te concentrezi? Vrei să bag vreun număr în agenda telefonului? a întrebat Stevie Rae.

— Nu, am răspuns cu încăpățănare. Tre' să-l scriu.

— Bine, bine, s-a grăbit ea să mă liniștească, nedorind, firește, să contrazică un om beat. Se uita împrejur după ceva de scris când Kramisha a venit la ea și i-a dat o hârtie și un pix.

— Ia colea și scrie.

Stevie a clătinat din cap la mine, cu un aer nedumerit.

— Z, ești sigură că nu poți să-mi spui pur și simplu...

— Nu! am izbucnit.

— Bine, gata, nu tre' să ți se pună pata.

Stevie Rae mi-a strecurat hârtia și pixul în mână. L-am simțit pe Erik, care venise lângă masa mea și mă privea, și i-am aruncat o căutătură urâtă de bețiv.

— Nu trage cu ochiu' la ce scriu eu!

Bine, bine! a spus și a ridicat din mâini, semn că se predă, apoi s-a dus lângă Kramisha, de unde îi auzeam pe amândoi comentând ce aiurea mă purtam la beție.

Era al naibii de greu să mă concentrez în ciuda ridicolei aleia de chercheleli pe care mi-o pasase Heath, dar durerea provocată de faptul că îmi mișcasem mâinile m-a ajutat să-mi revin. Am mâzgălit numărul de mobil al măicuței Maria Angela, după care am scris iute: „Planul B: fii gata să duci pe toată lumea la mănăstire, dar SĂ NU SPUI nimănui. Nu știe nimeni = Neferet nu știe unde sunteți.“

— Gata, a spus Stevie Rae și a încercat să-mi ia hârtia din mână, dar eu o țineam strâns, chestie care a făcut-o să-mi arunce o privire exasperată. M-am uitat și eu la ea și încercam să par și să vorbesc ca un om treaz când i-am șoptit:

— Dacă îți spun să pornești, pornești!

Privirea i-a coborât spre biletul pe care tocmai i-l scrisesem și am văzut-o cum face ochii mari. M-a privit din nou și atunci a dat din cap aproape imperceptibil. Cuprinsă de ușurare, am închis ochii și m-am lăsat în voia ameteții.

— A terminat cu numărul ăla secret de telefon? a întrebat Erik.

— Îhî, s-a prins și Stevie Rae în horă. Imediat după ce mi-l bag în agendă, am să distrug probele.

— Poate se distrug singure, a bălmăjit Heath de pe pat.

Am deschis ochii și m-am uitat la el.

— Salut!

— Ce? a făcut el.

— Mersi încă o dată, am spus.

— Nu e mare șmecherie, mi-a răspuns Heath și a ridicat din umeri.

— Ba da, e. Ai grijă de tine, da?

— Contează? a întrebat el.

— Mda, contează. Da' tare aș aprecia dacă data viitoare n-ai mai bea.

— Am râgâit iarăși și m-am strâmbat din cauza durerii din piept.

— Am să încerc să țin minte, a spus el, ducând din nou sticla la gură.

Am oftat, i-am spus lui Stevie Rae „Scoate-mă de aici“ și am închis ochii, luându-mi geanta și cele două poeme fără înțeles.

— Aici intervii tu, Erik, a spus Stevie Rae.

Erik s-a înființat deodată lângă mine.

— O să te doară și îmi pare rău, dar chiar trebuie să mergi în Casa Noptii.

— Știu. Dar eu o să închid ochii și am să încerc să mă prefac că sunt în altă parte, bine?

— E o idee bună, a spus Erik.

— Sunt și eu aici, alături de tine, Z, a zis și Stevie Rae.

— Nu. Rămâi cu Heath, am spus iute. Dacă lași pe cineva să-l mănânce, am să mă supăr foarte tare. Și vorbesc serios.

— Sunt aici, a intervenit Kramisha, și să știi că am auzit. Nu-l mănânc pe prietenu' tău că nu mai are gust bun.

— Zo e de altă părere! a bălmăjit Heath și a ridicat sticla aproape goală, ca și când ar fi vrut să țină un toast în sănătatea noastră.

I-am ignorat pe amândoi și am fixat-o pe Stevie Rae cu privirea.

— Nu-ți face griji. N-o să i se întâmple nimic lui Heath, am eu grijă de el, m-a asigurat Stevie Rae, apoi m-a strâns în brațe și m-a sărutat pe obraz. Ai grijă de tine.

— Nu uita ce-am scris, i-am șoptit, iar ea a încuviințat din cap.

— Bine, hai să mergem, l-am îndemnat pe Erik și am strâns tare din ochi.

Erik m-a ridicat cât de ușor a putut, dar durerea care m-a străfulgerat prin tot corpul era așa de îngrozitoare încât nici măcar să țip nu puteam. Am ținut ochii închiși și am încercat să respir cât mai ușor, în timp ce Erik pornea iute prin tunel cu mine în brațe și îmi șoptea că totul o să fie bine... că o să se termine imediat...

Când am ajuns în dreptul scării de fier care ducea la subsol, mi-a spus:

— Îmi pare rău, dar o să doară ca naiba. Rezistă, Z. Mai avem puțin. Apoi m-a ridicat spre Darius, care s-a aplecat să mă prindă.

Atunci am leșinat.

Din nefericire, mi-am revenit când ploaia rece și vântul geros mi-au biciuit fața.

— Șșș, nu te zbate. O să fie mai rău, mi-a spus Darius, care mă ținea în brațe.

Erik mergea alături de el și mă privea cu îngrijorare, în timp ce ne îndreptam spre un Hummer uriaș, negru, din parcare. Jack stătea lângă portiera deschisă care dădea spre bancheta lată din spate. Pe locul din dreapta stătea Afrodita, iar gemenele, însoțite de mulțimea de pisici, pe bancheta din spate. Damien stătea lângă portiera deschisă.

— Intră și ajută-mă să o întind aici, a spus Darius.

Habar n-am cum, dar au reușit să mă ducă pe bancheta din spate a Hummerului, sprijinindu-mi capul în poala lui Damien. Din nefericire, nu am leșinat din nou. Înainte ca Darius să închidă portiera, Erik m-a prins de gleznă.

— Trebuie să te faci bine, da? a spus Erik.

Abia am reușit să scot un „da“ lipsit de vlagă.

După ce Darius a închis portiera, a sărit pe locul șoferului și am pornit, mi-am propus să uit de toată povestea cu Erik și cu Heath până când viața mea va fi mai liniștită și voi putea să mă ocup de ei. Recunosc că în momentul ăla i-am lăsat pe amândoi deoparte cu un sentiment de ușurare amestecată cu vină.

Mare parte din drum a fost la fel de întunecat și de tăcut precum Tulsa cea acoperită de gheață. Darius a trebuit să se chinuie cu Hummerul ca să-i mențină pe straturile de gheață care acopereau străzile și, numai din când în când, Afrodita mai comenta câte ceva despre vreo creangă de pe drum sau despre vreun viraj pe care trebuiau să-l facă. Damien mă ținea bine în poală, încordat și tăcut, iar gemenele își luaseră în sfârșit o pauză de la pălăvrăgit. Am închis ochii și am încercat să-mi stăpânesc amețeala și durerea. Corpul începuse să-mi fie cuprins din nou de o amorțeală tulburător de familiară. Însă de data asta o recunoșteam și știam cât de periculos ar fi să cedez în fața ei, indiferent cât de odihnită și de ispititoare ar fi părut. De data asta, știam că amorțeala era moartea deghizată. M-am străduit să inspir adânc, deși, de fiecare dată când făceam acest lucru, durerea mi se răspândea prin tot corpul.

Durerea era un lucru bun, un semn că nu murisem.

Am deschis ochii, mi-am dres glasul și m-am străduit să vorbesc. Amețeala provocată de vin se dusesse, tot ce simțeam erau epuizarea și sfârșeala pricinuite de durere.

— Nu trebuie să uităm în ce ne băgăm. Nu mai este Casa Noptii așa cum o știm noi, nu mai este casa noastră, am spus.

Glasul meu se auzea limpede, dar părea cel al unei necunoscute răgușite.

— În afară de faptul că trebuie să ne ținem elementele aproape, mai cred că lucrul cel mai deștept pe care putem să-l facem e să încercăm să ne menținem cât mai aproape de adevăr cu putință, ori de câte ori suntem întrebați ceva.

— E logic, a spus Damien. Dacă simt că spunem adevărul, sunt mai puține șanse să vrea să ne scoțoască mai adânc în minți.

— Mai ales dacă mințile astea sunt protejate de elemente, a spus Erin.

— Am putea la fel de bine să-i băgăm în ceață cu așa-zisa noastră ignoranță, și Neferet o să ne subestimeze din nou, a adăugat Shaunee.

Deci ne întoarcem din cauza mesajului trimis de la școală, prin care eram chemați înapoi, a zis și Damien. Și din cauză că Zoey a fost rănită.

Afrodita a dat din cap și a spus:

— Mda, și singurul motiv pentru care am plecat e că ne-a fost frică.

— Și e al naibii de adevărat, a remarcat Erin.

— Sută la sută, a adăugat Shaunee.

— Nu uitați: spuneți adevărul dacă e posibil și țineți garda sus, am spus.

— Marea noastră Preoteasă are dreptate. Intrăm pe teritoriul inamicului și nu trebuie să ne lăsăm păcăliți și să uităm asta, din cauză că totul în jur ni se pare familiar, a spus Darius.

— Am un sentiment că n-o să fim tentați să uităm, a spus Afrodita încet.

— La ce sentiment te referi? am întrebat.

— Cred că lumea noastră nu mai este ce-a fost. Nu cred, de fapt, știu sigur. Cu cât ne apropiem mai tare de școală, cu atât mă simt mai ciudat. S-a răsucit și s-a uitat pe deasupra banchetei la mine. Tu simți?

Am clătinat ușor din cap.

— Nu simt nimic în afară de rana din piept.

— Simt eu, a spus Damien. E ca și când mi s-ar scula tot părul de pe ceafă.

— Subscriu, a întărit Shaunee.

— Simt o chestie nașpa rău la stomac, a spus și Erin.

Am inspirat din nou adânc și am clipit cu putere, străduindu-mă să rămân conștientă.

— E Nyx. Prin sentimentele astea vă transmite avertismente. Mai știți ce efect a avut apariția lui Kalona asupra celorlalți novici?

Afrodita a dat din cap aprobator.

— Zoey are dreptate. Nyx ne face să ne simțim ca naiba ca să nu cedăm în fața tipului. Trebuie să luptăm împotriva chestiei ăsteia care i-a înșelățat pe ceilalți novici.

— Nu putem trece în tabăra părții întunecate, a spus Damien, posomorât.

Darius a traversat intersecția dintre Utica și strada 21.

— E înspăimântător să vezi Utica Square în beznă, a spus Erin.

— Înspăimântător, oribil și aiurea, a plusat Shaunee.

— Nu e electricitate pe nicăieri, a spus Darius. Și spitalul St. Johris abia dacă are lumină, ca și când ar merge cu generatoare.

Darius a continuat drumul pe Utica și l-am auzit pe Damien, cu respirația întretăiată:

— E înspăimântător, e singurul loc din Tulsa încă luminat.

Mi-am dat seama că, în sfârșit, Casa Noptii apăruse în raza noastră vizuală.

— Ridică-mă. Vreau să văd, i-am spus lui Damien.

M-a ridicat cât de ușor a putut, dar tot a trebuit să scrâșnesc din dinți ca să nu țip. Apoi imaginea bizară a Casei Noptii m-a făcut să uit o vreme de durere. Strălucea în lumina tremurătoare a felinarelor cu ulei care luminau structura uriașă, amintind de un vechi castel. Gheața acoperea totul, iar pe suprafața ei lucioasă de piatră cădeau limbi de foc scăpărătoare, dându-i aspectul fațetat al unei uriașe bijuterii. Darius a băgat mâna-n buzunar și a scos o telecomandă micuță. A îndreptat-o spre poarta de fier forjat a școlii, care a scos un clic și apoi, cu un scârțâit, s-a deschis lent, ceea ce a făcut să se împrăștie o ploaie de țurțuri pe alee.

— Arată ca un castel din poveștile alea vechi, de groază, în care totul cade pradă unei vrăji și este acoperit cu un strat de gheață, a spus Afrodita. Înăuntru, o prințesă a fost otrăvită de o vrăjitoare rea și așteaptă să fie salvată de Făt-Frumos al ei.

Am privit cu ochi mari casa care mi-era acum deopotrivă stranie și familiară și am spus:

— Să nu uităm că întotdeauna există și-un balaur cumplit care o păzește pe prințesă.

— Da, o creatură oribilă precum un Balrog, a spus Damien. Știți, din Stăpânul Inelelor.

— Mă tem că ai mai mare dreptate în privința demonului decât ne-am dori, a spus Darius.

— Ce e aia? am întrebat.

Neputând să arăt cu mâna, am făcut un semn din bărbie înainte și la stânga.

Dar nu a fost nevoie să spun nimic. În câteva secunde, toată lumea a observat mișcarea, pentru că Hummerul a fost încercuit. Într-o clipită, noaptea a fremătat deasupra noastră, iar din ea s-au desprins Imitatorii de Corbi, care ne-au împresurat. Apoi, din spatele lor, un războinic uriaș, plin de cicatrici, pe care nu l-am recunoscut, a pășit în mijlocul grupului, cu un aer feroce.

— Țsta este unul dintre frații mei, un Fiu al lui Erebus, stând umăr la umăr cu dușmanii noștri, a rostit Darius încet.

— Ceea ce înseamnă că Fiii lui Erebus sunt împotriva noastră, am conchis.

— Preoteasă, spre regretul meu, trebuie să-ți dau dreptate, cel puțin în privința acestui războinic, a spus Darius.

Capitolul 17

Darius a fost primul dintre noi care a ieșit din mașină. Figura îi era împietrită, părea puternic și stăpân pe sine, dar complet impenetrabil. I-a ignorat pe Imitatorii de Corbi, care îl scrutau cu ochii lor cumpliți, și i s-a adresat războinicului din mijlocul grupului:

— Îți dau binețe, Aristos.

Deși și-a dus la inimă pumnul strâns, într-un salut rapid, am remarcat că Darius nu a făcut nici o plecăciune.

— Am alături de mine mai mulți novici, inclusiv o tânără preoteasă care a fost grav rănită și are neapărat nevoie de îngrijire medicală.

Înainte ca Aristos să apuce să răspundă, cel mai mare dintre Imitatorii de Corbi și-a plecat capul într-o parte și a întrebat:

— Ce preoteasă se întoarce în Casa Noptii?

Chiar și așa, din mașină, tot am tremurat la auzul vocii acelei creaturi. Aceasta părea mai umană decât cea care mă atacase, ceea ce o făcea și mai înspăimântătoare.

Darius și-a îndreptat atenția încet și ostentativ de la Aristos la creatura oribilă, care nu era nici om, nici pasăre, ci un amestec între cele două.

— Creatură, pe tine nu te cunosc.

Imitatorul de Corbi a mijit ochii la Darius.

— Fiu de om, poți să-mi spui Rephaim.

Darius nici n-a clipit.

— Tot nu te cunosc.

— Mă vei cunoaște, a șuierat Rephaim și a deschis atât de larg pliscul încât i-am văzut până și gâtulejul.

Darius a ignorat creatura și i s-a adresat din nou lui Aristos.

— Am cu mine o preoteasă care a fost grav rănită și mai mulți novici care au nevoie de odihnă. Ne dai voie să trecem?

— Este Zoey Redbird? Pe ea o ai cu tine? a întrebat Aristos.

Imitatorii de Corbi au reacționat la numele meu și și-au îndreptat atenția de la Darius spre Hummer. Creaturile se holbau, bătând din aripi, iar mădularele hidoase le zvâcneau de o energie stăpânită. Niciodată nu fusesem atât de bucuroasă că am geamuri fumurii.

— Ea este, a spus Darius limpede. Ne lași să trecem? a repetat.

— Desigur. Toți novicii au primit ordinul de a se întoarce în campus, a spus Aristos și a făcut un gest spre clădirile școlii.

Atunci, lumina de la cel mai apropiat felinar i s-a răsfrânt pe gât și am văzut că pielea îi era străbătută de o dungă fină și roșie, ca și când ar fi fost rănit de curând.

Darius a dat scurt din cap și a spus:

— Am s-o duc pe preoteasă la infirmerie pentru că nu poate merge pe jos.

Darius a dat să se întorcă la mașină, când, deodată, Rephaim a spus:

— Cea Roșie este cu tine?

Darius și-a aruncat privirea înapoi la el.

— Nu știi ce vrei să spui cu Cea Roșie, a explicat el, calm.

Într-o clipă, Rephaim și-a întins aripile negre, uriașe, și a sărit pe capota Hummerului. Pârâitul metalului îndoit sub greutatea lui a fost înăbușit de sâsâitul colectiv al pisicilor agitate. Rephaim stătea cocoțat acolo, cu mâinile lui de om încovoiate ca niște gheare și cu un aer amenințător, deasupra lui Darius.

— Sssă nu mă minți, pui de om! Șșștii că vorbesc de vampirul roșșșu!

Pe măsură ce devenea tensionat, glasului lui își pierdea inflexiunile umane.

— Pregătiți-vă să vă invocați elementele, am spus încercând să-mi stăpânesc durerea și să vorbesc clar și răspicat, deși mă simțeam atât de slăbită și de amețită încât nu eram sigură nici că voi putea să invoc spiritul în locul Afroditei, darămite să le controlez și să le călăuzesc pe celelalte. Dacă îl atacă arătarea aia pe Darius, aruncăm tot ce avem în ea, îl tragem pe Darius înăuntru și plecăm ca din pușcă.

Însă Darius nu a părut deloc tulburat și și-a înălțat calm privirea spre creatură.

— Te referi la preoteasa vampir cu semilună roșie, Stevie Rae?

— Sssigur că da! a sâsâit prelung creatura.

— Nu este cu mine. Nu am decât novici cu semiluni albastre aici. Iar preoteasa care este cu ei are nevoie urgentă de ajutor, după cum am mai spus.

Darius continua să privească liniștit în sus la creatura care părea desprinsă dintr-un coșmar.

— Întreb pentru ultima oară, putem să trecem?

— Treceți, desssigur, a sâsâit arătarea.

Nu s-a dat jos de pe mașină, ci s-a aplecat pe spate, așa încât Darius de-abia a putut să deschidă portiera de pe partea șoferului.

— Vino aici, imediat.

Darius i-a făcut semn Afroditei să se mute pe scaun și a întins mâna ca să i-o poată prinde.

— Stai pe aproape, l-am auzit cum îi șoptea și am văzut-o pe Afrodita încuviințând iute din cap. Stătea lipită de Darius și s-au îndreptat amândoi spre portiera din dreptul meu. Darius s-a aplecat și ne-a privit. Sunteți gata? a întrebat liniștit, dar întrebarea lui conținea mult mai multe înțelesuri decât acele două cuvinte.

— Da, au răspuns într-un glas Damien și gemenele.

— Sunt gata, am spus și eu.

— Repet, stați pe-aproape, a șoptit.

Darius și Damien au reușit să mă mute, nu fără durere, în brațele războinicului. Toate pisicile din mașină i-au privit în tăcere pe Imitatorii de Corbi, s-au strecurat afară și apoi au părut să se topească în întunericul geros. Când am văzut că niciuna dintre creaturi nu a tăbărât pe Nala mea, am răsuflat ușurată. Te rog, ai grijă de pisici, m-am rugat în tăcere lui Nyx. Mai mult i-am simțit decât i-am văzut pe Afrodita, pe Damien și pe gemene înconjurându-ne pe Darius și pe mine, iar apoi, lipiți unii de alții, ne-am îndepărtat de Hummer și am pornit-o prin curtea școlii.

Imitatorii de Corbi, printre care și Rephaim, și-au luat zborul spre cer, în timp ce Ariston ne-a condus pe drumul scurt până la prima clădire din campus, cea în care se găseau apartamentele profilor și infirmeria.

Pe când Darius pătrundea prin intrarea arcuită din lemn, care întotdeauna mă trimitea cu gândul la poarta unei cetăți, și se afunda în clădirea familiară, mă gândeam că abia acum două luni ajunsesem aici și fusesem dusă în stare de inconștiență la infirmerie, unde îmi revenisem, fără să am nici cea mai vagă idee despre viitorul care mă aștepta. Ce ciudat că acum eram aproape în aceeași situație.

Am privit chipurile prietenilor mei. Cu toții păreau calmi și încrezători. Dacă nu i-aș fi cunoscut așa de bine, nu aș fi remarcat frica în buzele crispate ale Afroditei și nu mi-aș fi dat seama că Damien își strânsese mâinile în pumn pentru a le ascunde tremurul. Gemenele mergeau în dreapta mea, atât de aproape una de alta, încât umărul lui Shaunee se atinge de cel al lui Erin, care, la rândul lui, se atinge de cel al lui Darius, de parcă, simțindu-se astfel unii pe alții, ar fi căpătat curaj.

Darius a cotit pe un hol familiar și, pentru că mă ducea în brațe, am simțit că s-a crispat instantaneu și am știut, înainte să-mi spună, că o văzuse. Mi-am ridicat istovită capul greoi de pe umărul lui, la timp ca s-o văd pe Neferet stând în fața ușii de la infirmerie. Era frumoasă, purta o rochie lungă, strânsă pe corp, dintr-un material negru cu scâteieri, care, la fiecare mișcare, trăda niște nuanțe de purpuriu-închis. Părul ei castaniu-închis îi cădea în bucle bogate și strălucitoare până la talie, iar ochii verzi ca mușchiul de copac îi sclipeau de emoție.

— Așadar, s-a întors fiica răătăitoare? a întrebat cu un glas melodios și ușor amuzat.

Mi-am luat imediat ochii de la ea și am șoptit disperată:

— Elementele!

Numai o clipă mi-a fost teamă că nu mă auziseră sau nu mă înțeleseseră, pentru că aproape imediat am simțit atingerea ușoară a unui vânticel cald și am adulmecat mirosul unei ploii răcoroase de primăvară. Deși Neferet nu-i putea citi gândurile Afroditei, am șoptit:

— Spirite, am nevoie de tine, după care am simțit în străfundurile mele un freamăt, atunci când elementul mi-a dat ascultare. Înainte să mă răzgândesc și să țin numai pentru mine, ca o egoistă, spiritul dătător de vigoare, i-am poruncit: Du-te la Afrodita, și am auzit-o inspirând adânc atunci când elementul a copleșit-o. Sigură că prietenii mei erau pe cât de protejați se putea, mi-am îndreptat atenția spre Marea noastră Preoteasă necurată. Am dat să spun ce ironie că amintise de un episod din Biblie, când, pe hol, la câțiva metri distanță de locul în care stătea Neferet, s-a deschis o ușă și a ieșit el.

Darius s-a oprit atât de brusc, încât mi-a dat senzația că ar fi ajuns la capătul priponului.

— O! a exclamat Shaunee.

— Rahaaat! a oftat Erin.

— Nu-l priviți în ochi, am auzit-o șoptind pe Afrodita. Uitați-vă la pieptul lui.

— Nici nu e prea greu, a șoptit Damien.

— Țineți-vă bine, a spus Darius.

Apoi timpul a părut să stea pe loc.

„Ține-te bine“, mi-am zis în sinea mea. „Ține-te bine.“ Dar nu mă simțeam bine, ci epuizată, rănită și înfrântă. Neferet mă intimidă. Părea perfectă și puternică, iar Kalona mă făcea să realizez cât de neînsemnată eram. Ei doi mă făceau să mă simt ca o găză, iar prin gând mi se zbăteau o mulțime de gânduri haotice. Eram doar o puștoaică. Nici măcar nu devenisem încă vampir, ce naiba! Cum mă așteptam eu să le fac față acestor făpturi uluitoare? Și chiar voiam să mă împotrivesc lui Kalona? Eram sută la sută convingi că era malefic? Am clipit ca să-mi limpezesc vederea și l-am privit fix. Nu arăta absolut deloc ca o ființă malefică. Purta niște pantaloni dintr-un material asemănător cu pielea aceea crem de căprioară, din care erau făcuți mocasinii. Avea picioarele și pieptul goale. Sună stupid când spun că stătea pe hol pe jumătate dezbrăcat, dar în momentul acela nu părea deloc așa. Părea normal. Chestia e că arăta incredibil! Avea pielea fără cusur și bronzată în nuanța aia aurie pe care încearcă mereu s-o obțină tipele, prăjindu-se la solar. Avea părul negru și bogat, lung, dar nu era genul ridicol de lăptos precum Fabio. Era doar ușor zburlit și ondulat. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât mă vedeam mai clar trecându-mi degetele prin el. Nu i-am urmat sfatul Afroditei și l-am privit direct în ochi. Când a făcut ochii mari, semn că mă recunoscuse, m-a străbătut un curent electric ce a părut să-mi distrugă și mai mult forța deja aproape inexistentă. M-am lăsat moale în brațele lui Darius și mă simțeam atât de slăbită încât abia mai puteam să țin capul ridicat.

— Este rănită! a tunat glasul lui Kalona pe hol și până și Neferet s-a făcut mică. De ce nu se ocupă nimeni de ea?

Am auzit o bătaie dezgustătoare de aripi uriașe, după care Rephaim a ieșit din încăperea în care fusese Kalona cu numai câteva clipe înainte. M-am cutremurat când am realizat că Imitatorul de Corbi probabil zburase până la fereastră, după care se târâse înăuntru. Nu există niciun loc de la suprafață în care să nu poată intra arătările astea oribile?

— Părinte, i-am poruncit războinicului să o ducă pe preoteasă la infirmerie ca să poate primi îngrijirile cuvenite, a răsunat vocea anormală a lui Rephaim, și mai ordinară după ce o auzisem pe cea atât de maiestuoasă a lui Kalona.

— Pe dracu'! am privit-o cu gura căscată pe Afrodita, care îi adresa Imitatorului de Corbi cel mai nesuferit rânjet din dotare. Și-a dat pletele bogate și blonde pe spate și a continuat: Omul-pasăre ne-a ținut afară în ploaia aia rece și îi tot dădea înainte cu Cea Roșie. Darius a adus-o pe Zoey aici, în ciuda ajutorului lui, a spus Afrodita și a schițat ghilimele prin aer atunci când a pronunțat cuvântul „ajutor“.

Pe hol se lăsase o liniște deplină, apoi Kalona și-a dat pe spate capul cel frumos și a râs.

— Uitasem cât de amuzante pot fi femeile din specia umană.

Cu o mișcare grațioasă a mâinii, i-a făcut semn lui Darius și a spus:

— Adu-o aici pe tânăra preoteasă ca să poată primi îngrijiri.

Mi-am dat seama de reticența lui Darius după cât de încordat era, dar i s-a supus lui Kalona, urmat de prietenii mei. Am ajuns la Neferet și la ușa infirmeriei odată cu Kalona.

— Misiunea ta se încheie aici, războinice. Neferet și cu mine ne vom ocupa de ea, i-a spus Kalona lui Darius și a deschis brațele, ca și când s-ar fi așteptat ca războinicul să mă depună în brațele lui. Cu mișcarea asta, aripile lui uriașe, cu pene ca de corb, care până atunci fuseseră lipite de corp, s-au agitat și s-au deschis pe jumătate.

Îmi venea să întind mâna și să le ating și m-am bucurat că eram prea slăbită să fac și altceva decât să-i privesc cu ochii căscați.

— Misiunea mea nu s-a încheiat, a spus Darius, cu un glas la fel de tensionat ca și trupul. Am jurat să o am în pază pe această tânără preoteasă și trebuie să stau alături de ea.

— Rămân și eu, a spus Afrodita.

— Și eu, a spus și Damien, cu un glas pierit și tremurător, dar am văzut că încă avea pumnii strânși pe lângă corp.

— Și noi, a intervenit și Erin, iar Shaunee a dat din cap cu îndârjire.

Era rândul lui Neferet să izbucnească în râs.

— Doar nu-ți închipui că poți să stai cu Zoey cât timp o examinez, a spus ea și orice urmă de veselie îi dispăruse din glas. Nu fi ridicol! Darius, du-o în încăperea aceea și las-o pe pat. Dacă insiști, poți aștepta aici, pe hol, deși judecând după aspectul tău, cel mai înțelept ar fi să mănânci și să bei ceva. În fond, ai adus-o pe Zoey acasă, unde este în siguranță, așa că ți-ai îndeplinit misiunea. Voi, ceilalți, întoarceți-vă în dormitoare. O fi partea omenească a orașului paralizată de o simplă furtună, dar noi nu suntem oameni. Pentru noi, viața continuă, ceea ce înseamnă că școala și-a reluat cursurile. A făcut o pauză și i-a aruncat Afroditei o privire încărcată de ură, care i-a desenat pe chip ceva prea dur și prea rece ca să mai păstreze măcar un dram de frumusețe. Dar acum tu ești umană, nu-i așa, Afrodita?

— Așa este, a rostit ea palidă la față, dar și-a înălțat bărbia și a susținut privirea rece a lui Neferet.

— Atunci, locul tău este acolo, a spus Neferet și a schițat un gest vag.

— Ba nu, am intervenit. Faptul că mă concentrasem asupra lui Neferet rupsese vraja pe care o aruncasem asupra mea contemplarea lui Kalona. Abia îmi recunoșteam propria voce. Semăna cu glasul șoptit și slab al unei bătrâ-nici, dar Neferet m-a auzit fără nici o problemă și și-a îndreptat imediat atenția asupra mea. Afrodita încă are viziuni de la Nyx. Locul ei e aici, am reușit să spun, deși a trebuit să clipească repede pentru că vederea îmi era permanent atacată de punctulețe cenușii.

— Viziuni? a străpuns aerul glasul adânc al lui Kalona. De data asta, am refuzat să mă uit la el, deși stătea așa de aproape încât simțeam răceala ciudată degajată de corpul lui. Ce fel de viziuni?

— Avertismente despre dezastre viitoare, a spus Afrodita.

— Interesant, a spus el, târăganat. Neferet, regina mea, nu mi-ai spus că ai o profetesă în Casa Noptii. Înainte ca Neferet să poată vorbi, a continuat: Excelent, excelent. O profetesă ne poate fi de folos.

— Nu este nici novice, nici vampir, de aceea nu are ce căuta în Casa Noptii. Așa că eu spun că ar trebui să plece, a insistat Neferet, pe un ton ciudat, pe care nu i l-am recunoscut la început. Apoi, pe măsură ce clipeam și mi se limpezea vederea suficient încât să-i surprind limbajul trupului (era aproape călare pe Kalona), am realizat cu oarecare mirare că era îmbufnată.

Apoi, fascinată, l-am privit pe Kalona cum întinde mâna și mângâie pe Neferet pe obraz, și în jos

pe curbura gâtului ei lung și neted, continuând apoi pe umăr și, în final, alunecând pe spate. Neferet s-a cutremurat la atingerea lui, iar ochii s-au mărit, de parcă mângâierea ar fi avut asupra ei efectul unui drog.

— Regina mea, sunt sigur că o profetesă ne va fi de folos într-un fel sau altul, a spus el.

Privindu-l încă fix, Neferet a dat din cap.

— Rămâi, mică profetesă, i-a spus Kalona Afroditei.

— Da, a încuviințat ea cu tărie. Rămân alături de Zoey.

Trebuie să recunosc pe față că Afrodita mă uluia de-a dreptul. E adevărat că eram grav rănită și probabil șocată, așa că pot da vina pe starea mea psihică și fizică și sper că, în parte, efectul hipnotic pe care îl avea îngerul căzut asupra mea putea fi la fel de bine un semn că sunt pe moarte. Dar, fără îndoială, toată lumea era afectată într-o oarecare măsură de Kalona. Mai puțin Afrodita, care părea aceeași scârbă dintotdeauna. Nu înțeleg.

— Profetesă, a spus Kalona. Spui că prevezi dezastre?

— Da, a răspuns Afrodita.

— Spune-mi, ce prevezi că se va întâmpla dacă nu o primim pe Zoey în momentul ăsta?

— Nu am avut nici o viziune despre asta, dar știu că Zoey trebuie să rămână aici. Este grav rănită, a spus Afrodita.

— Dă-mi voie să-ți spun că și eu citesc viitorul, a spus Kalona.

Glasul lui, care fusese atât de plăcut și de adânc încât, sincer, îmi venea să mă ghemuiesc și să-i ascult veșnic, începea să i se schimbe. La început discret, am simțit schimbarea de timbru și pe când îi vorbea Afroditei, a început să se strângă carnea pe mine de frică. Nemulțumirea i se reflecta în glas și până și Darius s-a dat înapoi cu un pas, surprins.

— Și jur că dacă nu faci ce-ți poruncesc, Preoteasa nu mai apucă ziua de mâine. Și acum pleacă!

Cuvintele lui Kalona mi-au biciuit trupul, amețindu-mi și mai tare simțurile și așa slăbite. M-am agățat de umerii lui Darius.

— Fă ce-ți spune, am îndemnat-o pe Afrodita și m-am oprit ca să încerc să-mi recapăt răsuflarea. Are dreptate. Nu mai rezist mult dacă nu primesc ajutor.

— Dă-mi-o pe preteasă. Nu am de gând să repet, a spus Kalona, întinzând din nou brațele spre mine.

Afrodita a ezitat doar o clipă, apoi s-a întins și m-a prins de mână.

— O să fim aici când ai să te simți mai bine, a spus și m-a strâns de mână, moment în care am simțit brusc cum un val de spirit mă pătrunde din nou.

Voiam să-i spun că nu, că trebuia să păstreze elementul, că avea nevoie de protecția lui, dar Afrodita deja se întorsese spre Damien și îi făcea semn în direcția mea, spunându-i:

— Ia-ți la revedere de la Zoey și urează-i din tot sufletul toate cele bune.

L-am privit pe Damien pe când îi arunca o otheadă Afroditei, care, la rândul ei, a dat ușor din cap. Apoi m-a prins de mână și m-a strâns și el.

— Fă-te bine, Zoey, a spus, apoi mi-a dat drumul la mână și m-am simțit învăluită într-o briză dulce.

— Și voi, fetelor, le-a spus Afrodita gemenelor.

Shaunee m-a prins de-o mână, iar Erin, de cealaltă.

— Suntem alături de tine, Z, a spus Erin și, când s-au îndepărtat, am simțit arșița verii și prospețimea unei ploii purificatoare.

— Gata cu sentimentalismele. Acum mă ocup eu de ea.

Înainte să apuc să mai trag aer în piept, Kalona m-a luat din brațele lui Darius. Lipită cum stăteam de pieptul lui gol, am închis ochii și am încercat să mă agăț de forța elementelor, în timp ce tremuram din cauza sublimei arșițe de gheață a trupului său.

— Eu am să aștept aici, l-am auzit pe Darius spunând, înainte ca ușa să se închidă cu un pocnet înfiorător, lăsându-mi prietenii afară, iar pe mine, singură cu dușmanii mei, un înger căzut și omul-pasăre care se născuse din străvechea sa poftă trupească.

Și atunci am făcut ceva ce nu mai făcusem decât de două ori în viața mea: am leșinat.

Capitolul 18

Prima chestie pe care am simțit-o când am început să-mi vin în fire a fost răcoarea cearșafurilor impecabile de pe patul din infirmerie pe pielea goală, ceea ce însemna că nu aveam haine pe mine.

A doua chestie a fost că totul în mine îmi spunea să țin ochii închiși și să continui să respir profund. Cu alte cuvinte, trebuia să mă prefac că sunt încă inconștientă.

Am încercat să-mi studiez corpul în timp ce stăteam cât de nemișcată puteam. Bun, rana aia mare și nasoală din piept durea mult mai puțin decât atunci când leșinasem. Mi-am lansat simțurile împrejur, mai puțin văzul, normal, și am simțit prezența și mirosul spiritului, aerului, apei și focului. Elementele nu se manifestau în toată forța lor și nu erau vizibile, dar se aflau acolo, în jurul meu, dătătoare de forță și de alinare, chestie care mă umplea de grijă față de prietenii mei. „Duceți-vă la ceilalți!“ le-am poruncit în tăcere elementelor și le-am simțit plecând cu îndărătnicie. Hm, mai puțin spiritul. Îmi venea să oftez și să dau ochii peste cap, în schimb am încercat să mă concentrez mai tare. „Spiritule, du-te la Afrodita. Stai lângă ea.“ Aproape instantaneu am simțit absența puternicului element. Trebuie să fi făcut vreo mișcare involuntară la plecarea spiritului, pentru că, de undeva de la picioarele mele, am auzit vocea lui Neferet:

— S-a mișcat. Nu mă îndoiesc că în curând își va recăpăta cunoștința.

A urmat o pauză, apoi am auzit-o mișcându-se ca și când ar fi măsurat încăperea cu pasul, timp în care a continuat să vorbească.

— Eu tot sunt de părere că n-ar fi trebuit s-o vindecăm. Ar fi fost ușor să-i explicăm moartea. Oricum era mai mult moartă decât vie când a ajuns aici.

— Dacă ce mi-ai spus e adevărat și stăpânește toate cele cinci elemente, este prea puternică s-o lăsăm să piară, a spus Kalona și mi-a dat senzația că și el stătea aproape de capătul patului meu.

— Nu ți-am spus decât purul adevăr, a explicat Neferet. Controlează elementele.

— Atunci ne este utilă. De ce să n-o includem și pe ea în noua noastră viziune asupra viitorului? Cu ea de partea noastră, îi putem influența pe membrii Consiliului care nu-mi cedează de bunăvoie.

Noua viziune asupra viitorului? Să influențeze Consiliul? Adică Înaltul Consiliu Vampiresc? Rahat!

Răspunsul lui Neferet a venit calm și încrezător.

— Nu avem nevoie de ea, iubirea mea. Planul nostru va izbândi. Trebuie să știi că, orice ar fi, Zoey nu își va pune puterile în slujba noastră. Este mult prea atașată de zeiță.

— A, dar asta se poate schimba, a răsunit glasului lui adânc și lunecos ca ciocolata topită.

Deși mintea îmi pornise la galop din pricina veștilor pe care le auzisem din greșeală, trupul îmi era hipnotizat de muzica vocii lui; mă simțeam bine numai ascultându-l.

— Îmi aduc aminte de o altă preoteasă care a fost și ea atașată de zeiță, și nu mai este.

— Dar Zoey este tânără și nu îndeajuns de înțeleaptă încât să deschidă ochii la posibilități mai interesante, ca mine. Glasurile lor se auzeau așa de aproape unul de celălalt încât mi-am dat seama că Neferet trebuie să fi fost în brațele lui.

— Zoey nu ne poate fi decât un dușman în plus. Cred că va veni o zi în care unul din noi va trebui s-o ucidă.

Kalona a chicotit.

— Ești o creatură adorabil de însetată de sânge. Dacă tânăra preoteasă nu ne este de folos, atunci, desigur, până la urmă ne vom descotorosi de ea. Până atunci însă am să văd ce pot face ca să rup lanțurile care o țin prizonieră.

— Nu. Vreau să stai departe de ea! a izbucnit Neferet.

— Ai face bine să-ți aduci aminte cine e stăpânul. Nu voi mai permite niciodată să fiu dominat, controlat sau înrobit. Iar eu nu sunt zeița ta neputincioasă. Dacă nu-mi convine ceva, iau înapoi ce am dat!

Tonul acela senzual și mătăsos al glasului lui Kalona dispăruse și fusese înlocuit de o răceala cumplită.

— Nu te înfuria, a spus Neferet, plină de remușcări. Nu pot suporta să te împart cu cineva.

— Atunci nu mă nemulțumi! a țipat, dar deja mânia din glasul lui începea să se risipească.

— Urmează-mă și promit că nu am să te nemulțumesc, a spus Neferet, insinuantă, și apoi am auzit niște zgomote dezgustătoare și umede, semn că se sărutau.

Gemetele lui Neferet mi-erău de ajuns cât să dau la boboci o viață întreagă.

După mult prea multe sunete nasoale, demne de un film porno, într-un final, Kalona a spus:

— Mergi în camera noastră. Pregătește-te. Vin curând la tine.

Parcă o și auzeam pe Neferet strigând: „Nu! Vino acum!“, dar, spre surprinderea mea, nu a spus decât: „vino degrabă la mine, îngerul meu întunecat“, cu un glas dulce și încărcat de dorință. Apoi i s-a auzit foșnetul hainelor și ușa care s-a deschis și s-a închis la loc.

Chiar îl manipulează. M-am întrebat dacă el își dădea seama. Cu siguranță că o ființă nemuritoare nu se lasă prins în jocurile minții (hm, de fapt și ale corpului, îhh) puse la cale de o Mare Preoteasă vampir. Apoi mi-am adus aminte de imaginea fantomatică a lui Neferet, pe care o surprinsesem la gară. Oare cum făcuse chestia asta? Poate faptul că trecuse de partea răului îi conferise alte puteri; poate că nu este numai o Mare Preoteasă vampir care a rățâcit calea. Cine știe ce înseamnă cu adevărat să fii regina Tsi Sgililor? Gândul ăsta m-a îngrozit.

Un foșnet care se auzea chiar lângă patul meu mi-a întrerupt oribilele meditații interioare și am rămas nemișcată. Voiam să-mi țin răsuflarea, dar știam că trebuia să respir în continuare adânc și regulat. Jur că simțeam privirile lui Kalona ațintite asupra mea și m-am bucurat teribil de mult că cearșaful îmi venea până deasupra sânilor și era bine strâns în jurul trupului.

Am simțit răcoarea aceea familiară degajată de corpul lui. Trebuie să fi fost foarte aproape de mine. Stătea, probabil, chiar lângă patul meu. I-am auzit foșnetul amenințător al penelor și mi-am închipuit că-și întinsese frumoasele aripi negre. Poate că se pregătește să mă ia în brațe și să mă cuprindă cu ele, m-am gândit, cum făcuse în visul meu.

Și asta a fost. Indiferent ce-mi striga instinctul, nu-mi mai puteam ține ochii închiși. Sigur că aveam să privesc chipul acela de o perfecțiune indescritibilă, am deschis ochii și am văzut în fața ochilor trăsăturile mutante ale lui Rephaim. Imitatorul de Corbi era aplecat asupra mea, iar figura lui cumplită de pasăre se afla la numai câțiva centimetri depărtare de a mea. Avea ciocul deschis, iar limba îi flutura spre mine.

Reacția mea a fost instantanee și automată și mai multe lucruri s-au derulat în același timp. Am tras cel mai ascuțit țipăt de fată de care am fost în stare, mi-am strâns cearșaful la piept și m-am dat înapoi așa de iute încât m-am lovit de tăblia patului. Pe când făceam eu chestia asta, dezgustătorul Imitator de Corbi a sâsâit și și-a întins aripile, ca și cum ar fi vrut să se repeadă la mine, moment în care ușa s-a dat în lături. Darius a năvălit în încăpere, i-a aruncat o privire creaturii înfricoșătoare care plutea amenințător deasupra mea și, cu o mișcare deopotrivă grațioasă și letală, și-a dus mâna în interiorul jachetei de piele, a apucat cuțitul pe care îl adăpostea acolo, l-a scos și l-a lansat. Lama l-a lovit pe Rephaim în partea de sus a pieptului, creatura a țipat și s-a tras înapoi clătînându-se, cu mâna pe mânerul incrustat cu perle al cuțitului.

— Îndrăznești să-mi ataci fiul!

Din numai doi pași, Kalona a ajuns în dreptul lui Darius. Cu forța unui zeu, l-a înșfăcat pe războinic de gât și l-a ridicat în aer. Kalona era atât de înalt, avea brațele atât de lungi și de puternice, încât a reușit să-l izbească pe Darius de tavanul încăperii. Îl ținea așa pe Darius în timp ce acesta dădea spasmodic din picioare și lovea zadarnic cu pumnii în brațele masive ale lui Kalona.

— Oprește-te! Nu-i face rău!

Am tras cearșaful de pe pat și am pornit împleticindu-mă spre ei. Până să mă ridic în picioare, nici nu-mi dădusem seama cât de slăbită eram încă. Aripile negre ale lui Kalona erau întinse și a trebuit să mă aplec pe sub una din ele ca să ajung la Darius. Nu știu ce îmi închipuiam eu că o să fac când am sărit din pat. Chiar dacă aș fi fost în apele mele, sănătoasă și plină de forță, tot nu m-aș fi putut măsura cu făptura asta nemuritoare, iar acum, deși țipam și îl loveam, îmi dădeam seama că, pentru el, eram mai puțin săcâitoare decât un țânțar nesuferit. Însă ceva s-a întâmplat. Când l-am privit pe Kalona, i-am văzut ochii scăpărători, de culoarea ambrei, și dinții rânjiți și am înțeles că îi făcea plăcere să-l stranguleze încet pe Darius, până se scurgea toată viața din el.

În momentul acela mi-a fost dezvăluită adevărata natură a lui Kalona. Nu era un erou neînțeles,

în așteptarea iubirii care să-i scoată la iveală bunătatea. Nu avea o latură pozitivă. Nu conta dacă fusese întotdeauna așa sau nu, cu siguranță însă acum era o făptură malefică. Vraja pe care o așternuse peste mine s-a spart ca o fantasmă de cristal și speram cu înflăcărare că nu se va mai putea reîntrupa vreodată.

Am inspirat adânc, mi-am înălțat mâinile cu palmele ridicate, fără să-mi pese că cearșaful îmi alunecase din jurul corpului și că rămăsesem goală. Apoi, cu ultimele forțe, am invocat elementele:

— Vânt, foc, veniți la mine. Am nevoie de voi.

Am simțit instantaneu prezența celor două elemente și, dincolo de ele, i-am simțit pe Damien și pe Shaunee și i-am văzut preț de o clipă cum se concentrează, cu ochii închiși, să-și unească voințele pentru a conferi mai multă putere propriilor elemente. Mica explozie de forță era exact ce-mi trebuia. Am strâns din ochi și am pus toată ființa mea în porunca aceea:

— Luați-l pe bărbatul înaripat de pe Darius!

Mi-am aruncat mâinile spre Kalona și am concentrat elementele în acea mișcare, gândindu-mă că focul și vântul mă scosese din necazuri destul de mari cu cretinii ăia de Imitatori de Corbi, așa că ar trebui să dea rezultate și împotriva tăticului lor.

Impactul aerului fierbinte a fost imediat. I-a prins aripile întinse și l-a azvârlit în sus, apoi pe spate. S-a auzit atunci și un sfârâit ciudat, când aerul încins i-a atins pielea goală, înălțând o ceață în jurul nostru.

Darius căzuse la podea ca un sac de cartofi, dar se străduia să-și recapete răsuflarea, în timp ce încerca să se ridice, punându-și corpul ca un zid între Kalona, Rephaim și mine. Nu mai eram în stare decât să încerc să-mi controlez respirația și să clipesc tare ca să alung punctulețele ciudate de lumină pe care le vedeam. Focul și vântul plecaseră și abia mă puteam ține pe picioare.

Am surprins cu coada ochiului o mișcare, m-am uitat la ușa deschisă și am icnit de uimire când în încăperea a intrat în fugă Stark, având deja pregătită o săgeată ucigașă. A ridicat-o ca să-l țintească pe Darius, apoi a ezitat, a scuturat din cap de parcă ar fi încercat să-și limpezească gândurile și m-a fixat cu privirea.

Când l-am zărit, m-a cuprins un val nemaipomenit de fericire. Părea din nou el însuși! Ochii nu-i mai scăpărau roșietici, nu mai părea nebun, nu mai avea obrajii scobiți și nu mai era scheletic. Apoi mi-am dat seama că stăteam acolo în picioare, complet dezbrăcată, în timp ce ne priveam unul pe celălalt. Am înșfăcat cearșaful adunat la picioare și mi l-am strâns iute în jurul trupului, ca pe un prosop de baie. În ciuda haosului din jur, îmi dădeam seama că obrajii îmi ardeau de rușine. Ar fi trebuit să-i spun ceva, orice, dar, în loc de asta, mintea îmi stătuse în loc din pricină că tocmai mă văzuse în pielea goală!

Stark și-a revenit mai repede decât mine, și-a ridicat arcul, a fixat din nou săgeata și l-a țintit pe Darius.

— Stark! Nu trage în el, am strigat.

Nu avea niciun rost să îi tai calea spre Darius. Dacă ar fi tras, nu ar fi ratat indiferent ce aș fi făcut eu. Nu putea rata. Spre deosebire de Kalona, zeița mea nu-și lua înapoi darul oferit.

— Dacă ai de gând să-l ucizi pe cel care m-a azvârlit la pământ, atunci săgeata o va lovi pe preoteasă, nu pe războinic, a spus Kalona.

Se ridicase în picioare și vorbea pe un ton absolut normal. Avea o expresie calmă, dar pielea de pe pieptul gol îi era roșie și cam ciudată, de parcă l-ar fi ars soarele. Din ea se înălțau încă fuioare leneșe de abur, deși ambele elemente părăsiseră încăperea.

— Și nu pe preoteasă vreau s-o ucizi, ci pe războinic.

Înainte ca Stark să-și lanseze săgeata ucigașă, m-am întors spre Kalona și l-am implorat:

— Darius mă proteja doar. Un Imitator de Corbi mi-a făcut asta, am spus și am arătat spre rana prelungă de pe piept, care nu mai stătea căscată, ci devenise o dungă roșie, inflamată și cu crestături. Când Darius m-a auzit țipând și l-a văzut pe Rephaim aplecat deasupra mea, a presupus, firește, că eram din nou atacată. Kalona a ridicat o mână spre Stark ca să oprească lovitura. Având toată atenția îngerului căzut îndreptată asupra mea, am continuat: Darius a jurat să mă protejeze, nu își făcea decât datoria. Te rog, nu-l ucide din cauza asta.

A urmat o pauză lungă, în care mi-am ținut respirația. Kalona și cu mine ne-am privit în ochi. Nu

mai simțeam atracția ciudată și hipnotică pe care mi-o inspirase. Nu că n-ar fi fost cel mai chipeș bărbat pe care îl văzusem în viața mea. Chiar era. Apoi am înțeles, cu uimire, ce se petrecuse în timp ce mă holbam la el.

Întinerise.

Când se înălțase din temnița lui subterană, era de o frumusețe absolută, dar era în același timp bărbat. E drept, un bărbat nefiresc de mare și cu aripi negre, uriașe, dar totuși, bărbat. Ai fi putut să-i dai orice vârstă, undeva între treizeci și cincizeci de ani. Dar acum nu mai era așa. Dacă aș fi încercat să-i ghicesc vârsta, aș fi spus că are în jur de optsprezece ani, categoric nu mai mult de douăzeci și unu.

E perfect pentru mine...

Într-un final, Kalona și-a luat privirea de la mine și s-a întors ușurel spre Rephaim, care stătea ghemuit într-un colț al încăperii, iar mâinile sale, omenești, înfiorătoare, strângeau cuțitul care îi ieșea încă din pieptul de pasăre.

— E adevărat, fiule? Unul dintre fiii mei a rănit-o pe preoteasă?

— Nu știu, părinte. Nu s-au întors toți străjerii, a spus Rephaim, printre icnete.

— Este adevărat, a spus Darius.

Ce altceva ai putea spune, războinice, a replicat Kalona.

— Îți dau cuvântul meu de Fiu al lui Erebus, a răspuns Darius. Și ai văzut rana lui Zoey. Sunt sigur că recunoști cicatricea lăsată de ghearele unuia dintre proprii tăi fii.

M-am bucurat că Darius nu se înfoiase tot, gata să se ia din nou la bătaie, ca un adolescent tembel (a se vedea Heath și Erik), și atunci am înțeles. Darius încă mă proteja. Dacă îngerul căzut ar fi știut că cel care aproape că mă omorâse fusese un Imitator de Corbi, fără să afle și restul poveștii, cum că fusese un accident, atunci cel puțin poate că nu avea să mă mai lase singură cu vreunul și, în cel mai fericit caz, și-ar fi avertizat progeniturile îngrozitoare să nu se mai atingă de mine. Asta dacă încă mă voia în viață.

Apoi mi-am întrerupt meditațiile haotice pentru că îngerul se apropia de mine. Am rămas nemișcată și mă uitam drept înainte, la pieptul lui gol, pe când el întindea mâna, gata-gata să mă atingă. Și-a trecut ușor degetul pe deasupra răniei mele, fără să-mi atingă de fapt pielea, dar tot simțeam răcoarea emanată de corpul lui. A trebuit să strâng tare din dinți ca să nu tremur și să mă fac mică sau să-i privesc în ochi și să îmi asum riscul de a mă apleca înainte suficient cât să-mi atingă pielea încinsă cu degetele lui reci.

— Este semnul unui fiu de-al meu, a spus. Stark, de data asta, nu-l ucide pe războinic. Răsuflam ușurată, când Kalona a adăugat: Desigur, nu-i pot permite să-mi rănească fiul preaiubit și să scape nepedepsit. Dar prefer să-i aplic eu singur o corecție.

Glasul lui Kalona era atât de calm și de lipsit de emoție, încât nu am prins înțelesul cuvintelor sale, până când să lovească, cu iuțeala unei cobre. Războinicul nu a apucat decât să încerce să se așeze într-o poziție defensivă, când Kalona s-a răsucit, a smuls cuțitul din pieptul lui Rephaim și, cu o mișcare, a trecut lama peste fața lui Darius.

Acesta s-a clătinat sub lovitură și a căzut, iar sângele a țâșnit de jur împrejurul meu prin încăperea îngustă, ca o ploaie nemiloasă și stacojie. Am țipat și am dat să mă duc spre Darius, dar mâna rece a lui Kalona m-a prins de încheietură, trăgându-mă înapoi, lângă el. Mi-am înălțat privirea spre nemuritor și-mi doream ca mânia și oroarea pe care le simțeam să poată arde cumplita ispită pe care o răspândea.

Dar nu mă simțeam atrasă de el! Vraja lui nu avea efect asupra mea! Deși era tânăr și de o frumusețe inumană, nu mai vedeam în el decât un dușman primejdios. Trebuie să-mi fi remarcat aerul triumfător din priviri pentru că, deodată, expresia războinică i s-a schimbat, lăsând loc unui zâmbet galeș, de cunoscător. S-a aplecat și mi-a șoptit, ca să aud numai eu:

— Nu uita, micuța mea A-ya, războinicul te poate proteja de toți ceilalți, mai puțin de mine. Nici măcar forța elementelor tale nu mă poate împiedica să-mi iau ceea ce, într-un final, va fi din nou al meu.

Apoi și-a lipit buzele de ale mele, iar gustul lui sălbatic era ca o furtună cotropitoare, slăbindu-mi rezistența și înghețându-mi sufletul de o dorință nepermisă, copleșitoare. Sărutul lui m-a făcut să uit

de toate și de toți, de Stark, de Darius, până și Erik și Heath mi s-au șters din minte.

Mi-a dat drumul, dar picioarele nu m-au mai ținut și m-am prăbușit la podea, în timp ce el ieșea din încăpere, cu pași mari, râzând, iar fiul lui preferat șontăcăia, rănit, în urma lui.

Capitolul 19

M-am târât spre Darius, suspinând. Tocmai ajunsesem în dreptul lui când am auzit un zgomot înfiorător, venind dinspre pragul ușii. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Stark, care avea încă arcul într-o mână. Cu cealaltă se ținea de tocul ușii, așa de tare încât i se albiseră buricele degetelor și jur că am văzut clar cum unghiile lui străpungeau lemnul. Ochii îi scăpărau roșietici și stătea ușor încovoiat, de parcă l-ar fi durut stomacul.

— Stark, ce e? am spus și mi-am trecut dosul palmei peste ochi, încercând să-mi șterg lacrimile.

— Sângele... nu suport... trebuie..., a spus cu glas întretăiat și apoi, parcă împotriva voinței lui, a început să înainteze cu pași șovăielnici prin încăpere.

Pe podea, lângă mine, Darius s-a așezat în genunchi. A apucat cuțitul de unde îl aruncase Kalona și s-a întors spre Stark.

— Trebuie să știi că îmi împart sângele numai cu cei pe care îi invit eu să guste din mine, a spus Darius cu un glas stăpânit și puternic. Dacă nu m-aș fi uitat la el, nu aș fi știut niciodată că pe față i se prelingea un pârâiaș de sânge, dintr-o tăietură cumplită de cuțit. Și pe tine nu te-am invitat, băiete. Pleacă până nu se strică de tot treaba.

În Stark se dădea o bătaie ascunsă, care i se citea în tot corpul. De la roșul strălucitor al ochilor arzători la rânjetul animalic al buzelor și până la tensiunea extremă pe care o degaja prin toți porii, părea gata-gata să explodeze.

Da' știți ceva? Mi se cam luase. E puțin spus că reacția pe care o avusesem la sărutul lui Kalona mă băgase în sperieți. Încă mă durea tot corpul și îmi vâjâia capul. Eram atât de slăbită încât nu credeam că aș fi putut câștiga nici măcar un meci de skandenberg cu, ăăă, Jack, de exemplu. Acum Darius era rănit, iar eu habar n-aveam cât de grav era. Pe bune, eram sătulă până peste cap de tot stresul ăsta.

— Stark, pleacă naibii de aici! m-am luat de el, bucuroasă că glasul îmi răsuna mult mai puternic decât mă simțeam eu în acel moment. Nu vreau să chem focul să te pârlească, dar dacă mai faci un pas în camera asta, jur că-ți pun fundu' pe jar.

Informația i-a ajuns la creier, iar Stark m-a fixat cu ochii lui roșii. Părea ofțicat și periculos. Era înconjurat de o aură obscură, ceea ce făcea ca ochii roșii să-i scapere. M-am ridicat în picioare, bucuroasă că cearșaful era la datorie, strâns în jurul corpului, și mi-am ridicat mâinile, gata de atac.

— Nu mă forța. Jur că n-o să-ți placă ce-o să vezi dacă îmi sar nervii.

Stark a clipit de câteva ori la mine, de parcă ar fi încercat să-și limpezească vederea. Stacojiul ochilor i s-a mai risipit, bezna din jurul lui s-a împrăștiat și și-a trecut o mână tremurătoare pe față.

— Zoey..., a dat să spună, și părea aproape normal.

Darius a abandonat poziția defensivă și a făcut un pas spre mine, fază la care Stark a mârâit la el - pe bune, chiar a mârâit - de parcă ar fi fost mai degrabă animal decât om, s-a răsucit și a fugit din încăpere.

Nu știu cum, am reușit să mă împleticesc până la ușă și am trântit-o, apoi am luat un scaun de lângă pat și l-am proptit sub clanță, cum văzusem eu în filme, după care m-am dus iarăși la Darius.

— Mă bucur că ești de partea mea, Preoteasă, a spus.

— Mda, m-ai ghicit, sunt o tipă aprigă, am spus, imitându-l pe Christian din Project Runway și străduindu-mă să nu leșin. Aș fi băgat mâna în foc că Darius nu aflase de Project Runway de la un proiect de la ora de științe ale naturii, dar chestia asta l-a făcut cel puțin să chicotească și ne-am ajutat unul pe celălalt să ajungem până la pat, pe care s-a lăsat greu, iar eu am rămas în picioare lângă el, încercând să nu mă clatin ca un om beat, cum, din nefericire, nici nu mai eram.

— În dulapul ăla ar trebui să fie materiale necesare pentru primul ajutor, a spus și a arătat spre dulapul înalt, din oțel inoxidabil, care ocupa cam jumătate din zid. Mai era și o chiuvetă prinsă de el

și o grămadă de lucruri din alea înspăimântătoare cum vezi în spitale (ascuțite și din oțel al naibii de inoxidabil), puse frumos pe tăvi și alte chestii asemănătoare lângă chiuvetă.

Obosită cum eram, nu am băgat în seamă chestiile alea ascuțite și am început să deschid sertare și dulapuri, moment în care am băgat de seamă că mâinile îmi tremurau îngrozitor.

— Zoey, m-a strigat Darius și am aruncat o privire peste umăr la el. Arăta îngrozitor. Avea obrazul stâng plin de sânge. Tăietura se întindea de la tâmplă și îi cobora pe falcă, stricându-i desenul îndrăzneț, geometric, de pe față. Însă ochii i-au zâmbit veseli și mi-a spus: O să mă fac bine. Nu e decât o zgârietură.

— Hm, e o zgârietură cam mare, am spus.

— Cred că pe Afrodita o s-o necăjească, a spus el.

— Poftim?

A dat să zâmbească, dar tentativa lui a eșuat într-o grimasă, pentru că mișcarea a făcut ca din rană să-i curgă și mai mult sânge. A arătat cu degetul și mi-a spus:

— N-o să-i placă cicatricea asta.

După ce am făcut rost de o grămadă de bandaje, șervețele îmbibate cu alcool, pansament, și altele, m-am dus înapoi la el.

— Dacă face figuri, o iau la șuturi. După ce mă odihnesc.

M-am uitat cu atenție la „zgârietura“ îngrozitoare, ignorând aroma delicioasă a sângelui său, și am înghițit în sec, ca să nu-mi vină să vomit.

Da, știi că sună a contradicție în termeni faptul că îmi place gustul și mirosul sângelui, dar că mi-e scârbă să-i văd cum curge din corpul unui prieten. A, stați așa. Poate că totuși nu e nici o contradicție, pentru că, acu' pe bune, eu nu-mi mănânc prietenii! M-am gândit însă la Heath și am crezut de cuviință să fac o precizare: nu-mi mănânc prietenii în condiții normale și dacă nu cumva îmi dau ei voie.

— Pot s-o curăț eu, a spus Darius și s-a întins după șervețelul cu alcool pe care îl făcusem ghem în pumn.

— Nu, am spus, apoi am repetat cu mai multă hotărâre și am clătinat din cap ca să scap de amețea. Nu, ce naiba! Tu ești rănit, lasă-mă pe mine. Spune-mi doar ce am de făcut. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Darius, trebuie s-o tăiem de aici.

— Știi, a spus el cu un aer solemn.

— Nu știi toate motivele. I-am auzit pe Kalona și pe Neferet vorbind. Spuneau că pun la cale un soi de nou viitor și au mai zis și că asta presupune „influențarea Consiliului“.

Darius a făcut ochii mari, șocat.

— Consiliul lui Nyx? Adică Înaltul Consiliu Vampiresc?

— Nu știi! N-au mai spus nimic altceva de treaba asta. Poate că vorbeau de Consiliul nostru din Casa Noapții.

M-a privit cu atenție.

— Dar tu nu crezi că la asta se refereau, nu?

Am clătinat ușor din cap.

— Mărită Nyx! Nu se poate!

M-am încruntat și mi-am dorit ca instinctul meu să nu îl contrazică.

— Mă tem că s-ar putea să fie așa. Kalona e puternic și are farmecul ăla al lui. Uite care-i faza, ideea e că nu ne permitem să fim prizonierii lui Neferet cât timp ea și omul-pasăre își pun planul în mișcare, indiferent care o fi el. De fapt, mi-era teamă că deja își puseseră în mișcare îngrozitorul plan, dar simțeam că, dacă aș fi spus-o cu voce tare, ar fi fost ca și cum aș fi făcut o vrajă care ar fi transformat planul în realitate. Așa că n-am putea să te aranjăm pe tine, apoi să-i luăm pe Afrodita, pe gemene și pe Damien și să mergem înapoi în tuneluri? am propus și simțeam că sunt gata-gata să izbucnesc în lacrimi.

— Eu sunt mai bine și cred că merită să-mi asum riscul de a mă îneca în propriul sânge numai ca să scăpăm naibii de aici.

— Sunt de acord și cred că Neferet te-a vindecat suficient încât să nu mai fii în pericol de a respinge Transformarea, chiar dacă nu te vei mai afla printre vampiri adulți.

— Te simți suficient de bine încât să plecăm?

— Ți-am spus că mă simt bine. Și n-am mințit. Hai să-ți curățăm rana și s-o luăm apoi din loc.

— Prefer tunelurile.

M-am surprins chiar și pe mine recunoscând cu glas tare ceea ce gândisem, însă Darius a dat solemn din cap, în semn de încuviințare.

— E din cauză că acolo te simți în siguranță, pe când aici fără îndoială nu mai e sigur.

— Ai observat-o pe Neferet? l-am întrebat.

— Dacă te referi la faptul că Preoteasa e acum mai puternică, da, am observat.

— Minunat. Tare mi-aș fi dorit să bat eu câmpii, am mormăit.

— Instinctele tale sunt bune și te avertizează de ceva timp în legătură cu Neferet. A făcut o pauză. Puterea hipnotică a lui Kalona este neobișnuită, nu am mai simțit niciodată așa ceva.

— Mda, am spus în timp ce-i curățăm sângele de pe față. Dar cred că am învins forța pe care o avea asupra mea. Refuzam să recunosc, chiar și față de mine însămi, că deși efectul hipnotic se dusese, totuși, reacția mea la sărutul lui fusese puternică. Auzi, nu ți s-a părut că arăta altfel?

— În ce fel?

— Mai tânăr, ca și când n-ar fi fost nici măcar de vârsta ta. Bănuiam că Darius avea înjur de douăzeci de ani sau cel puțin așa mi se părea mie.

Darius mi-a aruncat o privire lungă, iscoditoare.

— Nu, mi s-a părut la fel ca atunci când l-am văzut prima oară, o ființă parcă fără vârstă, dar în niciun caz un adolescent. Poate că are capacitatea de a-și schimba înfățișarea ca să îți facă pe plac.

Voiam să neg, apoi mi-am amintit cum îmi zisese chiar înainte să mă sărute. Era același nume pe care mă strigase și în coșmarul meu. „Reacția mi-a fost este aproape instantanee, de parcă sufletul meu l-ar fi recunoscut“, mi-a șoptit mintea mea trădătoare. Mi s-a făcut frică și am simțit cu mi se scoală părul pe mâini și pe ceafă.

— Mi-a zis A-ya, am spus.

— Îmi pare cunoscut numele ăsta. Ce înseamnă?

— Este numele fecioarei pe care au creat-o femeile Ghigua ca să-l captureze pe Kalona.

Darius a oftat adânc și a spus:

— Hm, măcar acum știm de ce ține morțiș să te protejeze. Crede că ești fecioara pe care a iubit-o el.

— Cred că a fost mai degrabă obsesie decât iubire, am spus iute, căci nici nu-mi trecea prin gând să iau în calcul posibilitatea ca îngerul căzut s-o fi iubit pe A-ya. În plus, nu trebuie să uităm că A-ya l-a prins în capcană, și din cauza ei a rămas prizonier în subteran mai bine de o mie de ani.

Darius a încuviințat din cap.

— Deci dorința lui față de tine s-ar putea transforma foarte ușor în violență.

Mi s-a strâns stomacul.

— De fapt, se poate să mă dorească doar ca să se răzbune pe A-ya. Sincer, nu știu ce planuri are cu mine. Neferet tot insista să mă omoare, dar el i-a tăiat macaroana pentru că spunea că se poate folosi de puterile mele.

— Tu niciodată nu i-ai întoarce spatele lui Nyx în favoarea lui, a remarcat Darius.

— Și odată înțeleasă chestia asta, nu prea îl văd să mă mai țină prin preajmă.

— O să vadă în tine un dușman puternic, unul care ar putea găsi o cale să-l ia din nou prizonier, a spus Darius.

— Bun, explică-mi ce să fac ca să te repar, apoi îi găsim pe ceilalți și o tăiem de aici.

Darius mi-a dat instrucțiuni cum să-i curăț rana aia scârboasă și lungă, ocazie cu care a trebuit, vă jur, să torn alcool în carnea căscată ca să - și aici îl citez pe el - „eliminăm orice infecție care ar fi putut fi provocată de sângele Imitatorului de Corbi“. Uitasem complet că același cuțit fusese implantat în pieptul lui Rephaim, așadar, normal că era plin de sânge infect, de om-pasăre mutant. Am curățat rana, apoi Darius m-a ajutat să caut chestia aia ciudată dar dementială, pe numele său Dermabond, cunoscut mai bine drept „adeziv de piele“, pe care i l-am întins pe toată lungimea răni, i-am lipit marginile și ta-raam!, cu excepția unei tăieturi zdravene, nevindecate încă, Darius a spus că se simte ca scos din cutie. Eu rămâneam ceva mai sceptică, dar (după cum mi-a amintit el) nu

eram tocmai o asistentă de încredere.

Apoi am început amândoi să scotocim prin dulapuri, pentru că nu aveam de gând să mă duc nicăieri învelită într-un cearșaf. Nu m-ați crede dacă v-aș spune ce „halat“ scârbos, subțire ca o foiță de hârtie și cu spatele gol (pe bune acu’, ăsta nu se poate numi halat), am găsit într-un raft. De ce Dumnezeu te obligă în spital să porți chestii atât de nasoale și prin care ți se văd toate cele, când și așa te simți îngrozitor? Nu văd sensul. În orice caz, într-un final am găsit o uniformă verde de spital, mult prea mare de mine, dar ce să fac, oricum era mult mai bine decât să umblu înfășurată într-un cearșaf. Mi-am completat imaginea cu niște botoșei. L-am întrebat pe Darius dacă mi-a văzut poșeta și mi-a răspuns că, după părerea lui, e încă în Hummer. Poate părea o dovadă de superficialitate, dar am stat câteva minute cu stresul că dacă mi-aș fi pierdut geanta, ar fi trebuit să îmi scot alt carnet de conducere și să-mi iau alt telefon și m-am întrebat în treacăt dacă mai țineam minte exact nuanța luciului de buze Uita pe ar fi care trebuit să-l înlocuiesc.

La ceva timp după ce am sărit în uniformă (în timp ce Darius stătea cu spatele) și îmi făceam griji că mi-am pierdut geanta, am realizat că stăteam pe pat și priveam în gol, gata-gata să mă ia somnul.

— Cum te simți? m-a întrebat Darius. Arăți..., a făcut o pauză și sunt sigură că încerca să taie de pe listă cuvinte precum „înfiorător“ sau „oribil“.

— Obosită? i-am sărit în ajutor.

A dat din cap.

— Așa e.

— Păi nu-i de mirare, pentru că sunt obosită, foarte foarte obosită.

— Poate că ar trebui să așteptăm și...

— Nu! l-am întrerupt. Am vorbit serios când am spus că vreau să plecăm. În plus, mi-e imposibil să dorm ca lumea cât timp suntem aici. Pur și simplu, nu mă simt în siguranță.

— De acord, a spus Darius. Nu ești în siguranță, nici tu, niciunul dintre noi.

Nu a pomenit nici el, și nici eu că nu aveam să fim în siguranță nici dacă reușeam să fugim din Casa Noptii, dar făcea bine la moral să nu aducă nimeni în discuție chestia asta.

— Bun, hai să-i luăm și pe ceilalți, am spus.

— Înainte să ieșim din încăpere m-am uitat la ceasul de pe perete și am văzut că trecuse puțin de patru dimineața. Mă șoca să constat cât timp trecuse, mai ales că trebuie să fi fost inconștientă câteva ore bune, deși nu mă simțeam deloc odihnită. Dacă totul era în regulă în Casa Noptii, novicii trebuie să fi terminat deja orele.

— Auzi, i-am spus lui Darius, pe la ora asta e cina. Poate că sunt la cantină.

A dat din cap, a tras la o parte scaunul proptit în ușă și a deschis-o ușor.

— Holul e gol, a murmurat Darius.

Cât timp el privea pe furiș de-a lungul holului, eu m-am uitat la el cu atenție. Așa că, în loc să ies în urma lui din încăpere, l-am apucat de mânecă și l-am ținut pe loc, ocazie cu care mi-am atras o privire întrebătoare.

— Auzi, Darius, eu mă gândesc că trebuie să ne schimbăm înainte să ne facem intrarea triumfală în cantină sau chiar în dormitorul meu. Ce naiba, tu ești plin de sânge, iar eu am pe mine ceva ce aduce a sac de gunoi. Sărim în ochi ca un coș pe nas.

Darius s-a uitat în jos la sângele uscat care îi pătase rău de tot cămașa și jacheta. Dacă mai adăugai la asta și rănile abia închise, și uniforma mea medicală, categoric săream în ochi, concluzie la care a ajuns și el pe loc.

— Hai s-o luăm pe scări până la etajul următor. Acolo stau Fiii lui Erebus. Mă schimb, apoi te duc iute la dormitorul tău ca să scapi de astea, a spus și a făcut un gest spre costumația mea. Cu puțin noroc îi găsim pe Afrodita și pe gemene în dormitor, tot ce mai trebuie e să dăm de Damien, apoi putem s-o ștergem din școală.

— Bună idee. Nu m-aș fi gândit c-o să spun vreodată că de-abia aștept să mă întorc în tuneluri, dar în momentul ăsta mi se pare locul cel mai potrivit, am spus.

Darius a mormăit ceva, chestie care în limbajul masculilor însemna, probabil, că este de acord cu mine, și l-am urmat pe hol, care era pustiu de-a binelea. Distanța până la scări era mică. Recunosc,

faptul că am urcat un rând de trepte mi-a cam venit de hac și am sfârșit prin a mă lăsa cu toată greutatea pe brațul lui Darius. Judecând după privirea lui îngrijorată, se gândea serios să mă ia în brațe și chiar ar fi făcut-o (în ciuda protestelor mele) dacă nu am fi ajuns cam tot atunci la etajul următor.

— Și ia zi, am spus printre icnete, întotdeauna e așa de liniște pe-aici?

— Nu, a spus Darius, posomorât. Nu e așa.

Am trecut pe lângă o zonă comună, cu frigider, un televizor mare cu ecran plat, niște canapele comode și o grămadă de chestii pentru tipi, ca de exemplu gantere, o tablă de darts și o masă de biliard. Și aici era pustiu. Cu o față impenetrabilă, Darius m-a condus spre una dintre multele uși care se deschideau din hol.

Camera lui arăta cam cum îmi închipuiam eu că ar trebui să fie dormitorul unui Fiu al lui Erebus, curat și simplu, fără zorzoane. Ce-i drept, avea câteva trofee câștigate la competiții de aruncarea cuțitului și o întregă colecție de cărți cartonate de-ale lui Christopher Moore, dar nici o fotografie înrămată, cu prieteni sau rude, iar singurele imagini de pe pereți erau cu peisaje din Oklahoma, pe care probabil că le găsisese acolo când se mutase. A, și mai avea și un frigider micuț, ca al Afroditei, chestie care m-a cam enervat. Chiar toată lumea avea frigider, mai puțin eu? Dumnezeule. Mai era o fereastră mare, cât tot peretele, cu draperii grele. M-am îndreptat spre ea, am tras de un colț al draperiei și am privit afară pentru ca Darius să se poată schimba, fără să ne trezim că geloasa de Afrodita bagă cuțitul în vreunul din noi.

Ar fi trebuit să fie aglomerație. Se terminaseră orele, iar puștii ar fi trebuit să se îndrepte din zona de studiu a școlii spre dormitoare, sala de recreere, cantină și, în general, să piardă timpul și să se comporte ca niște adolescenți normali. În loc de asta, nu am văzut decât vreo câteva persoane care înaintau pe trotuar, încercând să nu alunece, pe când se deplasau de la o clădire la alta.

Deși intuiția îmi spunea că era ceva mai mult de atât, îmi venea să dau vina pe vreme pentru liniștea mormântală. Din cerul întunecos se cernea din nou o ploaie de gheață și, cu toate că furtuna ne izola de restul lumii, eram fascinată de efectul magic pe care îl crea stratul scânteietor de apă înghețată. Copacii erau aplecați sub povara de cristal care le ținea crengile captive într-un mormânt de gheață. Lumina blândă, gălbuie a felinarelor licărea pe pereții lucioși și pe aiei. Chestia cea mai tare erau firele de iarbă înveșmântate-n gheață, care se șteau ca niște țepi ascuțiți de peste tot, strălucind în lumină, ceea ce dădea pământului aspectul unui câmp presărat cu diamante.

— Mamăăă, mi-am spus mai mult mie decât lui Darius. Știu că furtuna asta de gheață e o mare porcărie, dar chiar arată drăguț. Zici că-i o cu totul altă lume.

Darius își trăgea un tricou cu mânecă lungă peste un altul curat în timp ce se apropia de mine. Felul în care s-a încruntat când a privit pe fereastră mi-a dat de înțeles că vedea mai degrabă partea cu marea porcărie decât pe cea cu magia gheții.

— Nu văd nici o santinelă, a spus și atunci mi-am dat seama că încruntătura lui nu se adresa doar gheții, ci și hotarelor marcate de ziduri, care se vedeau de la fereastra lui. Ar trebui să vedem cel puțin doi-trei dintre frații mei războinici de aici, dar nu se zărește niciunul, a spus.

Simțeam că e încordat.

— Ce este?

— M-am grăbit. Ai avut dreptate. E o cu totul altă lume. Văd santinele, numai că nu sunt frații mei, a spus și a arătat spre un loc de pe zid, în dreapta noastră, acolo unde se făcea un cot, în spatele Templului lui Nyx, situat chiar peste drum de clădirea în care ne aflam noi. Acolo, între umbra unui stejar bătrân și spatele templului, bezna a fremătat, lăsând la vedere silueta încovoiată a unui Imitator de Corbi ghemuit pe zid. Și acolo, a spus Darius și a arătat un pic mai jos, pe zid.

Îl trecusem cu vederea, crezând că este doar o umbră a întunericului, firească într-o asemenea noapte furtunoasă, dar când m-am uitat și eu mai cu atenție, s-a mișcat ușor, dezvăluindu-ne un alt om-pasăre înspăimântător.

— Sunt peste tot, am spus. Cum o să plecăm de aici?

— Poți să ne pui la adăpostul elementelor, cum ai mai făcut?

— Nu știu. Sunt atât de obosită și mă simt ciudat. Rana e mai bine, dar mă simt de parcă forțele mi se tot epuizează și nu mă revigorez niciodată. Apoi am realizat încă ceva care m-a făcut să simt

un gol în stomac. După ce m-am folosit de foc și de vânt ca să-l dobor pe Kalona când te-a atacat, nu a trebuit să eliberez elementele. Au plecat pur și simplu. Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Întotdeauna stăteau până le spuneam eu să plece.

— Te epuizezi în felul ăsta. Harul tău e să invoci și să controlezi elementele, dar asta are un preț. Ești tânără și sănătoasă, așa că, în condiții normale, abia dacă ai observa energia pierdută.

— Am mai observat asta de câteva ori, dar niciodată n-a fost așa.

— Niciodată n-ai mai fost în pragul morții. Să nu uităm că n-ai avut nici timp să te odihnești și să te recuperezi, iar asta este o combinație periculoasă.

— Cu alte cuvinte, e posibil să nu putem conta pe mine ca să ne strecurăm afară de aici, am spus.

— Să zicem că tu o să fii planul C, iar noi o să încercăm să stabilim un plan A și altul B?

— Eu mai bine aș fi planul Z, am bombănit.

— Îți dau ceva ce o să te ajute, deși este doar o soluție de moment, a spus și s-a dus la frigiderul micuț din care a scos ceva ce aducea cu două sticlute de apă, numai că erau pline cu un lichid gros, roșu, pe care îl cunoșteam foarte bine. Mi-a dat una și mi-a spus:

— Bea.

Am luat-o și m-am încruntat la el.

— Ții sânge în sticle de apă la frigider?

A înălțat din sprâncene la mine, apoi a tresărit un pic când i s-a întins tăietura care îi brăzda obrazul. Într-un final, a spus:

— Sunt vampir, Zoey. Vei fi și tu în curând. Pentru noi nu există nici o diferență între a ține sânge la sticlă și a ține apă la sticlă. Numai că sângele dă mai multă energie, a spus, a ridicat sticla spre mine, apoi a golit-o.

Mi-am alungat gândurile și i-am urmat exemplul. Ca întotdeauna, sângele a avut asupra organismului meu efectul unei explozii de energie, care mi-a dat deodată sentimentul că eram vie și invincibilă. Amețeala s-a dus, iar durerea pricinuită de rană s-a mai potolit și am putut să inspir adânc, fără să mai simt nici o suferință.

— E mai bine? m-a întrebat Darius.

— Absolut. Hai să fac rost de niște haine normale și să-i găsim pe ceilalți, până nu se duce efectul.

— Apropo, a spus și s-a dus din nou la frigider, a mai înhățat o sticlă de sânge și mi-a aruncat-o. Bagă-ți-o în buzunar. Sângele n-o să înlocuiască somnul și perioada de convalescență, dar te va ține pe picioare. Cel puțin așa sper.

Am îndesat sticla într-unul dintre buzunarele uriașe de la pantalonii largi ai uniformei. Darius și-a prins cuțitul la brâu, și-a luat o jachetă curată din piele și am ieșit amândoi din cameră, am coborât iute scările și ne-am îndreptat spre intrare, fără să vedem nici țipenie de om în tot timpul ăsta. Simțeam că ceva era în neregulă, dar nu voiam să mă opresc ca să vorbesc despre asta. Nu doream să fac sau să spun nimic care să ne rețină aici nici cu o secundă mai mult decât era cazul.

Când Darius a ajuns în dreptul ușii de la intrare, am ezitat.

— Nu cred că e o idee prea bună să mă vadă Imitatorii de Corbi trează și umblând pe aici, am spus cu glas scăzut, deși nu se zărea nimeni primprejur.

— Ai dreptate. Te descurci?

— Hm, nu sunt prea departe dormitoarele. În plus de asta, vremea e deja nasoală. Am să invoc ceața și am să întesesc ploaia. Asta ar trebui să ne ascundă mai ca lumea. Nu uita să te gândești că ești făcut doar din spirit. Încearcă să-ți imaginezi că te faci una cu furtuna. De regulă, mie asta îmi ușurează munca.

— Se rezolvă. Eu sunt gata.

Am inspirat adânc, recunoscătoare că pieptul nu mă mai durea aproape deloc, și m-am concentrat.

— Apă, foc și spirit, am nevoie de voi, am spus. Am întins o mână, de parcă aș fi primit îmbrățișarea unui prieten, iar cu cealaltă l-am luat pe Darius de braț. Imediat am simțit iureșul celor trei elemente în jurul meu și în mine și, am sperat eu, și în jurul lui Darius. Spirite, îți cer să ne acoperi cu mantia ta... să ne ascunzi... să ne faci una cu noaptea. Apă, umple aerul dimprejur,

îmbăiază-ne și ascunde-ne. Focule, am nevoie de tine doar un pic, cât să încălzești gheața, ca să se transforme în ceață. Dar nu doar în jurul nostru, m-am grăbit să adaug. Mergi peste tot prin școală și fă totul să pară înnegurat și magic. Am zâmbit când am simțit elementele fremătând de nerăbdare să-mi ducă sarcinile la îndeplinire. Bun, hai să-i dăm drumul, am spus și am dat din cap spre Darius. A deschis ușa și, înviorați de vânt, spirit și foc, am pășit în furtuna de gheață.

Într-o privință chiar avusesem dreptate: vremea era tare nesuferită. Îmi plăcuse mai mult când mă uitam afară din clădirea în care era cald și uscat. Înainte fusese rea, dar, când elementele mi-au răspuns la poruncă, furtuna s-a întetit. Am privit împrejur ca să văd dacă Imitatorii de Corbi ne remarcaseră, dar elementele își făceau treaba, iar Darius și cu mine am pătruns în ceva ce semăna cu interiorul unui glob orbitor de zăpadă, transformat în gheață. Gheața și vântul erau atât de nasoale încât aș fi căzut fix în fund dacă Darius nu ar fi avut niște reflexe de pisică și, Dumnezeu știe cum, nu ar fi reușit să ne țină pe amândoi pe picioare.

Ocazie cu care mi-am amintit, pe când înaintam repede, dar cu grijă, pe aleea înghețată, învăluți în ceața care se lăsase brusc în jurul nostru, cu capul plecat, ca să ne ferim de iureșul de gheață, că nu văzusem nici o pisică. E drept, vremea era îngrozitoare, mai ales că-mi băgasem și eu coada, iar pisicilor nu le place nimic din ce e ud, dar nu-mi aminteam, în toate lunile cât stătusem în Casa Noptii, să fi mers vreodată prin campus fără să văd măcar vreo două pisici care să se alerge pe acolo.

— Nu sunt pisici prin preajmă, am spus.

Darius a încuviințat din cap și a spus:

— Am remarcat deja.

— Ce înseamnă chestia asta?

— E de rău.

Dar nu aveam timp să mă gândesc ce ar putea să însemne absența pisicilor (și să-mi fac griji unde ar putea fi Nala mea). Deja simțeam cum toată energia din mine se scurge și a trebuit să-mi mobilizez întreaga forță și putere de concentrare ca să continui să-mi șoptesc rugăciunea către vânt, foc și apă.

— Noi suntem noaptea, faceți ca spiritul nopții să ne învăluie... să ne înveșmânteze în negură... bate, vântule, și ține departe de noi ochii răuvoitori...

Ajunseserăm aproape de dormitoare când am auzit glasul fetei. Nu înțelegeam ce zicea, dar tonul ascuțit și agitat sugera că ceva nu era în regulă. Tensiunea din brațul lui Darius și felul în care se străduia să privească înjur, prin haosul elementelor care ne înconjurau, îmi spuneau că auzise și el.

Când ne-am apropiat și mai mult de dormitoare, glasul s-a auzit mai clar și mai răspicat, iar cuvintele au început să capete sens.

— Nu, serios! Vreau... vreau doar să mă întorc la mine în cameră, spunea fata, cu un glas speriat.

— O să te duci înapoi după ce termin eu cu tine.

Am înghețat și l-am oprit și pe Darius când i-am recunoscut vocea tipului, chiar înainte ca fata să-i răspundă.

— Mai bine mai târziu, Stark? Atunci poate..., a dat să spună, dar cuvintele i-au fost curmate.

Am auzit un țipăt care a fost înăbușit într-un icnet, apoi s-a auzit un sunet îngrozitor, umed, și au început gemetele.

Capitolul 20

Darius a pornit înainte, m-a tras și pe mine după el și ne-am dus pe veranda îngustă care adăpostea intrarea în dormitorul fetelor. Erau niște scări late, încadrate de niște pereți joși din lespezi de piatră în zigzag, excelente pe post de bancă pe care să flirtezi cu prietenul tău când te conduce la dormitor și înainte să te sărute de rămas-bun.

Ce făcea Stark era de fapt o jalnică imitație a sărutului de rămas-bun care avea loc acolo de obicei. O îmbrățișa pe o fată, ca să zic așa, asta dacă n-ar fi fost evident că, numai cu câteva secunde înainte ca dinții să i se înfigă în gâtul ei, fata nu ar fi încercat să scape de el. L-am privit îngrozită pe

Stark care, fără să bage de seamă că eram prin preajmă, își continua atacul asupra ei. Nu conta că acum fata gema de plăcere. În fond, știm cu toții că asta se întâmplă când un vampir mușcă pe cineva: centrul plăcerii - atât ai „victimelor“ (și, în cazul ăsta, ea chiar era o victimă!), cât și ai vampirului - sunt stimulați. Ea resimțea fizic plăcere, dar ochii ei mari și îngroziți, la care se adăuga rigiditatea corpului, dădeau de înțeles, dincolo de orice îndoială, că, dacă ar fi putut, i s-ar fi împotrivit. Stark se înfrupta din gâtul ei cu înghițituri mari, iar gemetele lui aminteau de cele ale unui animal, timp în care, cu mâna cu care nu o ținea strâns lipită de el, îi ridicase fetei fusta ca să poată intra între picioarele ei și să...

— Dă-i drumul, a tunat Darius, smulgându-se din strânsoarea mea și ieșind din bula de ceață și noapte, care ne ascunsese.

Stark i-a dat drumul fetei cu aceeași lejeritate cu care ar fi aruncat o sticlă de suc goală. Aceasta a plecat scâncind de lângă el și s-a dus în patru labe spre Darius, care a aruncat spre mine o batistă de pânză, cum se foloseau pe vremuri, pe care o scosese din buzunar și mi-a spus:

— Ajut-o.

Apoi s-a așezat ca un zid de mușchi între mine și fata înnebunită, de-o parte și mine, și Stark, de cealaltă.

M-am ghemuit și mi-am dat seama cu o tresărire că fata era Becca Adams, o blondă, drăguță din clasa a patra, care îi cam făcea ochi dulci lui Erik. În timp ce-l priveam pe Darius înfruntându-l pe Stark, i-am dat Beccăi batistă și am încercat s-o liniștesc.

— Îmi tot ieși în cale, a spus Stark. Ochii încă îi luceau roșiatici și avea sânge la gură, pe care și l-a șters absent cu dosul palmei. Am văzut din nou în jurul lui bezna pulsând. Nu era cu totul vizibilă, ci mai degrabă o umbră printre umbre care îmi intra și-mi ieșea din raza vizuală, chestie pe care o vedeam mai bine când nu o căutam special.

În momentul ăla mi s-a aprins becuțelul. Știam unde mai văzusem bezna asta lichidă și ciudată. O văzusem în umbrele din tunel, apoi în fracțiunea aia de secundă în care îmi apăruse spectrul lui Neferet, transformat apoi în Imitatorul de Corbi care mai că mă omorâse! Becuțelul mi s-a aprins și mai tare și am mai recunoscut de undeva bezna aia. Puteam să bag mâna în foc că apăruse și în jurul lui Stevie Rae, pulsând ca o umbră însuflețită, înainte să se Transforme, numai că, atunci, ochii mei nu sesizaseră decât nevoia, suferința și zbaterea celei mai bune prietene ale mele și considerasem întunericul pe care îl pusese ea în mișcare ca fiind unul interior. Mărită zeiță, ce fraieră fusesem! Copleșită, am încercat să meditez la descoperirea făcută, în timp ce Darius îl înfrunta pe Stark.

— Poate nu ți-a explicat nimeni că vampirii masculi nu abuzează de femei, fie ele oameni, vampiri sau novice, a spus Darius calm, de parcă ar fi avut o discuție obișnuită cu un prieten.

— Eu nu sunt vampir, a spus Stark și a arătat spre conturul semilunii roșii de pe fruntea lui.

— Este un detaliu lipsit de importanță. Noi, a spus Darius și a făcut un semn de la el la Stark, nu abuzăm de femei. Niciodată. Zeița noastră ne-a învățat mai bine de atât.

Stark a schițat un zâmbet, dar gestul nu avea nimic de-a face cu amuzamentul.

— Cred c-ai să afli că regulile s-au cam schimbat pe aici.

— Băiete, eu cred că tu o să afli că unii dintre noi au regulile scrise aici, a spus Darius ducându-și mâna la inimă, iar regulile astea nu se supun capriciilor schimbătoare ale celor din jur.

Trăsăturile lui Stark au împietrit. Și-a dus mâna la spate și a luat un arc prins cu o chingă de spate. Apoi a scos o săgeată din tolba pe care eu o luasem drept o geantă atârnată de umăr (ar fi trebuit să-mi dea seama că, în fond, Stark nu e genul de tip care poartă geantă). A fixat săgeata în arc și a spus:

— Am să mă asigur că nu-mi mai stai niciodată în cale.

— Nu! am intervenit și m-am așezat lângă Darius, iar inima-mi bătea nebunește. Ce naiba ți s-a întâmplat, Stark?

— Am murit! a strigat, cu fața contorsionată de mânie, în timp ce bezna fantomatică se agita în jurul lui. Acum că o vedeam clar, mă întrebam cum de o scăpasem din vedere. Am ignorat umbra malefică și am continuat să-l înfrunt.

— Știu! am strigat. Eram și eu de față, ai uitat cumva? Chestia asta l-a făcut să se oprească și a lăsat un pic arcul în jos. L-am luat drept un semn bun și am continuat. Ai spus că ai să te întorci la

Ducesă și la mine.

Când am rostit numele cățelei lui, chipul i-a fost străbătut de suferință și a părut deodată un copil neajutorat. Însă expresia asta nu s-a menținut decât o clipă. A clipit și a redevenit periculos și sarcastic, deși ochii lui încetaseră să mai scapere, roșiatici.

— Da, m-am întors, dar acum lucrurile s-au schimbat. Și ne așteaptă schimbări și mai mari, a spus și i-a aruncat lui Darius o privire încărcată de dezgust. Toate porcăriile astea depășite în care crezi tu nu mai înseamnă nimic. Ele te fac slab, și când ești slab, ești sortit pieirii.

Darius a clătinat din cap.

— Niciodată nu e semn de slăbiciune să respecti calea zeiței.

— Eu unul n-am văzut nici o zeiță pe aici, tu ai văzut?

— Da, eu chiar am văzut, am spus. Am văzut-o pe Nyx. A apărut chiar acolo, am spus și am arătat spre dormitoare, cu numai câteva zile în urmă.

Stark m-a privit îndelung, în liniște. I-am cercetat chipul, în încercarea de a regăsi ceva din tipul acela de care mă simțisem legată și pe care îl sărutasem chiar înainte să moară în brațele mele. Însă nu am văzut decât un necunoscut imprezvizibil și îmi era foarte clar că, dacă ar fi tras cu arcul, nu ar fi ratat, indiferent care-i era ținta.

Dintr-odată mi-am adus aminte. Nu o omorâse pe Stevie Rae. Faptul că era în viață dovedea că nu voise s-o omoare. Așa că poate mai păstra în el ceva din acel Stark pe care îl cunoșteam eu.

— Stevie Rae e bine, apropo, am spus.

— Ce-mi pasă mie? a replicat.

Am ridicat din umeri și am continuat:

— Mă gândeam că ai vrea să știi, din moment ce din cauza săgeții tale a ajuns ca o frigăruie.

— Făceam ce mi s-a spus să fac. Șefa a spus s-o fac să sângereze, așa că am făcut-o să sângereze.

— Neferet? Ea e cea care te controlează? am întrebat.

Ochii i-au scăpărat când mi-a răspuns:

— Pe mine nu mă controlează nimeni!

— Setea de sânge te controlează, a intervenit Darius. Dacă n-ai fi fost în ghearele ei, n-ar mai fi trebuit s-o ataci pe novicea aceea.

— Da, așa crezi tu? Ei bine, te înșeli. Să știi că îmi place că mi-e sete de sânge. Mi-a plăcut să fac ce vreau cu fata aia. E vremea ca vampirii să nu se mai furișeze neștiuți de nimeni. Suntem mai deștepti, mai puternici și mai buni decât oamenii. Noi ar trebui să fim la putere, nu ei!

— Novicea aceea nu este umană, a sfâșiat glasul lui Darius aerul, ca o lamă de cuțit, amintindu-mi că nu era doar genul de tip care se poartă ca un frate mai mare, ci și un Fiu al lui Erebus și unul dintre cei mai puternici războinici de pe pământ.

— Mi-era sete și nu era niciun om prin preajmă, a spus Stark.

— Zoey, du-o pe fată în dormitor, m-a sfătuit Darius, fără să-și ia ochii de la Stark. Și-a încheiat rolul de gustare.

M-am dus iute spre Becca și am ajutat-o să se ridice. Tremura un pic, dar putea să meargă. Când am ajuns în dreptul lui Darius, a pornit alături de noi, stând în tot acest timp între noi și Stark. Când am trecut prin dreptul lui, Stark a vorbit cu o mânie care mi-a dat fiori.

— Știi, e suficient să mă gândesc că vreau să te omor și să lansez săgeata, iar tu ai să mori oriunde te-ai afla.

— Dacă este adevărat, atunci voi muri, a spus Darius, pe un ton indiferent. Iar tu vei fi un monstru.

— Nu mă deranjează să fiu un monstru!

— Nici pe mine nu mă deranjează să mor în slujba Marii mele Preotese și a zeiței mele, i-a răspuns Darius.

— Dacă îi faci ceva, am să te atac cu toată puterea mea, i-am spus lui Stark.

M-a privit, iar buzele sale au schițat un zâmbet, o amintire a zâmbetului drăguț și șmecheresc pe care-i avea înainte.

— Și tu ești un mic monstru, nu, Zoey?

Nu consideram că un asemenea comentariu răutăcios merita răspuns, iar Darius părea să-mi împărtășească părerea. Ne-am continuat drumul pe lângă Stark, apoi Darius a deschis ușa de la intrarea în dormitoare și a ajutat-o pe Becca să intre, însă în loc să o urmez și eu, m-am oprit. Intuiția îmi spunea că trebuia să fac ceva și, oricât mi-ar plăcea s-o ignor, știam că nu e indicat.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Darius. Vedeam că are de gând să mă contrazică, dar am clătinat din cap și am spus: Ai încredere în mine. Am nevoie doar de o secundă.

— Eu sunt chiar lângă ușă, a spus Darius, i-a aruncat o privire tăioasă lui Stark, apoi a intrat.

M-am întors spre Stark. Știam că-mi asum un risc spunându-i ceea ce aveam de gând să-i spun, dar încă îmi aminteam poemul Kramishei și versul în care se spunea: „Umanitatea o salvează/ Dar ea oare mă va salva pe mine?“ Trebuia măcar să încerc.

— Jack are grijă de Ducesa, am spus fără ocolișuri.

I-am citit din nou suferința pe chip, însă tonul vocii părea perfect indiferent.

— Și?

— Îți spun doar ca să știi că e bine. A cam suferit, dar acum e bine.

— Nu mai sunt cine am fost, așa că nu mai e cățeaua mea.

Acum i-am simțit un tremur în glas, iar asta mi-a dat oarece speranțe și m-am apropiat cu un pas de el.

— Ce e fantastic la câini e că te iubesc necondiționat. Ducesei nu-i pasă cine ești în momentul ăsta, tot te va iubi.

— Nu știi despre ce vorbești, a spus.

— Ba da. Am petrecut ceva timp cu ea și pot să spun că are o inimă foarte mare.

— Nu la ea mă refeream, ci la mine.

— Să știi că am petrecut ceva timp și cu novicii cu semiluni roșii. Ca să nu mai spun că prima care s-a Transformat în vampir cu semilună roșie este cea mai bună prietenă a mea. Stevie Rae e altfel decât era înainte, dar eu tot o iubesc, am spus. Poate că dacă ai sta un pic cu ea și cu restul novicilor cu semiluni roșii, ai putea, știu și eu, să te regăsești pe tine însuși. Ei au reușit, am spus, cu mai multă siguranță decât simțeam, în fond, surprinsesem bezna care îl împresura pe Stark și acolo jos în tuneluri, în jurul novicilor cu semiluni roșii, dar tot credeam că cel mai bine era să-l iau de aici, unde răul părea să fie la el acasă.

— Sigur, a răspuns el, mult prea iute. De ce nu mă duci la vampirul ăsta ca să vedem ce se întâmplă?

— Cum să nu, am replicat la fel de repede. Ce-ar fi să-ți lași arcul și săgețile aici și să-mi arăți cum să ies din campus fără să afle păsările alea ciudate și te duc.

Trăsăturile i s-au crispat din nou și a redevenit brusc străinul răutăcios.

— Nu plec nicăieri fără arcul meu și nu iese nimeni din campus fără să afle ei.

— Atunci, se pare că n-am să te duc la Stevie Rae.

— Nu trebuie să-mi arăți tu unde e. Ea știe totul despre mica lor ascunzătoare. Când o să vrea să pună mâna pe prietena ta, o să reușească și singură. Eu, în locul tău, m-aș aștepta s-o văd pe Stevie Rae mult mai curând decât îți închipui.

Mi s-a pornit imediat alarma și nu a fost nevoie să întreb cine era „ea“. Însă în loc să-i arăt cât mă mâhniseră cele spuse de el, i-am zâmbit calm și am zis:

— Nu se ascunde nimeni. Eu sunt aici, iar Stevie Rae e în același loc în care stă de când s-a Transformat. Nu e mare șmecherie. În plus, întotdeauna e o plăcere s-o văd, așa că, dacă apare pe aici, cu atât mai bine.

Mda, mă rog. Nu e mare șmecherie. Și nici pe mine nu mă deranjează să stau aici. Și-a ferit ochii de mine și a privit prin ceața rece care plutea leneș în jurul nostru. Nici nu știu de ce îți pasă.

Am știut imediat ce trebuie să spun.

— Pur și simplu îmi țin promisiunea față de tine.

— Ce vrei să spui?

— M-ai pus să-ți promit două lucruri înainte să mori. Unul era să nu te uit și nu te-am uitat. Celălalt a fost să am grijă de Ducesa și acum îți spun că m-am asigurat că e bine.

— Poți să-i spui puștiului ăluia, Jack, că Ducesa e acum cățeaua lui. Spune-i... S-a oprit, ferindu-

și încă privirea, și și-a tras anevoie răsufierea.

— Spune-i că e o cățea cuminte și să aibă grijă de ea.

Mi-am urmat mai departe intuiția, am străbătut distanța de câțiva metri dintre noi și i-am pus o mână pe umăr, aproape la fel cum făcusem în noaptea în care murise.

— Știi că indiferent ce spui sau cui i-o dai, Ducesa va fi întotdeauna a ta. Când ai murit, a plâns. Eram acolo. Am văzut-o și n-am uitat, n-am să uit niciodată.

Nu m-a privit, dar și-a lăsat încet arcul jos, și-a pus mâna peste a mea și am rămas acolo așa, atingându-ne, dar fără să spunem nimic. Îl priveam cu atenție, așa că am văzut toată transformarea. Pe când își apăsa mâna peste a mea, a expirat prelung și ușor, iar chipul i s-a destins. Roșul ochilor s-a risipit, iar întunericul acela ciudat, ca o umbră, s-a evaporat. Când s-a uitat la mine, în sfârșit, redevenise puștiul de care mă simțisem atât de atrasă și care murise în brațele mele, promițându-mi că avea să se întoarcă.

— Dar dacă nu mai e nimic în mine care să merite dragoste? a întrebat atât de încet încât nu l-aș fi auzit dacă nu aș fi stat așa de aproape de el.

— Eu cred că încă poți să alegi ceea ce ești sau cel puțin ceea ce vrei să devii. Stevie Rae a ales umanitatea în locul monstrozității. Eu cred că depinde de tine.

Știu că ce-am făcut atunci a fost o tâmpenie. Nici măcar nu știu sigur de ce am făcut-o. Că doar aveam probleme nerezolvate cu Erik și cu Heath. Ultima chestie de care aveam nevoie era încă un băiat care să-mi complice existența, dar, în momentul acela, simțeam că nu suntem decât eu și Stark pe lume; redevenise el însuși, tipul care suferea cumplit din pricina darului primit de la Nyx, ce dusese la moartea accidentală a mentorului său, tipul care fusese îngrozit la gândul că ar putea răni și pe altcineva, tipul de care mă simțisem legată atât de repede și de profund, încât mă gândisem că poate chiar existau suflete-pereche și luasem în calcul, cel puțin pentru câteva momente, că poate el era sufletul meu pereche. Numai la asta mă gândeam când m-am lipit de el. Când s-a aplecat și și-a lipit nesigur buzele de ale mele, am închis ochii și l-am sărutat ușor și dulce. M-a sărutat și el și mă ținea cu atâta delicatețe, de parcă ar fi crezut că aș putea să mă sparg.

Apoi l-am simțit cum se crispează și a făcut un pas șovăielnic înapoi. Am văzut clar că avea lacrimi în ochi, înainte să strige:

— Ar fi trebuit să mă uiți!

După ce și-a luat arcul și a țâșnit în bezna viermuitoare a nopții furtunoase.

Când s-a făcut nevăzut, am rămas acolo, privind lung în urma lui întrebându-mă ce naiba mă apucase. Cum de putusem să-l sărut pe un tip care atacase pe cineva cu numai câteva minute înainte? Cum să mă simt legată de cineva care se poate să fie mai mult un monstru decât un om? Poate că nici măcar pe mine nu mă mai recunoșteam. Fără îndoială, nu aveam nici cea mai vagă idee în ce mă transform.

M-am cutremurat. Umezeala nopții părea să-mi fi pătruns prin haine și prin piele, până la oase. Și mă simțeam obosită, foarte, foarte obosită.

— Vă mulțumesc, foc, aer și apă, le-am șoptit elementelor, care mă ascultau. M-ați slujit cu credință în noaptea asta. Acum puteți pleca.

Ceața și gheața s-au învărtejit o dată în jurul meu, apoi au gonit departe, lăsându-mă singură cu noaptea, cu furtuna și cu propria confuzie. Am pornit greoi spre dormitoare și nu-mi doream decât să mă pot duce înăuntru, să fac un duș fierbinte, să mă ghemuiesc la mine în pat și să dorm neîntoarsă timp de câteva zile.

Firește că dorința mea nu era poruncă pentru nimeni...

Capitolul 21

Abia ajunsese în dreptul ușii că Darius s-a și grăbit s-o deschidă. Privirea lui pătrunzătoare m-a făcut să mă întreb dacă urmărise scena dintre mine și Stark. Speram sincer că nu.

— Damien și gemenele sunt acolo, a fost tot ce a spus și mi-a făcut semn să-l urmez în încăperea centrală.

— Mai întâi de toate, am și eu nevoie de mobilul tău, am spus.

Nu a ezitat și nici nu mi-a pus întrebări enervante, cum ar fi pe cine trebuie să sun și de ce. Mi l-a dat pur și simplu, apoi a mers înaintea mea în sala comună. Am format numărul lui Stevie Rae și mi-am ținut respirația cât timp a sunat. Când a răspuns, se auzea de parcă ar fi vorbit dintr-un butoi, dar cel puțin o auzeam.

— Salut, eu sunt.

— Z! Doamne, ce mă bucur să-ți aud vocea! Te simți bine?

— Mda, sunt mai bine.

— Și ia zi, ce se mai întâmplă cu...

— Te pun la curent mai târziu, am întrerupt-o. Acum trebuie să mă ascuți.

— Bine.

— Fă ce ți-am spus.

A urmat o pauză, după care a întrebat:

— Ce mi-ai scris în bilet?

— Mda. Sunteți urmăriți în tuneluri. E ceva acolo cu voi.

Mă așteptam să icnească sau s-o apuce bătu', dar a spus doar atât, cu o voce calmă:

— Bine, am înțeles.

— E foarte posibil să vă prindă păsările alea dacă ieșiți la suprafață pe unde se așteaptă ele, așa că trebuie să aveți mare, mare grijă, m-am grăbit eu să adaug.

— Nu-ți face griji, Z. După ce mi-ai dat biletul ăla, am plecat pe ascuns în recunoaștere. Cred că pot să duc pe toată lumea acolo fără să fim văzuți.

— Mai întâi, sun-o pe măicuța Maria Angela și spune-i că veniți. Mai zi-i că vin și eu cât de repede pot. Dar nu le spune novicilor cu semiluni roșii încotro vă îndreptați, ascunde-le cât poți chestia asta. Ai înțeles?

— Da.

— Bine. S-o săruți pe bunica din partea mea.

— Așa am să fac. Și n-am să las pe nimeni să-i spună despre accidentul tău. N-ar face decât s-o neliniștească.

— Mersi, am spus. Heath e bine?

— Absolut. Ți-am spus că nu tre' să-ți faci griji din cauza lui. Amândoi prietenii tăi sunt bine.

Am oftat și tare mi-aș mai fi dorit s-o pot corecta și să-i spun că aveam doar un prieten.

— Bun, mă bucur că sunt în siguranță. A, și Afrodita e bine, am adăugat, cu un sentiment ciudat, dar m-am gândit că din moment ce eu mă interesasem de ființa umană de care mă Impregnasem, poate voia și Stevie Rae să se intereseze de a ei.

A râs vesel, în stilu-i caracteristic.

— Z, știu că Afrodita e bine. Mi-aș da imediat seama dacă s-ar întâmpla ceva. E ciudat, dar așa e.

— Foarte bine, nu? Auzi, trebuie să plec. Și tu la fel.

— Vrei să scot pe toată lumea de aici în noaptea asta?

— Acum, am spus cu hotărâre.

— Am înțeles. Ne vedem curând, Z.

— Te rog, fii foarte atentă.

— Nu-ți face griji din cauza mea. Am câțiva ași în mânecă.

— O să ai nevoie de ei. Pa, pa, am spus și am întrerupt legătura din butoi.

Ce ușurare să știu că Stevie Rae avea să-i mute pe toți novicii cu semiluni roșii în subsolul mănăstirii măicuțelor benedictine. Trebuia să cred că întinericul pe care începusem să-l văd plutind prin tuneluri nu ar fi rezistat în subsolul unei mănăstiri de călugărițe. De asemenea, trebuia să cred că Stevie Rae putea să-i ducă pe toți puștii acolo fără s-o prindă Imitatorii de Corbi. Dacă aveam și noi, ceilalți, norocul ăsta, puteam apoi să ne regroupăm și să ne gândim ce naiba să facem cu Kalona și Neferet. Și să nu uit s-o întreb pe Stevie Rae despre chestia cu umbra aia nasoală. Din nefericire, aveam sentimentul că ea știa mai multe despre asta decât mine.

Am intrat în sala comună. În mod normal, după ore ar fi trebuit să fie plin de novici care să se uite la televizoarele cu ecran plat. De jur împrejurul sălii erau adunate scaune și canapelețe, pe care

ar fi trebuit să se înghesuie puștii care se relaxau după o zi lungă de școală.

Azi nu erau decât câțiva novici, iar aceștia păreau neobișnuit de potoliți. În parte se poate să fi fost pentru că picase cablul din cauza furtunii, dar Casa Noptii avea generatoare, iar puștii ar fi trebuit să vadă vreun DVD, că doar aproape toată lumea are abonament la Netflix. Dar cei câțiva puști care erau prezenți stăteau împreună, ghemuiți, și discutau în șoaptă.

M-am uitat automat la zona în care ne plăcea mie și prietenilor mei să ne adunăm și, spre ușurarea mea, i-am văzut pe Damien și pe gemene. Becca era în mijlocul lor și am presupus că o linișteau ca să nu izbucnească în plânsete isterice. Când m-am apropiat, am înțeles că mă înșelam foarte tare.

— Serios, sunt bine. Nu e mare lucru, insista Becca, cu un glas care nu mai era tremurat și în care nici nu se mai simțea frica, dar care devenise deodată teribil de stresat.

— Auzi, nu e mare lucru! a exclamat Shaunee. Bineînțeles că e mare lucru.

— Tipul te-a atacat, a adăugat Erin.

— N-a fost tocmai așa, a replicat Becca și a dat indiferentă din mâini. Ne prosteam și noi. În plus de asta, Stark e un tip super.

— Da, a pufnit Erin. De regulă, violatorii mi se par irezistibili.

Becca a mijit ochii la ea, arborând o expresie răutăcioasă și rece.

— Stark e super, ești doar geloasă că nu te-a vrut pe tine.

— Nu m-a vrut, zici? a întrebat Erin, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Adicăte! n-a vrut să mă violeze și pe mine? De ce-i cauți scuze?

— Ce naiba ai, Becca? a intervenit și Shaunee. Niciun bărbat n-ar trebui să scape vreodată nepedepsit...

— Stați așa, a întrerupt-o Damien. Știți ceva, Becca are dreptate. Stark e un tip pe cinste.

— Gemenele l-au privit șocate, dar el s-a grăbit să adauge:

— Dacă Becca spune că se prosteau, cine suntem noi să-i judecăm?

Chiar atunci ne-am apropiat și eu și Darius de grupul lor agitat.

— Ce se întâmplă? Te simți bine? am întrebat-o pe Becca.

— Foarte bine.

Le-a aruncat gemenelor o privire glacială, s-a ridicat în picioare și a adăugat:

— De fapt, mi-e foame de mor, așa că mă duc să-mi caut ceva de mâncare. Îmi pare rău că v-am făcut probleme acolo, afară. Ne mai vedem, a spus și a plecat în grabă.

— Ce naiba s-a întâmplat? am întrebat cu glas scăzut.

— Cam același lucru care s-a întâmplat în toată nenorocita asta...

— Haideți sus! a ordonat Darius închizându-i gura lui Erin.

Mă cam mira să văd că prietenii mei execută supuși ordinele lui Darius. Am ieșit în șir din sala comună, ignorând privirile curioase ale celor câțiva puști care se plimbau liniștiți pe acolo. Pe scări, Darius a întrebat:

— Afrodita e în camera ei?

— Mda. A spus că e obosită, a explicat Shaunee.

— Probabil că atâră cu capul în jos de tavan pe bățul ei de liliacă, a presupus Erin.

Și-a aruncat privirea peste umăr la Darius și a adăugat:

— Apropo de Afrodita, o să facă urât de tot când o vedea că ți-ai stricat fătuca aia drăguță.

— Mda, și dacă urâcioasa aia superficială îți trezește nevoia de consolare, eu sunt gata să-ți ofer niște cafea cu lapte, a spus Shaunee, dând din sprâncene la el.

— Sau un milkshake cu vanilie, s-a pisicit Erin.

Darius a zâmbit vesel și n-a spus decât:

— Am să țin minte.

Mi-a trecut prin cap că gemenele își asumau un mare risc și mi-era clar că eu, una, nu aveam să mă bag între ele și Afrodita dacă aceasta afla că flirtaseră cu masculul ei, dar eram prea obosită ca să scot vreun sunet pe tema asta.

— Știi puloverul ăla albastru de cașmir pe care tocmai ți l-ai luat de la Saks? a întrebat-o Damien pe Erin.

— Da, ce e cu el?

— Îl vreau eu în cazul în care rămâne fără stăpân. Dacă te omoară Afrodita pentru că te-ai dat la bărbatul ei.

— Ea nu-i acum decât o amărâtă de ființă umană, a spus Erin.

— Mda, noi credem că putem s-o dovedim împreună, a bravat Shaunee, după care i-a trimis bezele lui Darius. Să nu uiți asta, războinicu' lu' mama.

Darius a chicotit, iar eu am dat ochii peste cap. Tocmai treceam prin dreptul camerei mele când ușa s-a deschis și Afrodita a strigat din prag:

— Sunt aici.

Ne-am oprit cu toții și am intrat la mine în cameră.

— Afrodita, ce faci în...?

— Mărită zeiță! Ce naiba ai pățit la față? Fără să bage în seamă pe nimeni altcineva, Afrodita a dat fuga la Darius și a început să dea din mâini spre rana prelungă care îi cobora pe obraz. Te simți bine? Sfinte, arată îngrozitor! Te doare? Și-a suflecat mânecile de la cămașă, dând la iveală mușcăturile abia vindecate, lăsate de Stevie Rae. Vrei să mă muști? Haide că nu mă supăr.

Darius a luat-o de mâini, încercând să-i liniștească mișcările agitate, și i-a spus cu calm:

— Mă simt bine, frumoasa mea. E doar o zgârietură.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Afrodita gata-gata să izbucnească-n plâns, pe când îl lua pe Darius de mână și îl conducea spre patul liber, care îi aparținuse lui Stevie Rae.

— Frumoasa mea! E totul bine, a repetat el și a așezat-o la el în poală, strângând-o la piept.

I-a mai spus și alte chestii, dar am tăiat legătura audio, pentru că eram prea concentrată să mă holbez la...

— Cameron! Aici erai, iubitul! Ce griji mi-am făcut din cauza ta, a exclamat Damien, s-a lăsat pe podea și a început să-și mângâie pisiul dungat.

— Belzebut, pe unde naiba ai umblat? a certat Shaunee urâcioasa creatură cenușie care le alesese pe ambele gemene ca fiind ale ei.

— Ne-am închipuit noi că o alergi pe Malefica și, într-adevăr, iat-o.

— Ia stați așa, am spus când am văzut-o pe Nala ghemuită la mine în pat.

Mi-am rotit privirile prin cameră, inventariind toate cele opt - opt! - pisici care bântuiau pe acolo.

— Ce le-a apucat pe pisicile astea?

— De-aia sunt eu aici, a spus Afrodita, gemând ușor pe când se cuibărea în brațele lui Darius. Malefica se purta foarte ciudat. Se tot fâțâia pe ușița ei și miorlăia aiurea.

Afrodita a făcut o pauză și i-a trimis o beza îngrozitorului ghem alb de puf, chipurile, pisica ei.

— Așa că până la urmă m-am luat după ea și m-a condus la tine în cameră. Am intrat și am găsit toate pisicile astea. Apoi v-am auzit pe voi vorbind pe hol, a spus și și-a întors ochii frumoși, albaștri, spre gemene. Am auzit tot ce ați spus pe hol și nici o clipă să nu vă treacă prin cap că, dacă am redevenit umană, nu v-aș lua cu dragă inimă la șuturi perechea de funduri gemene.

— Da' ce caută toate pisicile astea aici? am întrebat iute, înainte ca gemenele să pornească un minirăzboi umano-novicesc.

— Salut, Nefertiti! a strigat Darius, iar o pisică bălțată, cu blănița lucioasă, a sărit pe pat lângă el și a început să-i dea târcoale.

— Sunt pisicile noastre, a spus Damien, care încă îl mângâia pe Cameron. Mai știi când am fugit ieri de aici că erau toate în afara școlii și ne așteptau?

M-a privit și m-a întrebat:

— Plecăm iar?

— Așa sper, am spus. Dar stai un pic, am spus studiind încă pisicile. Toate pisicile noastre sunt aici, dar ce e cu ăla mare de acolo și cu aia mică, bejulie, care stă pe lângă el?

— Pisiul ăla mare din rasa Mâine Coon este al Dragonului Lankford, a explicat Damien. Îl cheamă Shadowfax.

Dragonul Lankford, pe care aproape toată lumea îl striga Dragonul, este proful nostru de scrimă și un adevărat meseriaș la spadă. Damien era un scrimer talentat, așa că nu mă surprindea că îl recunoștea pe pisiul Dragonului.

— A, cred că aia mică și albă e Guinevere, măța profei Anastasia, a spus Erin.

— Ai dreptate, geamăno, a încuviințat Shaunee. Tot timpul bântuie pe acolo la cursul de descântece și ritualuri.

— Și cu aia ce mai e? am spus și am arătat spre o siameză care-mi părea cunoscută, cu trupușorul alb-argintiu, ca lumina lunii, cu urechile și fața cenușii.

Apoi mi-am dat seama de ce îmi părea cunoscută și mi-am răspuns singură la întrebare.

— E pisica profei Lenobia. Nu-i știu numele, dar am văzut-o cum se ținea după ea pe la grajduri.

— Bun, hai să ne lămurim: vasăzică, toate pisicile noastre, plus pisicile Dragonului, a nevستی-sii și a profei Lenobia stau buluc în camera lui Zoey, a spus Darius.

— Ce caută aici? a întrebat Erin.

— I-am răspuns printr-o altă întrebare:

— Voi ați mai văzut și alte pisici pe aici azi? Cât ați fost la ore și la masa de prânz, pe drum spre sau dinspre dormitoare sau de la un curs la altul, ați văzut vreo pisică?

— Nu, au spus gemenele într-un glas.

— Eu n-am văzut, a răspuns Damien mai încet.

— Nici măcar una, a spus și Afrodita.

— Și tu ai observat mai devreme că nu am văzut nici măcar o pisică între infirmerie și dormitoare, a remarcat Darius.

— Mie mi s-a părut semn rău, și încă nu mi-am schimbat părerea, am zis.

— De ce ar dispărea toate pisicile, mai puțin astea? a întrebat Damien.

— Pisicile nu pot să-i sufere pe oamenii-pasăre, am spus. De fiecare dată când Nala e cu mine și se arată vreunul prin preajmă, își iese complet din minți.

— E ceva mai mult de atât. Dacă doar asta-i problema, că nu pot să-i sufere, atunci s-ar fi ascuns toate aici, și nu doar câteva, a spus Afrodita.

— Poate că aici e aici, a intervenit Damien. Pisicile astea au ceva anume.

— Nu-mi place să fiu o scârbă, sau poate că-mi place, în orice caz, putem să uităm naibii un pic de nenorocitele alea de pisici? Vreau să știu și eu cine naiba i-a făcut chestia asta pe față iubitului meu, a spus Afrodita.

— Kalona, am răspuns când mi-a fost evident că Darius n-avea de gând să răspundă, fiind prea preocupat să rânjească la titlul de „iubitul meu“ pe care i-l acordase Afrodita.

— De-asta mi-era frică, a spus Damien. Cum s-a întâmplat?

— Darius a sărit la Rephaim, le-am explicat, chestie care l-a călcat pe nervi pe Kalona. Nu l-a lăsat pe Stark să-l omoare, dar tăietura a fost cadoul lui de bun-rămas pentru Darius, fiindcă i-a rănit fiul favorit.

— Scârba de Stark! a exclamat Shaunee.

— E de rău cu asta. El și cu nasoi ăia de oameni-pasăre fac tot ce vrea mușchiu' lor, a spus Erin.

— Și nimeni nu face nimic pe chestia asta, a încheiat Shaunee.

— E ca scena aia cu Becca la care ați asistat voi, a remarcat și Damien.

— Apropo, a făcut Shaunee. De ce ai fost de acord cu păpușa aia gonflabilă când îi tot dădea înainte că „vai, nu e mare lucru, Stark e un tip suuuper!“ Enervanta pământului!

— N-aveai nici o șansă de a comunica normal cu ea. Becca e de partea lor. Din câte îmi dau eu seama, Stark, păsările și Kalona fac tot ce vor ei, fără să plătească în vreun fel pentru acțiunile lor.

— E puțin spus că nu plătesc, a spus Afrodita, aflată încă în brațele lui Darius, unde se pare că-și revenise. E ca și când Kalona i-ar fi vrăjit pe toți, iar vraja asta îi afectează cumva și pe Stark și pe păsări.

— De-aia i-am dat dreptate Beccăi și am lăsat-o să plece. Nu e o idee bună să atragem atenția asupra faptului că noi suntem singurii de aici care nu fac parte din fan clubul Kalona, a spus Damien.

— Și Neferet. Nu uita de ea, a intervenit Afrodita.

— Ea e de partea lui, dar nu cred că e vrăjită, am spus. I-am auzit vorbind când credeau că sunt inconștientă, iar ea îl contrazicea. Tipul s-a umflat în pene la ea și atunci a părut să bată în retragere, dar de fapt nu a făcut decât să schimbe tactica. Îl manipulează, dar nu-mi dau seama dacă el s-a

prins. Și se transformă și ea.

— Se transformă? Ce vrei să spui cu asta? a cerut Damien lămuriri.

— Puterea ei nu mai este ca înainte, a spus Darius.

Am dat din cap aprobator.

— E ca și când ar fi dat cineva de un buton și în felul ăsta ar fi căpătat un alt fel de putere.

— O putere a întunericului, a spus Afrodita și ne-am uitat cu toții la ea. Puterea ei nu mai vine de la Nyx. Sigur, încă se folosește de puterile pe care i le-a dat zeița noastră, dar își ia energia și din altă parte. N-ai simțit și voi acolo, pe hol, lângă infirmerie?

S-a lăsat o liniște îndelungată, apoi a vorbit Damien:

— Cred că eram prea ocupați să ne împotrivism atracției pe care o răspândea Kalona.

— Și morți de frică, a adăugat Erin.

— Absolut, a încuviințat Shaunee.

— Bun, deci acum știm. Neferet e mai periculoasă ca oricând. Au vorbit cât credeau că sunt inconștientă. Neferet și Kalona pun la cale un nou viitor și au pomenit și ceva de preluarea Consiliului, am spus, și nu-mi doream decât să mă pot târî în pat și să-mi trag păturile peste cap.

— Mărită zeiță! Înaltul Consiliu? a întrebat Afrodita.

— Nu sunt sigură, dar mă tem că da. Mă mai tem și că noua ei putere i-a conferit niște abilități speciale.

Am făcut o pauză. Nu voiam să sperii gașca înainte să stau de vorbă cu Stevie Rae, dar trebuiau avertizați, așa că mi-am ales cu grijă vorbele.

— Cred că Neferet își poate proiecta influența mișcându-se printre umbre, sau poate manevrându-le.

— Asta e de rău, a spus Damien.

— Înseamnă că trebuie să fim atenți, a remarcat Erin.

— Al naibii de atenți, i-a dat Shaunee dreptate.

Darius a încuviințat din cap.

— Nu uitați niciodată: Neferet, Kalona și majoritatea celorlalți novici sunt dușmanii noștri.

Privirea lui pătrunzătoare s-a mutat de la un puști la altul. Ce e cu restul profesorilor? i-a întrebat Darius. Ați fost cu toții la ore, nu? Cum se purtau?

— Mda, ne-am dus la ore, deși a fost ciudat, a zis Shaunee.

— Parcă am fi fost la liceul din Stepford.

— Se pare că profii sunt și ei subjuogați de Kalona, a spus Damien. Firește, nu am cum să fiu prea sigur de chestia asta pentru că nu am rămas singuri cu profii.

— N-ai rămas singuri? Cum adică? am întrebat.

— Adică păsările alea erau peste tot, intrau și ieșeau întruna din clasă, au rămas chiar și la ore.

— Glumești?

M-a cuprins un val de repulsie la gândul că ciudățeniile alea ale naturii umblau după bunul lor plac printre novici, de parcă ar fi fost la ele acasă!

— Nu glumește. Chiar sunt peste tot. E ca-n Invazia jefuitorilor de trupuri, în mama mă-sii, a spus Afrodita. Eroii pozitivi arată la fel, dar pe dinăuntru nu sunt sănătoși la bilă, iar Imitatorii de Corbi sunt extraterestrii.

— Și Fiii lui Erebus îi sprijină? a întrebat Darius.

— N-am văzut niciun războinic de când ne-a escortat Aristos în campus, a spus Damien. Da' voi?

Gemenele și Afrodita au dat din cap că nu.

— Nu e de bine, am spus.

Mi-am frecat fruntea, simțind cum mă copleșește un val de oboseală. Ce era de făcut? Cine ne era prieten? Și cum naiba aveam să ieșim din Casa Noptii ca să mergem, speram eu, într-un loc sigur?

— Zoey, tu te simți bine?

L-am privit pe Damien în ochii căprui, blânzi, dar înainte să apuc să-i răspund, a intervenit Darius.

— Nu. Trebuie să doarmă. Are nevoie de odihnă ca să-și refacă forțele.

— Ce-ți mai face rana aia urâtă, căscată? a întrebat Erin.

— Nu se vede că ai mai sângera prin uniforma aia drăguță, așa că am presupus că ești gata rezolvată, a spus Shaunee.

— Mă simt mai bine, dar mă cam chinui să-mi refac forțele. Sunt ca un mobil cu bateria stricată.

— Trebuie să te odihnești, a repetat Darius. Rana a fost aproape mortală, prin urmare, durează un timp până te recuperezi.

— Nu avem timp! am strigat eu cu frustrare. Trebuie s-o tăiem naibii de aici, departe de Kalona, până ne dăm seama cum putem să-l înfrângem.

— N-o să mai fie la fel de ușor ca data trecută să plecăm de aici, a spus Damien.

— De parcă atunci a fost tare ușor! a pufnit Afrodită.

— Așa o să pară în comparație cu situația de-acum, a continuat Damien. Imitatorii de Corbi sunt peste tot. Noaptea trecută au atacat oameni la întâmplare. A fost un haos general și asta ne-a ajutat să ne strecurăm neobservați. Azi sunt bine organizați și postați peste tot.

— I-am văzut prin tot perimetrul. Numărul paznicilor pe care îi aveam înainte s-a dublat, cel puțin, a spus Darius.

— Dar nu mai stau lângă dormitoare, ca înainte, i-am spus.

— Pentru că nu le mai pasă de siguranța noastră. Tot ce vor e să nu părăsim școala, a spus Damien.

— Dar de ce? am întrebat obosită, frecându-mi tâmpla, care începuse să-mi zvâcnească.

— Indiferent ce au de gând, trebuie să-i oprim imediat, a spus Darius.

— Asta nu arată mai degrabă că vor să pună mâna pe Casa Noptii decât că încearcă să facă vreo șmecherie cu înaltul Consiliu? a întrebat Afrodită.

— Întrebarea mi-o adresase mie, dar cum nu puteam să-i dau răspunsul liniștitor la care, în mod evident, spera, a vorbit Darius în locul meu.

— Poate, dar e prea devreme să ne dăm seama.

— Hm, furtuna de gheață ajută la faza cu izolarea. Electricitatea e întreruptă peste tot. Serviciul de telefonie mobilă e ca vai de lume. Cu excepția câtorva zone izolate care se alimentează cu generatoare, Tulsa e în beznă, a spus Damien.

— Mă întreb dacă Înaltul Consiliu al lui Nyx știe măcar că Shekinah a murit, a remarcat Darius.

M-am uitat la Damien și l-am întrebat:

— Ce se întâmplă când moare Marea Preoteasă a tuturor vampirilor?

Damien și-a încrețit fruntea, cu un aer meditativ.

— Hm, dacă-mi aduc bine aminte de la ora de sociologie vampirească, Consiliul lui Nyx se întrunește și alege o nouă Mare Preoteasă. Asta se întâmplă numai o dată la trei sute sau cinci sute de ani. Odată aleasă, Marea Preoteasă domnește toată viața ei. Alegerea e o chestie importantă, mai ales când intervine brusc, cum e cazul de față.

M-am înveselit un pic.

— N-ar fi logic ca membrii Consiliului lui Nyx să fie foaaarte interesați să afle cum se face că Shekinah a dat așa brusc colțu'?

Damien a dat din cap.

— Eu aș spune că da.

— Vasăzică, asta ar putea fi un motiv serios pentru care Kalona vrea să țină izolată Casa Noptii. Ca să nu atragă atenția Înaltului Consiliu, a spus Afrodită.

— Sau, din contră, poate că vrea atenția Consiliului, adică vrea s-o prezinte pe Neferet ca pe noua Mare Preoteasă, dar își adună amândoi forțele ca să fie siguri de votul Consiliului.

În cameră s-a lăsat o liniște mormântală și toată lumea mă privea îngrozită.

— Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva, a vorbit Darius, într-un final.

— Și nici n-o s-o facem, am zis cu tărie, sperând că voi reuși, cumva, să-mi și susțin spusele ca să nu fi fost vorbe goale. Auziți, Kalona încă mai susține că e Erebus coborât pe pământ? am întrebat.

— Mda, mi-a confirmat Erin.

— Și, chiar dacă pare așa o tâmpenie, toată lumea îl crede, a spus și Shaunee.

— Dar tu l-ai văzut pe Kalona azi? am întrebat-o pe Shaunee. Vreau să spun, în afară de momentul în care am ajuns aici.

A clătinat din cap.

— Nț.

Apoi am privit-o pe Erin.

— Subscriu. Nici eu nu l-am văzut, a spus ea.

— Nici eu, a răspuns și Damien.

— Nici eu și zic să-i stea în gât, a plusat Afrodita.

— Mda, dar s-ar putea să fii singura care zice asta, am spus încet și m-am uitat de la gemene la Damien. Deja am stabilit că are un soi de chestie cu care vrăjește pe toată lumea. Dă roade chiar și în cazul nostru, mai puțin dacă nu-l privim drept în ochi și ne străduim din răputeri. În plus, noi eram pregătiți. Știam că e malefic. A fost nevoie să văd cum îl sugrumă pe Darius ca să nu mi se mai scurgă ochii după el.

— Te-a strâns de gât scârba aia? a intervenit Afrodita. Mă enervez rău! A, gașcă prescurtată de tocilari, dacă nu v-ați prins din prima, fiți atenți aici: mie, una, mi se rupe de trucurile magice ale ciudatului ăștia înaripat care vă vrăjește pe voi. Eu, una, nu-l înghit pe tipu' ăsta nici cu o lingură de zahăr.

— Așa e, am încuviințat. Am remarcat și eu mai devreme, tu chiar nu te simți deloc atrasă de el.

— Și de ce ar trebui să mă simt atrasă? E un caftitor mare și bătrân. Habar n-are să se îmbrace și în plus chiar nu-mi plac păsările. În fond, gripa aviară este o modalitate deloc atractivă de a muri. Așa că eu zic pas, pentru mine nu înseamnă nimic tipul.

— Mă întreb de ce nu dă rezultate la tine chestia asta, m-am auzit gândind cu voce tare.

— Pen' că e cam tralala? a sugerat Shaunee.

— O ciudățenie a naturii în piele de om? a adăugat Erin.

— Sau, mai degrabă: înzestrată cu o intuiție excepțională, care îmi permite să văd dincolo de vrăjelile lui? A, și asta mai înseamnă că văd și dincolo de ale voastre, a adăugat Afrodita.

— Se poate să aibă dreptate, a vorbit Damien, entuziasmat. Cu toții ne-am simțit atrași, dar noi, spre deosebire de ceilalți novici, putem să-i rezistăm, corect?

Am încuviințat cu toții din cap.

— Hm, noi avem elementele de partea noastră, am fost influențați fizic și psihic de ele, mult mai mult decât ceilalți novici. Poate că tocmai capacitățile noastre extrasenzoriale ne dau puterea de a rezista fascinației pe care o exercită Kalona.

— Novicii cu semiluni roșii spuneau că ei nu s-au simțit atrași de el, întocmai ca Afrodita, am amintit. Iar ei au cu toții capacități extrasenzoriale.

— Pare logic și se aplică în cazul novicilor, dar cum rămâne cu vampirii adulți? a întrebat Darius.

— Capacitățile voastre extrasenzoriale nu variază, exact ca ale noastre? a întrebat și Afrodita. Sigur, novicii spun că toți vampirii pot face chestia aia cu controlul minții, dar nu e adevărat, nu?

— Nu, nu în totalitate, deși mulți dintre noi sunt foarte intuitivi, a explicat Darius.

— Și tu ești? am întrebat.

Darius a zâmbit.

— Numai când e vorba să-i protejez pe cei pe care am jurat să-i apăr.

— Dar asta înseamnă că ai ceva intuiție, a spus Damien, încă entuziasmat. Bun, ce alți vampiri din Casa Noptii mai au capacități extrasenzoriale?

— Neferet, am răspuns cu toții într-un glas.

— Asta știm deja. Ea a pariat pe Kalona, așa că pe ea nu o luăm în calcul în momentul ăsta. Mai cine?

— Damien! Cred că ești pe drumul cel bun! am exclamat.

Toată lumea s-a uitat la mine, în timp ce eu mă uitam fix la pisicile pe care nu le identificasem din prima.

— Și, ca de obicei, Damien s-a prins imediat.

— Dragonul, profa Anastasia și profa Lenobia! Pe ei i-aș considera ca fiind cei mai intuitivi, după Neferet.

— Nu e o coincidență că pisicile lor sunt aici cu noi, a spus Darius.

— E un semn, au fost trimise ca să știm că suntem pe calea cea bună, a zis Damien.

— Și uite și al doilea motiv pentru care nu putem pleca de aici în noaptea asta, am spus.

— Al doilea? a întrebat Afrodita.

— Primul e că nu pot controla elementele destul de mult încât să nu ne vadă Imitatorii de Corbi; sunt prea ruptă de oboseală. Iar al doilea ar fi că, dacă Dragonul, profa Anastasia și profa Lenobia chiar văd dincolo de porcărilele lui Kalona, atunci poate ne ajută să scăpăm de el.

— Porcările? Lumea se duce de râpă. Nu se face gaură în cer dacă înjuri și tu un pic, a spus Afrodita.

— Faptul că lumea se duce de râpă nu este un motiv să-ți iei obiceiuri urâte, am replicat și mi-am dat seama, cu surprindere că vorbeam ca bunica.

— Deci, ne-am înțeles: mai rămânem o zi. Zoey, trebuie să dormi. Măine vă duceți cu toții la ore, ca de obicei, a spus Darius.

— De acord, am spus. Damien, poți să-l prinzi pe Dragon singur suficient timp cât să-ți dai seama dacă ar putea fi de partea noastră?

— Așa ar trebui, la ora de scrimă de mâine.

— Cine merge la descântece și ritualuri, cu profa Anastasia?

Gemenele au ridicat mâna, ca niște eleve cuminiți.

— Puteți s-o verificați?

— Absolut, a spus Erin.

— S-a marcat, a încuviințat Shaunee.

— Eu vorbesc cu Lenobia, am spus.

Iar eu și cu Darius ne uităm pe lângă ziduri să vedem pe unde sunt postate scârbele alea de Imitatori de Corbi, a zis Afrodita.

— Ai grijă, am sfătuit-o.

— O să aibă, a spus Darius.

— Eu cred că ar trebui să plecăm mâine, indiferent de situație. Nu mi se pare în regulă să stăm aici mai mult decât e absolut necesar, am explicat.

— De acord. Dacă ți-ai refăcut forțele... a spus Darius.

— Aș face bine să mi le refac.

A urmat o pauză, după care Darius mi-a spus cu un aer solemn:

— Când scăpăm de aici, Kalona va veni după tine. Te va vâna până te va prinde.

— De ce ești așa de sigur? s-a interesat Afrodita.

— Spune-le cum îți zice.

— Îmi zice A-ya, am răspuns cu un oftat.

— Pe..., a început Erin.

— ...dracu'! a terminat Shaunee.

— Astea da vești proaste, a intervenit și Damien.

— Chiar crede că tu ești fecioara de care s-au folosit femeile Ghigua ca să-l prindă în capcană acum mai bine de o mie de ani? a întrebat Afrodita.

— Așa se pare.

— Crezi că ar ajuta dacă i-ai spune că nu mai ești fecioară? a zis Afrodita și mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc.

Am dat ochii peste cap la ea și, pentru că menționarea nu prea subtilă a pierderii virginității m-a dus din nou, fără să vreau, cu gândul la tipii din viața mea, am adăugat:

— Auziți, eu mă întreb de ce e Stark chiar așa de vrăjit de Kalona. El are un mare har de la Nyx

și, înainte să moară, părea să fie foarte intuitiv.

— Stark este un mare dobitoc, a spus Shaunee.

— Mda, dacă ne gândim la ce am auzit de la ceilalți puști și la ce s-a întâmplat cu Becca, băiatul ăsta chiar e de belea, i-a ținut Erin isonul.

— Poate că l-a stricat și faptul că a murit și apoi a înviat, dar eu bag mâna-n foc că era un dobitoc și înainte s-o mierlească și apoi s-o dezmierlească, a spus Afrodita. Trebuie să ne ferim cu toții de el. Cred că răutatea lui are legătură cu Kalona și Neferet.

— Mda, e ca un fel de Imitator de Corbi, dar fără aripi, a spus Erin.

— Îhhî, a încuviințat Shaunee.

Eu nu am spus nimic, stăteam doar acolo și mă simțeam foarte obosită și vinovată. Îl sărutasem. Iarăși. Și toți prietenii mei credeau că e un monstru, poate pentru că așa și era. Și dacă e nasoală treaba cu el, și cam așa pare, cum naiba de puteam eu să cred că mai rămăsese vreun strop de bunătate în el?

— Gata, Z trebuie să doarmă, a spus Damien și s-a ridicat ținându-l încă pe Cameron în brațe. Știm ce avem de făcut, așa că hai la treabă și apoi o tăiem, a spus Damien și m-a strâns în brațe. Uită de poemul Kramishei, mi-a șoptit. Nu-i poți salva pe toți, mai ales dacă nu vor să fie salvați.

L-am îmbrățișat și eu, dar nu am spus nimic.

— Mie mi se pare o idee bună să mergem înapoi în tuneluri. Trebuie să plecăm cu toții de aici.

Damien mi-a zâmbit trist și a ieșit din cameră, însoțit de gemene, care mi-au spus și ele la revedere, în timp ce pisicile veneau în goană după ei.

— Haide, a spus Afrodita, luându-l de mână pe Darius și trăgându-l din pat. În noaptea asta nu te duci la tine în cameră.

— Nu? a spus el și i-a zâmbit cu căldură.

— Nu, nu te duci. Se pare că e penurie de Fii ai lui Erebus pe aici, așa că am să stau cu ochii, și cu alte părți ale corpului, pe tine.

— Vomit, am spus, dar n-am putut să nu le zâmbesc larg.

— Tu dormi, mi-a spus Afrodita. O să ai nevoie de toate forțele ca să rezolvi dezastrul cu băieții care te așteaptă. Am sentimentul că Erik și Heath o să-ți consume mai multă energie decât controlarea elementelor.

— Mersi, Afrodita, am spus, sarcastică.

— Nici o problemă. De-aia sunt aici, să te ajut.

— Noapte bună, Preoteasă. Somn ușor, mi-a urat Darius, chiar înainte ca Afrodita să-l tragă afară din cameră.

Ultimele pisici l-au urmat pe el, lăsându-mă, în sfârșit, singură cu Nala.

Am oftat și am căutat în buzunar după sticla de sânge pe care o dosisem acolo. Am agitat-o de parcă ar fi fost un suc rece și gustos de la Starbucks și am dat-o pe gât. Senzația pe care mi-o dădea sângele era plăcută și îmi amintea de niște degete calde care mi se plimbau pe corp, dar nu mi-a dat valul acela de energie cu care mă obișnuisem. Eram prea obosită. M-am smuls din pat, am tras de pe mine hainele alea cretine de spital și am scotocit prin sertar după perechea mea preferată de boxeri de băieți, ăia cu simbolul lui Batman, și un tricou vechi și lălău. Chiar înainte să iau pe mine tricoul, m-am surprins în oglindă și am înlemnit.

Chiar eram eu? Păream mult mai mare de șaptesprezece ani. Toate desenele mele erau vizibile și ca o pulbere de viață aruncată peste un cadavru. Eram așa de palidă! Iar cearcănele de la ochi erau chiar înspăimântătoare. Mi-am lăsat privirea ușor spre rană. Era oribilă și al naibii de mare! Vreau să spun că se întindea de la un umăr la altul. Nu mai stătea căscată, ca o gură hidoasă, dar era o dungă zimțată și încrețită, roșie, pe lângă care rana de cuțit a lui Darius chiar părea o zgârietură, cum el singur o descriesese.

Am atins-o cu grijă și m-am înfiorat de durere. Oare așa avea să rămână mereu, în relief? Și da, bine, îmi dau seama că eram superficială, dar tot îmi venea să izbucnesc în lacrimi. Nu din cauză că iadul se răsculase împotriva noastră, nu pentru că Neferet devenise extrem de periculoasă, nu pentru că ea și Kalona ar fi putut amenința echilibrul dintre bine și rău în lumea asta. Nu pentru că eram în ceață din cauza lui Erik, a lui Heath și a lui Stark, ci pentru că aveam să rămân cu o cicatrice urâtă și

probabil că nu aveam să mai pot purta niciodată maiou. Și dacă aş fi vrut să las pe cineva să mă vadă iar, ăăă, goală? Avusesem eu o experiență neplăcută, dar, într-o bună zi, sigur voi avea o relație super și până la urmă am să-mi doresc ca tipul cu pricina să mă vadă goală. Corect? M-am uitat la dunga urâtă și nevindecată și mi-am înăbușit un oftat. Nasol.

Trebuie să încetez mă mai gândesc la chestia asta și categoric nu am să mă mai privesc goală. Nu-mi face bine. Ce mai încolo și-n coace! Probabil că nu făcea bine nimănui!

Mi-am tras iute tricoul peste cap și am mormăit:

— Probabil că s-a luat de la Afrodita. Jur că eu nu eram așa de superficială.

Nala mă aștepta pe pat, în locul ei obișnuit, pe pernă. M-am strecurat sub așternuturi, m-am ghemuit alături de ea și tare îmi mai plăcea cum se ghemuise lângă mine, cu motorășul pornit. Cred că ar fi trebuit să-mi fie teamă să adorm după ultima vizită a lui Kalona din vis, dar eram prea obosită să mai gândesc, prea obosită să îmi mai pese. Am închis pur și simplu ochii și m-am lăsat pradă, plină de recunoștință, întunericului.

*

Când a început visul, nu mai eram pe o pajiște, așa că, în prostia mea, m-am simțit ușurată și relaxată. Eram pe o insulă incredibil de frumoasă și priveam spre o lagună, la orizontul care îmi părea cunoscut, deși știam că nu mai fusesem niciodată acolo. Apa mirosea a pește, a sărat. Avea o adâncime, o grandoare și o vastitate care îmi aminteau de ocean, deși nu fusesem niciodată pe coastă. Soarele apunea, iar cerul strălucea palid, amintindu-mi de frunzele tomnatic.

Stăteam pe o bancă de marmură, de culoarea razelor lunii. Era sculptată cu cârcei de viță și cu flori și părea desprinsă din alte vremuri și de pe alte tărâmuri. Mi-am trecut mâna pe spătarul ei neted, cald încă de la arșița de peste zi. Era ca și cum aş fi fost într-adevăr acolo, nu doar în vis. Am aruncat o privire peste umăr și am făcut ochii mari. Maaamă! În spatele meu se vedea un palat cu uși și ferestre frumoase, arcuite, toate de un alb pur, cu coloane impresionante și cu candelabre din alea sub care se pune tortul pentru nuntă. Se întrezăreau prin geamurile elegante și scăpărau în lumina difuză a amurgului.

Era o priveliște care îți tăia răsuflarea, și eram tare mândră de mine că inventasem chestia asta în vis, dar mă simțeam în același timp uluită. Părea totul atât de real și de familiar... De ce oare?

M-am întors din nou cu fața spre peisajul oferit de lagună și priveam la un dom, la bărcuțe și la multe alte chestii extraordinare, pe care nu aveam cum să mi le imaginez eu singură. Briza blândă a nopții se desprindea de pe luciul apei, purtând cu sine aromele intense ale apelor întunecate. Am inspirat adânc, încântată de unicitatea aceluia moment. Sigur, mulți ar spune că apa era cam împuțită, dar eu nu credeam asta, eu doar...

Rahat! Brusc m-a luat cu fiori pe șina spinării. Știam de ce îmi părea cunoscut.

Afrodita îmi descriesese locul ăsta cu numai câteva zile în urmă. Nu în detaliu. Nu-și putuse aminti totul, dar ce reușise să-mi spună îmi lăsase o impresie clară și neliniștitoare, într-atât încât am recunoscut palatul, apa și sentimentul acela de străvechi.

Era locul care îi apăruse Afroditei în cea de-a doua viziune în care muream.

Capitolul 23

— Iată-te. De data asta mă aduci tu într-un loc ales de tine, în loc să te chem eu.

Kalona mi-a apărut în fața ochilor lângă banca de marmură, de parcă s-ar fi materializat din aer. Nu am spus nimic, mă chinuiam să-mi controlez bătăile sălbătice ale inimii.

— Zeița ta este destul de ciudată, mi-a spus, pe un ton prietenesc, după ce s-a așezat pe bancă lângă mine. Simt că aici ești în pericol. Mă miră că ți-a îngăduit să vii aici, mai ales că probabil știa c-ai să mă chemi. Cred că își închipuie că te avertizează, că te pregătește, dar mi-a apreciat greșit intențiile. Intenția mea e să reînvii trecutul și, ca să reușesc, prezentul trebuie să moară.

S-a oprit și a făcut un gest disprețuitor spre bogățiile de pe malul celălalt.

— Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine.

Habar n-aveam despre ce vorbea, iar când în sfârșit mi-am regăsit glasul, tot ce am reușit să spun a fost geniala replică:

— Nu te-am chemat eu.

— Bineînțeles că tu m-ai chemat, a spus pe un ton insinuant, de parcă el ar fi fost iubitul meu, iar eu eram prea timidă ca să recunosc cât de mult îmi plăcea.

— Nu, am spus fără să-l privesc. Nu eu te-am chemat, am repetat. Și habar n-am despre ce vorbești.

— Meditațiile mele sunt lipsite de importanță. Cu timpul, totul va deveni limpede. Însă, A-ya, dacă nu m-ai chemat tu, atunci explică-mi cum de m-am alăturat ție în vis.

M-am ținut tare ca să nu cedez tentației pe care o simțeam deja numai auzindu-i glasul și am întors capul să-l privesc. Era din nou tânăr, nu părea să aibă mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani. Purta niște jeansi largi și părea tare mândru de el. Și asta era tot. Nu era încălțat și nici nu avea cămașă pe el, iar aripile îi erau miraculoase, de un negru care amintea de cerul fără stele, și străluceau mătăsoase în lumina palidă. Pielea perfectă și bronzată părea să-i fie luminată din interior, iar corpul lui întrecea orice imaginație. Era, precum chipul, atât de frumos, atât de perfect încât îmi părea imposibil de descris.

Am realizat, profund șocată, că așa ne păruse Afroditei și mie apariția lui Nyx. Era de o frumusețe atât de nepământească încât ne fusese imposibil s-o descriem. Iar asemănarea asta dintre Kalona și Nyx m-a întristat incredibil de tare, m-a întristat din cauza a ceea ce fusese poate cândva Kalona și a ceea ce devenise.

— Ce este, A-ya? De ce-ți vine să plângi?

Mi-am ales cu grijă cuvintele, apoi m-am oprit. Dacă asta era visul meu, dacă eu îl chemasem pe Kalona, atunci aveam să fiu cinstită până la capăt. Așa că am spus adevărul:

— Sunt tristă pentru că eu nu cred că ai fost întotdeauna cum ești acum.

Kalona a tăcut. Trăsăturile sale perfecte păreau să se fi pietrificat, iar el se preschimbase, parcă, în statuia unui zeu.

În vis nu simțeam apăsarea timpului, așa că, la fel de bine, se poate să fi trecut o secundă sau un secol înainte să răspundă.

— Și ce-ai face dacă ai ști că nu am fost întotdeauna cum sunt acum, A-ya? M-ai salva sau m-ai întemnița din nou?

I-am privit ochii strălucitori, de culoarea ambrei, și am încercat să-i citesc în suflet.

— Nu știu, am spus cinstit. Nu cred că aș putea face nici una, nici alta fără ajutorul tău.

Kalona a râs, iar muzica glasului său mi s-a jucat pe piele și îmi venea să-mi dau capul pe spate, să-mi întind brațele și să mă las pradă splendorii lui.

— Cred că ai dreptate, a spus și mi-a zâmbit privindu-mă în ochi.

Mi-am ferit privirea și m-am uitat la ocean, încercând să-mi șterg din minte cât de incredibil de fermecător era.

— Îmi place locul ăsta, a spus și simțeam că zâmbește. Îmi transmite putere, o putere străveche. Nu e de mirare că au ales să vină aici. Îmi amintește de locul plin de forță din care m-am ridicat în Casa Noptii, deși elementul pământ nu e foarte puternic aici. Asta mă liniștește. Este plăcut.

M-am concentrat asupra singurului lucru pe care l-am înțeles din tot ce a spus.

— Nu e de mirare, cred, că te-ai simți mai în largul tău pe o insulă, dat fiind că nu-ți prea place pământul.

— Un singur lucru îmi place la pământ, și anume că acolo m-am odihnit în brațele tale, deși îmbrățișarea ta a fost prea mult chiar și pentru nestăvilita mea dorință.

L-am privit din nou și încă îmi zâmbea cu blândețe.

— Trebuie să știi că eu nu sunt de fapt A-ya.

Zâmbetul nu i-a pălit.

— Nu, nu știu.

A întins ușor mâna și mi-a prins între degete o șuviță lungă de păr brunet. În timp ce mă privea drept în ochi, mi-a lăsat părul să-i alunece în palmă.

— Nu se poate, am spus cu un glas ușor tremurând. Eu nu eram în pământ când te-ai eliberat tu. Eu trăiesc pe pământ de șaptesprezece ani, atât.

Mi-a răspuns, mângâindu-mă încă pe păr.

— A-ya dispăruse de secole, se topise din nou în pământul din care se născuse. Tu ești ea, renăscută dintr-o fiică a omului. De-aia ești altfel decât ceilalți.

— Nu poate fi adevărat. Nu sunt ea. Nu te cunoșteam când te-ai înălțat, am izbucnit.

— Ești sigură că nu mă cunoșteai?

Îi simțeam răceala pielii și îmi venea să mă aplec spre el. Inima îmi bătea iarăși cu putere, numai că, de data asta, nu de frică. Îmi doream să fiu aproape de acest înger căzut, cum nu-mi mai dorisem niciodată nimic în viața mea. Dorința pe care o simțeam față de el era mai puternică decât atracția sângelui lui Heath, de care mă Impregnasem. Cum ar fi să-i gust sângele lui Kalona? Gândul ăsta m-a făcut să mă înfior de o dorință delicioasă și interzisă.

— Simți și tu, a șoptit. Ai fost creată pentru mine. Îmi aparții.

Cuvintele lui mi-au sfâșiat vălul de dorință. M-am ridicat și m-am dus pe după capătul băncii, iar brațul ei de marmură stătea ca o barieră între noi.

— Nu. Nu-ți aparțin. Nu aparțin nimănui altcuiva în afară de mine însămi și de Nyx.

— Întotdeauna îți pleci urechea la blestemata aia de zeiță! Intimitatea seducătoare se topise din glasul lui și redevenise îngerul rece și lipsit de principii, care își schimba dispoziția după cum bătea vântul și care aproape că putea ucide numai cu puterea minții. De ce te încapățânezi să-i rămâi credincioasă? Nu este aici, a spus și și-a întins brațele, iar aripile lui magnifice i-au fremătat împrejur ca o pelerină însuflețită. Când ai mai mare nevoie de ea, te lasă singură, să faci greșeli.

— Se numește liber-arbitru, am spus.

— Și ce e așa minunat la liberul-arbitru? Ființele umane îi dau întotdeauna o întrebuintare greșită. Viața poate fi mult mai fericită fără el.

Am clătinat din cap.

— Dar atunci nu aș mai fi eu, aș fi jucăria ta.

— Tu nu. Ție nu ți-aș lua voința proprie.

Chipul i s-a schimbat instantaneu și a redevenit îngerul iubitor, făptura aceea de o asemenea frumusețe încât mai că înțelegeam cum de-ar putea cineva să renunțe la liberul-arbitru doar ca să fie aproape de el.

Din fericire nu era și cazul meu.

— Singurul mod în care m-ai putea face să te iubesc ar fi să-mi iei liberul-arbitru și apoi să-mi ordoni să fiu cu tine, ca și când aș fi sclava ta.

M-am pregătit pentru explozia pe care credeam că aveau s-o stârnească vorbele mele, dar el nici nu a țipat, nici nu a sărit de pe bancă, nici nu a izbucnit, a spus doar atât:

— Atunci vom fi dușmani.

Cum nu era o întrebare, ci o afirmație, am hotărât că mai bine nu-i răspund. În loc de asta, l-am întrebat:

— Kalona, ce vrei?

— Pe tine, desigur, A-ya.

Am clătinat din cap și am făcut un gest cum că nu mă interesa răspunsul lui.

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun, ce cauți aici, în primul rând. Nu ești muritor. Tu... ăăă..., am făcut o pauză, neștiind până unde puteam să duc subiectul ăsta fără urmări, apoi, într-un final, am decis că poate ar trebui să-i dau înainte. În fond, deja spusese că aveam să fim dușmani. Ai căzut, așa e? Nu știi, dintr-un loc pe care mulți muritori l-ar numi Paradis. M-am oprit din nou, așteptând un soi de răspuns de la el.

Kalona a dat ușor din cap.

— Da.

— Că așa ai vrut tu?

Părea ușor amuzat.

— Da, sunt aici pentru că așa am ales eu.

— Și de ce ai făcut-o? Ce vrei?

Trăsăturile sale au suferit o nouă schimbare. Strălucea cum numai un nemuritor putea. Kalona s-a ridicat, și-a întins brațele, iar aripile i s-au desfăcut, atât de magnifice încât mi-era greu să-l privesc, dar imposibil să-mi feresc ochii.

— Totul! a strigat cu un glas zehesc. Vreau totul!

Și atunci s-a întrupat înaintea mea, înger strălucitor, nu căzut, aici, ca prin miracol, aproape de mine, des-tul de pământean încât să poată fi atins, dar prea frumos să fie orice altceva decât un zeu.

— Ești sigură că nu m-ai putea iubi? a spus și m-a luat în brațe.

Aripile lui m-au cuprins cu bezna lor mătăsoasă, ca un pled, în ciuda răcorii minunate și dureroase a trupului său, pe care începusem să-i cunosc atât de bine. S-a aplecat și, ușor, dorind parcă să-mi dea timp să mă feresc, gura i-a pornit spre a mea.

Când buzele ni s-au întâlnit, sărutul lui mi-a înghețat și mi-a pârjolit deopotrivă trupul și am simțit că mă scufund. Nu mai știam nimic în afară de corpul lui, de sufletul lui. Voiam să mă lipesc de el și să-l las să se piardă în mine. Întrebarea nu era dacă puteam să-l iubesc, ci cum să nu-l iubesc. O eternitate în care să-l îmbrățișez, să fie al meu, să-l iubesc nu putea fi de ajuns.

O eternitate în care să-l îmbrățișez...

Gândul ăsta m-a sfredelit. A-ya fusese creată să-l iubească și să-l îmbrățișeze o eternitate.

Mărită zeiță! mi-am urlat în minte, chiar sunt A-ya?

Nu, nu se poate. Nu am să-mi permit să fiu ea.

L-am împins. Îmbrățișarea noastră fusese o renunțare deplină și pasională, așa că brusca mea respingere l-a luat prin surprindere. S-a dat înapoi clătănându-se și m-a lăsat să scap din înlănțuirea brațelor și aripilor lui.

— Nu! am strigat, clătănând din cap, ca o nebună. Nu sunt ea! Eu sunt Zoey Redbird și, dacă iubesc pe cineva, e pentru că merită dragostea mea, nu pentru că sunt o mână de țărână adusă la viață.

Ochii lui de culoarea ambrei au scăpărat de mânie și a pornit spre mine.

— Nu! am țipat din nou.

*

M-am trezit brusc din somn la sâsâitul înnebunit al Nalei și cu senzația că cineva stătea pe marginea patului și încerca să se ferească de mâinile mele care se agitau prin aer.

— Zoey! Stai liniștită. Trezește-te! A! Rahat! a spus tipul când pumnul meu i s-a înfipt în obraz.

— Pleacă de aici! am țipat.

M-a prins de ambele încheieturile cu o mână.

— Revino-ți!

Apoi s-a întins și a aprins veioza.

Clipeam uitându-mă la tipul care stătea pe patul meu și-și frecă obrazul.

— Stark, ce naiba cauți la mine în cameră?

Capitolul 24

— Treceam pe hol, afară, și ți-am auzit pisica mârâind și sâsâind și apoi ai început tu să țiți. M-am gândit că ai probleme. Stark s-a uitat la fereastra mea acoperită cu perdele groase. Mă gândeam că poate a intrat un Imitator de Corbi. Știi, pisicile nu pot să-i sufere. În orice caz, de-aia am dat buzna aici.

— Și adică vrei să spui că tu treceai pe lângă camera mea la..., am zis și m-am uitat la ceas. La prânz?

A ridicat din umeri, iar comisurile buzelor i s-au înălțat în zâmbetul ăla șmecheresc care îmi plăcea atât de mult.

— Hm, cred că a fost mai degrabă un plan decât o coincidență.

— Acum poți să-mi dai drumul, am spus.

Și-a mai slăbit strânsoarea de pe încheieturile mele, cam fără chef, dar nu mi-a dat drumul și a trebuit să-mi trag mâinile dintr-ale lui.

— Trebuie să fi fost un coșmar îngrozitor.

— Da, așa e, am spus și m-am lăsat pe spate ca să mă sprijin de tăblia patului. Nala se ghemuise frumos lângă mine.

— Și cu ce era?

I-am ignorat întrebarea și am spus:

— Ce cauți aici?

— Ți-am zis. Am auzit zgomote dinăuntru și...

— Nu, adică ce căutai la ușa mea. E miezul zilei. Novicii cu semiluni roșii pe care îi cunosc eu nu se simt prea în largul lor la lumina soarelui și dorm buștean la ora asta.

— Mda, aș putea să dorm, dar mă rog... Și nu e soare, totul e cenușiu și înghețat.

— Dumnezeu, tot mai e furtună?

— Da, și mai vine un front astăzi. Ce nasol trebuie să fie pentru oameni să încerce să facă față la porcăria asta fără generatoare și alte chestii pe care le are școala asta.

— Ce-a spus el m-a făcut să mă întreb dacă măicuțele aveau și ele generator la mănăstire.

Trebuia neapărat să vorbesc cu măicuța Maria Angela. Să vorbesc cu ea? Ce tot zic, trebuia să mă duc acolo. Mi-era dor de bunica și mi se luase să mă simt tot timpul în pericol. Am oftat, incredibil de obosită. Cât dormisem? Am numărat în mintea mea vreo cinci ore. Îhh. Și o grămadă din timpul ăla fusesem într-un loc ciudat din vis împreună cu Kalona, chestie care nu putea fi așa de odihnitoare.

— Pari obosită, a spus Stark.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-ai venit aici? Acu' pe bune.

S-a uitat fix la mine, apoi a răsuflat adânc și mi-a spus:

— Trebuia să te văd.

— De ce?

Ochii lui căprui s-au oprit asupra mea. Semăna atât de tare cu Stark cel de dinainte, încât mă simțeam tulburată. Ochii îi erau acum normali, iar în umbrele din jurul lui nu mai pulsa bezna aceea ciudată. Numai conturul roșu al desenului lui îmi amintea că era diferit de puștiul care îmi încredințase secretele lui și îmi ceruse ajutorul în arena sportivă, cu numai câteva nopți în urmă.

— O să te facă să mă urăști, a izbucnit el.

— La cine te referi? Și nimeni nu-mi dictează mie ce să simt.

Imediat cum am spus asta, m-am și văzut în brațele lui Kalona, dar mi-am alungat intenționat din minte imaginea asta mult prea grafică.

— Ei... Toată lumea, a spus el. O să-ți spună că sunt un monstru, iar tu o să-i crezi.

Am continuat să-i privesc în tăcere, fix, iar el a fost primul care și-a ferit privirea.

— Eu mă gândesc că dacă, de exemplu, o muști pe Becca și umbli cu Kalona, înarmat cu arcul ăla cu care nu ratezi nici o țintă, gata oricând să tragi, asta ar putea, într-adevăr, să le dea celorlalți de înțeles că nu mai ești chiar așa un tip de treabă.

— Întotdeauna spui exact de gândești?

— Aăă, nu, dar încerc să fiu cinstită. Uite care e faza, sunt foarte obosită și tocmai am avut un vis îngrozitor. Ce se întâmplă aici nu e de bine, iar eu sunt în ceață dintr-o grămadă de motive. În plus, tu ai venit la mine, nu te-am chemat eu, nu ți-am zis eu: „Stark, ce-ar fi să te strecuri un pic la mine în cameră?” Pe scurt, nu-mi arde de joacă.

— Nu m-am strecurat, a spus.

— Nu cred că are mare importanță, i-am replicat.

— Am venit pentru că tu mă faci să simt, a spus într-o suflare.

— Ce te fac să simți?

— Să simt, pur și simplu. Și-a trecut mâna peste frunte, de parcă l-ar fi durut capul. De când am murit și apoi am înviat, o parte din mine a rămas moartă. N-am mai simțit nimic. Sau oricum nimic bun. Vorbea în propoziții scurte și înghițea cuvintele, de parcă i-ar fi fost greu să spună ce avea de spus. Da, mă rog, simt nevoi. Mai ales dacă n-am băut sânge de ceva timp. Dar ăsta nu e un

sentiment propriu-zis. E doar o reacție. Ca mâncatul, dormitul, trăitul, muritul. E ceva instinctiv, a spus cu o grimasă, apoi și-a ferit privirea de mine. Automat iau ce am nevoie. Ca, de exemplu, de la fata aia.

— Becca, am spus cu răceală. O cheamă Becca.

— Bine, Becca.

Chipul îi părea împietrit. Nu mai era înspăimântător, nu mai avea ochii roșii, dar arăta ca un mare dobitoc, iar eu eram suficient de obosită încât să mă irite chestia asta.

— Ai atacat-o. Ai sărit la ea. Uite ce, lucrurile sunt foarte simple. Dacă vrei ca lumea să nu mai spună lucruri rele despre tine, atunci trebuie să încetezi să mai faci lucruri rele, i-am explicat.

Ochii i-au scăpărat și am văzut o lumină roșiatică în adâncul lor.

— I-ar fi plăcut. Dacă tu și cu războinicul ați fi venit cinci minute mai târziu, ați fi găsit-o grămadă pe mine.

— Glumești? Tu chiar crezi că dacă îi controlezi mintea, se pune ca preludiu?

— Era supărată când ai găsit-o înăuntru? Sau spunea ce tare sunt și cât mă dorește? m-a întrebat Stark întrebarea.

— Și tu crezi că asta îți justifică fapta? Te-ai jucat cu mintea ei ca s-o faci să vrea să fie cu tine. Și asta este, după orice definiție, tot o formă de violare, deci un lucru rău.

— Chiar după aia tu m-ai sărutat și n-a trebuit să mă joc cu mintea ta!

— Mda, în ultima vreme am gusturi cam îndoielnice în materie de băieți. Dar îți jur că în momentul de față nu am nici cea mai mică dorință să mă arunc în brațele tale.

S-a ridicat brusc în picioare și s-a îndepărtat de patul meu.

— Nici nu știu ce naiba caut aici. Sunt ceea ce sunt și nimic nu poate schimba situația.

Enervat la culme, a pornit cu pași mari spre ușă.

— Ba poți schimba situația.

Vorbisem cu blândețe, dar cuvintele păruseră să scânteieze în aerul dintre noi și să-i învâluie pe Stark, făcându-l să se oprească. A rămas pe loc un timp, cu pumnii strânși pe lângă corp și cu capul ușor plecat, de parcă în el s-ar fi dat o luptă. Cu spatele încă la mine, a spus:

— Vezi la ce mă refer? Când îmi spui lucruri de genul ăsta, mă faci să simt din nou.

— Poate din cauză că în momentul de față sunt singura persoană care îți spune adevărul.

Pe când vorbeam, am trăit unul dintre acele sentimente profunde care mă făceau să înțeleg că rosteam cuvintele pe care Nyx voia să le rostesc. Am inspirat adânc, m-am concentrat și, deși eram obosită, rănită și nedumerită din multe motive, am urmat firul care se desfășurase înaintea mea și am încercat să cos cu el țesătura sfâșiată a umanității lui Stark.

— Nu cred că ești un monstru, dar nici nu cred că ești doar un tip de treabă. Văd ce ești și cred în ceea ce ai putea alege să fii. Nu înțelegi, Stark? Kalona și Neferet te țin în felul ăsta pentru că se folosesc de tine. Dacă nu vrei să te transformi în creatura pe care vor ei s-o creeze, atunci va trebui să alegi o altă cale și să lupți împotriva lor și împotriva întunericului care te înconjoară. Am oftat, în căutarea cuvintelor potrivite. Nu înțelegi? Răul va învinge dacă oamenii buni stau cu mâinile în sân.

Cu asta trebuie să-i fi atins un punct sensibil, pentru că s-a întors ușor cu fața spre mine.

— Eu nu sunt un om bun.

— Erai un tip de treabă înainte de toate astea, știu sigur. N-am uitat, exact cum ți-am promis. Și poți să fii din nou așa.

— Când te aud vorbind așa, mai că te cred.

— Primul pas e să crezi, al doilea, să acționezi.

Am făcut o pauză, dar el nu mai spunea nimic, așa că am umplut tăcerea cu câteva dintre balmăjelile care îmi treceau prin cap.

— Te-ai gândit vreodată de ce ne tot întâlnim?

A schițat un zâmbet de băiat rău.

— Mda, m-am gândit că e din cauză că ești așa de cool.

Am încercat fără succes să nu rânjesc la el.

— Da, mă rog, în afară de asta.

A ridicat din umeri și a spus:

— Mie îmi ajunge că arăți așa mișto.
— Mersi. Dar nu la asta mă refeream. Eu mă gândeam că are de-a face cu Nyx și cu faptul că ești important pentru ea.

Zâmbetul lui Stark a pălit imediat.

— Zeița nu mai vrea nimic de la mine.

— Cred că ai fi surprins. O mai ții minte pe Afrodită?

A dat din cap aprobator.

— Da, e tipa aia plină de aere care chiar se crede zeița iubirii.

— Exact. Ea și cu Nyx sunt așa, am spus și mi-am încrucișat degetele.

— Ești sigură?

— Absolut, am spus și nu mi-am putut reține un căscat imens. Scuze, n-am prea dormit în ultima vreme. Cu stresul de aici, rana și visele chiar nasoale pe care le-am tot avut, somnul nu s-a prea lipit de mine.

— Pot să te întreb ceva despre visele tale?

Am ridicat din umeri și am dat somnoroasă din cap.

— Ți-a apărut Kalona în ele?

Am clipit uimită la el.

— De ce întrebi?

— Face chestii din astea, le apare oamenilor în vis.

— Ți-a apărut și ție?

— Nu, mie nu, dar i-am auzit pe novici când spuneau că și lor chiar le-a apărut, numai că lor le-a plăcut mult mai mult decât ție.

M-am gândit ce sexy putea fi Kalona și cât de simplu mi-ar fi fost să cedez în fața farmecelor lui hipnotice.

— Da, pun pariu.

— Vreau să-ți spun ceva, dar să nu crezi că inventez povestea asta ca să mă dau la tine, a spus.

— Ce e?

Părea tare jenat, de parcă ce urma să-mi spună îl stânjenea foarte tare.

— Îi e mai greu să-ți apară în vis dacă nu dormi singură.

M-am uitat cu atenție la el. Avea dreptate, părea genul de poveste inventată de un tip ca să se strecoare în patul și în chiloțeei unei fete.

— Prima oară când s-a întâmpat, nu dormeam singură, am spus.

— Erai cu un tip?

Am simțit că mă îmbujorez.

— Nu, eram cu colega mea de cameră.

— Trebuie să fie un tip. Nu vrea să aibă concurent, sau ceva de genul ăsta.

— Stark, chestia asta e cam de căcălică.

A zâmbit.

— ăsta chiar e un cuvânt, „căcălică“?

— E cuvântul meu, am spus. Și de unde știi tu treaba asta despre Kalona?

— Vorbește de față cu mine. Uneori se comportă de parcă nici n-ar observa că sunt acolo. L-am auzit vorbind cu Rephaim despre vise. A spus că se gândește să pună Imitatori de Corbi de strajă între dormitoarele fetelor și băieților, ca să-i țină separați, dar a renunțat pentru că nu îi era oricum prea greu să-i controleze pe novici, fie că le apărea sau nu în vis.

— Ce scârboșenie, am spus. Dar profii? Sunt cu toții controlați de el?

— Așa se pare. Cel puțin niciunul dintre ei nu i s-a opus lui sau lui Neferet.

Mă așteptam ca Stark să treacă în defensivă din cauza șuvoiului meu de întrebări, dar lui nu părea să-i pese și vorbea cu mine de parcă n-avea nici o importanță că îmi spunea toate lucrurile astea. Așa că am hotărât să văd cât pot să aflu.

— Și Fiii lui Erebus? Am văzut unul când am intrat în campus, dar de atunci n-am mai văzut niciunul.

— Nu au mai rămas prea mulți, a spus Stark.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mulți dintre ei sunt morți. Când a murit Shekinah, Ate și-a ieșit din minți și a pornit un atac împotriva lui Kalona, deși eu nu cred că el a omorât-o.

— Nu a omorât-o el. Neferet a omorât-o pe Shekinah.

— Hm, mi se pare normal, că doar e o scârbă răzbunătoare.

— Credeam că ești sluga ei.

— Nu sunt.

— Ești sigur?

— Da.

— Ea știe? am întrebat.

— Nu. Îmi aduc aminte de ceva ce mi-ai spus chiar înainte să mor. Ai încercat să mă avertizezi să am grijă când e Neferet prin preajmă.

— Da, îmi amintesc și eu.

— Ei bine, ai avut dreptate.

— Stark, se schimbă, nu-i așa? Adică nu mai e doar o Mare Preoteasă vampir, nu? am întrebat.

— Nu, asta-i sigur. Are puteri ciudate. Jur că poate spiona oamenii mai bine decât Kalona.

Și-a ferit privirea, iar când ne-am uitat din nou unul la altul, ochii lui erau umbriți de o tristețe profundă.

— Mi-aș fi dorit să fi fost tu acolo în locul lui Neferet.

— Să fi fost acolo? am întrebat, deși nodul care mi se pusese în gât arăta că știam exact la ce se referă.

— Mi-ai spionat corpul, nu? Cu camera aia video.

— Mda, am spus încet. Jack a instalat-o. Nu voiam să te las singur și asta a fost cea mai bună idee care mi-a dat prin cap ca să te am sub observație. Apoi bunica mea a avut un accident și lucrurile au scăpat de sub control... Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău. Ar fi ieșit altfel dacă te-aș fi văzut pe tine în loc s-o văd pe ea.

Voiam să-l întreb ce anume se întâmplase când murise și apoi devenise zombi și să-i mai pun întrebări despre Neferet, dar chipul îi devenise impenetrabil, iar în ochi i se citea durerea.

— Auzi, a spus, schimbând brusc subiectul, tu vrei să dormi. Și eu sunt obosit. Ce-ar fi să dormim împreună? Doar dormim. Promit că n-am să încerc nimic.

— Nu prea cred, am răspuns.

— Preferi să-ți apară Kalona din nou în vis?

— Nu, dar, aăă, nu cred că e o idee bună să dormi cu mine.

Expresia i-a redevenit dură și rece, dar încă îi citeam durerea în priviri.

— Pentru că nu crezi că o să-mi țin promisiunea.

— Nu, pentru că nu vreau să știe nimeni că ai fost aici, i-am răspuns cu sinceritate.

— Plec înainte să afle cineva, a spus ușor.

Dintr-odată mi-a fost clar că răspunsul meu avea puterea să-l facă să piardă lupta pentru propria umanitate, iar în minte îmi răsunau ultimele două rânduri din poemul Kramishei: „Umanitatea o salvează/ Dar ea oare mă va salva pe mine?“ Știam ce aveam de făcut.

— Bine. Dar trebuie să pleci de aici înainte să te vadă cineva.

A făcut ochii mari de uimire, apoi buzele sale au schițat din nou același zâmbet obraznic, de băiat rău.

— Vorbești serios?

— Da, din nefericire. Hai, treci încoace, altfel o să pic de somn în timp ce vorbesc cu tine.

— Super! Nu trebuie să-mi spui de două ori. Oi fi eu monstru, da' prost nu sunt, a spus și s-a îndreptat iute înapoi spre pat.

M-am dat mai încolo, stricându-i rostul Nalei, chestie care a ofticat-o la culme. S-a dus mârâind la marginea patului, s-a rotit de trei ori și jur că a adormit la loc înainte să-și culce căpșorul pe lăbuțe.

De la ea mi-am mutat privirea înapoi la Stark și mi-am pus repede mâna pe partea lui de pat, înainte să apuce să se așeze.

— Ce e? a întrebat.

— Mai întâi de toate, trebuie să scapi de arc și de săgeți, că zici că te-ai născut cu ele în spinare.

— A, bine, a spus și și-a scos drăcia aia de piele care îi ținea arcul și tolba cu săgeți prinse pe spate și le-a lăsat pe podea, lângă pat. Văzând că încă nu iau mâna de acolo, a întrebat:

— Acum ce mai e?

— Să nu te prind la mine în pat cu pantofii în picioare.

— Rahat. Scuze, a mormăit, în timp ce-și arunca pantofii din picioare, apoi s-a uitat la mine. Vrei să mai dau jos ceva?

M-am încruntat. De parcă nu era și așa destul de sexy cu tricoul ăla negru, în jeanși și cu zâmbetul ăla pișicher. Dar nici moartă nu i-aș fi spus lui așa ceva.

— Nu, nu poți să mai scoți nimic altceva. Dumnezeule, treci odată încoace, că mor de oboseală.

În timp ce se strecura în pat lângă mine, mi-am dat seama cât de mic era patul când îl împărțeam cu un tip. A trebuit să-mi reamintesc mie însămi că eram chiar obosită și că Stark dormea cu mine doar ca să mă odihnesc eu.

— Stinge și tu lumina aia, i-am spus, cu o nonșalanță pe care nu o simțeam, de fapt.

S-a întins și a stins lumina.

— Și ia zi, crezi că te duci la ore mâine? m-a întrebat.

— Da, cred că da.

Apoi, fiindcă nu aveam de gând să vorbesc despre motivele pentru care m-aș putea întoarce la ore atât de curând după ce fusesem grav rănită, am adăugat:

— Și să nu uit să caut prin Hummerul cu care ne-a adus Darius. Cred că mi-am lăsat geanta acolo. Sau cel puțin așa sper, pentru că e tare nașpa să-ți pierzi geanta.

— Asta chiar că mă sperie, a spus Stark.

— Ce te sperie?

— Gențile tipelor. Sau cel puțin chestiile ciudate pe care le țineți de-alde voi p-acolo.

— De-alde noi? Dumnezeule. Suntem fete, iar gențile sunt niște accesorii în care ne ținem lucrurile, atâta tot.

Vorbea ca un tip absolut normal, iar chestia asta m-a făcut să zâmbesc.

— „Atâta tot“ nu merge în aceeași propoziție cu ce vă țineți voi prin genți, a spus și jur că am simțit cum îl trece un fior.

De data asta am izbucnit într-un râs zgomotos.

— Bunica ar spune că ești o cimilitură.

— E de bine sau de rău?

— Cimilitura e un soi de ghicitoare, și poate conține chiar un paradox. De exemplu, pe de o parte ești un macho periculos și războinic care nu ratează nimic din ce țineste, dar, pe de altă parte, te bagă în sperieți gențile fetelor? Ele sunt păianjenii tăi.

A chicotit.

— Păianjenii mei? Ce vrei să spui cu asta?

— Mie, una, nu-mi plac păianjenii. Deloc, am spus și am tresărit, așa cum făcuse el mai devreme.

— Aha, am înțeles. Da, gențile sunt pentru mine ce sunt păianjenii pentru tine. Niște păianjeni mari de tot pe care, dacă îi desfaci, sunt plini de pui de păianjen.

— Îhh, gata, că mi se întoarce stomacul pe dos. Hai să schimbăm subiectul.

— Bună idee. Așa... eu cred că trebuie să te atingi de persoana cu care dormi ca să dea rezultate, a spus cu un glas ciudat de intim, care răzbătea din întunericul de lângă mine.

— Da, cum să nu, am spus, dar mă luase cu nervi la stomac, și nu neapărat din prima discuție despre păianjeni.

A oftat adânc.

— Vorbesc serios. De ce crezi că nu pleacă dacă dormi doar cu colega ta de cameră? Trebuie să vă atingeți, tip cu tipă. Cred că merge și tip cu tip dacă vorbim de tipi gen Damien și prietenul lui. Sau chiar și tipă cu tipă, dacă se plac. A făcut o pauză. Cred că bat câmpii.

— Da, și eu cred la fel.

De fapt, cam asta făceam și eu când aveam emoții și parcă mă simțeam mai bine când vedeam că și alții băteau câmpii când se simțeau așa.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine, n-am să-ți fac niciun rău.

— Pentru că știi că pot să chem elementele să te ia la șuturi?

— Pentru că țin la tine. Și tu cam începuseși să ții la mine, nu? Adică înainte să mi se întâmple chestia asta.

— Da.

Pe de o parte, era o ocazie excelentă să-i menționez că Erik și cu mine eram, teoretic, din nou împreună. Poate chiar să-i spun ceva și despre Heath. (Sau poate că nu.) Pe de altă parte, încercam să-l ajut pe puști să-și rezolve problema cu umanitatea, sau cu lipsa ei, și probabil că nu m-ar fi ajutat să îl iau cu: „Știi, dorm cu tine și am să mă port ca și când aș ține la tine, dar să știi că eu am prieten. Sau prieteni“. Pe lângă asta, trebuia să încep să fiu cinstită cu mine însămi. Erik păruse perfect pentru mine, toată lumea credea că ar trebui să fiu cu el. Atunci de ce îmi mai plăcuseră și alți tipi, iar asta fusese chiar înainte să începă să se poarte ca un posesiv dement. Nu mă simțisem atrasă doar de Heath, ci și de Loren, și apoi de Stark. Singurul lucru care îmi trecea prin cap era că ceva îi lipsea lui Erik, pentru că altfel însemna că mă transformam într-o ușuratică, pe bune. Nu mă simțeam ca o ușuratică, ci ca o fată căreia îi plăcea mai mult de un băiat.

S-a mișcat în pat lângă mine și am încercat să nu tresar când am simțit că mă ridică.

— Vino aici. Poți să-ți lași capul pe pieptul meu și să dormi. O să am grijă de tine, promit.

Mi-am scos din minte problema cu Erik și mi-am spus că, din moment ce eram deja în pat cu tipul, aș putea să mă și apropiu de el. M-a cuprins cu brațul și am încercat să mă relaxez acolo, lângă el, cu capul sprijinit un pic ciudat de pieptul lui. Mă tot întrebam dacă stătea bine, dacă nu eram prea grea, dacă nu eram prea aproape de el, dacă nu eram prea departe...

Apoi a ridicat mâna și mi-a dus-o la cap. La început am crezut că o să-mi miște capul (pentru că era prea greu), sau poate chiar să mă strângă de gât sau mai știu eu ce. Așa că m-a surprins când a început să-mi mângâie părul, de parcă aș fi fost un căluț neastâmpărat.

— Ai un păr foarte frumos. Ți-am spus înainte să mor sau doar am vrut?

— Probabil că doar ai vrut, l-am lămurit.

— Ți-aș spune că arătai super azi când te-am văzut goală, dar probabil că nu ar fi nimerit, dat fiind că suntem împreună în pat și nu facem nimic.

— Nu, am spus eu, crispată, gata să mă smulg din brațele lui. Nu ar fi nimerit.

Când a chicotit, am simțit cum îi hârâie pieptul.

— Calmează-te.

— Atunci nu mai pomeni că m-ai văzut goală.

— Bine.

M-a mângâiat o vreme pe păr, în liniște, apoi a spus:

— Imitatorul ăla de Corbi te-a rănit destul de nasol.

Nu era o întrebare, dar i-am răspuns totuși:

— Da.

— Kalona vrea să te aibă dintr-o bucată, așa că păsăroiul o s-o cam încurce când s-o întoarce.

— Nu se mai întoarce. L-am omorât. I-am dat foc, am spus pur și simplu.

— Bravo. Zoey, vrei să-mi mai promiți ceva?

— Cred că da, dar nu pari sută la sută fericit când îmi țin promisiunile față de tine.

— Dacă ți-o ții pe asta, am să fiu fericit.

— Acum ce mai e?

— Promite-mi că, dacă devin un monstru, ca ei, o să-mi dai și mie foc.

— Nu mă simt prea în largul meu să fac promisiunea asta, am spus.

— Gândește-te bine, pentru că se poate să fie o promisiune pe care va trebui să ți-o ții.

Iar s-a lăsat tăcerea. Singurele zgomote care se auzeau în cameră erau torsul ușurei al Nalei și bătăile constante ale inimii lui Stark. A continuat să-mi mângâie părul și nu peste mult timp am început să-mi simt pleoapele foarte grele. Dar înainte să adorm, voiam să-i mai spun un lucru.

— Vrei să-mi faci o favoare? am întrebat, somnoroasă.

— Cred că aş face aproape orice pentru tine, a spus Stark.

— Nu mai spune că eşti un monstru.

Mâinile i s-au oprit o clipă, s-a mişcat ușor și i-am simțit buzele pe frunte.

— Culcă-te. Eu o să am grijă de tine.

M-a furat somnul cât timp el mă mângâia încă ușor pe păr. Kalona nu mi-a apărut nici măcar o dată în vis.

Capitolul 25

Stark nu mai era când m-am trezit. Mă simțeam proaspătă și hămesită, m-am întins și am căscat, moment în care am găsit săgeata pe pernă, lângă mine. O rupesese în două, ceea ce mi-a reținut imediat atenția. Ca să vă lămurii, eu sunt dintr-un oraș care se numește Broken Arrow și știu ce simbolizează o săgeată ruptă în două. Simbolizează pacea, sfârșitul luptei. Sub bucățile de săgeată se afla un bilet îndoit, pe care era trecut numele meu. L-am desfăcut și am citit: „Te-am privit în timp ce dormeai și păreai liniștită. Mi-aș dori să mă simt și eu așa. Mi-aș dori să pot închide ochii și să mă simt liniștit. Dar nu pot, nu simt nimic dacă nu sunt cu tine, și chiar și atunci, nu pot decât să-mi doresc ceva ce nu cred că voi avea vreodată sau cel puțin nu acum. Așa că ți-am lăsat asta și, odată cu ea, liniștea mea. Stark“

— Ce naiba înseamnă asta? am întrebat-o pe Nala.

Pisica mea a strănutat, a scos un miorla-aau morocănos la mine, a sărit din pat și s-a dus la bolul ei de mâncare. De acolo a întors capul spre mine, torcând ca nebuna.

— Da, bine, știu. Și mie mi-e foame. I-am dat de mâncare pisicii și m-am gândit la Stark în timp ce mă îmbrăcam pentru ceea ce știam sigur că avea să fie o zi de școală tare ciudată. Azi o tăiem de aici, am spus pe un ton hotărât, adresându-mă propriei imagini din oglindă, după ce mi-am făcut de lucru cu placa de păr ca să-mi mai îmblânzesc puțin părul.

Am pornit-o iute pe scări în jos și am ajuns la bucătărie exact la timp ca să-mi înșfac cerealele preferate, Conte Ciocula, și să mă alătur gemenelor care stăteau cap în cap și şușoteau, cu un aer enervat.

Salut, fetelor, am spus pe când mă așezam lângă ele și-mi turnam un bol imens de delicii de ciocolată. Care-i faza?

Încet, ca să n-o aud decât eu, Erin a spus:

— O să vezi cu ochii tăi care-i faza peste numai câteva minute.

— Da, studiază-le pe extraterestrele astea, a șoptit Shaunee.

— Biiine, am spus încetișor, mi-am turnat lapte peste cereale și le-am privit pe puștoaițele din jurul nostru, speram eu cu nonșalanță.

La început nu am remarcat mare lucru. Fetele erau preocupate să-și ia batoanele proteice, cerealele sau alte mâncăruri preferate pentru micul dejun. Și atunci mi-am dat seama că nu ceea ce vedeam era ciudat, ci ceea ce nu vedeam. Nu mai era nici urmă de tipica bâză când o fată ia la bășcălie părul alteia, iar respectiva îi spune să plimbe ursu'. Nimeni nu vorbea despre băieți. Deloc. Nimeni nu se plângea că nu și-a făcut temele. De fapt, nimeni nu prea spunea nimic. Mestecau doar, respirau și zâmbeau. O grămadă.

M-am uitat strâmb la gemene.

— „Extraterestre“, a dat Erin din buze, iar Shaunee a încuviințat din cap.

— Aproape la fel de stresante ca dobitocul ăla de Stark, mi-a șoptit Erin.

— Stark? Ce e cu el? am întrebat, încercând să nu par al naibii de vinovată.

— Curu' ăla a trecut pe-aici cât timp tu erai încă sus, de ziceai că e la el acasă și nici că-i păsa cine știe că a atacat o biată extraterestră neajutorată, a spus Shaunee, tot în șoaptă.

— Exact. S-o fi văzut-o pe Becca cum saliva după el ca un câțel, a intervenit și Erin.

— Și el ce-a făcut? am întrebat și mi-am ținut respirația.

— A fost o fază de toată jena. Abia dacă s-a uitat la ea, a răspuns Shaunee.

— Țsta da exemplu de cum să te folosești de o tipă, s-o faci ghemotoc și apoi s-o arunci ca pe o

cârpă de șters pe jos, a zis Erin.

Mă întrebam cum aş putea să aflu mai multe despre ce făcuse Stark, fără să le dau de înțeles gemenelor că îmi pasă atât de mult, și m-am gândit că poate ar trebui să încerc să strecor ceva în apărarea lui Stark, când Erin a făcut ochii cât cepele la o scenă care se petrecea în spatele meu.

— Ei, uite-l și pe diavolul în persoană..., a spus Shaunee, pe cel mai răutăcios ton de care dispunea.

— La propriu, a adăugat Erin.

— Cântă la altă masă, i-a spus Shaunee. Ai sclave peste tot pe aici, a spus și a făcut un gest prin încăpere către celelalte fete care se opriseră din mâncat și se holbau și ele în spatele meu. Nu aici.

— M-am răsucit pe scaun ca să-l privesc pe Stark, iar privirile ni s-au întâlnit. Sunt convinsă că mă holbam, speriată. El însă mă privea cu ochi pătrunzători și calzi și mai că auzeam întrebarea pe care mi-o adresau.

Am ignorat pe toată lumea din încăpere și am spus:

— Salut, Stark.

Am avut grijă ca vocea mea să nu pară nici prea prietenoasă, nici prea rece, pur și simplu l-am salutat, așa cum l-aș fi salutat pe oricare alt puști.

— Arăți mai bine decât ultima oară când te-am văzut, a spus.

Am simțit că mi se aprind obraji. Ultima oară când mă văzuse fusesem în pat cu el. Îl priveam încă în ochi și îmi storceam creierii ce i-aș putea spune de față cu toată lumea, când a intervenit Erin.

— Ce surpriză că arată mai bine decât atunci când te-a văzut cum o înfulecai tu pe Becca, azi-noapte.

— Exact. Oricine ar asista la așa ceva ar arăta nasol.

Stark și-a smuls privirea de la mine și i-am văzut ochii scăpărând roșiatici când s-a luat de gemene.

— Vorbesc cu Zoey, nu cu voi. Așa că ia întindeți-o dracu' de-aici.

Glasul lui avea ceva al naibii de înspăimântător. Nu țipase, iar expresia abia dacă i se schimbase, însă amintea de un șarpe încolăcit, amenințător și periculos, gata să sară la atac. L-am privit cu mai multă atenție și am văzut că aerul din jurul lui a fremătat, ca valurile de căldură care se înalță în toiul verii dintr-un acoperiș de tablă încins. Nu știu dacă au văzut și gemenele, dar cu siguranță au simțit ceva.

Amândouă au pălit, dar eu abia dacă m-am uitat la ele. Eram atentă la Stark pentru că știam că îl surprinsesem pe monstrul despre care îmi vorbise. Văzând schimbarea aproape aceea instantanee, mi-am amintit de Stevie Rae, înainte să-și recapete umanitatea.

Oare de-aia îmi păsa așa de tare de Stark? Pentru că o văzusem pe Stevie Rae cum se luptase cu aceleași porniri malefice și le învinsese și voiam să cred că și el putea?

Din confruntarea cu Stevie Rae învățasem cu siguranță un lucru, și anume că un novice aflat în situația asta putea fi o creatură foarte periculoasă.

— Ce voiai să-mi zici, Stark? l-am întrebat, cu o voce perfect calmă.

Pe chip i se citea lupta care se dădea în el pe când i se împotriva monstrului, care tare ar mai fi sărit peste masă și s-ar fi înfruptat din gemene. Într-un final, și-a mutat privirea din nou spre mine, cu ochii încă scânteind roșiatici și mi-a zis:

— Nu aveam nimic să-ți spun. Am găsit asta. E a ta, nu-i așa?

A ridicat mâna în care îmi ținea strâns geanta.

M-am uitat de la geantă la el și apoi iar la geantă. Mi-am adus aminte că-i era frică de genți așa cum mie mi-e frică de păianjeni. Când l-am privit din nou în ochi, zâmbeam.

— Mersi, e a mea.

Am luat-o și, când mâinile ni s-au atins ușor, am spus:

— Mai demult mi-a spus un tip că gențile fetelor îl duc cu gândul la păianjeni.

Scâteierea roșiatică din ochi i s-a risipit pe loc de parcă ar fi apăsât pe un buton, iar aureola cumplită care îl înconjură dispăruse și ea. M-a prins de un deget și a rămas așa o clipă, după care mi-a dat drumul și la geantă și la mână.

— Păianjeni? Ești sigură că ai auzit bine?

— Sunt sigură. Mersi că mi-ai căutat-o.

A ridicat din umeri, s-a întors și a ieșit cu pași greoi din încăpere.

Îndată ce a plecat, toate novicele, cu excepția gemenelor și a mea, au început să șoptească entuziasmate ce tip super e Stark. Eu însă mi-am mâncat cerealele în liniște.

— E mai mult decât înspăimântător, a spus Shaunee.

— Așa era și Stevie Rae înainte să se Transforme? a întrebat Erin.

Am încuviințat din cap.

— Cam așa ceva.

Am coborât glasul și am adăugat:

— Voi ați remarcat ceva în aerul din jurul lui? Ca niște unde ciudate sau ca o umbră foarte neagră?

— Nu, eu eram prea preocupată de gândul că o să mă mănânce ca să mă mai uit în jurul lui, a spus Erin.

— Subscriu, a încuviințat Shaunee. Și adică de-aia nu ți-e ție frică de el, pentru că e ca Stevie Rae înainte de Transformare?

Am ridicat dintr-un umăr și, sub pretextul că am gura plină de cereale Conteale Ciocula, abia dacă am mormăit ceva.

— Acu' pe bune, eu știu ce scrie în poemul Kramishei, a spus Erin. Da' trebuie să ai grijă când e așa prin preajmă pentru că nu e de încredere.

— În plus de asta, se poate ca poemul să nu se fi referit la el, a zis și Shaunee.

— Fetelor, chiar trebuie să vorbim despre el în momentul asta? am spus după ce am înghițit.

— Nț, nu contează absolut deloc pentru noi, s-a grăbit Shaunee să zică.

— Idem, a intervenit și Erin, apoi a adăugat: Nu te uiți să vezi dacă nu ți-a furat ceva de acolo?

— Mda, mă rog. Mi-am desfăcut geanta și m-am uitat în ea, cotrobăind pe acolo și făcând inventarul cu glas tare. Mobil... luciul de buze... ochelari de soare super... portofel cu, mda, toți banii la locul lor și carnetul de conducere... și...

M-am oprit brusc când am dat de bilețelul pe care era desenată o săgeată ruptă în două. Sub săgeată era scris: „Mersi pentru noaptea trecută“.

— Ce? Ți-a distrus ceva? a întrebat Erin, în timp ce încerca să arunce priviri peste masă în geanta mea.

Am închis-o brusc.

— Nu, am dat de niște batistuțe murdare. Pe-astea chiar ar fi trebuit să le arunce.

— Eu tot sunt de părere că e un dobitoc, a mormăit Erin.

Am dat din cap și am încuviințat prin câteva sunete

nearticulate, timp în care îmi terminam cerealele și încercam să mă gândesc la mâna caldă a lui Stark mângâindu-mi părul.

*

Orele, după cum ar fi spus profa de spaniolă, doamna Garmy, dacă nu s-ar fi transformat și ea într-o extraterestră cuminte, nu au fost deloc bueno para me. Dar partea cea mai rea era că, dacă îi scoteai din peisaj pe Imitatorii ăia scârboși de Corbi, care păreau să fie peste tot, mi-ar fi venit să cred că totul era normal. Dar „aproape“ poate fi un cuvânt foarte mare.

Nu m-a prea ajutat faptul că mi se schimbase orarul la început de semestru, așa că mergeam la ore cu alți și alți elevi, dar niciodată cu Damien și cu gemenele. Afrodita nu se zărea pe nicăieri, lucru care mă făcea să mă îngrijorez din când în când pentru că mă întrebam dacă nu cumva îi mâncau Imitatorii de Corbi pe ea și pe Darius. Desigur, la cum o cunoșteam eu pe Afrodita, erau încă la ea în cameră și se jucau de-a nenea doctorul.

Bântuită de imaginea asta oribilă, m-am strecurat în bancă la prima oră, literatură. A, când Shekinh mă trecuse la sociologie vampirească nivel avansat, uitase să menționeze că, din cauza aranjamentului ăstuia, eram la nivelul următor și la literatură și spaniolă. Așa că o așteptam cu

stomacul varză pe profa Penthasilea, cunoscută drept profa P, ca să ne dea un text literar, însoțit de eseul de rigoare, care mă depășea complet.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Profa P era acolo, superbă și intelectuală ca întotdeauna, dar se purta cu totul altfel. Profa P, de departe cea mai tare profă de literatură pe care sperasem vreodată să o am, a început ora dându-ne niște foi cu exerciții de gramatică. Mda. Am căscat gura la teancul de hârtii imprimare față-verso, pe care voia să le completăm. Exercițiile vizau subiecte de la punctuația propozițiilor independente până schema frazelor (pe bune!).

Recunosc, unii puști, hm, presupun că majoritatea puștilor cu un nivel acceptabil, care fuseseră la o școală publică, nu ar fi fost deloc șocați de exercițiul ăsta. Dar era vorba despre profa P din Casa Noptii! Un lucru puteam să spun cu mâna pe inimă despre Liceul Groazei (cum îi ziceau puștii din specia umană), și anume că orele nu erau deloc plicticoase. Și chiar printre toți profii noștri deloc plicticoși, Penthasilea se făcea remarcată. Mă captivase în primele șaiszeci de secunde din prima zi în care fusesem la ora ei, când spusese că aveam să citim O noapte de neuitat de Walter Lord, o carte despre scufundarea Titanicului. Asta era în sine o chestie super; dacă mai adaugi și faptul că profa P chiar locuia în Chicago când se scufundase vasul și își amintea o grămadă de detalii fascinante, nu numai despre oamenii de pe vas, dar și despre cum era viața la începutul secolului XX, te-ai ales cu un curs pe cinste.

Mi-am ridicat privirea din plicticoasele foi cu exerciții spre catedra la care stătea, cu chipul împietrit, zgâindu-se prosteste la monitorul calculatorului. Farmecul de care dădea dovadă la ora de azi ar fi coborât-o în top cam la nivelul „profă de rahat“ unde se situa doamna Fosster de la liceul South Intermediate, câștigătoarea detașată a premiului pentru „Cel mai nașpa prof de engleză din toate timpurile“ și a renumelui de „Regina foilor cu exerciții“ sau „Umpa Lumpa“, depinde dacă purta sau nu rochia ei hawaiiană, albastră cu buline.

Era evident că și profa Penthasilea devenise o extraterestră.

După asta am avut spaniolă. Nu numai că limba spaniolă II era oriiibil de grea (ca să nu mai zic că, și primul nivel fusese prea greu pentru mine!), dar profa Garmy devenise o non-profă. În vreme ce la orele de spaniolă de până acum accentul cădea pe imersiunea lingvistică, care pe scurt însemna că ne vorbea numai în spaniolă, nu în engleză, acum se fâțâia de colo-colo prin clasă și îi ajuta pe puști să noteze descrierea pozei afișate pe tabla interactivă, în care apăreau niște pisici, ăăă, gatos, făcute fedeleș cu o sfoară, ăăă, hilo, sau cum naiba i-o zice. (Precizare: chiar nu mă pricep la spaniolă.) Desenele ei de vampir semănau cu niște pene, iar pe vremuri îmi amintise de o pasăre spaniolă, însă acum arăta și se purta ca o vrăbiuță nevrozată care zbura de la un puști la altul, gata-gata să sufere o cădere nervoasă.

Profesoara extraterestră numărul doi.

Dar aș fi preferat să rămân toată ziua la ora haotică de spaniolă a profei Garmy decât să mă duc la cea de-a treia oră, sociologie vampirească nivel avansat, predată de, după cum ați ghicit, Neferet.

*

Încă din prima zi în Casa Noptii mă opusesem ideii de a fi mutată la un nivel avansat de sociologie vampirească. Mai întâi pentru că voiam să mă integrez - nu voiam să fiu cunoscută drept ciudata aia din clasa a treia (adică boboaca) pe care o puseseră în clasa a șasea (clasele terminale) pentru că era „deosebită“. Să-ți vină să verși, nu alta.

Ei bine, nu-mi luase foarte mult să mă prind că n-aveam șanse să trec neobservată. De atunci încoace învățasem să mă obișnuiesc cu „deosebirea“ asta, cu responsabilitățile și cu momentele jenante pe care le atrage după sine. Dar oricât de mult încercasem să mă conving că ora de sociologie vampirească era o oră ca oricare alta, tot mă lua cu tremurici de cum intram în clasă.

Normal, nici gândul că Neferet preda materia asta nu mă ajuta deloc.

Am intrat, mi-am găsit o bancă mai spre fundul clasei și m-am făcut una cu scaunul, în încercarea de a imita un puști din ăla aspirant la titlul de puturosul clasei, care își petrece viața dormind și se trezește numai ca să se mute dintr-o clasă în alta, lăsând în urmă un șir de căscături și

puncte rozalii pe frunte.

Rolul de puturoasa clasei mi-ar fi mers mânușă dacă Neferet s-ar fi transformat și ea într-o profă extraterestră. Din nefericire, nu era așa. Neferet strălucea de forță și, cum le-ar fi părut celor neavizați, de fericire. Eu am recunoscut-o însă ca fiind lăcomie. Era ca un păianjen sătul, care își afișa aerul victorios în fața tuturor celor pe care îi mușcase, gata să mai pună de încă un carnagiu.

Paranteză: Damien ar fi tare încântat să vadă că am reținut vocabularul la care recursese în prezența mea.

Pe lângă faptul că o priveam ca pe un păianjen, am remarcat, din nou, că nu purta simbolul lui Nyx, zeița brodată cu fir de argint, cu mâinile ridicate, ținând în căușul palmelor o semilună. În schimb, purta un lăntșor de aur de care atârnav aripi sculptate dintr-o piatră pură neagră. M-am întrebat, nu pentru prima oară, de ce nimeni nu părea să remarce că era dusă rău de tot. De asemenea, mă întrebam de ce nu remarca nimeni felul în care răspândea un soi de energie negativă în jurul ei, cam ce se simte în aer înainte să fulgere.

— Lecția de astăzi are drept subiect capacitățile pe care numai un vampir, sau uneori un novice avansat, le posedă. Așa că deocamdată nu aveți nevoie de Manualul noviceului, dacă nu cumva vreți să faceți și alte adăugiri la capitolul de fiziologie. Deschideți, vă rog, manualele la pagina 426, la capitolul despre disimulare.

Neferet capta cu mare ușurință atenția elevilor. Măsura cu pași mari partea din față a clasei, cu alura ei de regină, superbă ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, cu ornamente din fir de aur, care îi dădeau aspectul unui fluid metalizat. Avea părul castaniu dat pe spate și niște cărlionți rebeli îi încadrau chipul frumos. În glasul acela plăcut se simțea rafinamentul.

Pe scurt, mă băga în sperieți.

— Vreau să citiți fiecare în parte capitolul ăsta. Aveți ca temă să vă povestiți în detaliu toate visele din următoarele cinci zile. Deseori ne apar în vis și dorințele ascunse și capacitățile pe care le avem. Înainte să vă duceți la culcare, vreau să citiți capitolul și să vă gândiți ce înseamnă disimularea pentru voi. Ce secrete întunecate ascundeți de lume? Unde v-ați duce dacă ați ști că nu vă găsește nimeni? Ce ați face dacă nu v-ar vedea nimeni? S-a oprit și l-a privit pe fiecare elev în parte în timp ce vorbea. Unii i-au zâmbit timid, alții și-au ferit aproape vinovați privirea. Una peste alta, la ora asta se simțea mai multă animație decât în oricare alta la care fusesem. Brittaney, draga mea, vrei să citești subcapitolul de la pagina 432 despre tănuire?

Brittaney, o brunetă minionă, a încuviințat din cap, a răsfoit paginile și a început să citească:

TĂINUIREA

Majoritatea noviceilor știu despre existența capacității înăscute de a-și tăinui prezența în fața altora, de exemplu, a oamenilor. Se recurge la ea în decursul unei practici bine cunoscute printre novicei, aceea de a ieși pe furiș din campus cu scopul de a ține ritualuri chiar sub ochii comunității umane. Însă aceasta nu reprezintă decât o mică parte dintre abilitățile de care dispune vampirul adult. Chiar și cei fără o afinitate anume pot invoca noaptea și-și pot disimula mișcărilor, insesizabile simțurilor puțin dezvoltate ale ființei umane obișnuite.

Aici a intervenit Neferet.

— Printre altele, în acest capitol veți afla că un vampir se poate mișca neștiut de nimeni printre oameni, abilitate extrem de utilă, întrucât ființele umane tind să fie extrem de critice la adresa activităților noastre.

Stăteam încruntată cu ochii-n text și mă gândeam că era imposibil să fiu eu singura novice care să remarce prejudecățile pe care le avea Neferet cu privire la ființele umane, moment în care glasul ei m-a biciuit de lângă banca în care stăteam.

— Zoey, ce drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat la o lecție mai potrivită pentru capacitățile tale.

Mi-am ridicat ușor privirea spre ochii ei verzi și reci și am încercat să vorbesc ca oricare alt novice.

— Mulțumesc. Întotdeauna mi-a plăcut ora de sociologie vampirească.

A zâmbit și dintr-odată mi-a venit în minte creatura aia din Alien, filmul ăla vechi și înspăimântător cu Sigourney Weaver și cu extraterestrii ăia de coșmar care se hrăneau cu oameni.

— Mă bucur. Ce-ar fi să citești cu voce tare ultimul paragraf de pe aceeași pagină?

Bucuroasă că aveam o scuză să las capul în jos, m-am uitat în carte, am găsit ultimul paragraf și am citit:

Novicii trebuie să țină seama de faptul că tănuirea le poate consuma foarte multă energie. Invocarea și păstrarea nopții pentru o lungă perioadă de timp necesită o mare putere de concentrare. De asemenea, este important să înțelegem că tănuirea are limite. Menționăm câteva dintre acestea:

1. Este o practică obositoare, care poate cauza o epuizare excesivă.

2. Tănuirea funcționează doar asupra materiilor organice, motiv pentru care este mai simplu să fii invizibil dacă ești fără veșminte (gol).

3. Este inutil să se încerce tănuirea unor obiecte precum mașinile, motocicletele sau chiar bicicletele.

4. Ca în cazul tuturor capacităților noastre, tănuirea are un preț. Pentru unii, acesta constă într-o ușoară oboseală și migrene, însă pentru alții poate fi mult mai rău.

Am ajuns la finalul paginii și m-am uitat la Neferet.

— Este de ajuns, Zoey. Ia spune, ce ai învățat din asta? a întrebat și m-a sfredelit cu privirea.

De fapt, tocmai înțelesesem că prietenii mei și nu mine nu aveam cum să părăsim Casa Noptii cu Hummerul decât dacă am primi cumva permisiunea să părăsim campusul. Dar nu am spus asta cu voce tare. În schimb, am încercat să par o elevă silitoare și am răspuns:

— Că mașinile, casele etc. nu pot fi ascunse de privirile ființelor umane.

— Și nici de cele ale vampirilor, a adăugat cu un glas hotărât, pe care neavizații (sau extraterestrii) l-ar fi putut considera profesoral și plin de îngrijorare. Să nu uiți niciodată că ceilalți vampiri văd și materiile anorganice tănuite.

— N-am să uit, am spus pe un ton solemn.

Și chiar așa era.

Capitolul 26

Înainte de masa de prânz am avut ora de scrimă și nici că puteam fi mai fericită de atât. Mă rog, exagerez. Aș fi fost mai fericită dacă eu și cu prietenii mei am fi fost la enșpe mii de kilometri de Casa Noptii, de Neferet și de Kalona. Cum chestia asta nu părea posibilă, mai ales după ora de sociologie vampirească și ciudata prelegere a lui Neferet, pe tema tănuirii, m-am mulțumit că, măcar, Dragonul a fost de acord că păream prea obosită să fac altceva decât să stau și să mă uit.

De fapt, nu mă simțeam deloc rău, și când mi-am scos oglinda din geantă ca să-mi dau cu un pic de luciu de buze, pe care mă bucuram că nu-i pierdusem, mi s-a părut că nici nu arătam prea rău. Dar faptul că Dragonul îmi dăduse voie să nu particip activ la oră, pe lângă acela că pisica lui făcuse parte din grupul care se înființase la mine în cameră ca un soi de indicii blănoase, m-a îndemnat să stau cu ochii pe proful de scrimă.

La prima vedere, Dragonul pare ceea ce bunica numește „cimilitură“. În primul rând, e scund. În al doilea rând, e drăguț. Drăguț foc. Genul de tată care are grijă de copii, care face prăjiturile și îi coace tivul fiică-sii în caz de urgență. Într-o lume în care vampirii masculi sunt războinici și protectori, în mod normal, un tip scund și drăguț nu s-ar bucura de prea multă atenție. Dar devenea cu totul altcineva când își lua sabia sau, după cum mă corectase el, floreta. Atunci devenea ucigător. Trăsăturile i se înăspreau. Nu se înălța, asta e o prostie (și în același timp un lucru imposibil), dar nici nu era nevoie. Era așa de rapid încât efectiv sabia lui părea să alunece și să scânteieze cu o voință proprie.

L-am urmărit pe Dragon în timp ce repeta exercițiile cu clasa. La ora asta, novicii nu mai păreau așa de extraterestri, dar asta se întâmpla, probabil, pentru că desfășurau o activitate fizică, nu mentală. M-am uitat mai cu atenție și am remarcat că, deși elevii își vedeau de exercițiile fizice, nu era nici urmă de obișnuitele pălăvrăgeli sau ironii nevinovate. Toată lumea era pusă pe treabă, chestie cum nu se poate mai ciudată. Hai să fim serioși. E aproape imposibil să ai o sală de sport plină de adolescenți cu chestii tăioase în mână și chitiți pe treabă.

Mă uitam încruntată la un grup de tipi pe care, în mod normal, Dragonul i-ar fi muștrat sau căroră le-ar fi amintit să fie atenți și să nu se poarte ca niște dobitoci (în Casa Noptii, profii îi pot face dobitoci pe puști, dacă aceștia se poartă ca atare, pentru că respectivii dobitoci nu pot da fuga la mămica acasă să se plângă; prin urmare, ai parte de mai puțin comportament de dobitoc în Casa Noptii decât în alte școli publice) când Dragonul mi-a luat fața. Am clipit și m-am uitat fix la ei.

Încet, dar fără urmă de îndoială, mi-a făcut cu ochiul, după care s-a întors iarăși spre restul clasei.

Cam în același moment, pisoiul lui din rasa Mâine Coon a venit, s-a așezat lângă mine și s-a apucat să-și lingă una dintre labele lui uriașe.

— Salut, Shadowfax, am spus și l-am scărpinat pe cap.

Mă simțeam mai optimistă acum decât după ce mai că mă omorâse Imitatorul ăla de Corbi.

*

Deși școala devenise un coșmar, iar primejdiile ne pândeau la tot pasul, prânzul mi-a dat senzația unei oaze de familiaritate. Mi-am luat o rație sănătoasă din mâncarea mea preferată, spaghete și cola, și m-am alăturat lui Damien și gemenelor în separeul nostru.

— Ia spuneți, ce ați aflat? am șoptit printre înghițiturile zdravene de paste cu sos marinara și brânză.

— Arăți mult mai bine, a spus Damien, cu un glas sonor.

— Mă simt mai bine, am spus și i-am aruncat o privire intrigată.

— Mă gândeam că ar trebui să recapitulăm cuvintele pentru testul la literatură de săptămâna viitoare, a spus Damien cu voce tare, și-a deschis veșnicul carnețel de însemnări și a scos un creion.

Gemenele au mârâit ceva, iar eu m-am încruntat la el. Devenise și el extraterestru?

— Da, faptul că lucrurile s-au schimbat pe aici nu înseamnă că puteți să luați note mici, a spus.

— Damien, ești un junghi de om, i-a răspuns Shaunee.

— E și mai rău de atât. Ești un rahat de junghi cu tot cu vocabularul tău de rahat și...

Damien a strecurat carnetul spre noi ca să putem citi ce scrisese sub lista de cuvinte.

„I.C. la toate ferestrele. Au un auz excelent.“

Am făcut un schimb rapid de priviri cu gemenele, am oftat și am spus:

— Bine, Damien. Cum zici tu. O să învățăm porcăriile alea de cuvinte cu tine. Dar sunt de acord cu gemenele că ești un junghi.

— Bun. Hai să începem cu „volubil“, a spus și a arătat cu creionul spre cuvânt.

Shaunee a ridicat din umeri.

— Nu sună a ceva din Star Trek?

De acord cu tine, a spus Erin.

Damien le-a privit dezgustat și știam că nu trebuise să se prefacă.

— Nu, neghioabelor, înseamnă asta, a spus și a scris: „Dragonul e de partea noastră“. Bun, Erin, ia încearcă tu următorul cuvânt, „voluptuos“.

Eee, pe ăsta îl știu, a spus Shaunee și a înșfăcat creionul lui Damien înainte ca el să i-l dea lui Erin. Lângă „voluptuos“ a scris iute: „Eu!“ Apoi, în josul paginii a mâzgălit: „Anastasia e nr. 2“.

— Știți, mă bate gândul să folosesc jargonul din sms-uri, a spus Damien.

— N-ai decât, i-a zis Shaunee.

— Nu că am ști ce înseamnă „jargon“, a intervenit și Erin.

— Mă bag eu la următorul cuvânt, am spus.

N-am luat în seamă cuvântul și am scris: „Tre' să plecăm de aici în noaptea asta, dar nu putem să luăm Hummerul. Nu pot să-l fac invizibil“. M-am oprit, mi-am mușcat buzele, apoi am adăugat:

„Tre’ să avem grijă. N știe că o să încercăm să plecăm“.

— Cred că nu știi ce înseamnă următorul. Mă ajuți tu, Damien?

— Nici o problemă, a spus Damien și mi-a scris: „Trebuie să plecăm cât mai repede de aici, înainte să ne oprească“.

— Bine, stai așa. Am să încerc cu următorul. Lasă-mă să mă gândesc un pic.

Am mâncat cu toții în liniște în timp ce eu mă gândeam, dar nu la cuvântul „ubicuu“ (pe bune, puteam să mă gândesc la cuvântul ăsta o veșnicie și tot nu m-aș fi prins ce înseamnă).

Trebuia să devenim invizibili și să plecăm din campus cât mai repede posibil. Dar Neferet se aștepta să încercăm s-o tăiem, fusese foarte clară în privința asta. Însemna că avea să ne asculte toate conversațiile din sala de mese, nu doar prin intermediul Imitatorilor de Corbi, ci și citindu-le gândurile lui Damien și gemenelor, imediat cum ajungea suficient de aproape de ei încât să tragă cu urechea la gândurile lor. M-am gândit din nou ce ușurare că nimeni, în afară de Stevie Rae și de mine, nu știa că aveam să fugim la mănăstirea benedictină, nu în tuneluri. Datorită capacităților mele de pasatoare de bilețele și...

— Gata!

Gemenele și Damien s-au holbat la mine, iar eu le-am zâmbit larg.

— Mi-am adus aminte ce înseamnă „ubicuu!“, am mințit. Și m-am gândit cum să facem să învățăm. Am să scriu definiții la unele dintre cuvinte pe bilețele. Apoi am să vă dau câte unul fiecăruia și mă aștept din partea voastră să căutați cuvântul și să-l învățați. După ce l-ați învățat, îmi dați bilețelul înapoi și vă dau altul. Ca un fel de cartonașe cu cuvinte.

— Te-ai țicnit naibii? s-a mirat Shaunee.

— Ba nu, a spus Damien, vesel. E o idee bună. O să ne distrăm.

Rupeam fâșii de hârtie din carnet și m-am apucat să scriu cu îndârjire: „Duceți-vă la grajduri“. După ce l-am împăturit pe fiecare cu grijă, am spus:

— Gândiți-vă la definițiile pe care le-am repetat. Nu citiți cuvântul pe care vi l-am dat până nu se sună după sfârșitul orei a șasea. Vorbesc serios, am spus și i-am dat fiecăruia „cuvântul“ lui.

— Bine, bine, am înțeles, a spus Erin și și-a îndesat biletul în buzunarul de la jeansii de firmă.

— Frate, parc-ați fi profi. Și nu e un compliment, a spus Shaunee și și-a luat și ea bilețelul.

— Țineți minte, nu vă uitați până nu se sună! am spus.

— N-o să ne uităm, m-a asigurat Damien. Și când o să ne uităm, ar fi bine să ne invocăm și elementele ca să ne ajute să ne concentrăm?

— Da! am exclamat și i-am zâmbit recunoscătoare lui Damien.

— Apropo, a intervenit Shaunee și a luat foaia de hârtie pe care scriseserăm. Am să iau asta cu mine la toaletă și mă apuc să studiez eu singurică, cu elementul meu.

S-a uitat lung și pătrunzător la mine, iar eu am dat din cap, înțelegând că avea să invoce focul și să distrugă probele „subterfugiului“ la care recurseserăm, un cuvânt mare căruia chiar îi știam definiția.

— Merg și eu cu tine, geamăno. Poate ai nevoie de, ăăă, ajutor, a spus Erin și s-a dus în grabă după ea.

Cel puțin nu trebuie să ne facem griji că o să dea foc la școală, mi-a șoptit Damien.

— Rahat, sunt moartă de foame! a spus Afrodita pe când intra ca o boare în încăpere și ateriza lângă mine.

Avea farfuria plină cu spaghete. Arăta superb, ca întotdeauna, doar un pic obosită. Părul, pe care în mod normal și-l ținea lung, pe umeri, era dat pe spate în ceea ce se poate să fi fost mai demult o coadă de cal umflată în partea de sus, dar care stătea acum ciufulită.

— Te simți bine? am șoptit și m-am uitat spre fereastră, apoi i-am aruncat Afroditei o privire care speram eu să-i sugereze să tacă din gură pentru că eram ascultați.

Afrodita mi-a urmat privirea, a dat ușor din cap, apoi mi-a șoptit la rândul ei:

— Mă simt bine. Numai că Darius e așa de rapid!

Din asta am înțeles că războinicul o luase probabil într-o călătorie din aia fulgerătoare de-a lui. Am regretat pentru o clipă că nu puteam să ne ia pe toți de aici, unul câte unul, dar am pus la păstrare o versiune modificată a gândului ăstuia: poate că reușea să ia unul sau chiar doi novici în caz de

urgență.

— Sunt peste tot, a spus Afrodita, atât de încet, încât aproape că n-am auzit-o.

— Prin zonă? a șoptit Damien.

Afrodita a dat din cap aprobator și a început să se îndoape cu spaghete.

— Bântuie și prin campus, a spus printre înghițituri, atentă să nu vorbească prea tare, dar evident cel mai mult îi interesează să nu intre și să nu iasă nimeni fără permisiunea lor.

— Hm, noi categoric o să plecăm fără permisiunea lor, am spus și apoi l-am privit pe Damien. Trebuie să pleci ca să stau de vorbă cu Afrodita. Înțelegi?

Preț de o clipă, a părut jignit, dar apoi mi-am dat seama că a înțeles, când și-a adus aminte că puteam să stau liniștită de vorbă cu Afrodita, fără să-mi fac griji că Neferet putea pătrunde în mintea ei ca să afle ce spusesem eu.

— Am înțeles, a spus. Atunci presupun că ne vedeeem...? a lungit el sfârșitul de frază, transformând-o într-o întrebare.

— Tu citește cuvântul din biletul pe care ți l-am dat, da?

A zâmbit.

— Bine.

— Cuvântul din bilet? a întrebat Afrodita după ce a plecat Damien.

— La asta am recurs ca să-i fac să vină la grajduri imediat după ore, fără să știe dinainte. Poate dacă îi ia prin surprindere chestia asta, o să dureze ceva până să afle Neferet ce punem la cale.

— Și deja până atunci noi n-o să mai fim aici?

— Așa sper, am șoptit.

M-am aplecat mai mult spre Afrodita, fără să-mi pese că Imitatorii de Corbi ar putea intra la idei dacă ne vedeau la discuții între patru ochi. Cel puțin ei nu puteau să ne citească gândurile. Du-te la grajduri cu Darius imediat cum se termină orele. Dragonul și Anastasia sunt de partea noastră, deci sper că faza cu pisicile era corectă și atunci și Lenobia e de partea noastră.

— Și asta înseamnă că poate să ne ajute să ieșim de aici prin spărtura din zid, de lângă grajduri?

— Mda. Da' să nu spui nimănui ce-ți zic eu acum, nici măcar lui Darius. Juri?

— Da, da, mă rog. Să mor eu...

— Ajunge să juri, am spus, pentru că nu voiam să aud nimic despre murit.

— Nu spun. Ia zi, ce e?

— Nu ne ducem înapoi în tunelurile din gară când plecăm de aici. Mergem la mănăstirea benedictină.

Mi-a aruncat o privire tăioasă și mult mai inteligentă decât ar fi spus majoritatea că e în stare.

— Chiar crezi că e o idee bună?

Am încredere în măicuța Maria Angela, iar tunelurile îmi dau un sentiment aiurea.

— Rahat. Nu pot să sufăr că spui chestia asta.

— Tu ce crezi, că mie îmi place? Dar am simțit o beznă pe care am văzut-o prea des.

— Neferet, a șoptit Afrodita.

— Mă tem că da, am spus încet, gândind cu glas tare. Și cred că influența călugărițelor ar putea-o alunga. În plus de asta, măicuța Maria Angela mi-a spus că la mănăstire e un loc plin de forță, motiv pentru care n-a surprins-o așa de tare faptul că eu pot controla elementele. Cred că a numit-o Grota Fecioarei Maria.

În timp ce vorbeam, am simțit o siguranță în adâncul meu, care îmi spunea că Nyx era încântată de alegerile pe care le făceam.

— Poate reușim să ne folosim de forța aceluia loc, așa cum până acum foloseam forța de lângă zidul estic. Poate mă ajută măcar să ne țină ascunși.

— Grota Fecioarei Maria? Pare o chestie de pe fundul oceanului, nu din Tulsa. Tu nu uita că locul plin de forță de lângă zidul estic a fost folosit la fel de mult în scopuri negative, cât și pozitive, a spus. Și cum rămâne cu Stevie Rae și cu menajeria ei? Ca să nu mai zic de iubii tăi.

— O să vină și ei. Sau cel puțin așa sper. Imitatorii de Corbi supraveghează gara. Mă tem să n-o prindă pe Stevie Rae, dacă nu cumva găsește ea vreo cale prin care să scape de ei.

— Hm, după alea două zile pe care le-am petrecut cu ea, pot să spun că e foarte inventivă, iar

unele dintre lucrurile la care apelează nu sunt tocmai drăguțe, a zis Afrodita, după care a făcut o pauză și s-a foit stânjenită.

— Ce e? am îndemnat-o.

— Dacă-ți spun, vreau să-mi promiți c-o să mă crezi.

— Bine, îți promit. Zi, ce e?

— Tot vorbind despre cea mai bună prietenă a ta de la țară și trucurile ei din dotare, mi-am adus aminte de ceva. Ceva ce am aflat după ce noi două, știi tu...

— V-ați Impregnat? am spus și am încercat, fără succes, să-mi rețin un zâmbet.

— Nu e amuzant, deșteapto, a izbucnit. Mă calcă pe nervi, în orice caz, mai ții minte când ai vorbit cu ea despre ce e prin tuneluri și altele de genul?

— Da, îmi aduc aminte, i-am răspuns, după un moment de gândire.

Când mi-a revenit în minte scena, mi s-a făcut stomacul ghem și chiar mi-am adus aminte că Stevie Rae păruse jenată când o întrebasesm despre alți novici cu semiluni roșii. Așa că m-am pregătit sufletește pentru ce avea să-mi spună Afrodita.

— Te-a mințit.

Aveam o bănuială că asta urma să spună, dar când mi s-a confirmat, nu mi-a fost mai ușor.

— Cu ce anume a mințit?

— Deci, mă crezi?

Am oftat.

— Din nefericire, da. V-ați Impregnat, asta înseamnă că ești mai apropiată de ea decât oricine altcineva. Asta am învățat din Impregnarea cu Heath.

— Hai să ne lămurim, nu vreau să fac prostii cu Stevie Rae.

Am dat ochii peste cap.

— Nu asta am vrut să spun, fraiera. Sunt mai multe feluri de Impregnare. Legătura mea cu Heath este fizică, dar ani de zile m-am simțit atrasă de tipul ăsta. Ăăă, pot să presupun că am dreptate când spun că tu n-ai fost niciodată atrasă de Stevie Rae?

— Poți al dracu', a spus Afrodita sec.

— Amândouă aveți capacități mentale dezvoltate și e logic ca legătura dintre voi să fie mentală, nu fizică, am spus.

— Mda, bine. Mă bucur că te-ai prins. De-aia știi că te-a mințit când a spus că novicii cu semiluni roșii cărora ne-a prezentat sunt singurii. Mai sunt și alții. Ea știe chestia asta și ține legătura cu ei.

— Ești absolut sigură?

— Total și absolut, a spus.

— Hm, nu pot să-mi fac griji pe tema asta acum, dar așa s-ar explica de ce am simțit beznă aia acolo jos. E aceeași aureolă care o înconjură pe Stevie Rae, dar chestia asta va trebui să aștepte până plecăm de aici, am spus tristă și supărată pentru că, pare-se, cea mai bună prietenă a mea mă mințise.

— Îmi pare rău să fiu eu aia de la care află, dar secretele lui Stevie Rae sunt mai numeroase decât gențile lui Paris Hilton. Privind partea pozitivă, pariez că mincinoasa și țărancă de prietena ta, împreună cu ciudații ei și cu iubiții tăi, o să reușească să treacă de păsăroi.

— Sper, am spus cu un oftat, în timp ce-mi mototoleam șervețelul.

— Auzi, a spus încet. Încearcă să nu lași chestia asta cu Stevie Rae să te sperie. Are ea secrete, dar pot să-ți spun și că ține la tine, foarte mult. Și mai știi că alege binele, indiferent cât de greu i-ar fi uneori.

— Știu. Cred că are ea un motiv pentru care nu-mi spune lucrurile astea, că doar și eu am avut secrete față de prietenii mei. „Mda“, mi-am spus în gând. „Și ai dat-o în bară bine de tot.“

— A, deci nu numai din cauza lui Stevie Rae pari tu să ai nevoie de niște hapuri ca să fii mai veselă. Apoi a ridicat din sprâncene în timp ce continua să mă studieze. A, am înțeles. Ai probleme cu băiatul tău. Sau mai bine zis cu băieții tăi?

— Din nefericire, pluralul se potrivește mai bine, am mormăit.

— Erik și cu mine am fost împreună, dar știi că s-a terminat de mult. Poți să vorbești cu mine

dacă simți nevoia.

M-am uitat la ea și m-am gândit din nou ce ironie că avea dreptate. Chiar puteam să vorbesc cu ea.

— Nu sunt foarte sigură că vreau să fiu cu Erik, am izbucnit.

A făcut ochii un pic mai mari, dar glasul i-a rămas la fel de nonșalant.

— Insistă să faceți sex?

Am ridicat din umeri.

— Da și nu. Oarecum. Dar nu e numai chestia asta, am spus, m-am aplecat și mi-am coborât glasul. Afrodita, cu tine a fost vreodată posesiv și supergelos?

A izbucnit într-un râs sarcastic.

— A încercat, dar eu nu prea tolerez gelozia asta de tot rahatul.

Apoi a făcut o pauză și a adăugat pe un ton mai serios:

— Și nici tu n-ar trebui s-o tolerezi, Z.

— Știu, și nici n-o fac, am spus cu un oftat. Am multe de rezolvat când se termină porcăria asta.

— Pe bune. Ai multe porcării de rezolvat când se termină porcăria asta, m-a corectat și a mai înfulecat o furculiță de spaghete.

— Ei, hai să încercăm să terminăm odată cu asta ca să pot să mă întorc la dramele mele ridicole. Spune-i lui Darius să fie pregătit pentru chestii foarte nasoale în noaptea asta. După cum a spus și el, Kalona n-o să se bucure foarte tare că plecăm de aici.

— Nu, el a spus că îngerul n-o să se bucure foarte tare când o să pleci tu de aici. I-ai căzut cu tronc.

— Știu, dar sper să-i treacă, am spus.

— Auzi, te-ai mai gândit la primul poem pe care ți l-a dat Kramisha înainte să părăsim tunelurile? Părea să spună cum ai putea să scapi de Kalona.

— Dacă asta spunea, eu nu i-am dat de cap.

Nu voiam să recunosc în fața Afroditei că nu mă gândisem deloc la poemul Kramishei, sau cel puțin nu la cel despre Kalona. Eu fusesem complet distrasă de al doilea și de posibilitatea ca Stark să-și recapete umanitatea. Gând care mi-a făcut stomacul ghem. Dacă Stark mă distrăgea în mod special de la chestia asta? Dacă se prefăcea atunci când eram singuri ca să mă facă să fiu prea preocupată de el și să nu mă mai gândesc la poem sau la orice altceva, ca, de exemplu, la evadarea noastră din Casa Noptii.

— Mda, e evident că ai probleme care te preocupă. Iar problemele tale cred că pot fi rezumate într-un cuvânt, a zis Afrodita.

Am privit-o în ochi și am spus amândouă într-un glas:

— Băieții.

A pufnit, iar eu am izbucnit într-un chicotit isteric.

— Hai să sperăm că, într-o bună zi, toate astea o să dispară și n-o să mai ai altă problemă decât băieții. A ezitat, apoi a adăugat: Sper că nu te mai gândești încă la Stark.

Am ridicat din umeri și am luat o îmbucătură zdravănă de spaghete.

— Uite care-i faza, am întrebat în stânga și-n dreapta și tipul e defect. Punct. Uită-l.

Am înghițit, am mai mestecat un pic, apoi am înghițit iar. Afrodita încă mă studia.

— Se poate ca poemul nici măcar să nu fi fost despre el, a spus.

— Îmi dau seama.

— Oare? Și îți mai spun o chestie, trebuie să vezi cum naiba faci să ne scoți de aici și să scapi de Kalona sau cel puțin să-l alungi din locul ăsta. Acum ai nevoie de un plan și n-ai decât să te gândești mai târziu la Stark, Erik, Heath și chiar Stevie Rae.

— Da, știu, am spus. Mă gândesc la ei mai târziu.

— Da, vezi să nu. Încă îmi aduc aminte cum erai în noaptea în care a murit Stark. Ți-a intrat la suflet. Dar nu uita că Stark - ăla care face pe șmecherul pe aici și se poartă ca un stăpân de sclavi, se folosește de fete și apoi le aruncă, după ce se joacă cu mințile mai mult chiar decât cu trupurile lor - nu e tipul care ți-a murit ție în brațe.

— Dar dacă e același, atât că trebuie să se Transforme, exact ca Stevie Rae?

— Promit că nu-mi mai cedez nici o bucățică de umanitate ca să-l salvez și p-ăsta. La dracu', Zoey, Erik e o alegere mai sigură decât Stark! Mă auzi?

— Te aud, am spus și am inspirat adânc. Bine, am să uit de toți tipii în momentul ăsta și am să văd cum fac să fugim de aici și apoi să scăpăm și de Kalona.

— Bine. Te ocupi mai târziu de problemele cu băieții.

— Bine, am încuviințat.

— Și tot mai târziu ai să te ocupi și de problemele cu cea mai bună prietenă a ta.

— Da, bine, am spus.

— Bine, a repetat ea.

Și apoi ne-am văzut de mâncat. Vorbisem serios, aveam de gând să mă ocup mai târziu de problemele personale. Pe bune. Sau cel puțin așa îmi propusesem...

Capitolul 27

Mă gândeam că ora de artă teatrală nu avea să fie mare șmecherie. Probabil că unul dintre profii extratereștri avea să-l înlocuiască pe Erik, care, la rândul lui, o înlocuia pe profa Nolan după ce aceasta fusese ucisă. M-am așezat în bancă în spatele Beccăi, cu un sentiment ciudat de deja-vu, și mai că mă așteptam să-l văd pe Erik ofțicat la culme, chemându-mă în fața clasei și încercând fie să mă seducă, fie să mă umilească.

— Dumnezeule! Nu am fost împreună! Deși tare mi-aș fi dorit!

Exclamația enervantă a Beccăi mi-a distras atenția de la nemulțumirea pe care mi-o provoca Erik. Vorbea întretăiat cu fata de pe rândul celălalt, pe care am recunoscut-o ca fiind o tipă din clasa a cincea, pe nume Cassie. O cunoșteam oarecum pentru că ieșise pe locul douăzeci și cinci la concursul național de monologuri din Shakespeare pe care îl câștigase Erik, iar puștii de la ora de artă teatrală aveau obiceiul să umble împreună. Însă azi nu se purta ca o eroină shakespeareiană, ci ca o puștoaică stresantă și pusă pe chicotit.

— Hm, nici cu mine n-a fost, dar pot să spun că, după ce m-a mușcat, mor de poftă să-l mușc și să sug și eu din el, a spus Cassie, apoi s-a pus iarăși pe chicotit.

— Despre cine vorbiți, fetelor? am întrebat, deși eram destul de sigură că știam deja.

— Despre Stark, normal. Că doar e cel mai tare tip din Casa Noptii. Hm, dacă nu-l pui la socoteală și pe Kalona, a spus Becca.

— Sunt amândoi BDM, a spus Cassie.

— BDM? m-am mirat.

— Buni de mori, a explicat Becca.

Mi-am dat apoi seama că ar fi trebuit să-mi țin gura. Încercam să stau de vorbă, pare-se, cu niște extratereștri spălați pe creier, dar nu puteam să-mi văd de treabă și, pe de altă parte, știam că, într-un fel, eram enervată și dintr-un nepotrivit sentiment de gelozie.

— Ăăă, scuză-mă Becca, am spus, plină de sarcasm. Dar nu cumva Darius și cu mine te-am salvat de curând de „cel mai tare“ tip din Casa Noptii, care a încercat să te violeze și să-ți sugă sângele? Atunci plângeai și scânceai.

Șocată de izbucnirea mea, Becca a deschis gura, a închis-o și a deschis-o iar, ca un pește.

— Ești geloasă, a spus Cassie, fără să mă privească și fără să pară șocată, dar cu un aer de scârbă urăcioasă. Erik a plecat, Loren Blake a murit, așa că nu-i mai ai în mreje pe cei mai tari tipi din școală.

Am simțit că mă îmbujorez. Oare Neferet chiar le zisese tuturor despre mine și Loren? Nu știam ce să spun, dar Becca nici nu mi-a dat ocazia să vorbesc.

— Exact. Doar pentru că ești tu mare și tare și ai la degetul mic elementele, asta nu înseamnă că poți să ai orice tip îți dorești, a spus Becca ținându-mă cu aceeași privire plină de ură pe care le-o adresase și lui Damien și gemenelor, azi-noapte când încercaseră să-i bage mințile în cap. Mai avem și noi restul o șansă din când în când.

M-am abținut să nu țin la ea și am ales să apelez la rațiune.

— Becca, nu judeci limpede. Noaptea trecută, când Darius și cu mine v-am separat pe tine și pe Stark, te forța să-l lași să-ți sugă sângele. În plus mai era și gata-gata să te violeze.

Nu puteam să sufăr să spun chestia asta. Mai ales pentru că știam că e adevărat.

— Eu nu țin minte așa, a spus Becca. Eu îmi aduc aminte că mi-a plăcut când mi-a supt sângele și mi-ar fi plăcut și ce se întâmplă de regulă după ce Stark sugă sângele unei fete. Ai întrerupt ceva plăcut, care nici măcar nu era treaba ta.

— Ții minte așa pentru că Stark s-a jucat cu mintea ta.

Becca și Cassie au izbucnit în râs, motiv pentru care o mulțime de capete s-au întors spre noi.

— Parcă văd că acum o să spui că și Kalona se joacă cu mințile noastre și că de-aia ni se pare un tip super, a spus Cassie.

— Voi vreți să spuneți că nu vedeți că s-a schimbat ceva de când a izbucnit Kalona din pământ?

— Ba da. Și? E consortul lui Nyx în carne și oase. Asta e și ideea, ca prezența lui să aducă schimbări, a spus Cassie.

— Și, desigur, s-a întrupat din pământ, iar pământul este unul dintre elementele lui Nyx. De parcă n-ai ști chestia asta, a completat Becca și a dat ochii peste cap la Cassie.

Tocmai dădeam să le explic că se eliberase din pământ, nu se întrupase din el, când ușa clasei s-a deschis și Kalona a intrat, înaintând cu pași mari.

Le-a smuls un oftat colectiv fetelor prezente, mai puțin mie. Deși, ca să fiu pe deplin sinceră, îmi venea și mie să oftez și a trebuit să-mi încleștez fălcile ca să mă abțin. Era superb. Azi purta o pereche de pantaloni negri și o cămașă cu mânecă scurtă cu nasturi, scoasă din pantaloni și descheiată. Ori de câte ori se mișca, îi vedeam pieptul bronzat și mușchii abdominali dementiali. Avea cămașa sfâșiată la spate, pentru ca aripile negre magnifice să îi iasă prin ea, și le ținea lipite de spatatele lat. Părul lung și negru îi atârna pe umeri și, în ciuda hainelor moderne, arăta ca un zeu din vechime.

Îmi venea să le întreb pe Becca sau pe Cassie câți ani i-ar fi dat, pentru că mie iarăși mi se părea că n-are mai mult de optsprezece-nouăsprezece, plesnind de tinerețe și putere, și nu atât de matur și de misterios încât să-mi fie inaccesibil.

Mai taci! Tu te auzi ce spui? Acum te trezești că vorbești precum capetele astea seci de Becca, Cassie și tot restul. Gândește. El e dușmanul tău, să nu uiți chestia asta. „M-am străduit să privesc dincolo de frumusețea lui fizică și de atracția hipnotică pe care o răspândea și mi-am dat seama că el începuse să vorbească în timp ce eu urlam la mine însămi.

— Acestea fiind spuse, m-am gândit să țin eu ora asta, din moment ce se pare că sunteți atât de dificili cu profesorii voștri.

Râsetele apreciative ale clasei erau calde, prietenoase.

Am ridicat mâna, iar ochii căprui i s-au mărit de uimire, după care a zâmbit și a spus:

— Ce plăcere că prima întrebare îmi este adresată de cea mai plină de har novice dintre toți. Da, Zoey, ce vrei să întrebi?

— Dacă ai preluat ora de artă teatrală, asta înseamnă că Erik Night va lipsi pentru mai mult timp?

Nu voisem să întreb nimic, dar instinctul mă pusese să ridic mâna, așa cum mă și învăța ce să spun. Știam că e periculos să-l tachinez din cauză că Erik fugise, dar o făceam într-un fel care, speram eu, nu avea să-i dea motive să se înfurie. Numai că nu eram prea sigură de ce simțeam imboldul de a-l provoca pe un nemuritor și așa gata să explodeze.

Kalona însă nu a părut câtuși de puțin deranjat de întrebarea mea.

— Eu cred că se poate ca Erik Night să se întoarcă în Casa Noptii mai devreme decât ar crede unii. Dar, din nefericire, am auzit că e posibil să nu mai fie în stare să-și reia îndatoririle de profesor sau de orice alt fel pentru o vreme.

Zâmbetul lui a devenit mai cald și mai intim, iar eu le simțeam pe Becca, pe Cassie și pe restul fetelor din sală cum îmi aruncă priviri ucigătoare de invidie. Am înțeles, cuprinsă de frică și neîncredere, că, de fapt, fetele nu auziseră nimic din ce spusese el. Nu-și dădeau seama că tocmai îl amenințase pe Erik și că spusese că avea să se întoarcă, probabil, într-un sac de plastic. Tot ce auziseră ele fusese frumosul lui glas și nu remarcaseră decât că îmi adresase doar mie toată atenția

lui.

— Și acum, dulce Zoey, sau cum îmi place mie să te consider, A-ya, îți acord onoarea de a alege piesa de teatru pe care să o studiem mai întâi. Ai grijă! Întreaga clasă trebuie să se supună alegerii tale. Și află că eu am să joc rolul principal, indiferent ce piesă ai alege, a spus și a venit cu pași mari lângă mine. Eu eram în a doua bancă, chiar în spatele Beccăi, și jur că o vedeam cum tremură din cauza apropierii lui. Poate că am să-ți dau și ție un rol în mica noastră dramă.

L-am privit, iar inima îmi bătea atât de tare în piept încât eram sigură că mi-o auzea. Îmi era foarte greu să-l am așa de aproape de mine. Îmi amintea de visele pe care le avusesem, în care venise la mine și mă luase în brațe. Simțeam cărceii de gheață care plecau șerpuitori de pe trupul lui... Înconjurându-mă... și care mă făceau să tânjesc după aripile lui culoarea abanosului moi ca un pled...

„O să-i facă rău lui Erik!“ M-am agățat de gândul ăsta și am simțit răcoarea aceea delicioasă părăsindu-mă. Indiferent ce se petrecea între mine și Erik, nu puteam accepta să i se întâmple ceva.

Știu piesa cea mai potrivită pe care putem s-o jucăm, am spus, mândră de mine că vocea îmi părea calmă și puternică.

Mi-a adresat un zâmbet încărcat de o bucurie în stare pură, senzuală.

— M-ai făcut curios. Ce-ai ales?

— Medeea, am spus fără ezitare. O tragedie greacă a cărei acțiune se petrece într-o perioadă în care zeii încă mai umblau pe pământ. E despre ce se întâmplă atunci când un om dovedește prea mult hybris.

— A, da, hybris. Adică atunci când un om dovedește o aroganță de zeu, a spus, cu un glas încă adânc și seducător, dar îmi dădeam seama că mânia începea să-i scânteieze în priviri. Cred că vei descoperi că numai muritorii pot dovedi hybris, nu și zeii.

— Deci nu vrei să jucăm piesa asta? am întrebat, cu o inocență exagerată.

— Dimpotrivă! Cred că va fi amuzant. Poate că am să te las chiar pe tine să joci rolul Medeei, a spus, apoi și-a desprins privirile de la mine și și-a proiectat din nou întreaga charismă asupra clasei. Studiați piesa în noaptea asta. Mâine o punem în scenă. Odihniți-vă, copiii mei. Abia aștept să ne revedem, a spus, după care s-a întors și a plecat la fel de brusc cum intrase.

S-a lăsat o tăcere deplină, pentru foarte mult timp, mi s-a părut mie. Într-un târziu, am spus, adresându-mă nimănui și tuturor:

— Eu mă duc să găsesc exemplare din Medeea.

M-am ridicat și m-am dus în fundul clasei, dar nici măcar faptul că deschideam și închideam dulapuri și cotrobăiam după dosare cu piese vechi și teancuri de scenarii nu putea acoperi șoaptele care s-au pornit în jurul meu.

— De ce a remarcat-o pe ea?

— Nu e corect!

— Dacă asta înseamnă că Nyx lucrează pe căi nebănuite, atunci mie mi s-a luat de așa ceva.

— Mda, e un mare rahat. Dacă nu ești Zoey Redbird, atunci ești un nimeni pentru Nyx.

— Nyx îi dă ei tot ce vrea și nu ne lasă și nouă, celorlalte, nimic.

Și au tot continuat cu mormăitul, din ce în ce mai ofticate. Până și tipii se prindeau în horă. Se pare că reușisem să atrag asupra mea tot puhoiul de furie și invidie pe care trebuie să-i fi simțit deja față de Kalona, dar pe care nu puteam să îl reverse asupra lui pentru că el se juca cu mințile lor.

Dar era mai mult decât evident că îngerul distrugea metodic dragostea novicilor față de Nyx și se folosea de mine ca să reușească. Nu mai vedeau iubirea, onestitatea și puterea zeiței, pentru că prezența fizică a lui Kalona le bloca gândurile, așa cum soarele umbrește strălucirea lunii în timpul eclipsei.

Am găsit cutia cu scenarii la Medeea, m-am dus la banca Beccăi și am trântit-o zgomotos. Când m-a fulgerat cu privirea, am spus:

— Poftim. Înmânează-le tuturor.

Apoi, fără un alt cuvânt, am părăsit încăperea.

Când am ajuns afară, am ieșit de pe alee, m-am afundat în umbra clădirii și m-am sprijinit de pojghița de gheață care acoperea clădirea din cărămidă și piatră și zidul care împrejmuia campusul.

Tremuram. Cu o singură apariție, Kalona întorsese întreaga clasă împotriva mea. Nu conta că eu nu salivasem la vederea lui ca restul lumii, nici măcar nu conta că îl enervasem, tot ce remarcaseră puștii ăia fusese frumusețea lui hipnotică și faptul că îmi dedicase mie atenția lui, mai mult decât oricui altcuiva.

Și din cauza asta mă urau pe mine.

Dar era mult mai mult decât atât. Partea cea mai înspăimântătoare, cea mai incredibilă, era că începuseră s-o urască pe Nyx.

— Trebuie să-i dau afară de aici, mi-am jurat, cu glas tare. Indiferent de situație, Kalona o să plece din Casa Noptii.

Am pornit-o agale spre grajduri, și nu doar pentru că ieșisem mai devreme de la ultima oră ca să-mi mai omor timpul înainte de ora a șasea când aveam echitație. Mergeam încet, pentru că știam că aș putea să alunec și să cad dacă nu eram foarte atentă. Asta ar mai lipsi să-mi rup ceva și să mai am de suportat și un ghips pe lângă toate celelalte.

Cineva aruncase un amestec de nisip și sare pe alee, dar dădea puține rezultate pe furtuna care nu se oprea deloc. Cădea val după val de ploaie de gheață, dând peisajului aspectul unui tort uriaș cu glazură de cristal. Încă era frumos, dar într-un fel straniu, ca-n vis. Pe când parcurgeam distanța de câțiva metri dintre sala unde se ținea ora de artă teatrală și grajduri, alunecând la fiecare pas, mi-am dat seama că era imposibil ca noi șase să putem fugi de aici, ca să nu mai pun la socoteală și kilometrul care ne despărțea de biserica benedictină de la intersecția dintre strada Lewis și strada 21.

Îmi venea să mă așez pe jos pe pământul alunecos, cu tot frigul și udătura aia, și să mă pun pe plâns. Cum aveam să fac ca să ieșim de aici? Aveam nevoie de Hummer, dar nu puteam să-l ascund. Asta însemna că puteam fugi doar pe jos, ceea ce nici în condiții normale n-ar fi mers destul de rapid. Însă pe o furtună care acoperea străzile și trotuarele din centrul orașului Tulsa de gheață și întuneric, nu era doar lent, ci de-a dreptul imposibil.

Ajunsesem aproape la intrarea în grajduri când am auzit un croncânit batjocoritor care răzbătea dintre crengile stejarului uriaș din fața clădirii. Prima mea reacție a fost mă dau iute pe derdeluș spre ușă și să încerc să intru. Chiar am dat să mă grăbesc, dar atunci mi-am ieșit din fire. M-am oprit, am inspirat adânc ca să mă concentrez și am ignorat ochii cumpliti ai omului-pasăre, care mă fixau, făcându-mi pielea de găină.

— Focule, am nevoie de tine, am șoptit și mi-am trimis gândul spre miazăzi, în direcția dominată de flăcările elementului. Aproape instantaneu am simțit căldura mângâindu-mi pielea, iar aerul din jurul meu părea să aștepte și să asculte. M-am întors și m-am uitat la crengile acoperite de gheață ale mândrului și bătrânului stejar.

În loc de Imitatorul de Corbi, o imagine spectrală cumplită a lui Neferet atârna la baza crengilor masive și răspândea întuneric și răutate. Nu se simțea nici o adiere, dar părul lung se ridica împrejur, de parcă șuvițele ar fi avut o viață proprie. Ochii îi scânteiau, stacojii și dezgustători, mai degrabă ruginii decât roșii. Avea corpul semitransparent, iar pielea ei radia o lumină nepământeană.

M-am concentrat pe singurul lucru care îmi mai potolea groaza suficient încât să pot vorbi: dacă trupul îi părea transparent, atunci însemna că nu se afla acolo în carne și oase.

— Tu n-ai altceva de făcut decât să mă spionezi pe mine? am spus, bucuroasă că nu mi-a tremurat glasul și am putut chiar să-mi înalț capul și s-o fulger cu privirea.

— Noi două avem ceva de împărțit.

Buzele nu i s-au mișcat, dar i-am auzit glasul plutind înspăimântător împrejur.

Am arborat un rânjet arogant, marca Afrodita.

— Mă rog, poate că tu nu ai altceva mai bun de făcut decât să mă spionezi. Eu, în schimb, sunt prea ocupată ca să stau după tine.

— Din nou ai nevoie de o lecție ca să înveți cum să-i tratezi cu respect pe adulți.

Sub privirile mele, a început să zâmbească, iar buzele ei frumoase și mari s-au întins și s-au tot întins, până când, cu un icnet, din gura căscată au țâșnit păianjeni, iar imaginea ei s-a spart în mii de gângăanii mișunătoare și miriapode.

Am tras aer în piept ca să mă pregătesc pentru un țipăt de zile mari și deja o tuleam cu spatele

când am auzit foșnet de aripi, și un Imitator de Corbi a aterizat în copac. Am clipit și mă așteptam să fie împresurat de păianjeni, dar aceștia au licărit, apoi au părut să se topească în noapte și au dispărut. Nu mai rămăseseră decât copacul, Imitatorul de Corbi și teama mea nesfârșită.

— Zzzzoey, mi-a șuierat creatura numele.

Se pare că asta era un Imitator de Corbi de cea mai joasă speță și capacitatea lui de a vorbi nu era chiar așa de avansată ca cea a lui Rephaim.

— Miroșșși a vară, a spus, deschizând ciocul negru, și i-am văzut limba bifurcată care i s-a strecurat hămesită afară, de parcă mirosul meu i-ar fi făcut poftă.

Gata. Până aici. Neferet mă băgase în sperieți, iar acum... chestia asta... păsăroiul asta avea și el de gând să se ia de mine? Nu. Nici gând.

— Știi ceva, sunt sătulă până peste cap de voi, ciudaților, și de felul în care voi, tăticul vostru și scârba de Neferet vă închipuiți că puteți să puneți mâna pe tot ce e aici.

— Tata a spusss gässsește-o pe Zzwoey și eu o gässsesc pe Zzwoey. Tata a spusss urmărește-o pe Zzwoey și eu o urmăresc pe Zzwoey.

— Nu, nu, nu! Dacă aș avea nevoie de un tată stresant care să mă urmărească peste tot și să mă verifice tot timpul, l-aș chema pe cretinul de taică-meu vitreg. Așa că tu, taică-tău, frații tăi păsăroi și chiar și Neferet, scutiți-mă!

Am ridicat mâinile și am aruncat cu foc înspre el. A țipat și și-a luat zborul, lovind nebunește din aripi și pornind fără țintă din copac, cu toată viteza, lăsând în urmă duhoare de pene arse și liniște.

— Știi, nu e o idee prea bună să te pui cu ei, a spus o voce. Așa sunt ei enervanți de obicei, iar dacă îi calci pe bătători, dup-aia nu te mai înțelegi cu ei.

M-am întors spre grajd, iar în pragul ușii l-am văzut stând pe Stark.

Capitolul 28

— Vezi, asta-i o diferență dintre noi doi. Tu vrei să te înțelegi cu ei, eu nu. Așa că nu-mi pasă dacă îi calc pe bătători, i-am spus lui Stark.

Mi-am canalizat toată teama care îmi mai rămăsese și am transformat-o în furie.

— Și îți mai spun o chestie. Acum nu am chef să mai aud o vorbă pe tema asta.

Iritată încă, am adăugat:

— Ai văzut faza?

— Care fază? Te referi la aia cu Imitatorul de Corbi?

— Mă refer la păianjenii ăia vomitivi.

A părut surprins.

— Erau păianjeni în copac, pe bune?

Am oftat adânc, înfrântă.

— În ultima vreme nu mai sunt sigură ce e pe bune și ce nu pe aici.

— Am văzut că erai supărată și că ai aruncat cu foc, de parcă ar fi fost o minge de fotbal.

A aruncat o privire spre mâinile mele și mi-am dat seama nu numai că îmi tremurau, dar încă mai străluceau de la foc. Am inspirat adânc ca să mă calmez și i-am poruncit tremurului să înceteze.

Apoi, cu o voce mult mai calmă, am adăugat:

— Mulțumesc, focule. Poți să pleci acum. A, stai un pic. Mai întâi ai putea să mă scapi de gheața aia de acolo? am spus și mi-am îndreptat mâinile strălucind de la limbile de foc spre porțiunea de alee care se întindea de unde stăteam eu până la grajd și, ca un aruncător mititel și drăguț de flăcări, focul mi s-a revărsat vesel din vârfurile degetelor și a lins voios stratul gros de gheață, făcând-o să se transforme într-o zloată rece și umedă, dar cel puțin asta nu era alunecoasă. Mulțumesc, focule! am strigat, iar flăcările de pe degete mi s-au domolit și au pornit iute apre miazăzi.

Mi-am târât picioarele prin amestecul de apă cu gheață și am trecut cu pași greoi pe lângă Stark, care se uita la mine.

— Ce e? am spus. Nu aveam chef să cad și să-mi rup oasele.

— Ești fantastică, știi chestia asta? a spus și mi-a aruncat zâmbetul lui șmecheresc, de băiat rău,

și, înainte să apuc să clipesc, m-a luat în brațe și m-a sărutat. Nu era genul ăla de sărut îndrăzneț, zdrobitor și posesiv, ca al lui Erik. Sărutul lui Stark era mai degrabă ca un dulce semn de întrebare la care am răspuns cu un categoric semn al exclamării.

În mod normal, ar fi trebuit să fiu furioasă, ar fi trebuit să-l împing și să-l cert în loc să-l sărut și eu, plină de entuziasm. Mi-ar plăcea să pot spune că purtarea mea cam ușuratică avea drept cauză stresul și frica din ultima vreme și că simțeam nevoia de un refugiu, iar brațele lui erau singurul disponibil, lucru care ar sugera că nu eram, de fapt, pe deplin responsabilă de faptul că mă pupăceam cu Stark lângă grajduri.

Adevărul e însă mult mai puțin măgulitor, cu toate astea, trebuie mărturisit. Nu l-am sărutat din cauza stresului, a fricii, ca să-mi găsesc un refugiu sau mai știu eu ce, voiam pur și simplu să-l sărut. Îmi plăcea. Îmi plăcea mult de tot. Habar n-aveam ce o să fac cu el. Nu știam ce loc aveam să-i găsesc în viața mea, și nici măcar dacă o să-i găsesc un loc în viața mea, mai ales dacă mi-era rușine să-mi recunosc în public sentimentele față de el. Nu puteam decât să-mi închipui uluiala pe care avea s-o stârnească printre prietenii mei, ca să nu mai pomenesc de catralioanele de extraterestre care aveau să...

Când m-am gândit la catralioanele de extraterestre pe care le mușcase Stark - și mai știu eu ce le făcuse! m-am simțit de parcă mi-aș fi turnat singură apă rece în cap și am reușit să pun capăt sărutului. L-am împins, s-a dat din ușă și am intrat repede în arena sportivă, aruncând priviri vinovate împrejur și respirând apoi ușurată când am văzut că eram singurii care chiuliserăm de la ore și bântuiam pe acolo.

Era o încăpere laterală, îngustă, învecinată cu sala principală a arenei sportive, cam ca încăperea din grajduri în care se ține harnașamentul. Aici se păstrau arcurile, săgețile, țintele și alte chestii specifice unei arene sportive. M-am aplecat și am intrat, cu Stark pe urmele mele, am închis ușa și m-am dat câțiva pași mai încolo. Când mi-a aruncat privirea aia, zâmbetul ăla sexy al lui, și a pornit spre mine, am ridicat mâna ca pe un scut.

— Nu. Tu stai acolo, iar eu stau aici. Trebuie să vorbim și n-o să se poată dacă ești prea aproape de mine, am spus.

— Pentru că nu poți să-ți ții mâinile acasă?

— Scutește-mă. Pot să mi le țin foarte bine acasă. Eu nu sunt o extraterestră din aia.

— Extraterestră?

— Mda, așa le zic eu fetelor pe care le muști și cărora le sucești mințile, de le vezi apoi așa de entuziasmate că vai ce cool e Stark! Dumnezeule! E chiar enervant. Și apropo, dacă încerci vreodată să faci cu mine porcăria asta, îți promit că am să chem toate cele cinci elemente să te ia la șuturi. Ai cuvântul meu.

— Nu aș încerca să fac așa ceva cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să gust din tine. Mi-ar plăcea chiar foarte tare, a spus cu o voce guturală și a mai făcut un pas înspre mine.

— Nu! Vorbesc serios, stai acolo.

— Bine! Bine! Ce te seacă în halul ăsta?

Am mijit ochii la el.

— Nu mă seacă nimic. Întâmplarea face că s-a iscat iadul pe pământ, în caz că n-ai observat. Casa Noptii e sub stăpânirea unei creaturi care probabil e un demon. Neferet s-a transformat în ceva care probabil e mult mai rău decât un demon. Prietenii mei și cu mine suntem în pericol, iar eu habar n-am cum trebuie să procedez ca să îndrept porcăria asta și, colac peste pupăză, mă îndrăgostesc de un tip care se dă la o grămadă de fete din campus și se joacă cu mințile lor.

— Te îndrăgostești de mine?

— Mda, o minunăție, nu? Am deja un prieten vampir și un om pe care l-am Impregnat. După cum ar spune bunica, roiesc băieții în jurul meu.

— Pot să mă ocup eu de amicul vampir, a spus Stark și și-a dus instantaneu mâna la arcul pe care îl avea prins la spate.

— Să nu te prind că te ocupi de el! am strigat. Bagă bine la cap: arcul nu-ți rezolvă problemele. Ar trebui să fie ultima soluție la care să recurgi și niciodată nu ar trebui să îl folosești împotriva altei persoane, om sau vampir. Pe vremuri știai chestia asta.

Chipul i s-a împietrit.

— Știi ce mi s-a întâmplat. Nu am de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce este deja natura mea.

— Natura ta? Te referi la apucăturile de copil răsfățat sau la alea de târfă masculină?

— Mă refer la mine! a spus și s-a lovit cu pumnul în piept. Așa sunt eu acum.

— Bun, trebuie să mă ascuți, pentru că n-am de gând să repet. Înțelege naibii odată! Cu toții avem de-a face cu lucruri nasoale și cu toții alegem dacă cedăm în fața lor sau încercăm să le depășim.

— Nu e același lucru...

— Taci și ascultă-mă! am izbucnit, furioasă. Bineînțeles că nu e la fel pentru toți. Singurul lucru pe care trebuie să-l decidă unii e dacă să mai doarmă și să chiulească de la prima oră sau dacă să-și miște fundul la școală. Pentru alții e mai complicat, ca de exemplu dacă să se ducă la reabilitare și să se lase de droguri sau să renunțe și să continue să se drogheze. Pentru tine e poate mai greu, să te lupți pentru umanitatea ta sau să cedezi în fața beznei și să devii un monstru. Dar tot ai de ales. O alegere pe care trebuie s-o faci.

Am rămas la locurile noastre și ne priveam. Nu știam ce să mai spun. Nu puteam să aleg în locul lui și, dintr-odată, am înțeles că nu aveam să mă mai ascund ca să mă văd cu el. Dacă nu putea fi genul de tip cu care să nu-mi fie rușine să apar în public, teatrul pe care îl juca cu mine în particular era de doi bani. Și trebuia să știe chestia asta.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută n-o să se mai repete. Nu așa.

Furia s-a scurs din mine, vocea mi-a redevenit calmă și, în liniștea încăperii micuțe, suna blândă și tristă.

— Cum poți să zici așa ceva când tocmai mi-ai spus că te îndrăgostești de mine?

— Stark, ce încerc să-ți spun e că nu am să fiu cu tine dacă trebuie să ascund faptul că suntem împreună.

— Din cauza prietenului vampir?

— Din cauza ta. Existența lui Erik ne afectează pentru că țin la el, și ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-l rănesc, dar ar fi o prostie din partea mea să rămân cu el și să-mi doresc să fiu cu tine, sau cu oricine altcineva, inclusiv cu tipul din specia umană de care m-am Impregnat. Așa că trebuie să înțelegi că nu Erik ne stă în cale.

— Chiar simți ceva pentru mine, nu?

— Da, dar îți jur că n-am să fiu prietena ta dacă o să-mi fie rușine să mă afișez cu tine de față cu prietenii mei. Nu poți să te porți aiurea de față cu toată lumea și normal cu mine. Ești cu adevărat așa cum te porți în majoritatea timpului. Văd că încă ai bunătate în tine, dar până la urmă ea va fi înăbușită de întunericul care e și el acolo, iar eu n-am de gând să stau prin preajmă ca să asist la așa ceva.

Și-a luat privirea de la mine.

— Știam că asta crezi, dar nu mă gândeam că o să mă deranjeze așa de tare să te aud spunând-o. Nu știu dacă pot să aleg ce trebuie. Când sunt cu tine, simt că pot. Tu ești așa de puternică și de bună.

Am oftat adânc și am spus:

— Sunt bună pe naiba. Am dat-o în bară la greu. Din nefericire, probabil că am să continui s-o dau în bară, tot la greu. Iar noaptea trecută, tu ai fost cel puternic, nu eu.

M-a privit din nou în ochi.

— Ești bună, simt eu. Ești bună în adâncul inimii, acolo unde contează.

— Așa sper. Cel puțin așa încerc.

— Atunci fă chestia asta pentru mine.

S-a apropiat înainte să pot să-l opresc din nou. La început nu m-a atins, doar mă privea în ochi.

— Nu te-ai Transformat încă, dar chiar și Fiii lui Erebus îți zic Preoteasă, a spus, apoi s-a lăsat într-un genunchi și, privind-mă, și-a dus pumnul drept la inimă.

— Ce faci?

— Mă jur ție. Războinicii fac asta de o grămadă de vreme, jură, cu trupul, cu inima și cu sufletul, să-și ocrotească Marea Preoteasă. Știu că sunt doar un novice, dar cred că deja mă pot numi

războinic.

— Și eu sunt tot novice, așa că ne potrivim.

Glasul mi-a tremurat și a trebuit să clipesc des ca să alung lacrimile care mă podideau.

— Îmi accepți jurământul, domnița mea?

— Stark, tu înțelegi ce faci?

Știam de jurământul unui războinic față de o Mare Preoteasă. Deseori, îl obliga să o slujească toată viața și era adesea mai greu de destrămat decât o Impregnare.

— Îmi dau seama. Fac o alegere, alegerea corectă. Aleg binele în locul răului, lumina în locul întunericului. Aleg umanitatea, îmi accepți jurământul, domniță? a repetat.

— Da, Stark, accept. Și, în numele lui Nyx, te pun în slujba zeiței și a mea, pentru că, dacă mă slujești pe mine, o slujești pe ea.

Aerul din jurul nostru a scânteiat și am văzut un fulger strălucitor. Stark a țipat și s-a prăvălit la picioarele mele cu un geamăt.

Am îngenucheat lângă el și l-am tras de umeri ca să văd ce pățise.

— Stark! Ce s-a întâmplat? Ești...

S-a uitat la mine și a strigat de bucurie. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar avea un zâmbet strălucitor. Atunci am clipit și mi-am dat seama ce văd. Semiluna i se colorase complet și desenele i se răspândiseră. Lângă semilună îi apăruseră două săgeți împodobite cu simboluri complicate, care păreau să strălucească stacojii pe pielea albă.

— O, Stark, am spus, am întins mâna și am atins cu degetele desenul care îl însemna pentru totdeauna ca vampir adult, al doilea vampir cu semilună roșie care exista. Ce frumos e!

— M-am Transformat, nu?

Am încuviințat din cap, lacrimile mi se revărsau și îmi brăzdau obraji. Apoi m-am trezit în brațele lui și îl sărutam, iar lacrimile ni se împleteau pe când ne țineam în brațe, râzând și plângând.

Sonera care anunța sfârșitul orei a cincea ne-a făcut să tresărim. M-a ajutat să mă ridic în picioare și, zâmbind, și-a șters lacrimile de pe obraji lui și apoi de pe ai mei. După aceea, prin vâlul acela de fericire și-a făcut loc cruda realitate și mi-am dat seama ce implica noua și extraordinara lui Transformare.

— Stark, când un novice suferă Transformarea, trebuie să treacă printr-un soi de ritual.

— Îl știi?

— Nu, doar vampirii îl știu. Apoi mi-a trăsnet ceva prin cap. Trebuie să te duci la Dragonul Lankford.

— Proful de scrimă?

— Da. E de partea noastră. Spune-i că eu te-am trimis și că ai jurat să intri în slujba mea. El va ști ce-i de făcut.

— Bine.

— Dar să nu vadă nimeni că te-ai Transformat. Nu știu de ce mi se părea atât de important că trebuia să se ascundă până ajungea la Dragon. M-am uitat prin sălița de depozitare, până am găsit o șapcă cu inscripția TU pe care i-am îndesat-o pe cap. După ce am mai căutat un pic, am găsit un prosop pe care l-am făcut sul și i l-am legat strâns în jurul gâtului. Trage de asta în sus, am spus ridicând de prosop, și marginea asta ține-o în jos. Așa nu arăți prea ciudat, că doar e furtună de zăpadă. Vezi cum faci să ajungi la Dragon fără să te vadă careva.

A încuviințat din cap.

— Și tu ce faci?

— Eu mă gândesc cum să fugim de aici. Dragonul și soția lui sunt și ei implicați și cred că și profa de echitație, Lenobia. Așa că vino înapoi cât de repede poți.

— Zoey, nu mă aștepta. Fugi de aici și du-te departe, departe.

— Și tu?

— Eu pot să vin și să plec când vreau. Te găesc eu, nu-ți face griji. Corpul meu n-o să fie mereu alături de tine, dar întotdeauna vei avea inima mea. Că doar sunt războinicul tău, nu?

Am zâmbit și l-am atins pe obraz.

— N-am să uit niciodată, îți promit. Sunt Marea ta Preoteasă și ai jurat să mă slujești. Asta

înseamnă că și eu îți dăruiesc inima mea.

— Atunci ar fi bine să avem grijă amândoi, pentru că e greu să trăiești fără inimă. Eu știu cum e, am încercat, a zis el.

— Dar acum s-a terminat.

— S-a terminat, mi-a dat el dreptate.

Stark m-a sărutat cu o delicatețe care mi-a tăiat răsuflarea. Apoi s-a dat un pas înapoi, și-a dus pumnul la inimă și a făcut o plecăciune ceremonioasă.

— Ne vedem curând, domnița mea.

— Ai grijă, am spus.

— Iar dacă n-o să pot să am grijă, măcar o să fiu rapid, a spus, mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc și s-a aplecat să iasă pe ușă.

După ce a ieșit, am închis ochii, mi-am dus pumnul la inimă și am plecat capul.

— Nyx, am șoptit, era adevărat ce-i spuneam. I-am dăruit inima mea. Nu știu ce o să iasă din asta, dar te rog să ai grijă de războinicul meu și îți mulțumesc că i-ai dat curajul să aleagă binele.

Nyx nu mi-a apărut brusc în fața ochilor și nici nu mă așteptam la asta, dar am simțit, preț de o clipă, o liniște plină de candoare în jurul meu și mi-a fost de ajuns. Știam că zeița îl avea pe Stark în grija ei. „Ocrotește-l... dă-i putere... a, și m-ai putea ajuta, te rog, să îmi dau seama ce să mă fac cu el...” m-am rugat în gând până când a sunat de intrare la ora a șasea.

— Hai, Zoey, mi-am spus cu voce tare. Hai s-o tăiem de aici.

Capitolul 29

Când am dat buzna în grajd, cu întârziere, Lenobia mi-a aruncat o privire rece și a spus:

— Zoey, trebuie să cureți boxele!

Mi-a aruncat o furcă și mi-a făcut semn spre boxa Persefonei.

Am mormăit câteva scuze și „da, doamnă, imediat, doamnă“, apoi am dat fuga la boxa iepei pe care o consideram a mea încă de când începusem să merg la școală în Casa Noptii. Persefona a nechezat ușurel în semn de bun-venit, am mângâiat-o pe cap și i-am sărutat botul catifelat, dându-i astfel de înțeles că era cea mai drăguță, cea mai deșteaptă și cea mai cuminte iapă din toată lumea. M-a atins cu buzele pe obraz și a fornăit, vrând parcă să-mi dea dreptate.

— Te iubește, știi? Mi-a spus-o chiar ea.

M-am întors și am văzut-o pe Lenobia în ușa grajdului, sprijinită de perete. Uneori uitam cât de nemaipomenit de frumoasă era, așa că în momentele astea, când o priveam cu atenție, mă uimea din nou unicitatea ei. Era o forță cu înveliș delicat. Părul argintiu și ochii de culoarea ardeziei erau lucrul cel mai uimitor la ea, hm, cu excepția desenelor incredibile, înfățișând niște cai cabrați, semn că era vampir. Purta costumația obișnuită, formată dintr-o cămașă albă, impecabilă, și pantaloni de călărie cafenii, băgați în cizmele englezești. Cu excepția desenelor și a broderiei de pe piept, o reprezentare a zeiței, semăna cu un fotomodel dintr-o reclamă șic la Calvin Klein.

Chiar poți să stai de vorbă cu ei?

Bănuiam lucrul ăsta, dar, până acum, Lenobia nu-mi vorbise niciodată pe șleau despre capacitățile ei.

— Nu prin cuvinte. Căii comunică prin sentimente. Sunt ființe pasionale, loiale, cu niște inimi atât de mari încât ar putea cuprinde lumea întregă.

— Întotdeauna am crezut asta, am spus încet și am sărutat-o pe Persefona pe frunte.

— Zoey, Kalona trebuie ucis.

Bruscheța afirmației m-a șocat până în măduva oaselor și m-am uitat iute împrejur, de teamă ca nu cumva să bântuie Imitatorii de Corbi prin apropiere, cum făcuseră la toate celelalte ore.

Lenobia a clătinat din cap, alungându-mi temerile.

— Căii urăsc Imitatorii de Corbi la fel de mult ca pisicile, numai că ura unui cal este mult mai periculoasă decât cea a unei pisici. Niciuna dintre creaturile astea abominabile nu îndrăznește să intre la mine în grajd.

— Și ceilalți novici? am întrebat în șoaptă.

Sunt prea ocupați cu caii, care stau închiși de zile întregi din cauza furtunii ăsteia, ca să tragă cu urechea la noi. Așa că repet: Kalona trebuie ucis.

— Nu poate fi ucis. E nemuritor, am spus, și în glas mi se simțea clar nefericirea pe care mi-o provoca lucrul ăsta.

Lenobia și-a dat pe spate părul lung și bogat și a început să măsoare grajdul cu pasul.

— Dar trebuie să-l învingem. Îi îndepărtează pe ai noștri de Nyx.

— Știu. M-am întors de mai puțin de o zi și deja îmi dau seama cât de gravă e situația. Și Neferet e implicată, am spus și mi-am ținut respirația, așteptând să văd dacă Lenobia îi era încă devotată orbește Marii ei Preotese sau dacă vedea adevărul.

— Neferet e mai rea decât toți, a spus cu amărăciune. Ea, care ar trebui să-i fie cea mai fidelă lui Nyx, a trădat-o pe deplin.

— Nu mai e cum a fost, am spus. A devenit malefică.

Lenobia a încuviințat din cap.

— Câțiva dintre noi ne-am temut de lucrul ăsta. Mi-e rușine să spun că ne-am făcut că nu vedem, în loc s-o înfruntăm când a început să se poarte ciudat. Nu o mai consider o slujitoare a lui Nyx. Am de gând să îi fac jurăminte unei noi Mari Preotese, a încheiat ea, aruncându-mi o privire pătrunzătoare.

— Nu mie! am protestat cu un glas firav. Nici măcar nu m-am Transformat.

— Ai fost însemnată și Aleasă de zeița noastră. Mie îmi e de ajuns, și le e de ajuns și Dragonului și Anastasiei.

— Și ceilalți profesori? Mai e vreunul de partea noastră?

Chipul i-a fost copleșit de tristețe.

— Nu. Toți ceilalți sunt orbiți de Kalona.

— Tu de ce nu ești?

A meditat un pic înainte să-mi răspundă.

— Nu-mi dau seama de ce pe mine nu m-a orbit cum s-a întâmplat cu majoritatea. Am discutat despre asta cu Dragonul și cu Anastasia, deși nu pe îndelete. Cu toții ne-am simțit atrași de el, dar unii au reușit să rămână neatinși de vraja lui, suficient cât să îl vedem, cu adevărat, și să ne dăm seama că este o creatură devastatoare. Suntem convinși că trebuie să găsești o cale prin care să-l învingi, Zoey.

Mă simțeam cumplit, neajutorată, fără aer și mult prea copilă. Îmi venea să dau din mâini și să strig: „Am șapțișpe ani! Nu pot să salvez eu lumea. Nici măcar nu sunt în stare să fac o parcare laterală!“

Însă, în clipa aceea, pe față m-a atins o briză dulce, încărcată de mirosul unei pajiști încălzite de soarele vărat, și umedă precum roua care se lasă în zori, iar spiritul meu s-a înălțat în întâmpinarea ei.

— Nu ești doar o novice. Ascultă în adâncul tău, copila mea, și află că acolo unde te va conduce glasul acela domol, noi te vom urma, a spus Lenobia cu un glas care mi-a amintit de cel al zeiței.

Cuvintele ei, împletite cu elementele, m-au liniștit, și deodată am făcut ochii mari. Cum de uitasem?

— Poemul! am izbucnit și m-am îndreptat iute spre ușa boxei Persefonei, unde îmi atârnasem geanta.

— O novice cu semiluna roșie a scris niște profeții sub formă de poeme. Mi-a dat unul care are legătură cu Kalona, chiar înainte să vin aici.

Lenobia m-a privit curioasă, în timp ce eu îmi scotoceam prin geantă.

— Uite-!l!

Era mototolit împreună cu cel care probabil că se referea la Stark. Am luat poemul celălalt și m-am concentrat asupra lui.

— Bun... bun... Asta e. Aici spune cum să-l pun pe fugă pe Kalona. Problema e că... e scris în stilul ăla poetic.

— Dă-mi și mie să citesc. Poate reușesc eu să înțeleg sensul.

Am ridicat foaia cu poemul, iar ea a citit cu glas tare, în timp ce urmăream și eu cuvintele.

Ce l-a legat odinioară
Acum îl va izgoni

Loc al puterii, cinci împlețiți
Noapte
Spirit
Sânge
Umanitate
Pământ

Uniți nu întru biruință
Ci întru izgonire
Noaptea arată calea spre Spirit
Sângele unește Umanitatea
Iar Pământul desăvârșește.

— Când Kalona s-a ridicat din pământ, nu a renăscut, cum încerca Neferet să ne facă să credem, nu? a întrebat Lenobia, studiind încă poemul.

— Nu. Era întemnițat acolo de mai bine de o mie de ani, am explicat.

— De cine?

— De străbunele cherokee ale bunicii mele.

— Asta pare să însemne că, indiferent ce o fi făcut neamul bunicii tale ca să-l încătușeze, acum n-o să mai meargă. De data asta îl va face să fugă. Eu sunt mulțumită chiar și așa. Trebuie să scăpăm de el înainte să rupă de tot legătura pe care o avem cu Nyx, a spus ea, a ridicat privirea din foaie și s-a uitat la mine. Cum au făcut oamenii din tribul cherokee să-l întemnițeze în pământ?

Am răsuflat adânc și mi-am dorit din toată inima să fi fost bunica aici ca să mă ajute.

— Problema e... că nu știu atât de mult cât ar trebui! am ridicat tonul.

— Șșș, m-a liniștit Lenobia și m-a atins pe braț de parcă ar fi încercat să liniștească o iapă tânără. Stai așa. Am o idee.

A ieșit fuga din grajd și s-a întors repede cu o țesală groasă și moale pe care mi-a dat-o mie. Apoi a plecat din nou și a revenit cu un balot de fân. L-a sprijinit de peretele interior și s-a așezat pe el. S-a sprijinit confortabil pe spate, a scos din balot un pai lung, auriu, și l-a băgat în gură.

— Hai, țesală-ți iapa și gândește cu glas tare. O să găsim un răspuns dacă ne punem toate trei mintea la contribuție.

— Hm..., am început eu și am trecut țesala de-a lungul gâtului roșcat al Persefonei. Bunica mi-a spus că femeile Ghigua, ăăă, adică niște tătăduitoare din mai multe triburi, care s-au adunat, au plăsmuit o fecioară din pământ și au făcut-o tocmai ca să îl ademenească pe Kalona în peștera în care l-au întemnițat.

— Stai un pic, ai spus că niște femei s-au adunat ca să plăsmuiască o fecioară?

— Mda. Știu că sună ciudat, dar jur că așa s-a întâmplat.

— Nu, nu mă îndoiesc că e adevărat ce a spus bunica ta. Mă întreb doar câte femei erau.

— Nu știu. Bunica mi-a spus doar că A-ya era arma lor și că fiecare dintre ele i-a dat un dar anume.

— A-ya? Așa o chema pe fecioară?

Am dat din cap și apoi m-am uitat la ea peste spatele iepei.

— Kalona îmi zice mie A-ya.

Lenobia a icnit șocată.

— Atunci tu ești instrumentul de care ne vom folosi ca să-l învingem din nou.

— Da, dar nu ca să-l învingem, doar ca să-l izgonim, am spus pe negândite, moment în care mi-am conștientizat vorbele și am știut că era adevărat. Chiar că eu sunt. Dar de data asta nu-l mai

putem prinde pentru că se așteaptă. Dar pot să-l pun pe fugă, i-am spus mai mult Persefonei decât Lenobiei sau chiar mie însămi. De data asta, însă, nu ești doar o unealtă. Zeița noastră ți-a dăruit liberul-arbitru. Alege binele, și binele va fi cel care îl va alunga pe Kalona, a vorbit Lenobia cu o încredere molipsitoare.

— Stai așa, care era faza cu cei „cinci“?

Lenobia a luat poemul de unde îl lăsasem eu, pe podeaua grajdului.

— Zice: „loc al puterii, cinci împlețiți“. Și apoi îi enumeră pe cei cinci: Noapte, Spirit, Sânge, Umanitate, Pământ.

— Chiar sunt oameni! am exclamat cuprinsă de entuziasm. După cum a zis Damien, de-aia sunt scrise cu litere mari, pentru că se referă la oameni care simbolizează aceste cinci lucruri. Și... pun pariu că dacă ar fi aici bunica, mi-ar spune că femeile Ghigua care s-au strâns și au creat-o pe A-ya erau cinci.

— Simți că așa este, în adâncul sufletului? Ți vorbește zeița?

Am zâmbit, iar sufletul mi-a prins aripi.

— Da! Simt că așa este.

— Cel mai evident loc al puterii este aici, în Casa Noptii, a spus ea.

— Nu, am contrazis-o, mai vehement decât îmi propusesem, făcând-o pe Persefona să fornăie nervoasă. Am mângâiat-o și am continuat apoi cu un glas mai rezonabil: Nu, aici, în școală, locul puterii a fost pângărit de el. Puterea lui, împreună cu cea a lui Neferet și cu sângele lui Stevie Rae, l-au eliberat și..., am icnit, realizând implicațiile a ceea ce tocmai spusese. Stevie Rae! M-aș fi gândit că ea reprezintă Pământul, că doar asta e afinitatea ei, dar nu e ea Pământul, ea e Sângele!

Lenobia a zâmbit și a dat din cap.

— Bravo. Am rezolvat una. Acum trebuie să îi numești pe ceilalți patru.

— Și locul, am mormăit.

— Da, locul, a încuviințat ea. Locurile puterii sunt legate și de spirit. Așa cum Avalon, străvechea insulă a zeiței, este legată prin spirit de Glastonbury. Până și creștinii au simțit atracția puterii aceluși loc și au construit acolo, în trecut, o mănăstire.

— Poftim? am spus eu ocolind-o pe Persefona și oprindu-mă entuziasmată în fața Lenobiei. Ce ai spus de mănăstire și de zeiță?

— Avalonul nu este tocmai de pe lumea asta, deși e un loc plin de putere. Creștinii au simțit lucrul ăsta și au construit acolo o mănăstire închinată Fecioarei Maria.

— Lenobia, ai dreptate! am spus și a trebuit să clipesc des ca să-mi alung lacrimile de ușurare din ochi, apoi am râs. Și e perfect! Locul puterii este la intersecția dintre strada 21 și Lewis, mănăstirea călugărițelor benedictine.

Lenobia a făcut ochii mari, apoi a zâmbit și a spus:

— Zeița noastră este înțeleaptă. Acum trebuie doar să-ți dai seama cine sunt ceilalți patru și să-i duci acolo pe toți. Restul poemului ne spune cum se reunesc..., a zis și a făcut o pauză. Apoi și-a coborât privirea și a citit:

Noaptea arată calea spre Spirit

Sângele unește Umanitatea

Iar Pământul se desăvârșește.

— Sângele e deja acolo, sau cel puțin așa sper, am spus. I-am zis lui Stevie Rae să se ducă la mănăstire împreună cu novicii cu semiluni roșii, când am aflat că îngerul are de gând s-o prindă.

— De ce te-ai gândit s-o trimiți acolo?

Am zâmbit atât de larg încât jur că aproape că mi s-au crăpat buzele.

— Pentru că acolo e Spiritul! Spiritul e maica stareță, măicuța Maria Angela. Ea a salvat-o pe bunica de Imitatorii de Corbi și are grijă acum de ea.

— O călugăriță să reprezinte Spiritul și să învingă un străvechi înger căzut? Zoey, ești sigură?

— Nu să-l învingă, doar să-l alunge și să ne dea nouă suficient timp să ne regroupăm și să ne dăm seama cum să scăpăm de el definitiv. Da, sunt sigură.

Lenobia a ezitat doar o clipă, apoi a dat din cap.

— Deci, ai identificat Sângele și Spiritul. Gândește-te. Cine sunt cei care au Pământul, Noaptea și Umanitatea ascunse în adâncul lor?

M-am apucat iarăși să o țesal pe Persefona, apoi m-a umflat râsul și mi-a venit să-mi trag câțiva pumni în cap.

— Afrodita, ea trebuie să fie Umanitatea, deși în majoritatea timpului nu vrea să aibă nimic de-a face cu ea.

— Am să te cred pe cuvânt, a spus Lenobia pe un ton caustic.

— Bun, deci au mai rămas Noaptea și Pământul, am continuat în grabă. După cum am mai spus, prima oară aș fi spus că Pământul e Stevie Rae, din cauză că are afinitatea asta. Dar știu în adâncul inimii mele că ea e Sângele. Pământul... Pământul..., am meditat, apoi am oftat din nou. Se poate să fie Anastasia? Talentul ei la descânțece și ritualuri are legătură cu Pământul.

M-am gândit la chestia asta, dar din nefericire nu am simțit tresărirea care îmi spunea că am găsit răspunsul corect.

— Nu, nu e ea.

— Poate că nu ne gândim la cine trebuie. Spiritul e din afara Casei Noptii, un lucru pe care nu l-aș fi anticipat. Poate că și cu Pământul e la fel.

— Hm, merită luată în considerare varianta asta, dacă se pune așa problema.

— Ce persoană, nici novice și nici vampir, ar putea întruchipa Pământul?

— Cred că oamenii cel mai legați de pământ pe care îi cunosc sunt din neamul bunicii mele.

Indienii cherokee l-au venerat întotdeauna, nu s-au folosit de el și nu și l-au însușit, abuzând de el. Concepțiile neamului cherokee sunt prin tradiție cu mult diferite de cele din zilele noastre.

Apoi am tăcut brusc și mi-am sprijinit fruntea de umărul moale al Persefonei, mulțumindu-i în gând lui Nyx.

— Știi cine este, nu-i așa?

Mi-am înălțat privirea și am zâmbit.

— E bunica. Ea e Pământul.

— Perfect! s-a entuziasmat Lenobia. Și atunci îi avem pe toți!

— Mai rămâne Noaptea. Tot nu mi-am dat seama cine..., am spus și apoi m-am oprit când mi-am dat seama că Lenobia mă privea cu un aer de cunoscătoare.

— Privește mai adânc, Zoey Redbird, și cred că vei descoperi pe cine a ales Nyx să întruchipeze Noaptea.

— Nu sunt eu, am șoptit.

— Ba sigur că tu ești, a spus Lenobia. Se spune foarte clar în poem: „Noaptea arată calea spre spirit“. Niciunul dintre noi nu s-ar fi gândit vreodată că mănăstirea benedictină sau maica ei stareță ar putea completa piesele unui puzzle poetic, dar tu ne-ai dus direct la țintă.

— Dacă am dreptate..., am spus tremurând un pic.

— Ascultă-ți inima. Ai dreptate?

Am inspirat adânc și am cercetat în adâncul meu. Da, era acolo, știam că sentimentul îmi venea de la zeiță, sentimentul care îmi spunea că aveam dreptate. Am privit în ochii cenușii, plini de înțelepciune, ai Lenobiei.

— Am dreptate, am spus cu hotărâre.

— Atunci trebuie să vă ducem pe tine și pe Afrodita la mănăstirea benedictină.

— Pe toți, am replicat fără să stau pe gânduri. Trebuie să vină și Darius, gemenele, Damien și Afrodita. Dacă ceva nu merge bine, trebuie să am cercul prin apropiere. În plus de asta, nu am fost prea bine primită aici și, dacă alungându-l pe Kalona nu reușesc să îi scap pe novici de ciudata lor obsesie, nu cred că am să mă întorc prea curând la școală. Și, desigur, încă mai avem problema cu Neferet. O să am mare nevoie de ajutor pentru toate astea.

Lenobia s-a încruntat ușor, dar a încuviințat din cap.

— Înțeleg și, deși mă doare, sunt de acord cu tine.

— Ar trebui să veniți cu noi, tu, Dragonul și Anastasia. Casa Noptii nu e cel mai potrivit loc pentru voi în momentul de față.

— Casa Noptii e căminul nostru.

Am privit-o cu băgare de seamă.

— Uneori, oamenii cei mai apropiați ție te trădează, iar casa ta nu mai e locul în care să poți fi fericit. Doare, dar ăsta-i adevărul.

— Pari foarte înțeleaptă pentru vârsta ta, Preoteasă.

— Mda, mă rog, am trecut prin divorțul părinților și am un tată vitreg de tot rahatu'. Cine ar fi zis că o să-mi prindă bine?

Râdeam amândouă când a sunat clopoțelul, anunțând sfârșitul orelor. Lenobia s-a ridicat imediat în picioare.

— Trebuie să-i anunțăm pe prietenii tăi. Pot să se întâlnească aici. Cel puțin veți fi la adăpost de ochii și de urechile Imitatorilor de Corbi.

— S-a rezolvat deja, am spus. O să fie cu toții aici în scurt timp.

— Dacă Neferet își dă seama că vă întâlniți aici, n-o să fie bine de noi.

Știu, am răspuns, dar m-am gândit: „Fir-ar să fie!“

Capitolul 30

Deși începuse din nou să cadă lapoviță, Damien, gemenele, Afrodita și Darius au ajuns la numai câteva minute după ce s-a auzit soneria.

— Super biletul, a spus Erin.

— Tare isteată ai fost să ne aduci aici fără să ne gândim la asta dinainte, a remarcat Shaune.

— Bravo, fată! m-a lăudat și Damien.

— Dar vă gândiți acum, așa că trebuie să avem grijă ca gândurile să vă fie protejate și să ne mișcăm repede cu ce avem de făcut, a intervenit Darius.

— De acord cu tine, am spus. Fetelor, băieților, invocați-vă elementele și cereți-le să formeze un zid protector în jurul gândurilor voastre.

— Nici o problemă, a replicat Erin.

— Mda, am făcut antrenament, a spus Shaune.

— Vreți să formați iute un cerc? am întrebat.

— Nu, Z, trebuie doar să taci un pic, a spus Damien. Deja elementele noastre sunt în așteptare.

— Haideți, gașcă parțială de tocilari, treceți la treabă! i-a zorit Afrodita.

— Ciocu' mic! au strigat gemenele la ea.

Afrodita a pufnit la ele și s-a dus lângă Darius, care a cuprins-o imediat cu brațul. Am remarcat că rana de pe față se vindecase aproape complet și nu mai rămăsese decât o dungă subțire, de culoare roz, acolo unde înainte fusese o tăietură urâtă. Asta m-a dus cu gândul la propria mea cicatrice și, în timp ce gemenele și Damien erau ocupați cu invocarea elementelor, iar Afrodita și Darius se drăgăleau, m-am întors cu spatele la ei și am aruncat o privire discretă spre sân. Și trebuie să spun că ce-am văzut atunci mi-a smuls o grimasă. Cicatricea mea nu era câtuși de puțin o dungă subțire și trandafirie, era încrețită, zimțată și încă roșie și inflamată. Am dat din umeri, dar nu mă durea prea rău. Atât că era dureroasă la pipăit. Și, să nu uit, urâtă al naibii.

Ori de câte ori mă gândeam că ar putea să-mi vadă cineva cicatricea asta nasoală („cineva“ însemnând Stark, Erik sau chiar Heath), îmi venea să izbucnesc în lacrimi. Poate că n-aveam să mai fiu niciodată cu un tip. Chestia asta sigur mi-ar face viața mai puțin complicată...

— Cicatricile căpătate în lupta binelui împotriva răului au o frumusețe unică, a spus Lenobia.

Am sărit cât colo. Se afla chiar lângă mine, dar nu o auzisem când se apropiase. M-am uitat fix la ea. Era de o perfecțiune deplină, fără nici o cicatrice, pe scurt, o femeie frumoasă.

— Teoretic sună bine, dar când tu ești ăla cu cicatricea, realitatea nu prea se mai potrivește cu teoria.

— Știu despre ce vorbesc, Preoteasă, a spus și și-a dat vâlul de păr argintiu pe un umăr, s-a întors ca să-i vadă ceafa, iar cu cealaltă mână și-a tras de platca de la cămașă, lăsând la vedere o cicatrice cumplită, care îi cobora din păr, în jos pe gât și se făcea nevăzută, groasă și încrețită, pe spate.

— Gata! Noi ne scăldăm în elemente, a strigat Erin.

— Mda, suntem gata de cafeală, a spus Shaunee.

— Ce vești mai ai? a întrebat Damien.

Lenobia și cu mine am făcut un scurt schimb de priviri.

— Lăsăm povestea asta pe altă dată, a spus ea cu blândețe.

Am urmat-o la prietenii mei și mă întrebam cărui rău trebuie să i se fi împotrivit ea de-i lăsase cicatricile alea îngrozitoare.

— Zoey a aflat cine sunt oamenii la care se face referire în poem, a spus Lenobia fără ocolișuri. Și locul puterii în care trebuie să se reunească.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— La mănăstirea benedictină. Mi-am adus aminte că unul dintre motivele pentru care măicuța Maria Angela nu a fost cu totul șocată când i-am arătat că pot să invoc elementele a fost că și ea le simțise puterea. A spus că mănăstirea ei a fost construită pe un loc încărcat de forță spirituală. Nu am dat prea mare importanță atunci, am spus, am făcut o pauză și am râs ușor. De fapt, nu am luat-o în serios și m-am gândit că e doar o călugăriță din aia dusă cu pluta.

— Păi, în apărarea ta, aș spune că măicuța asta chiar e altfel, a zis Afrodita.

Darius a încuviințat din cap.

— Cel puțin, pentru o călugăriță.

— Și în același timp e spiritul despre care vorbește poemul, am spus.

— Mamă, chiar te-ai prins! a exclamat Damien și a tras un zâmbet până la urechi. Cine sunt ceilalți?

— Stevie Rae e Sângele.

— Îi cam place, e drept, a rostit Afrodita în barbă.

— Tu ești Umanitatea, i-am spus cu hotărâre, punctându-mi anunțul cu un rânet.

— Minunat, exact ce-mi doream. Am să spun acum ca să se știe: nu vreau să mă mai muște nimeni niciodată! Apoi s-a uitat la Darius, expresia i s-a schimbat și a adăugat: Mai puțin tu, frumusețe.

Gemelele au icnit.

— Pământul e bunica, am continuat, ignorându-i pe toți.

— Bine că bunica ta e deja la mănăstire, a spus Damien.

— Și Noaptea? s-a interesat Shaunee.

— E Zoey, mi-a luat-o Afrodita înainte.

Am ridicat din sprâncene, iar ea și-a dat ochii peste cap.

— Cine altcineva putea fi? Oricine nu are probleme cu creierul sau nu și-l împarte cu altcineva, a spus și i-a privit atent pe gemene și pe Damien, și-ar da seama de chestia asta.

— Mda, mă rog, eu sunt Noaptea.

— Deci trebuie să ajungem la mănăstirea benedictină, a spus Darius, trecând conform obiceiului la partea de logistică a „operațiunii” noastre.

Spun „operațiune” pentru că de obicei simt că dau cu banul, sperând că, cine știe cum, o să reușesc să fac ce trebuie și că n-o s-o dau chiar așa de rău în bară, ceea ce nu e tocmai o „operațiune”.

— Da, și trebuie să ajungeți acolo repede, înainte ca Neferet și Kalona să le facă și mai mult rău alor noștri, a spus Lenobia.

— Sau să pornească un război împotriva omenirii, a adăugat Afrodita.

Toată lumea, mai puțin Darius, s-a holbat la ea. Și atunci am reușit să văd dincolo de fațada frumuseții ei, de stăpânirea de sine pe care reușea s-o afișeze întotdeauna, și am remarcat cearcănele vineții și tenta roșiatică a albului ochilor, care încă nu se dusesese.

— Ai avut o altă viziune, am spus.

A dat din cap.

— Rahat. Iar dau colțu’? Am auzit-o pe Lenobia inspirând zgomotos, șocată. E o poveste lungă, am spus.

— Nu, fraiero, nu dai iar colțu’, mi-a răspuns Afrodita. Dar am avut o imagine cu războiul,

același de mai demult, numai că de data asta i-am recunoscut și pe Imitatorii de Corbi, a spus și a făcut o pauză, cutremurată. Știai că pot să violeze femei? Nu e o viziune prea plăcută. În orice caz, Neferet s-a cuplat cu Kalona ca să-și vadă împlinit visul ăla al ei dement în care se ia la trântă cu omenirea.

— Dar ultima oară când ai avut viziunea cu războiul, ai salvat-o pe Zoey, iar asta a împiedicat evenimentul, a spus Damien.

— Știu, că doar eu sunt aia cu viziunile, ai uitat? Ce nu știu eu e de ce a fost asta diferită, atât că acum s-a adăugat și Kalona la povestea asta. Și, fir-ar să fie, îmi pare rău că trebuie să vă spun eu treaba asta, pen' că te ia cu bâțâieli, nu alta, dar Neferet a trecut definitiv de partea răului. Se transformă în ceva și nu seamănă cu niciun fel de vampir din câți cunoaștem noi.

Mi s-a aprins un beculeț și, în timp ce povestea începea să se lege, mi-a devenit clar ce se întâmplă.

— Se transformă în Regina Tsi Sgili, prima Tsi Sgili vampir, ceva ce nu s-a mai văzut până acum, am spus pe un ton rece, după cum mă și simțeam.

— Mda. Asta am văzut, a încuviințat Afrodita, palidă la față. Mai știu, că războiul începe aici, în Tulsa.

— Deci Consiliul asupra căruia vor să preia controlul trebuie să fie cel de aici, din Casa Noptii, am spus.

— Consiliul? a întrebat Lenobia.

— E prea mult de explicat. Să spunem deocamdată că e un lucru bun că ei nu gândesc decât în plan regional, și nu global, am zis eu.

— E logic că, dacă îl alungăm pe Kalona din Tulsa, și să sperăm că și pe Neferet odată cu el, atunci poate că nu va pomi niciun război, a spus Darius.

— Sau cel puțin nu va începe aici, am intervenit. Și poate așa avem timp să ne gândim cum să scăpăm definitiv de el, din moment ce pare să fie un pion esențial în războiul ăsta.

— Neferet e de vină, a vorbit Lenobia, cu o voce extrem de calmă, aproape lipsită de emoții. Ea e cea care îl împinge pe Kalona de la spate. Ea dorește un război împotriva omenirii de mai mulți ani, a spus privindu-mă. S-ar putea să fie nevoie s-o omori.

Am pălit.

— S-o omor pe Neferet! Nici gând. Nu fac eu așa ceva!

— S-ar putea să fii obligată, a spus Darius.

— Nu! am strigat. Dacă ar trebui s-o omor pe Neferet, nu m-ar mai lua greața asta oribilă numai când mă gândesc. Nyx mi-ar da de înțeleas că asta e voința ei, dar nu cred că zeița ar dori vreodată să-i omor o Mare Preoteasă.

— O fostă Mare Preoteasă, a spus Damien.

— Chiar poți să-ți pierzi postul ăsta? a întrebat Shaunee.

— Exact. Nu e genul de chestie care durează toată viața? a intervenit și Erin.

— Și în plus, mai rămâne Mare Preoteasă dacă se transformă în altceva, de pildă, în regina Tsi Sgili? a întrebat Afrodita.

— Da! Adică nu! am balmăjit. Habar n-am. Hai să lăsăm deoparte subiectul ăsta cu uciderea lui Neferet. Mi-e imposibil să mă gândesc la așa ceva.

I-am văzut pe Darius, pe Lenobia și pe Afrodita făcând un schimb de priviri, pe care am ales să îl ignor. Apoi Lenobia a spus:

— Revenind la fuga voastră de aici, cred că trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum.

— Chiar acum? s-a mirat Shaunee.

— Adică în secunda asta? s-a băgat și Erin pe fir.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, am spus. Să fim serioși, vă simt elementele și știu că vă protejează gândurile, dar adevărul e că, dacă Neferet încearcă să vă citească gândurile, o să-și dea seama că se întâmplă ceva când se lovește de un zid. Doar că n-o să știe exact ce e. M-am uitat împrejur și mai că mă așteptam să plutească precum fantoma unui păianjen uriaș pe umbrele întunericului. Tre' să mai știți că mi-a apărut de două ori sub forma unei fantome scârboase, așa că, după părerea mea, trebuie s-o tăiem naibii de aici cât mai repede.

— Nu-mi place cum sună chestia asta, a spus Erin.

— Mie îmi spui? am replicat. Dar o să fie o problemă cu plecatul de aici. Se vede clar că vremea nu ține cu noi. Nici măcar n-am putut să merg de la clădirea principală până la grajduri fără să fiu gata-gata să dau cu fundu' de pământ. A trebuit să chem focul ca să mai topească un pic din gheața aia cretină, am spus, m-am uitat la Shaunee și am zâmbit ușor vinovată.

— Stai puțin, ce ai spus? Că ai folosit focul ca să topești gheața? a intervenit Lenobia.

— Mi se luase să stau cu frică să nu cad, am spus și am ridicat din umeri. Așa că am concentrat niște flăcări asupra trotuarului și au topit gheața fără nicio problemă.

— De fapt nu e nicio șmecherie, a spus Shaunee. Am făcut și eu treaba asta.

— Lenobia părea din ce în ce mai entuziasmată.

— Crezi că poți să trimiți flacăra suficient de departe încât să topești gheața de sub picioarele întregului grup, dacă vă deplasați?

— Da, cred că da. Dacă reușim să vedem cum facem ca să nu ne dăm foc la picioare. Dar eu nu știu cât timp pot să fac chestia asta, am spus și i-am aruncat o privire întrebătoare lui Shaunee, care a dat aprobator din cap.

— Cum să nu, pot să te ajut, și nici măcar nu mi-aș da foc la picioare. Dacă ne unim forțele, am putea s-o facem să dureze mai mult decât dacă încercăm fiecare separat.

— În plus de asta, geamăno, a intervenit Erin, intersecția dintre străzile 21 și Lewis nu e decât la vreo jumătate de kilometru mai jos. Zoey arată mult mai bine azi, așa că ar trebui să puteți menține îndeajuns căldura.

— Chiar dacă se rezolvă problema cu gheața, nu putem merge așa de repede pe jos, iar eu nu pot să ascund Hummerul pentru că nu e organic, am spus.

— Cred că am o soluție, a intervenit Lenobia. Veniți cu mine. Am urmat-o în grajdul Persefonei, unde iapa rumega fericită și și-a dat urechile pe spate când Lenobia a salutat-o, s-a dus la piciorul din spate, s-a aplecat și a spus: Ridică, fetiță dulce.

Persefona a ridicat supusă piciorul, iar Lenobia a aruncat paiul care îi atârna de copită. Apoi, ținând încă în sus piciorul iepei, s-a uitat la Shaunee:

— Poți să trimiți flacăra ca să-i încălzească potcoava?

Shaunee a părut surprinsă de ciudata cerință, dar s-a grăbit să spună:

— O nimica toată.

Apoi a inspirat adânc, am auzit-o șoptind ceva ce n-am înțeles prea bine, apoi și-a îndreptat degetul strălucitor spre copita Persefonei.

— Arzi, fetiço, arzi! a spus.

Strălucirea a țâșnit din degetul ei spre potcoava argintie prinsă de copita Persefonei. Imediat a început și ea să strălucească. Persefona s-a oprit din rumegat, a întors capul și s-a uitat curioasă la copita ei, a furnăit, apoi s-a întors iarăși la fânul ei.

Lenobia a pus mâna pe copită, verificând, parcă, dacă fierul era cald și a luat repede degetul de pe suprafața strălucitoare.

— Chiar a mers. E de ajuns, Shaunee.

— Mulțumesc, focule! Vino înapoi la mine, acum! Strălucirea a stârnit un vârtej în jurul iepei, chestie care a făcut-o să furnăie iar, apoi s-a dus înapoi la Shaunee, al cărei corp a început să scânteieze, până când s-a încruntat și a spus:

— Liniștește-te.

Lenobia și-a luat mâna de pe copita iepei, a bătut-o drăgăstos pe crupă și a spus:

— Și uite așa plecați de aici și vă duceți repede la mânăstire. Pe cai, care, după părerea mea, reprezintă oricum cel mai bun mijloc de transport.

— Ideea nu e rea, a spus Darius. Dar cum fugim de aici? Că Imitatorii de Corbi sigur nu ne vor lăsa să ieșim pe porțile principale.

Lenobia a zâmbit și a spus:

— Poate că vă vor lăsa.

Capitolul 31

— E un plan dement, a spus Afrodita.

— Dar s-ar putea să funcționeze, a contrazis-o Darius.

— Mie îmi place. E un pic romantic, cu toată chestia asta cu caii. În plus, e cel mai bun plan pe care îl avem, a spus Damien.

— E singurul plan pe care îl avem, l-am corectat.

Când am văzut-o pe Lenobia ridicând din sprâncene, m-am grăbit să adaug:

— Dar îmi place și mie.

— Cu cât luați mai puțini cai, cu atât vă va fi mai simplu să treceți neobservați. Vă sugerez să mergeți câte doi pe cal, ne-a sfătuit Lenobia.

— E mai discret dacă ieșim de-aici pe trei cai decât pe șase, a remarcat Erin.

— Dar cum facem să-i punem la curent și pe Dragon și pe Anastasia? am întrebat. Categorie nu putem merge cu toții în sala de scrimă sau în clasa Anastasiei. Și nici nu vreau să ne despărțim.

Lenobia a ridicat din nou din sprâncene.

— Nu știu dacă ați auzit, dar e ceva ce folosim mulți dintre noi. Se numește telefon mobil. Și, poate nu vă vine să credeți, dar Dragonul și Anastasia au și ei câte unul.

— A, am făcut, rușinată toată de prostia mea.

Afrodita a dat ochii peste cap la mine.

— Îi sun eu și le spun care e rolul lor în planul ăsta. — Cine poartă fustă trebuie să se schimbe. Vă arată Zoey unde e încăperea cu harnașamentul. Acolo se țin costumele de călărie. Luați tot ce credeți că v-ar putea fi de trebuință, a spus Lenobia și a pornit repede spre biroul ei.

— Am să-i spun Dragonului că diversiunea începe peste o jumătate de oră.

— O jumătate de oră! am spus și am simțit că mi se face stomacul ghem.

— Ar trebui să aveți suficient timp să vă schimbați și să puneți frâiele la trei cai. N-o să puteți să puneți șei. Ar fi prea evident, a spus Lenobia și a dispărut în biroul ei, exact când Damien protesta:

— Fără șei? Mie mi se face rău.

— Du-te cu restul, am spus. Haideți, m-am adresat Afroditei și gemenelor. Trebuie să scăpați de fustele alea mini. Și cine naiba poartă tocure cui pe furtuna asta de gheață?

— Sunt cizme, în fond, a spus Afrodita. Nu asta se poartă iarna, cizme?

— Cizmele cu tocure cui de zece centimetri nu reprezintă tocmai o încălțăminte normală de iarnă, am explicat și i-am condus spre încăperea cu harnașamentul, în care erau și haine de călărie, atârând frumos printre harnașamente.

— Țărancă certată cu moda, a mormăit Afrodita.

— De acord cu tine, a spus Shaunee.

— De data asta, s-a prins și Erin în horă.

Am înșfăcat trei frâie și am dat din cap spre prietenii mei.

— Hai, schimbați-vă. Sunt cizme de călărie în vestiarul ăla. Apelați la ele cu toată încrederea.

— Apelați? am auzit-o pe Shaunee în timp ce ieșeam din încăpere.

— Amica noastră a băut apă după don'șoara Damien, a remarcat Erin.

Am trântit ușa.

Nu știam ce alți doi cai avea să ne aleagă Lenobia, dar știam că eu aveam s-o călăresc pe Persefona, așa că m-am dus iute la ea în grajd. Darius se dusese la una dintre ferestrele înalte ale grajdurilor și așeza baloți de fân unii peste alții. Evident că avea să ne prezinte starea vremii și situația cu Imitatorii de Corbi.

— Ăăă, Z, pot să stau un pic de vorbă cu tine? a spus Damien.

— Sigur, intră.

M-am dus înapoi în boxa Persefonei, am luat țesala și m-am apucat s-o perii cât de repede puteam.

Damien stătea în prag.

— Uite care e treaba, eu nu prea călăresc de felul meu.

— A, asta nu e nicio problemă. O să fac eu ce-i mai greu, tu doar stai în spatele meu și te ții bine.

— Și dacă pic? Sunt convins că e o iapă foarte de treabă, a spus și i-a făcut cu mâna Persefonei, care își rumega bucuroasă fânul, fără să-l bage în seamă pe Damien. Dar e și mare. Mare rău, de fapt, enormă.

— Damien, noi ne pregătim să fugim din școală ca să ne salvăm, apoi să alungăm un nemuritor străvechi și o Mare Preoteasă vampir care a luat-o pe căi greșite, iar tu te stresezi că trebuie să călărești cu mine?

— Fără șa. Că trebuie să călăresc cu tine fără șa, a spus, apoi a dat din cap. Da, da, chiar mă stresez pe tema asta.

Am început să chicotesc și a trebuit să mă sprijin de Persefona pentru că mă durea. Asta e lecția de viață pe care o învățasem cu adevărat: dacă ai prieteni buni, indiferent cât de nașpa e viața, ei te fac să râzi.

În timpul ăsta, Damien se încrunta la mine:

— Ca să știi, am să-i spun lui Jack că ai râs de mine și să vezi ce o să se supere pe tine. Asta înseamnă că data viitoare când am să-ți cumpăr un cadou, o să intre în grevă și n-o să mai supravegheze împachetarea plină de gust.

— Uuu, e cam dură pedeapsa, am spus și m-am pus iar pe chicotit.

— Vreți să fiți serioși? Trebuie să plecăm la război și să salvăm lumea.

Afrodita stătea cu mâinile în șolduri în fața grajdului Persefonei. Purta un maiou negru, mulat, de firmă (pe piept scria cu litere aurii „Juicy“), și pantaloni de călărie cafenii, de împrumut, băgați în cizmele englezești cu talpă plată. Vă dați seama? Fără niciun pic de toc.

M-am uitat la ea și m-am pus din nou pe chicotit. Apoi le-am surprins pe gemene, care stăteau în spatele ei. Amândouă purtau tunici Dolce & Gabbana de mătase, cu imprimeuri imitând pielea de animale. Aveau fundurile îndesate în niște colanți englezești de călărie (hi, hi!), de culoare cafenie, băgați în cizme maronii, tot de călărie și tot englezești.

Era demențial și de data asta mi s-a alăturat și Damien în isteria care mă cuprinsese.

— Îmi stau amândoi în gât, a spus Afrodita.

— Fată, văd că avem din ce în ce mai multe în comun cu tine, i-a spus Erin Afroditei.

— Idem, a spus Shaunee, privindu-ne încruntată pe Damien și pe mine.

Din nefericire, cuvintele Lenobiei au avut asupra mea efectul unui duș rece, întrerupându-mi brusc chicotele.

— Am vorbit cu Anastasia. Totul e pregătit, deși Dragonul era puțin ocupat cu un caz neobișnuit de Transformare. Mi s-a spus să-i transmit lui Zoey că Stark a ajuns și că totul e aranjat.

— A spus Stark? a întrebat Damien.

— Ce? au intervenit și gemenele.

— Rahat, a exclamat Afrodita.

— Vremea pare încă rea și am observat mișcări în copaci. Cred că au de gând să ne prindă când ieșim de la grajduri. Ar fi bine să pornim la drum, a spus Darius când ni s-a alăturat din nou. Când a văzut că toată lumea se holbează la mine, a adăugat. Se pare că am pierdut ceva.

— Da, și Zoey tocmai se pregătea să ne pună la curent, a spus Damien.

— Mi-am mușcat buzele și mi-am privit prietenii. Fir-ar să fie.

— Bun, uitați care e faza. Stark s-a Transformat. El este al doilea vampir cu semilună roșie.

— Vai, ce bucurie, a spus Erin. Tot un dobitoc rămâne.

— Exact. Și de unde, mă rog frumos, știi tu că s-a Transformat dobitocu'? s-a interesat Shaunee.

— Trebuie să încetezi să-i mai asociezi cu Stevie Rae. N-au nimic în comun, a spus Damien, cu mai multă blândețe decât restul.

— Îl iubește, a izbucnit Afrodita.

— Afrodita! am țipat.

— Hm, cineva trebuia să-i pună la curent pe tocilari că te-ai amoretat de toată jena, a spus Afrodita.

— Nu mă ajuți deloc.

— Stai puțin. Derulați. Zoey e îndrăgostită de Stark? E cea mai cretină chestie pe care am auzit-o în viața mea, a conchis Erin.

— Mda, în afară de legea din Oklahoma cu conducătorul autolicențiat, geamăno. Să fim serioși. Asta e cea mai cretină chestie de care am auzit vreodată în viețile noastre, a corectat-o Shaunee.

— Just. În afară de asta, vreau să spun. Așa că, Afrodita, bați câmpii, a spus Erin.

— Din nou.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— Și eu cred că e cretină chestia cu conducătorul autolicențiat, am replicat eu lamentabil.

— Vedeți? V-am spus eu! a exclamat Afrodita. E amoretată pe bune de Stark.

— Pe bune pe dracu', a spus Erin.

— N-aș fi crezut așa ceva nici într-o mie de ani, a spus Shaunee.

— Lăsați-o să explice! a strigat Damien și toată lumea a amuțit.

Mi-am dres glasul.

— Bun. Uite cum stă treaba. Mai țineți minte poemul?

Toți prietenii mei au mijit ochii, chestie care nu mi se părea prea corectă, dar am continuat totuși:

— Spunea că trebuie să-i salvez umanitatea, și asta am și făcut. Cel puțin așa cred și sper.

— Preoteasă, l-am prins când abuza de o novice. Cum poți să treci cu vederea așa ceva? a întrebat Darius.

— Nu am trecut cu vederea. Îmi face silă treaba asta. Dar îmi amintesc de Stevie Rae când se chinuia să-și păstreze umanitatea și era îngrozitoare, am explicat și am privit-o pe Afrodita. Tu știi despre ce vorbesc.

— Mda. Și nu sunt sută la sută sigură că acum poți să ai încredere în ea, iar asta o spune ființa umană de care s-a Impregnat.

Mă așteptam ca gemenele și Damien să se ia de ea, dar nu au zis nici păs. Într-un târziu, m-am întors spre Darius.

— Stark mi-a făcut jurământul lui de războinic.

— Jurământul lui de războinic! Și l-ai acceptat? a întrebat Darius.

— Da. Chiar după asta s-a Transformat.

Darius a oftat din răunchi.

— Atunci Stark este legat de tine până îl alungi tu.

— Cred că asta a dus la Transformare, am spus. Cred că, la noviceii cu semiluni roșii, Transformarea are legătură cu alegerea între bine și rău.

— Încredințându-ți-se ție, Stark a ales binele, a spus Darius.

— Așa îmi place să cred, am răspuns zâmbind.

— Asta înseamnă că nu mai e un măgar? s-a interesat Erin.

— Parcă îi zisesesei dobitoc, a remarcat Shaunee.

— Geamăno, tot aia e, a explicat Erin.

— Asta înseamnă că eu am încredere în el și că aș vrea să-i dați și voi o șansă.

— Să-i dăm o șansă cui nu o merită, într-un moment ca ăsta, poate să ne ducă la pierzanie, a spus Darius.

— Știu, am zis și am tras adânc aer în piept.

— Un vampir abia Transformat trebuie izolat în templul lui Nyx, iar Dragonul m-a asigurat că Stark e în siguranță acolo, a spus Lenobia, apoi s-a uitat la ceas. Avem exact zece minute. Am putea să trecem la lucruri mai importante și să lăsăm pentru altă dată chestiunea cu încrederea pe care o merită sau nu Stark?

— Categorie, am spus. Ce mai e de făcut?

Tot ce speram era ca Dragonul să-l țină închis în siguranță în Templul lui Nyx pe Stark cel nou Transformat, că aveam să reușim să-l punem pe fugă pe Kalona, scăpând în felul ăsta și de Neferet, iar apoi, într-un moment mai potrivit, urma să aflăm dacă e sau nu de încredere.

*

Le-am pus frâiele și altor doi cai, pe nume - nici că se putea mai nimerit - Speranță și Destin. Și apoi a început partea complicată a planului nostru.

— Eu tot sunt de părere că nu e un lucru sigur, a protestat Darius, cu chipul întunecat.

— N-am încotro. Stevie Rae nu e aici și eu sunt cea care se apropie cel mai mult de afinitatea pură față de pământ, am explicat.

— Nu pare să fie prea greu, a spus Afrodita, în încercarea de a-l convinge pe războinicul mânios. Zoey nu trebuie decât să se strecoare până la zid, să-i spună copacului care deja îl strivește să apese și mai tare, apoi să vină înapoi pe furiș.

— O duc eu, s-a încăpățânat Darius.

— O să fie perfect cu superviteza de care ești tu capabil, am spus. Apropo, eu sunt gata.

— Și eu de unde știu că ai reușit și că e momentul să pornesc etapa următoare a planului? m-a întrebat Lenobia.

— Am să trimit spiritul la tine. Dacă simți o energie pozitivă, să știi că suntem bine și că e momentul să-i spui lui Shaunee să se pregătească să trimită focul.

— Dar ea trebuie să țină minte că numai potcoavele cailor trebuie să fie în flăcări, a spus Lenobia, în timp ce-i arunca lui Shaunee o privire pătrunzătoare.

— Știi! Nici măcar nu e greu. Tu vezi-ți de treaba ta. Eu mă împrietenesc cu Destin, a spus Shaunee întorcându-se spre iapa mare, murgă, pe care aveau s-o călărească ea și Erin și a continuat să pâlăvrăgească cu ea, în timp ce Erin o țesăla și îi povestea despre cuburi de zahăr și un suc pe nume Jazzy Apple.

— Ai grijă de ea și vino înapoi la mine, a spus Afrodita.

L-a sărutat pe Darius pe gură și apoi s-a dus la Speranța ca s-o ajute pe Lenobia să termine de prins ultimele cataramă de la frâiele iepei.

— Preoteasă, mergem? a întrebat Darius.

Am dat din cap și l-am lăsat să mă ridice în brațe. Darius a pășit în noaptea rece și furtunoasă, apoi am văzut totul ca prin ceață în timp ce ne deplasam oarecum în diagonală spre curtea din spate a școlii, într-o zonă din marele zid care împrejmuia școala și peste care atârna un stejar și mai mare. Nu se știe cum, cu ocazia unui alt dezastru de iarna trecută, stejarul cedase și căzuse. Oarecum. Se spunea (Afrodita era autoarea) că, în condiții normale, era un loc ideal prin care te puteai strecura afară din campus, fără să te vadă nimeni, și știam din proprie experiență că avea dreptate.

Însă astăzi nu ne aflam în împrejurări normale.

Darius s-a oprit mult prea repede lângă copacul doborât, m-a lăsat sub el și mi-a șoptit:

— Stai aici ca să mă asigur că suntem în siguranță.

Și a tăiat-o.

M-am ghemuit sub copac și mă gândeam ce ud și rece era și cât de stresanți sunt băieții. Apoi am auzit bătaia aia nesuferită de aripi și am hotărât să mă îndrept repede.

Am ieșit de sub copac exact la timp ca să-l văd pe Darius cum înșfacă un Imitator de Corbi de-o aripă, îl trânteste la pământ, apoi îi taie gâtul.

Mi-am ferit privirea.

— Vino, Zoey. N-avem timp.

Am încercat să ignor cadavrul Imitatorului de Corbi și m-am îndreptat iute spre copacul aproape răsturnat. Am pus mâna pe scoarța sa și am închis ochii. M-am concentrat, am căutat în adâncul meu miazănoapte, unde își avea sălașul pământul, și mi-am început invocarea:

— Pământule, am nevoie de tine. Te rog, vino acum!

În toiul unei furtuni de gheață, în plină iarnă, am fost dintr-odată, ca prin miracol, învăluită de aromele unei pajiști primăvăratică... ale grâului copt... ale unei mimoze în floare. Mi-am plecat capul, recunoscătoare, și am continuat.

— Vreau să faci ceva dificil și nu ți-aș cere asta dacă nu ar fi o urgență.

Am inspirat adânc și m-am concentrat asupra scoarței acoperite de gheață de sub palma mea.

— Cazi, i-am poruncit. Iartă-mă, dar trebuie să-ți cer să cazi.

Scoarța copacului a tremurat sub palma mea, cu o asemenea violență încât m-a dat pe spate și, cu un pârâit care jur că semăna cu un țipăt de moarte, stejarul cel bătrân s-a prăbușit, lovindu-se de zidul și așa șubred, aruncând la pământ bucăți de piatră și de cărămidă și făcând o breșă în bariera din jurul școlii, o breșă prin care era logic să încercăm să fugim.

Răsuflăm greu și tremurăm, dar am trimis imediat spiritul la Lenobia ca să știe că reușisem. Apoi m-am ridicat, m-am dus clătînându-mă până la copacul doborât și mi-am pus ambele palme pe scoarța lui.

— Mulțumesc, pământule.

Apoi mi-a trecut ceva prin cap și am adăugat:

— Du-te la Stevie Rae, spune-i că venim și să fie gata. Am simțit, ca de obicei când îi porunceam unui element să facă ceva, că eram ascultată. Acum du-te, pământule. Mulțumesc că m-ai ajutat și îmi pare rău că a trebuit să-i fac rău copacului.

— Trebuie să ne întoarcem la grajduri, a spus Darius, apoi a venit cu pași mari spre mine și m-a luat în brațe. Te-ai descurcat de minune, Preoteasă, a spus.

Mi-am lăsat capul pe umărul acela atât de familiar și nu mi-am dat seama că plâng decât când am văzut șiroaiele umede de pe haina lui.

— Hai s-o tăiem de aici.

Capitolul 32

Cei trei cai înșeuăți ne așteptau. Erin și Shaunee erau deja călare pe Destin; frâiele erau la Shaunee. Făcuse cursuri de sărituri și dresaj, la școala preparatoare particulară unde învățase înainte să fie însemnată, așa că se autoproclamase „călăreață aproape mediocră“. Afrodita și Damien stăteau lângă Persefona și lângă Speranța, iar Damien dădea impresia că mai are puțin și o să i se facă rău.

— Am simțit atingerea spiritului și presupun că totul a mers bine, a spus Lenobia, apoi a trecut iute pe lângă noi și a verificat încă o dată harnașamentul calului.

— S-a spart zidul, dar a trebuit să omor un Imitator de Corbi. Sunt convins că o să fie descoperit în curând, a zis Darius.

— De fapt, e un lucru bun. O să dea mai multă credibilitate ipotezei că veți încerca să fugiți prin zidul dărâmat, a spus Lenobia și s-a uitat la ceas. E timpul să încălecați. Shaunee, ești pregătită?

— M-am născut pregătită, i-a răspuns Shaunee.

— Bravo. Dar tu, Erin?

Erin a dat din cap.

— Subscriu. Și eu sunt gata.

— Damien?

I-a răspuns Lenobiei, dar mi s-a adresat mie:

— Mi-e frică.

M-am dus iute lângă el și l-am prins de mână.

— Și mie mi-e frică, dar mai puțin când mi-aduc aminte că suntem împreună.

— Chiar dacă suntem împreună pe cal?

I-am zâmbit.

— Chiar și așa. În plus, Persefona e o adevărată doamnă.

Am apucat mâna lui Damien și i-am pus-o pe gâtul grațios arcuit al iepei.

— A, ce moale și caldă e, a zis el.

— Hai, te ajut eu să încăleci, a spus Lenobia, aplecându-se lângă noi și oferindu-i lui Damien căușul palmelor.

Cu un oftat de-ți rupea inima, și-a pus genunchiul în mâinile ei și a încercat, fără succes, să-și înăbușe un chițait gay, în timp ce ea îl împingea pe spatele lat al Persefonei.

Înainte să mă ajute și pe mine să încălec, Lenobia mi-a pus mâinile pe umeri și m-a privit în ochi.

— Urmează-ți inima și instinctul și nu vei da greș. Izgonește-l, Preoteasă.

— Am să fac tot ce pot, am spus.

— De aceea am atâta încredere în tine, mi-a răspuns.

Odată ce am încălecat cu toții, Lenobia ne-a condus spre ușile glisante care dădeau spre țarcul pentru antrenament. Mai devreme, Lenobia ieșise în tăcere și deschisese poarta de la țarc. Acum nu mai era nimic între noi și lume, mai puțin o grămadă de gheață, porțile principale ale școlii, o adunătură de Imitatori de Corbi, tăticul lor și o fostă Mare Preoteasă dusă cu capul.

După cum vă închipuiți, eram destul de îngrijorată să nu mă apuce o diaree cumplită pe sistem nervos. Din fericire, nu era destul timp pentru ca organismul meu să ia prea serios în calcul varianta asta.

Lenobia a deschis ușile. Deja închisese lumina în partea asta a grajdurilor, ca să nu ni se vadă siluetele, și stăteam cu toții aplecați. Am privit prin bezna înghețată și ne închipuiam ce furtună ne aștepta.

— Vă las câteva minute să vă invocați elementele, a spus Lenobia. Când furtuna va crește brusc în intensitate, Anastasia va ști că trebuie să facă vraja de diversiune în partea cealaltă a campusului. Și nu uitați că Dragonul e la poarta școlii. O să-i omoare pe Imitatorul de Corbi care stă de pază, imediat cum aude zgomotul de copite. Shaunee, când ești gata, nu uita să dai foc la grajd. Când văd flăcările, dau drumul celorlalți cai. Ei știu deja că trebuie să alerge în jurul școlii și să stârneasă cât mai multă dezordine posibil.

Shaunee a încuviințat din cap.

— S-a marcat.

— Apoi trimite flacăra la copitele cailor ăstora, a zis Lenobia, apoi a făcut o pauză și a repetat: Vreau să spun la potcoavele lor. Îi spun Persefonei când să pornească. Voi, ceilalți, trebuie să vă țineți bine și s-o urmați, a spus și a bătut-o drăgăstos pe spate pe iapa mea roaibă, apoi s-a uitat la mine. Bucuroasă de întâlnire. Drum bun și să ne vedem cu bine, Mare Preoteasă, a spus, ducându-și pumnul la inimă și făcând o plecăciune.

— Fii binecuvântată, Lenobia, am spus. Începuse să se îndepărteze când am strigat după ea: Lenobia, te rog, mai gândește-te la posibilitatea de a pleca de aici. Dacă nu scăpăm de Kalona, tu, Dragonul și Anastasia trebuie să vă ascundeți sub pământ, în tunelurile de sub gară, la mănăstire sau chiar în subsolul vreunei clădiri din centru. E singura șansă pe care o aveți ca să fiți în siguranță.

Lenobia a făcut o pauză și s-a uitat la mine peste umăr, cu un zâmbet senin și plin de înțelepciune.

— Ba vei reuși, Preoteasă, a spus și-a reluat drumul în grabă.

— Doamne, ce încăpățânată e, a remarcat Shaunee.

— Să sperăm că are dreptate, am spus. Bun, sunteți gata?

Prietenii mei au dat din cap. Am inspirat adânc și m-am concentrat. Eram orientați către miazănoapte, așa că am strunit-o pe Persefona spre dreapta și ne-am îndreptat spre răsărit. Nu era vreme de vorbe dulci sau de muzici dătătoare de inspirație, trebuia să acționăm. Am invocat rapid fiecare element și am simțit că mă calmez, în timp ce aerul se umplea de prezența lor și creau un cerc strălucitor care ne unea. Când spiritul mi-a înălțat sufletul, nu m-am putut abține să nu izbucnesc în hohote de râs.

— Damien, Erin, puneți-vă elementele la treabă! am spus, încă amețită.

L-am simțit pe Damien ridicându-și brațele în spatetele mele și m-am uitat la Erin care făcea același lucru. Îl auzeam pe Damien cum șoptește aerului și îi cere vântului înghețat să pornească în vârtej, să sufle și să scuture totul în jurul nostru. Știam că și Erin îi cerea ceva asemănător apei, îi porunca să întetească lapovița și să înece lumea din jurul nostru.

M-am concentrat ca să-i ajut să canalizeze și să-și controleze elementele ca să putem, teoretic, să ne deplasăm în interiorul unei mici bule de liniște, în plină furtună stârnită de elemente.

Ambele elemente au răspuns instantaneu. Ne-am uitat afară și am văzut că în noaptea de dinaintea noastră izbucnise o furtună care probabil ar fi făcut bucăți detectorul Doppler 8.

— Bun, am strigat ca să acopăr vântul. E rândul flăcărilor.

Shaunee a ridicat brațele, și-a dat capul pe spate și, ca și când ar fi aruncat o minge de baschet, a trimis focul care scânteia în palmele ei spre grajdul gol, plin de paie pe care îi spusese Lenobia să-l distrugă. Acesta a izbucnit furios în flăcări.

— Și acum copitele, am strigat.

A dat din cap și a spus:

— Ajută-mă să le mențin.

— Așa am să fac, nici o grijă.

Shaunee a arătat spre copitele cailor noștri.

— Aprinde-le potcoavele! a strigat.

Persefona a fornăit, a plecat capul și, pe când rumegușul din grajd începea să fumege sub picioarele ei, s-a uitat la propriile copite cu urechile ciulite.

— Of... Trebuie să plecăm de aici înainte să dea foc la tot cu picioarele, a spus Damien. Mă ținea așa de strâns încât îmi era un pic dificil să respir, dar nu voiam să spun nimic care să-i facă să cadă de pe cal.

Mă gândeam că era posibil să dăm foc la rumeguș când am auzit agitație mare în spatele nostru și mi-am dat seama că trebuie să fi fost Lenobia care dăduse drumul cailor prin campus, chipurile, înnebuniți de focul izbucnit în grajd. Persefona a dat din cap și a fornăit. I-am simțit mușchii încordându-se și am avut suficient timp să strâng tare din coapse și să strig la Damien:

— Ține-te bine. Pornim!

Apoi iapa a țâșnit afară din grajd în noaptea furioasă.

Cei trei cai au pornit la galop prin țarc, unul lângă altul, și au ieșit pe poarta pe care o lăsase Lenobia deschisă. Au cotit brusc la stânga, au înconjurat clădirea principală a școlii și, mai repede decât mi-aș fi închipuit că e posibil, s-au pornit în jurul nostru valuri de abur și ceață de la copitele încinse ce loveau gheața care acoperea asfaltul din parcare.

În spatele meu, auzeam nechezatul cailor panicați și croncăniturile îngrozitoare ale Imitatorilor de Corbi. Am strâns din dinți și am sperat că iepele Lenobiei aveau să doboare o grămadă de oameni-pasăre.

Copitele Persefonei sfârâiau pe drumul alunecos care ducea spre școală.

— Mărită zeiță! Ia privește! a strigat Damien și a arătat pe deasupra umărului meu, înainte și la stânga, spre șirul de copaci care străjuiau alea.

Dragonul era acolo și se lupta cu trei Imitatori de Corbi. Sabia lui se vedea ca o ceață argintie în timp ce se lansa înainte, para și se răsucea. Când am apărut în raza lor vizuală, Imitatorii de Corbi au încercat să-și îndrepte atenția spre noi, dar Dragonul și-a întezit loviturile, străpungându-l imediat pe unul dintre ei și făcându-i pe ceilalți doi să se întoarcă înapoi spre el, sâsâind.

— Dați-i drumul! a strigat când am trecut în galop pe lângă el. Și să vă binecuvânteze Nyx!

Poarta era deschisă; sigur era mâna Dragonului. Am țâșnit prin ea, am cotit la dreapta și am luat-o în galop pe strada Utica, cea pustie și plină de gheață.

În dreptul felinarului de pe strada 21, care nu funcționa, am strunit caii spre dreapta, i-am întors în mijlocul străzii și am pornit.

Centrul orașului Tulsa nu mai era acum decât o nălucă. Dacă nu aș fi fost atentă și absolut sigură că iepele noastre galopau pe strada 21, m-aș fi gândit că ne rătăciserăm într-o lume ciudată, postapocaliptică, stăpănită de gheață. Nu vedeam nimic familiar primprejur. Nici o lumină, nici o mașină rulând, nici țipenie de om. Totul era copleșit de frig și de gheață. Frumoșii copaci din centru erau acoperiți de atâta gheață încât mulți dintre ei efectiv se crăpaseră prin mijloc. Cablurile de electricitate erau căzute pe jos și se întindeau pe stradă asemenea unor șerpi leneși. Caii nu le-au băgat în seamă. Au sărit peste crengi căzute și cabluri, iar copitele lor încinse străpungeau gheața, aruncând scânteii pe pavajul surprins.

Atunci, prin zgomotul de copite și șuieratul flăcării la impactul cu gheața, am auzit zbaterea cumplită de aripi și țipătul primului Imitator de Corbi, urmat de încă unul.

— Darius, am strigat. Imitatori de Corbi!

S-a uitat în urma noastră și a dat posomorât din cap, apoi a făcut ceva care m-a șocat de-a dreptul. Din buzunarul de la haină a scos un pistol negru. Nu văzusem niciodată niciun Fiu al lui Erebus cu arme moderne și părea ciudat la el în mână. I-a spus ceva Afroditei, care stătea lipită de spatele lui. S-a lăsat un pic într-o parte, iar el a putut să se răsucescă. A ridicat brațul, a țintit și a eliberat vreo jumătate de duzină de gloanțe. Zgomotul era asurzitor în noaptea înghețată, dar nici pe departe la fel de ciudat ca ceea ce a urmat, țipetele Imitatorilor de Corbi răniți și zgomotul scos de

corpurile lor când au căzut din aer.

— Ia uite! a strigat Shaunee, arătând înainte și spre dreapta. Văd niște flăcări!

La început nu am văzut nimic, dar apoi, printr-un pâlc de copaci sufocați de gheață, am zărit o lumânare care licărea ademenitor, și apoi încă una, și încă una. Ce era aia? Să fi fost mănăstirea benedictină? Se vedea foarte aiurea și totul era așa de neclar, de întunecos, încât nu-mi dădeam seama dacă era mănăstirea sau vreuna dintre casele alea transformate în cabinet de chirurgie plastică ce se înșirau pe porțiunea asta de stradă.

„Concentrează-te! Dacă e un loc plin de forță, ar trebui să-i poți simți.“

Am inspirat adânc, mi-am lăsat instinctul liber și am simțit atracția inconfundabilă care venea de la forța combinată a spiritului și a pământului.

— Gata! am strigat. E mănăstirea!

Am tras de căpăstru spre dreapta și am ieșit de pe drum, am trecut peste un șanț, apoi am urcat pe un mal pe care se înșirau copaci. Caii au trebuit să încetinească pentru a evita crengile căzute, cablurile împrăștiate pe pământ, apoi am ieșit printre copaci și am ajuns la un luminiș. Chiar înaintea noastră se zărea un stejar uriaș, bătrân. Crengile de mai jos erau pline de suporturi de sticlă în care ardeau lumânări cu o lumină veselă. Mai departe, dincolo de copac, era un garaj în aer liber, iar în spatele lui întrezăream clădirea masivă de cărămidă, mănăstirea benedictină, sau cel puțin îi zăream ferestrele, pentru că, la fiecare dintre ele, erau lumânări aprinse.

— Bun, eliberați elementele acum și să lăsăm lucrurile să se liniștească. Gemenele și Damien le-au șoptit ceva elementelor lor, iar nebunia furtunii a început să se domolească, reducându-se la o noapte liniștită, rece și înnorată.

— Prr! am făcut, iar iepele supuse și fidele s-au oprit chiar înaintea unei siluete impresionante, cu veșmânt și broboadă.

— Bună, copila mea. Am auzit că vii, mi-a spus și mi-a zâmbit.

Am coborât de pe spatele Persefonei și m-am aruncat în brațele ei.

— Măicuță Maria Angela! Ce mă bucur să vă văd!

— Și eu mă bucur să te văd, a spus. Însă, copila mea, poate că ar trebui să mai amânăm momentul binețelor până după ce ne ocupăm de creaturile care pândesc în copacii din spatele tău.

M-am întors la timp ca să văd zeci de Imitatori de Corbi care se așezau în copaci. Cu excepția bățăilor de aripi, nu scoteau niciun sunet, iar ochii lor roșietici străluceau ca ai unor demoni aflați la pândă.

— Fir-ar să fie! am exclamat.

Capitolul 33

— Vezi cum vorbești, a spus măicuța Maria Angela, cu seninătate.

Darius descălecuse deja și le ajuta pe Afrodita și pe gemene să descălece și ele. Damien nu așteptase ajutor, sărise de pe cal aproape la fel de iute ca mine și stătea prin apropiere.

— Preoteasă, i s-a adresat Darius măicuței Maria Angela, aveți cumva, din întâmplare, arme de foc în mănăstire?

Răsetul ei a părut total nelalocul lui, însă profund liniștitor.

— O, războinice, desigur că nu.

— Nu suntem destui ca să luptăm împotriva lor, dar avem cercul, a spus Darius pe când cerceta cu luare-aminte copacii înțesați de păsări. Suntem în siguranță dacă stăm în interiorul lui.

Darius avea dreptate, desigur. Cercul nostru era intact. Deși ciudat de descentrat, firul argintiu care ne ținea uniți încă strălucea printre noi.

— Am să mă duc înapoi în Casa Noptii ca să aduc ajutoare, a spus Darius.

I-am simțit frustrarea în glas. Ce ajutor putea să aducă? Nu-l văzusem pe niciunul dintre frații lui războinici de când pusese piciorul în școală. Dragonul era priceput cu sabia, dar nici măcar el nu se putea măsura cu toți Imitatorii ăia de Corbi. Copacii care mărgineau latura dinspre strada 21 a mănăstirii erau înțesați de siluete întunecoase. Pentru copacii care deja gemeau sub povara gheții,

greutatea Imitatorilor de Corbi era mai mult decât puteau suporta mulți dintre ei, iar pârâitul crengilor care cedau era la fel de cumplit precum țipetele batjocoritoare ale păsărilor.

— Hei, am auzit că aveți nevoie de ajutor.

În viața mea nu fusesem mai fericită să aud o voce decât în momentul ăla când am auzit lălăiala provincială a lui Stevie Rae. Am strâns-o tare în brațe, de bucurie că o vedeam vie și nevătămată, fără să-mi pese ce secrete avea față de mine. Când i-am văzut pe novicii cu semiluni roșii desprinzându-se de întunericul din spatele ei, am răsuflat ușurată.

— Sunt nașparlii! a spus Kramisha și s-a strâmbat în direcția Imitatorilor de Corbi.

— Hai să-i luăm la șuturi, a spus Johnny B, debordând de testosteron și de mușchi.

— Da, sunt nașparlii, dar nu fac altceva decât să ne urmărească, a spus o altă voce familiară.

— Erik! am strigat.

Stevie Rae mi-a dat drumul, zâmbind, iar Erik m-a strâns în brațele lui puternice.

S-a iscat un mic iureș în dreapta mea, iar Jack s-a lansat spre Damien.

L-am privit pe Erik și, în toată porcăria în care înotam, mi-am dorit ca totul să fie simplu între noi. În clipa aceea, chiar îmi doream să nu fim decât eu și Erik, în loc de Erik, Stark, Kalona și Heath...

— Și Heath? am întrebat, eliberându-mă din îmbrățișarea lui.

Erik a oftat și a dat din cap spre clădirea mănăstirii.

— E acolo. E bine.

Am zâmbit un pic vinovată, dar n-am știut ce să spun.

— Zoey, în curând o să apară Kalona. Imitatorii de Corbi nu ne mai atacă pentru că nu mai încercăm să fugim; pur și simplu ne supraveghează până vine el. Nu uita ce ai de făcut, a răzbit vocea lui Darius prin valul de stânjeneală care se lăsase între mine și Erik.

Am dat din cap și m-am întors spre măicuța Maria Angela:

— Kalona o să vină după noi aici. Mai țineți minte când v-am spus că e nemuritor?

— Un înger căzut, a spus, dând din cap.

— Și mai țineți minte că v-am spus și despre Marea noastră Preoteasă? Ei bine, sunt sigură că a trecut de partea răului și bag mâna în foc că o să fie alături de el. Sunt amândoi la fel de periculoși.

— Înțeleg.

— Deci nu poate fi ucis, dar cred că știu cum să-l alung de aici și, sper eu, Neferet o să plece cu el. Dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Îți stau la dispoziție cu tot ce am, a spus măicuța Maria Angela.

— Bun. Am nevoie de dumneavoastră, i-am spus, apoi m-am întors spre Stevie Rae și am adăugat: Și de tine.

— Și de mine, a spus Afrodita și s-a apropiat de mine.

— Și de bunica. Știi că o să-i fie greu, dar am nevoie de ea aici sau, mă rog, acolo unde e centrul locului ăstuia plin de forță pe care îl simt în jurul nostru.

— Kramisha, copilă, vrei s-o aduci tu pe bunica lui Zoey?

— Da, doamnă, a spus Kramisha și a plecat iute.

— Grota Fecioarei Maria este locul din care izvorăște forța noastră, a spus măicuța Maria Angela și a arătat în spatele meu, într-o parte față de locul în care ne aflam, undeva între noi, marginea nord-vestică a pajiștii frumos tunse și pâlcul de copaci plin de monștri.

M-am întors să văd spre ce arăta, am icnit de uimire și m-am întrebat cum de nu remarcasem mai devreme. Era cel mai mare altar pe care îl văzusem vreodată. Era construit din lespezi de gresie de Oklahoma și fiecare dintre ele fusese aleasă cu grijă, astfel încât să se îmbuce bine cu cele de lângă ea. Avea o formă scobită și îmi amintea de imaginile unor amfiteatre celebre pe care le văzusem. În interiorul lui se afla o bancă acoperită și un soi de streășini din piatră naturală, care se înșirau de-a lungul peretelui curbat în diferite locuri, și pe fiecare suprafață liberă erau aprinse lumânări, așa că întreg altarul scânteia de lumina lumânărilor și de stratul de gheață. În timp ce mă apropiam de el, m-am uitat la tavanul frumos arcuit, care se înălța la câțiva metri deasupra mea și am inspirat adânc. Spre capătul de sus al structurii se afla cea mai frumoasă statuie a Fecioarei Maria pe care o văzusem vreodată. Avea chipul senin, adâncit în rugăciune, și zâmbea aproape, cu privirea

îndreptată în sus. La picioare, ca o cunună în jurul ei, erau o mulțime de trandafiri superbi, de parcă din sânul lor s-ar fi născut ea. Am privit cu atenție chipul Fecioarei Maria și am simțit cum inima mi-o lua la galop pentru o clipă. Pe această Fecioară o recunoșteam. Cum să nu? îmi apăruse cu numai câteva zile în urmă sub forma zeiței mele.

— Simt forța acestui loc, a spus Afrodita.

— Uau, e o statuie foarte, foarte drăguță, a spus Jack.

El și cu Damien se țineau de mână și se uitau în sus la ea.

— Ia uitate ce mișto e aleea. E perfectă, a spus Stevie Rae.

M-am uitat în jos. Aleea care pornea din locul în care ne lăsaserăm noi caii era altfel în fața altarului. Se lărgea și forma un cerc.

I-am zâmbit lui Stevie Rae și i-am spus:

— Chiar că e perfectă.

Ce vrei să facem, Zoey? a întrebat măicuța Maria Angela, dar înainte să apuc să-i răspund, zgomotul unui motor ne-a atras tuturor atenția spre copacii invadați de păsăroi și spre drumul de dincolo de ei.

Din ce în ce mai înfricoșată, m-am uitat la Hummerul mare și negru - același cu care fusesem dusă înapoi la școală -, în timp ce ieșea de pe drum. Accelerând, vehiculul a coborât în șanț, a urcat apoi pe malul celălalt și și-a făcut zgomotos drum prin pâlcul de copaci, lucru care i-a făcut pe Imitatorii de Corbi să bată din aripi și să croncănească frenetic.

— Măicuță, stați aproape de mine, am spus. Afrodita, Stevie Rae, am nevoie și de voi alături de mine.

— Suntem aici, a spus Afrodita, în timp ce Erik și Darius se dădeau la o parte și se așezau de o parte și de alta a mea.

— Am nevoie de bunica, am spus.

— Vine, nu te teme, m-a liniștit măicuța Maria Angela.

Într-un târziu, Hummerul s-a oprit așa de aproape de cai, încât au furnăit la el și s-au dat înapoi până sub copertina pe post de garaj în aer liber. Portierele s-au deschis, iar Kalona și Neferet au ieșit împreună din mașină. Ea era îmbrăcată toată în negru, cu o rochie lungă de mătase, până în pământ și cu un decolteu care lăsa la vedere pandantivul din onix reprezentând niște aripi, care îi atârna între sâni. În jurul ei pulsa o aură întunecată, ce îi ridica părul și i-l făcea să plutească în jurul umerilor.

— Rahat! a șoptit Afrodita.

— Merg și eu o tură, am spus, posomorâtă.

Kalona înainta și el, cu pași mari, alături de ea. Purta niște pantaloni negri și nimic altceva. În timp ce se îndepărta de Hummer împreună cu Neferet, aripile i-au fremătat și i s-au deschis un pic, arătându-ne un pic din splendoarea lui.

— O, binecuvântată Fecioară! a icnit lângă mine măicuța Maria Angela.

— Nu-l priviți în ochi! i-am șoptit. Poate hipnotiza oamenii. Nu-l lăsați să vă influențeze.

A ezitat în timp ce-l studia pe bărbatul înaripat, apoi a spus:

— Nu mă atrage, mi-e milă de el. A căzut cu adevărat.

— Ce vârstă vi se pare că are? nu m-am putut abține să n-o întreb.

— Bătrân, mai bătrân decât lumea și pământul.

N-am avut timp să-i spun că mie îmi părea de optișpe ani; în momentul ăla, a coborât și șoferul din Hummer și li s-a alăturat lui Kalona și lui Neferet. Șoferul era Stark. M-a privit imediat în ochi și a înclinat ușor capul spre mine.

Am auzit-o pe Stevie Rae răsuflând uimită și am simțit un freamăt printre novicii cu semiluni roșii din spatele nostru.

— Puștiul ăla a tras în mine, nu? a întrebat.

— Da, a venit răspunsul meu.

— S-a Transformat, a remarcat Stevie Rae. Acum e un vampir cu semilună roșie.

— Și, pe deasupra, o ființă de tot căcatu', a șoptit Afrodita, după care a adăugat iute: îmi cer scuze, măicuță.

— Zoey, să nu ai încredere în el, a răzbătut din spatele meu glasul lui Darius. Vezi prea bine cui îi este loial.

— Darius, am spus cu hotărâre, fără să mă întorc să-i privesc. Trebuie să ai încredere în mine, iar asta înseamnă să ai încredere în judecata mea.

— Uneori, judecata ta e cam dusă cu capu', a intervenit Erin.

— Nu și când îi dau ascultare lui Nyx, am replicat.

— Și asta faci acum? s-a interesat Shaunee.

M-am uitat fix la Stark ca să zăresc vreo frântură de beznă în jurul lui. Nici urmă de așa ceva, era doar Stark, cu privirea pironită într-a mea.

— Absolut, îi dau ascultare lui Nyx. Haideți, acum formați cercul în jurul nostru. Instantaneu, gemenele și Damien au ieșit din mulțimea aflată în spatele meu. Damien s-a dus spre marginea din dreapta a cercului din ciment. Mai degrabă am simțit-o decât am văzut-o pe Shaunee trecând în spatele meu, iar Erin s-a așezat în stânga noastră. Pentru o clipă mi-a fost teamă că o să trebuiască să mă îndepărtez de Afrodita, de Stevie Rae și de măicuța Maria Angela ca să iau locul Pământului, dar apoi mi-am dat seama că Grota Fecioarei Maria era fără niciun dubiu așezată la miazănoapte și că frumosul fir de argint care ne ținea unit cercul înconjură și altarul ei.

— Nu poți menține la nesfârșit cercul ăsta, a spus Kalona în timp ce pornea cu pași domoli spre cercul nostru micuț. Eu, pe de altă parte, te pot urmări o eternitate.

— Novicii mei, a început Neferet în timp ce mergea alături de Kalona și, cu excepția beznei care pulsa în jurul ei, părea frumoasă, senină, ca o adevărată Mare Preoteasă. Urmând-o pe Zoey în greșita ei întreprindere de a cuceri puterea, v-ați vârat într-o situație foarte primejdioasă, dar nu e prea târziu pentru voi. Trebuie doar s-o părăsiți, să închideți cercul și veți fi din nou primiți la sânul Marii voastre Preotese.

— Dacă n-am avea o călugăriță printre noi, ți-aș spune eu ce să faci cu sânul ăla de căcat, i-a retezat-o Afrodita.

— Nu Zoey s-a abătut de la calea lui Nyx, a spus Erin.

— Exact, știm cu toții că tu ești aia. Atât că Zoey a fost prima care și-a dat seama, a intervenit Shaunee.

— Vedeți cum v-a tulburat judecata cu vorbele ei spurcate? a spus Neferet, tristă și înțelegătoare.

— Și mie ce mi-a tulburat judecata? a vorbit măicuța Maria Angela de lângă mine. Abia o cunosc pe copila asta. Pe mine nu mă puteau influența vorbele ei, nu mă puteau face să născocesc întunericul pe care simt că-l emani.

Fațada calmă a lui Neferet a căzut când s-a încruntat la călugăriță.

— Femeie muritoare, ești o nesăbuită! Sigur că simți întunericul din mine, că doar zeița mea este întruchiparea nopții!

Seninătatea măicuței Maria Angela însă nu era o față, așa că nimic nu s-a schimbat în înfățișarea ei, ci a spus, pur și simplu:

— Nu, o cunosc pe Nyx și, deși întruchipează noaptea, nu răspândește întuneric. Fii cinstită, Preoteasă, și recunoaște că te-ai rupt de zeița ta pentru creatura asta, a spus călugărița și a schițat un gest spre Kalona, ceea ce a făcut ca faldurile negre ale veșmântului ei să se înfoaie pline de grație. Nihilium, te cunosc. Și, în numele maicii noastre, am să-ți spun ceva ce știi deja: Ar trebui să pleci de aici și să te întorci pe tărâmul de unde ai căzut. Pocăiește-te și poate că încă vei mai putea cunoaște veșnicia în rai.

— Să nu-i vorbești, femeie! a țipat Neferet, renunțând la orice urmă de pretinsă seninătate. Este un zeu pogorât pe pământ. Ar trebui să i te arunci la picioare și să-i arăți venerație!

Râsul lui Kalona era cumplit și i-a făcut pe Imitatorii de Corbi să șuiere în timp ce se agitau frenetic în jurul lui.

— Domnițelor, nu vă războiți din pricina mea. Sunt un zeu! Mă puteți împărți, le-a răspuns el lui Neferet și măicuței Maria Angela, dar ochii lui de culoarea ambrei mă priveau fix pe mine.

— Eu n-am să fiu niciodată cu tine, i-am spus, ignorând pe toată lumea din jurul nostru.

Întotdeauna am s-o aleg pe zeița mea, iar tu ești într-un totuș opus ei.

— Să nu îndrăznești..., a dat Neferet să spună, dar Kalona a ridicat o mână și a întrerupt-o.

— A-ya, mă judeci greșit. Privește în adâncul tău la fecioara care a fost plămădită ca să mă iubească.

În spatele meu s-a stârnit agitație și am simțit un pâlپait, semn că cercul fusese încălcat, lucru care se putea întâmpla numai dacă zeița însăși ar fi lăsat pe cineva să intre. Îmi venea să mă întorc ca să văd cine ni se alăturase, dar nu-mi puteam desprinde ochii de la privirea hipnotizantă a lui Kalona.

În momentul acela m-a prins de mână, iar iubirea a rupt vraja lui Kalona. Cu un chiot de bucurie mi-am coborât privirea și am văzut-o pe bunica stând într-un cărucior cu roțile pe care îl împinsese Heath până la mine. Arăta ca după un război. Avea brațul în ghips și capul bandajat. Chipul îi era încă umflat și plin de vânătăi, dar îi recunoșteam zâmbetul și glasul dulce.

— Am auzit bine că ai nevoie de mine, u-we-tsi-a-ge-ya?

Am strâns-o de mână.

— Bunico, întotdeauna o să am nevoie de tine!

M-am uitat înapoi la Heath, care mi-a zâmbit.

— Zo, ia-l la șuturi până o taie de aici, a spus, apoi s-a dus lângă Erik și Darius.

Între timp, bunica reușise să se ridice cumva în picioare. A făcut doi pași ușori înainte, fixând cu privirea pâlcul de copaci și pe Imitatorii de Corbi care viermuiau acolo.

— O, voi, fii ai mamelor străbunelor mele! a strigat, iar glasul ei a răsunat în noapte asemenea bubuitului unei tobe tribale. Ce i-ați îngăduit să facă din voi? Nu simțiți sângele mamelor voastre? Nu vă închipuiți că li se frâng inimile din pricina voastră?

I-am privit uimită pe câțiva dintre Imitatorii de Corbi cum își întorc capetele, neputând parcă să o înfrunte pe bunica. Din ochii unora dintre ei a început să se risipească roșeața și am recunoscut suferință și confuzie în străfundurile lor umane.

— Tăcere, Ani Yunwiya! a tunat glasul lui Kalona.

Îmi dădeam seama că bunica recunoscuse străvechiul nume al neamului cherokee. Și-a îndreptat încet atenția spre ființa înaripată.

— Te văd, străbunule. Chiar nu te înveți minte? Iar trebuie să se unească femeile ca să te înfrângă?

— Nu și de data asta, Ghigua. Nu îți va mai fi așa de simplu să mă întemnițezi.

— Poate că de data asta vom aștepta să te întemnițezi singur. Suntem un neam răbdător și ai mai făcut-o o dată, a spus bunica.

— Dar A-ya aceasta e diferită, a spus Kalona. Sufletul ei mă cheamă din vis. Nu va mai dura mult până când trupul ei treaz mă va chema și el, și atunci va fi a mea.

— Nu, am spus, hotărâtă. Prima ta greșeală e că îți închipui că poți să mă ai, de parcă aș fi o proprietate. Sufletul îmi e atras de tine, am recunoscut în sfârșit cu voce tare, iar în sinceritatea mea am descoperit o forță uimitoare. Dar după cum ai spus, eu sunt un alt fel de A-ya. Eu am liber-arbitru, iar el mă îndeamnă să nu mă las în mâinile întunericii. Așa că uite care e faza: Pleacă acum. Ia-i pe Neferet și pe Imitatorii de Corbi și plecați departe, unde puteți trăi în pace, fără să mai faceți rău și altcuiva.

— Și dacă nu? a întrebat, cu un aer amuzat.

— Dacă nu, după cum a spus consortul meu uman, am să te iau la șuturi chiar eu până pleci de aici, am spus, neclintită.

Aerul amuzat i-a înflorit într-un zâmbet fermecător.

— A-ya, nu cred că am să plec de aici. Am descoperit că Tulsa e pe gustul meu.

— Nu uita că ți-ai căutat-o singur, i-am zis, apoi m-am adresat femeilor care mă înconjurau: în poem spune: „Uniți nu întru biruință, ci întru izgonire“. Eu sunt Noaptea și eu v-am condus spre măicuța Maria Angela; ea este Spiritul. Am întins mâna spre măicuță, iar ea mi-a prins-o cu hotărâre. Stevie Rae, tu ești Sângele. Afrodita, tu ești Umanitatea.

Stevie Rae s-a dus la măicuța Maria Angela și a prins-o de mâna cealaltă, apoi s-a uitat la Afrodita, care a dat din cap și a prins-o de mâna pe care i-o oferea.

— Ce fac? s-a auzit vocea lui Neferet, mai aproape decât înainte. M-am uitat și am văzut-o înaintând rapid spre noi.

— A-ya! Ce e nebunia asta? a întrebat Kalona, dar nu mai părea deloc amuzat, și se apropia și el de cercul nostru.

— Iar pământul desăvârșește, am spus și am întins mâna spre bunica.

— N-o lăsa pe Ghigua să li se alăture! a strigat Kalona.

— Stark! Ucide-o, a poruncit Neferet.

— Nu pe A-ya! a strigat Kalona. Ucide-o pe Ghigua cea bătrână.

Mi-am ținut respirația și l-am privit pe Stark în ochi în timp ce Neferet spunea:

— Ucide-o pe Zoey. Fără greșeli de data asta. Țintește-i inima! Când a vorbit, întunericul a fremătat în umbrele din jurul ei. S-au dus spre Stark și le-am văzut încolăcindu-i-se în jurul gleznelor, apoi cățărându-i-se în sus pe trup. Vedeam clar lupta care se dădea în adâncul sufletului său. Puterea malefică a lui Neferet încă îl afecta, iar eu am simțit că mi se face stomacul ghem. Oare era jurământul lui de războinic suficient încât să destrame strânsoarea asta? Voiam să am încredere în el, hotărâsem să am încredere în el, dar nu cumva fusese o greșeală lamentabilă?

— Nu! a tunat Kalona. N-o ucide!

— Nu vreau să te împart cu nimeni! a strigat Neferet.

Părul îi biciuia împrejur și părea să crească sub ochii mei.

Avusesem dreptate când crezusem că nu mai era ce fusese, nici la trup și nici la suflet. A pornit ca un vârtej de lângă Kalona spre Stark.

— Prin puterea cu care te-am readus la viață, îți poruncesc să lovești ținta. Țintește inima lui Zoey!

Îl priveam pe Stark cu ochii mari și încercam să-l fac să aleagă binele, să aleagă din nou binele și să se îndepărteze de bezna cotropitoare a lui Neferet, așa că am văzut exact momentul în care a înțeles ce trebuie să facă. Ca și când am fi fost iar în sălița de lângă arena sportivă, m-am auzit spunându-i: „îți dăruiesc inima mea...” Și răspunsul lui: „Atunci ar fi bine să avem grijă amândoi, pentru că e greu să trăiești fără inimă...”

— N-am să ratez ceea ce ținesc, a răzbătut glasul lui Stark peste întinderea acoperită de gheață, către mine, de parcă am fi fost singuri. Partea din inima domniței mele pe care o consider a mea.

Umbrele care îi cotropiseră corpul s-au spulberat imediat cum a făcut alegerea asta.

Și, cuprinsă de panică, am înțeles ce avea de gând să facă.

A țintit spre mine, a încordat arcul și a tras.

Când a eliberat săgeata, am strigat:

— Aer, foc, apă, pământ, spirit! Ascultați-mă! Nu lăsați săgeata să-l atingă! am spus și mi-am eliberat toată forța spre Stark, canalizând toate cele cinci elemente. Săgeata a licărit ciudat și dintr-odată nu mai venea spre mine, ci pornea iute înapoi spre inima lui Stark. Era la câțiva centimetri de pieptul lui când elementele au secerat-o, făcând-o bucăți cu o asemenea forță încât Stark a fost împins pe spate și s-a prăbușit la pământ, dar săgeata nu l-a pătruns.

— Pui de cățea! a țipat Neferet. N-am să te las să câștigi!

Am ignorat-o, am întins mâna spre bunica și am repetat:

— Și pământul desăvârșește, am repetat.

M-a prins de mână și împreună ne-am concentrat asupra atacului lui Kalona și al lui Neferet.

— Nu-i blestema, a rostit măicuța Maria Angela, pe un glas așa de senin încât părea de pe alte tărâmurii. Îi sunt prea cunoscute întunericul, furia și blestemele.

— Binecuvântează-l, a spus Stevie Rae.

— Da, oamenii care sunt plini de ură nu știu cum să facă față iubirii, a spus Afrodită, aruncându-mi iute o privire și zâmbind.

— Binecuvântează-l, bunico. Suntem și noi alături de tine, am spus.

Apoi a răsunat glasul puternic al bunicii, amplificat de forța spiritului și a sângelui, a nopții și a pământului, unite toate prin umanitate și dragoste.

— Kalona, u-do, a folosit ea cuvântul cherokee pentru „frate”. Te binecuvântează, a început bunica să rostească o mai veche binecuvântare cherokee, așa de cunoscută mie încât cuvintele ei mă învăluiau mângâietoare. Fie ca vânturile calde din rai să sufle blând peste căminul tău...

Și am repetat toate cinci: „Fie ca vânturile calde din rai să sufle blând peste căminul tău...”

Bunica a continuat:

— Și Marele Spirit să-i binecuvânteze pe toți cei care îți calcă pragul...

De data asta, când am repetat binecuvântarea, ni s-au alăturat și Damien și gemenele.

Glasul bunicii era în continuare puternic și calm:

— Fie ca mocasinii să-ți cutreiere veseli prin multe zăpezi...

Când glasurile ni s-au înălțat ca să repetăm vorbele bunicii, toți cei aflați în cerc ni s-au alăturat. Binecuvântarea răzbătea chiar și din spatele nostru și mi-am dat seama că măicuțele benedictine își părăsiseră adăpostul ca să-și unească rugăciunile cu ale noastre.

Când bunica a rostit ultimul vers al poemului, glasul ei era încărcat de atâta iubire, căldură și de o bucurie fără margini, încât mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Și curcubeul să-ți poposească veșnic pe umăr...

Apoi, peste glasurile noastre unite în binecuvântare, am auzit strigătul de agonie al lui Kalona. Înaintase împleticindu-se, apoi se oprise la numai câțiva metri de mine. Neferet stătea lângă el, iar chipul ei frumos era pocit de ură. A întins o mână spre mine.

— De ce ai făcut asta, A-ya? a întrebat.

L-am privit în ochii aceia stranii, de culoarea ambrei, și l-am alungat, rostind adevărul:

— Pentru că aleg iubirea.

O lumină orbitoare de la firul argintiu strălucitor care ne unea cercul a țâșnit biciuitor dinspre mine și i-a învăluit pe Kalona și pe Neferet. Am privit cum lațul pe care l-a format a început să se strângă. Știam că firul argintiu nu era creat doar din elemente, ci mai era întărit și de Noapte și de Spirit, de Sânge și de Umanitate și ancorat în Pământ.

Cu un țipăt cumplit, Kalona s-a dat înapoi, nesigur pe picioare, cu Neferet agățată de el.

Întunericul din jurul ei fremăta și viermuia în timp ce ea țipa. Deși nu și-a desprins ochii de la mine, a cuprins-o cu brațele pe Neferet, și-a întins aripile puternice, de culoarea nopții, și a țâșnit spre cer. A plutit acolo o clipă, în timp ce aripile îi sfidau gravitația, firul argintiu s-a ridicat, a prins forță, apoi i-a plesnit ca un bici, înălțându-i pe bărbatul înaripat și pe Marea Preoteasă căzută, sus, tot mai sus, până când s-au făcut nevăzuți printre nori, urmași de Imitatorii de Corbi care țipau.

În momentul în care a dispărut dinaintea noastră, am simțit o arsură familiară pe piept și am știut că, atunci când aveam să mă privesc în oglindă, aveam să văd un alt Semn al grației zeiței mele, deși acesta se întrepătrundea cu cicatricile și cu durerea adâncă, sfâșietoare.

Epilog

Nu a spus nimeni nimic mult timp, sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Apoi, fără să-mi dau seama, le-am mulțumit elementelor și am închis cercul. Cu un gest mecanic, am ajutat-o pe bunica să se așeze înapoi în căruciorul cu roțile. Măicuța Maria Angela a început să se îngrijească de toată lumea, spunând că probabil eram uzi, obosiți și înfrigurați, și ne-a condus pe toți spre mănăstire, unde ne-a promis că ne așteaptă ciocolată caldă și haine uscate.

— Și caii? am întrebat.

Deja se ocupă cineva de ei, a spus măicuța Maria Angela și a dat din cap spre două călugărițe, pe care le-am recunoscut de când mă oferisem voluntar să ajut organizația Street Cats, ca fiind măicuța Bianca și măicuța Fatima, care îi duceau pe cei trei cai spre o clădire mică dintr-o margine, acum devenită seră, dar cu o fundație masivă de piatră ce-i dădea aerul unui fost grajd.

Am dat din cap, obosită moartă, și l-am strigat pe Darius. Apoi, urmată îndeaproape de el, de Erik și de Heath, m-am dus spre Stark care zăcea nemișcat.

Stătea grămadă pe pământ, lângă Hummer, iar lumina farurilor se revărsa asupra lui. Cămașa îi arsese pe piept și am văzut că în dreptul inimii avea desenată o săgeată ruptă și însângerată. Rana arăta cumplit. Nu numai că era carne vie și sângera, dar mai avea și vânătași, de parcă cineva ar fi izbit-o cu un fier încins. Mi-am făcut curaj. Îl mai văzusem o dată murind, puteam rezista să-l văd și a doua oară. Am inspirat adânc, m-am aplecat în genunchi lângă el și l-am luat de mână. Avusesem dreptate, nu respira. Dar, de îndată ce l-am atins, a inspirat adânc, a tușit și a deschis ochii și s-a

strâmbat de durere.

— Salut, i-am spus ușor, zâmbind, deși aveam lacrimi în ochi, și i-am mulțumit în gând lui Nyx că făcuse un miracol. Chiar te simți bine?

Și-a privit pieptul.

— E o arsură ciudată, dar în afară de faptul că mă simt ca și când s-ar fi năpustit asupra mea toate cele cinci elemente, cred că sunt bine.

— M-ai speriat, i-am spus.

— Și eu m-am speriat pe mine, a răspuns.

— Războinice, când te legi să intri în slujba unei Mari Preotese, scopul nu e să o sperii de moarte, ci să-ți ocrotești domnița să nu moară, a spus Darius și i-a oferit lui Stark mâna.

Stark a luat-o și s-a ridicat ușor și strâmbându-se de durere.

— Ei, a spus cu zâmbetul ăla al lui șmecheresc care îmi plăcea atât de mult, ca s-o ocrotești pe domnița asta îți trebuie un set nou de reguli.

— Nouă ne spui? a intervenit Erik.

— Mda, nu ne spui nimic nou, a intrat în vorbă și Heath.

— Ce naiba să fac? am spus clătinând din cap la băieții mei.

— Pasăre Zoey! Ia uită-te în sus! a strigat bunica.

I-am urmat îndemnul și am inspirat adânc, de uimire.

Norii se risipiseră cu totul, lăsând cerul limpede și arătând, în toată splendoarea ei, o semilună atât de strălucitoare, încât a alungat și nedumerirea sâcâitoare și tristețea pe care mi le sădise Kalona în suflet.

Măicuța Maria Angela mi s-a alăturat. Privea și ea în sus, dar spre statuia Fecioarei Maria, peste care luna arunca o frumoasă rază de lumină.

Încă nu ai terminat cu ei, știi asta, mi-a spus în șoaptă, ca să aud doar eu.

Știu, am spus. Dar indiferent ce se întâmplă, zeița mea mă va însoți.

Și nu uita de prietenii tăi, copilă. Prietenii te vor însoți și ei.